MICHAEL CRICHTON

VE

RICHARD PRESTON

ALTIN KİTAPLAR

MICHAEL CRICHTON

MİKRO

VE

RICHARD PRESTON

TÜRKÇESİ

ESAT ÖREN

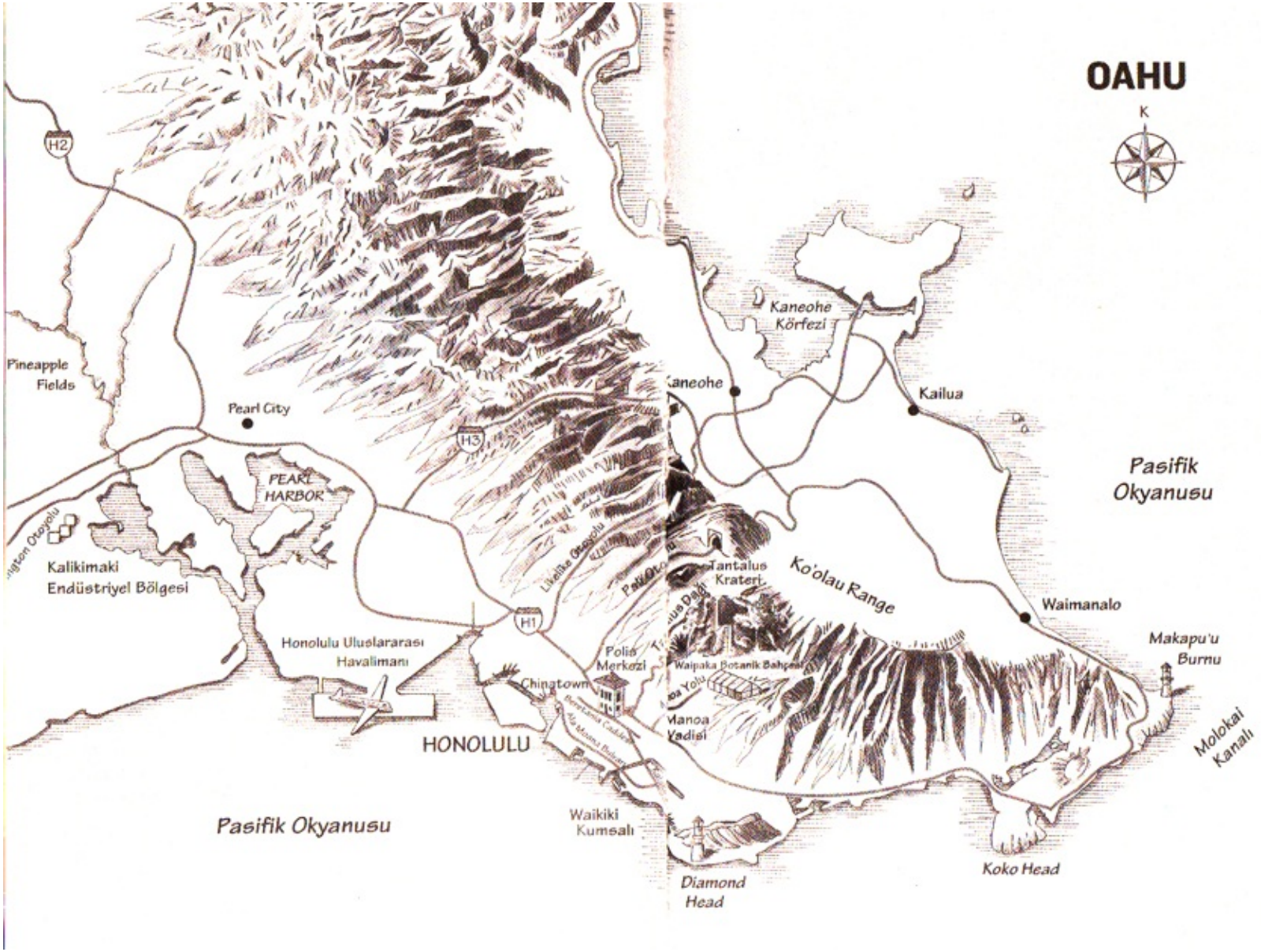
OAHU
K
H2
H3
H1
Pineapple Fields
Pearl City
PEARL HARBOR
Kalikimaki Endüstriyel Bölgesi
Honolulu Uluslararası Havalimanı
HONOLULU
Chinatown
Polis Merkezi
Waikiki Kumsalı
Pasifik Okyanusu
Diamond Head
Kaneohe Körfezi
Kaneohe
Kailua
Pasifik Okyanusu
Tantalus Krateri
Ko'olau Range
Waimanalo
Makapu'u Burnu
Waipaka Botanik Bahçesi
Manoa Vadisi
Molokai Kanalı
Koko Head

Her yanımız minicik yaratıklarla sarılı... Eğer başımızı eğip de ayağımızın dibine öylesine bir bakacak olsak, bizi hayranlığa düşürecek muhteşem şeylerle karşılaşırız. Bir ağacın gövdesinin etrafında bile Macellan'ınkine benzer, ömür boyu sürecek bir yolculuğa çıkabiliriz.

-E. O. WILSON

Önsöz

Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz?

Ünlü doğa bilimci David Attenborough 2008 yılında günümüz okul çocuklarının etrafımızdaki sıradan bitkileri ve böcekleri bile tanıyamadıkları konusunda endişelerini dile getirmişti. Oysa daha önceki kuşaklar için böyle bir sorun söz konusu değildi. Göründüğü kadarıyla günümüz çocukları doğadan ve doğayla iç içe olmaktan koparılmışlardı. Bu durumun nedeni olan birçok faktör vardı: Şehir yaşamı; açık alanların kalmayışı; bilgisayarlar ve internet; çok fazla ev ödevi verilmesi. Fakat sonuçta çocuklar artık doğaya çıkmıyorlar ve doğayla doğrudan bir tecrübe yaşayamıyorlardı. İşin tuhaf yanı, bu sorunun tam da Batıda çevreyle ilgili endişelerin artması ve çevreyi korumak için iddialı adımların atılması sırasında ortaya çıkışıydı.

Çocukları çevre bilinciyle eğitmek yeşiller hareketinin en önemli girişimiydi; böylece çocuklara hiç tanımadıkları bir şeyi korumaları öğretiliyordu. Ne ki, bunun geçmişte çevre bozulmasına yol açan iyi niyetli formülle tıpatıp aynı olduğu gözden kaçmadı. En canlı örneği, Amerikan ulusal parklarının yok edilmesi ve orman yangınlarını önleme amaçlı Amerikan politi kasıydı. Eğer insanlar korumaya çalıştıkları çevreyi gerçekten anlasalardı, bunun gibi politikalar hiç yürürlüğe girmezdi.

Sorun bunu anladıklarını sanmalarıydı. Yeni kuşak okul çocuklarının daha kararlı yetişecekleri savı tartışmaya açıktır. Her şey bir yana, okulda çocuklara her sorunun bir cevabı olduğu öğretilir; ne var ki, gençler gerçek dünyada hayatın birçok belirsiz, gizemli, hatta bilinemeyecek yönleri olduğunu keşfederler. Sizi bir böcek ısırdığında, bir kelebeğin kanadı elinizde leke bıraktığında, kozasını ören bir tırtıl gördüğünüzde bilinemez ve gizemli bir dünyanın içinde olduğunuzu düşünürsünüz. Ne kadar çok bakarsanız doğa sizin için o kadar esrarengiz olur ve ne kadar az şey bildiğinizi fark edersiniz. Güzelliğinin yanı sıra ne kadar yaratıcı, ne kadar savurgan, ne kadar saldırgan, acımasız, asalak ve şiddet dolu olduğunu da görürsünüz. Doğanın bu özelliklerini ders kitaplarında pek de bulamazsınız.

Tecrübeyi doğrudan yaşamakla öğrenilecek en önemli şey, bütün

öğeleriyle ve birbirine dolanmış bağlantılarıyla doğal dünyanın çok karmaşık bir sistemi olduğu ve bu nedenle onun davranışını anlayamayacağımızdır. Bunu anladığımızı sanmak, başka bir karmaşık sistem olan borsayı anladığımızı sanmak kadar aldatıcı olacaktır. Eğer birisi çıkıp da birkaç gün içinde hangi hisselerin ne kadar artacağını söylerse onun bir şarlatan olduğunu düşünürüz. Oysa bir çevreci çevre veya ekosistem hakkında böyle bir iddiada bulunursa onu büyük bir ihtimalle ciddiye alırız.

İnsanoğlu karmaşık sistemlerle etkileşimi sırasında bundan kendisine hep yarar sağlamayı bilmiştir. Ama bu yararı o sistemi yöneterek sağlamıştır, anlayarak değil. Yöneticiler sistemle etkileşirler: Bir şey yapıp sonucunu izlerler, sonra da istedikleri yararı sağlamak için başka bir şey yaparlar. Sürekli tekrarlanan sonsuz bir etkileşim bize sistemin ne yapacağına emin olamayacağımızı öğretir... Bekleyip görmek zorundayızdır. Ne olacağına dair bir his duyabiliriz. Çoğu zaman haklı çıkabiliriz de... Ama hiçbir zaman emin olamayız.

Doğal dünyayla etkileşirken kesinlikten yoksunuzdur. Her zaman da böyle olacaktır.

Gençler doğal dünyayı nasıl öğrenebilirler? En güzel yolu bir yağmur ormanında, bütün önyargılarımızı bir anda sarsıverecek, uçsuz bucaksız, konforsuz, tehlike dolu ve muhteşem güzellikteki bir ortamda zaman geçirmektir.

BİTMEDİ
MICHAEL CRICHTON
28 Ağustos 2008

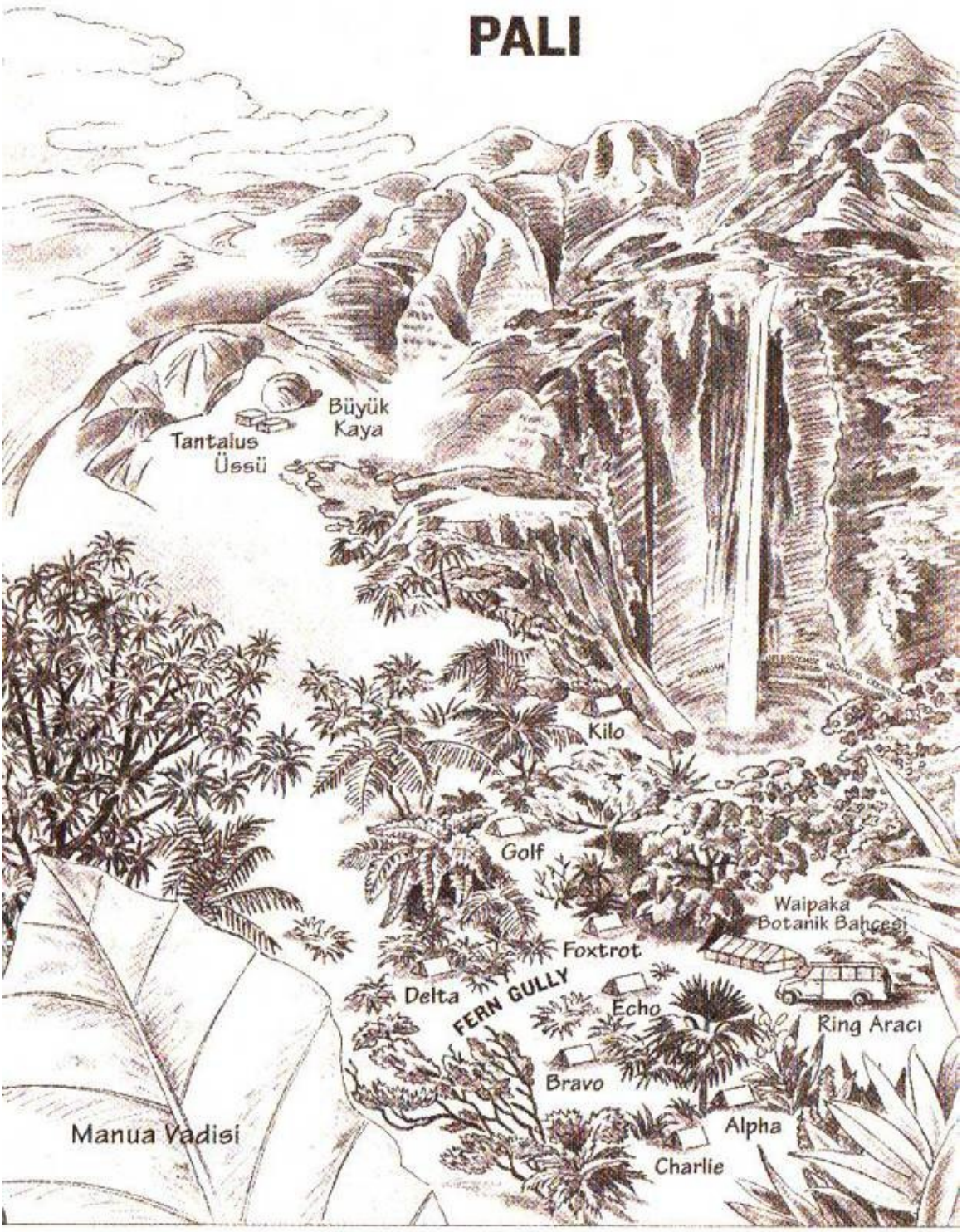
PALI
Büyük Kaya
Tantalus Üssü
Kilo
Golf
Waipaka Botanik Bahçesi
Foxtrot
Delta
FERN GULLY
Echo
Ring Aracı
Bravo
Alpha
Charlie
Manua Vadisi

YEDİ DOKTORA ÖĞRENCİSİ

Rick Hutter *İnsan-bitki ilişkisini ve değişik yörelerdeki halkların kullandıkları ilaçlan inceleyen etnobotanikçi.*

Karen King *Araknolog (örümcekler, akrepler ve uyuzböcekleri uzmanı). Savaş sanatlarında usta.*

Peter Jansen *Zehirler ve zehirlenmeler alanında uzman.*

Erika Moll *Entomolog (böcekbilimci).*

Amar Singh *Bitki hormonlarını inceleyen botanikçi.*

Jenny Linn *Hayvanların ve bitkilerin sinyal vermek için kullandıkları kokuları inceleyen biyokimyager.*

Danny Minot *Bilimsel lengüistik şifreler ve paradigma!*

dönüşümler konusunda tez yazan doktora öğrencisi.

BİRİNCİ KISIM

T E N S Ö R

Giriş

NANIGEN 9 EKİM, 23.55

Marcos Rodriguez ay ışığı altında koyu yeşil bir renge bürünmüş şekerkamışı tarlaları boyunca direksiyon salladıktan sonra Farrington Karayolu'na çıktı. Sol yanında Kalikimaki Endüstriyel Bölgesi'nin gümüş gibi parlayan düz, çelik çatılarını görebiliyordu. Rodriguez aslında burasının pek de sanayi bölgesi olmadığını biliyordu; binaların çoğu düşük kiralı depolardı. Ayrıca deniz gereçleri satan bir dükkân, ısmarlama sörf tahtası yapan bir adam, birkaç tane makine atölyesi ve bir dökümcü vardı. Hepsi bundan ibaretti. Tabii bir de bu gece buraya geliş nedeni olan yer: Nanigen Mikro-Teknoloji. Anakaraya bağlı bu yeni şirket tesisin en ucundaki büyük bir binaya yerleşmişti.

Rodriguez otoyoldan dönüp ıssız servis yoluna saptı. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve etrafta hiç kimse yoktu. Arabasını Nanigen'in önüne park etti.

Dışarıdan bakılınca Nanigen binası da diğerlerinden farksız görünüyordu: Ön cephesi çelik, çatısı oluklu sac, tek katlı bir yapıydı. Ucuza inşa edilmiş çok büyük bir barakayı andırsa da Rodriguez bu binanın aslında ne olduğunu biliyordu. Şirket burayı inşa etmeden önce zemindeki kayaçta derin bir çukur kazmış, içini elektronik donanımlarla doldurmuştu. Bu iş bittikten sonra her yanı etraftaki tarım alanlarından gelen ince, kırmızı tozlarla kaplı o gösterişsiz binayı yapmışlardı.

Rodriguez lastik eldivenlerini eline geçirip kızılötesi filtresi olan kamerasını cebine attı ve arabadan indi. Üstünde güvenlik görevlisi üniforması vardı; sokağı gören bir güvenlik kamerası ihtimaline karşı kepini indirip yüzünü olabildiğince sakladı. Cebindeki anahtarı çıkardı. Bu anahtarı Nanigen resepsiyon görevlisi kadım adamakıllı sarhoş edip

uyuttuktan sonra kopyasını çıkararak edinmişti. Sonra kadın uyanmadan tekrar çantasına koymuştu.

O kadından edindiği bilgiye göre Nanigen'in on üç bin metrekarelik laboratuvar ve yüksek teknoloji tesisinde robotik bilim üzerine üst düzey çalışmalar yapılmaktaydı. Kadın ne tür çalışmalar olduğundan emin değildi, ama bildiği kadarıyla bu robotlar son derece küçüktü. "Kimyasallar ve bitkiler üstünde bir çeşit araştırma yapıyorlar," demişti.

"Bunun için robota gerek var mı?"

"Onlar öyle düşünüyorlar," demişti kadın omuz silkerek. Ama Rodriguez'in ondan öğrendiği başka bir şey, binada güvenlik önlemi olmayışıydı; alarm sistemi, hareket dedektörleri, bekçiler, kameralar ve lazer ışınları yoktu. "Peki, bunların yerine ne kullanıyorsunuz?" diye sormuştu Rodriguez. "Köpek mi?" Kadın başını iki yana sallayıp, "Hiçbir şey," demişti. "Sadece ön kapıdaki kilit. Güvenlik önlemlerine ihtiyaçları olmadığını söylüyorlar."

O sırada Rodriguez, Nanigen'in ya dolandırıcı bir şirket ya da kara para aklama işinde olduğunu sanmıştı. Yüksek teknoloji işindeki hiçbir şirket bütün yüksek teknoloji şirketlerinin kümelendiği Honolulu ve üniversite civarından uzakta, tozlu bir depo binasına yerleşmezdi. Nanigen bu kadar ücra bir yere gelmişse, demek ki, saklayacak bir şeyleri vardı.

Müşterisi de böyle düşünüyordu. Zaten Rodriguez'i tutmalarının nedeni de buydu. Aslında yüksek teknoloji şirketlerini soruşturmak onun yapageldiği işlerden sayılmazdı. Rodriguez'i çoğu zaman avukatlar arar, Waikiki'de karılarını aldatan çapkın kocaların fotoğraflarını çekmesini isterlerdi. Bu defa da bir avukat tarafından tutulmuştu. Willy Fong. Ama asıl müşteri Willy değildi ve kim olduğunu da söylemiyordu.

Rodriguez'in kuşkuları vardı. Nanigen, Şanghay ve Osaka'dan milyonlarca dolarlık malzeme satın almıştı. Belki de bu tedarikçiler ürünleriyle ne yapıldığını öğrenmek istiyorlardı. "Müşteri bunlardan biri mi Willy? Çinliler veya Japonlar mı?" Willy Fong omuz silkmişti. "Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun Marcos."

"Ama bana çok tuhaf geliyor," demişti Rodriguez. "O tesiste hiçbir güvenlik önlemi yok, müşterilerin herhangi bir gece gidip kilidi kırar ve kendi gözleriyle ne olduğunu görebilirler. Bana ihtiyaçları yok ki."

"Bu işi geri çevirmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

“Senden o binanın içinde ne olduğunu öğrenmeni ve onlara birkaç fotoğraf getirmeni istiyorlar. Hepsi bu.” “Hoşlanmadım. Bence bu işte bir bit yeniği var.” “Mümkündür.”

Willy ona, sana ne be adam der gibi bıkkın bir bakış atmıştı. “Hiç değilse kimse sofradan kalkıp ağzının ortasına bir yumruk indirmeyecek.”

“Doğru.”

Willy koltuğunu geri itip ellerini göbeğinde kavuşturduktan sonra sormuştu: “O halde, söyle bakalım Marcos. İşi alıyor musun?”

Şimdi, gece yarısı Marcos ön kapıya doğru yürürken birden gerildiğini hissetti. Adamların güvenliğe ihtiyacı yoktu. Bu ne anlama gelirdi? Bu devirde, bu zamanlarda herkesin güvenlik önlemi vardı -hem de fazlasıyla- özellikle de Honolulu civarında. Başka seçenekleri yoktu.

Bina penceresizdi, sadece metal bir kapı vardı. Hemen yanında bir tabelada NANIGEN MİKRO-TEKNOLOJİ yazılıydı. Ve bunun altında RANDEVUSUZ GİRİLMEZ yazısı okunuyordu.

Rodriguez anahtarı deliğe sokup çevirdi. Kapı kilidi açıldı.

Dönüp etrafına baktıktan sonra içeriye girerken, fazla kolay oldu, diye düşünüyordu.

Cam duvarlı sahanlık ile resepsiyon masası, kanepeler, dergiler ve şirketle ilgili yayınların bulunduğu bekleme salonunda hiç aydınlatma yoktu. Rodriguez el fenerini yakıp az ilerideki koridora ilerledi. Koridorun sonunda iki kapı vardı; birinci kapıya yöneldi ve duvarları camdan başka bir koridora çıktı. Her iki yanda üstü yığınla malzeme dolu uzun siyah tezgâhlar, sıra sıra şişelerin dizildiği raflarla dolu laboratuvarlar ve her on metrede bir de vızıldayan paslanmaz çelik buzdolapları ve çamaşır makinesine benzeyen şeyler vardı.

Karmakarışık duyuru panoları, buzdolaplarının üstünde hatırlatma notları, üstü formüllerle dolu beyaz yazı tahtaları... Ortalık çok dağınık görünse de Rodriguez artık bu şirketin gerçek olduğunu düşünmeye başlamıştı; Nanigen gerçekten de burada bilimsel çalışmalar yapıyordu. Ama robotlara neden gerek duyuyorlardı ki?

Derken robotları fark etti. Çok tuhaf görünüyorlardı: Mekanik kolları, dişlileri ve eklentileri olan kutu gibi gümüşsü metal zımbırtılar... Mars’a gönderilen şeyleri andırıyorlardı. Çeşitli büyüklükte ve biçimdeydiler. Rodriguez her robotun yanında aynı tipte daha küçüğünün bulunduğunu

fark etti. Bunun yanındaysa daha da küçük bir versiyonu vardı. Küçüle küçiile parmak ucu kadar ufalıyorlardı ve son derece de ayrıntılıydılar. Laboratuvar masalarının üstünde işçilerin robotları görebilmeleri için büyüteçler diziliydi. Rodriguez bu kadar küçük bir şeyi nasıl yapabildiklerini merak etti.

Rodriguez koridorun sonuna gelince üstünde küçük bir tabela olan bir kapı gördü: TENSÖR ODASI. Kapıyı itip açınca yüzüne bir serinlik çarptı. Oda büyüktü ve karanlıktı. Sağ tarafında sanki bir kamp gezisine çıkılacakmış gibi, duvara dizili sırt çantaları vardı. Odada bundan başka bir şey görünmüyordu. Klimadan gelen uğultu dışında başka ses yoktu. Zeminin altıgen biçiminde oluklarla kaplı olduğunu fark etti. Belki de büyük altıgen yer karolarıydı, ama bu karanlıkta belli olmuyordu.

Ama sonra... yerin altında bir şey olduğunu anladı. Zorbela görülebildiği kadarıyla altıgen biçimli tüpler ve bakır kablolardan oluşan muazzam büyüklükte karmaşık bir düzenek... Zemin plastik olduğu için yere gömülü elektronik donanımı görebiliyordu.

Rodriguez daha yakından bakabilmek için yere eğildi; alttaki altıgenlere baktığı sırada yere bir damla kan damladığını gördü. Ardından bir damla daha. Elini alnına götürdü. Tam sağ kaşının üstü kanıyordu.

“Bu da nesi?” Bir şekilde alnı kesilmişti. Hissettiği hiçbir şey yoktu, ama eldivenli eli kanlıydı. Ayağa kalktı. Kan yanağına, çenesine, oradan da üniformasına akıyordu. Bir kâğıt mendil veya bez parçası bulmak için en yakın laboratuvara koştu. Bir mendil kutusu buldu ve laboratuvarın lavabosundaki aynaya baktı. Mendili yüzüne bastırdı. Kanama durmuştu; kesik küçüktü fakat jilet gibi keskin bir şeyle kesilmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama kâğıt kesikleri buna benzerdi.

Saatine baktı. On ikiyi yirmi geçiyordu. Artık işe dönme zamanıydı. Bir saniye sonra elinin üstünde kırmızı bir yarık açıldığını fark etti; bileğinden parmak eklemlerine kadar uzanıyordu ve kanamaya başlamıştı. Rodriguez şok içinde bir çığlık attı. Birkaç mendil daha aldı, sonra lavabonun yanında asılı duran havluyu kaptı.

Havluyu eline sardı. O anda bacağında bir acı duydu, eğilip bakınca pantolonunun neredeyse kalçasına kadar kısmının kesilmiş olduğunu gördü. Bacağı da kanıyordu.

Rodriguez artık hiçbir şey düşünecek halde değildi. Dönüp koşmaya başladı.

Yaralı bacağını sürükleyerek koridordan ön kapıya doğru koşarken daha sonra onu eleverecek yeterince delil bıraktığının farkındaydı, ama umurunda değildi. Bir an önce oradan kaçmak istiyordu.

Arabasını Fong'un ofisinin önüne park ettiğinde saat bir olmuştu. İkinci kattaki ışık hâlâ açıktı; Rodriguez arka merdivenin basamaklarını sendeleyerek çıktı. Kan kaybı onu bitkin düşürmüştü, ama yine de iyi sayılırdı. Arka kapıyı tıklatmaya gerek görmeden açıp içeriye girdi.

Fong'un yanında Rodriguez'in daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Siyah takım elbise giymiş, sigara içen, yirmili yaşlarında bir Çinli. Fong ona döndü. "Sana ne oldu böyle? Korkunç görünüyorsun." Kalkıp kapıyı kilitledikten sonra tekrar yerine döndü. "Kavga mı ettin?"

Rodriguez masaya dayandı. Hâlâ üstünden kanlar damlıyordu. Çinli adam biraz geri çekildi, ama bir şey söylemedi. "Hayır, kavga etmedim."

"O halde, ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum. Oldu işte."

"Sen ne diyorsun?" dedi Fong kızarak. "Saçmalıyorsun be adam. Ne olduğunu söylesene."

Çinli genç birdenbire boğuk boğuk öksürmeye başladı. Rodriguez ona bakınca çenesinin altında yay biçiminde bir kesik oluştuğunu fark etti. Kan adamın beyaz gömleğine boşanıyordu. Elini boğazına götürünce kan parmaklarının arasından sızmaya başladı. Adam sırtüstü yere devrildi.

"Bu da nesi!" dedi Willy Fong. Masasından eğilip yerdeki genç adama baktı. Çırpınan gencin topukları yeri dövüyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır," dedi Rodriguez. "Sana söylemek istediğim şey buydu."

"Bu ne boktan iş böyle," dedi Fong. "Bunu ofisime getirmek zorunda mıydın? Hiç düşünmedin mi? Çünkü bu pisliği temizlemek..."

Fong'un yüzünün sol tarafı birden kan içinde kaldı. Şahdamarından kan fışkırıyordu. Elini yaranın üstüne götürdü.

"Tanrım," dedi koltuğuna çökerek. Rodriguez'e baktı. "Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Rodriguez. Artık ne olacağını biliyordu. Bekleyecekti. Ensesinde bir acı hissettiği anda başı döndü ve yere düştü. Kendi kanından oluşan yapışkan bir gölün içinde yanlamasına yatarken gördüğü son şey Fong'un üzerine şıpır şıpır kan damlayan ayakkabıları oldu. Alçak herif, bana ücretimi vermedi, diye geçirdi içinden. Sonra

karanlık üstüne çöktü.

Manşetlerde ÜÇ KİŞİNİN ESRARENGİZ İNTİHARI yazıyordu. *Honolulu Star-Advertiser* gazetesinin neredeyse bütün ön sayfasını kaplamıştı. Masasında oturmakta olan komiser yardımcısı Dan Watanabe gazeteyi bir yana fırlattı. Amiri olan Marty Kalama'ya baktı. "Beni arayıp duruyorlar," dedi Kalama. Kalama kalın çerçeveli gözlüklü, sık sık gözlerini kırpıştıran, polisten çok öğretmene benzeyen bir adamdı ama işini iyi bilirdi. "Duyduğuma göre sorun varmış Dan. İntiharla mı ilgili?"

Watanabe başını salladı. "Hem de nasıl; büyük sorunlar var. Bana sorarsan, hiçbir anlam veremiyorum."

"Peki, gazeteler nereden öğrenmişler?"

"Her zamanki gibi," dedi Watanabe. "Uyduruyorlar."

"Bana her şeyi anlatsana."

Watanabe'in notlarına bakması gerekmiyordu. Günler geçtiği halde o sahne hâlâ gözlerinin önünde capcanlıydı. "Otoyolun kuzeyindeki Lillihi Caddesi'ne çıkan Pu'uhui Sokağı'ndaki o küçük binalardan birinin ikinci katında Willy Fong'un ofisi vardı, içinde dört ofis olan kümes gibi, ahşap bir bina. Willy altmış yaşındaydı; büyük ihtimalle onu tanırsın; küçük davalara bakar ve hiç yasadışı bir şeye bulaşmamıştır. Binadaki diğer kiracılar Willy'nin ofisinden kötü kokular geliyor diye şikâyet edince gidip baktık ve üç adamın cesedini bulduk. Adli tıp görevlisi iki üç gün önce ölmüş olabileceklerini söyledi, daha kesin bir tahmin yapamıyor. Klima kapalı olduğu için oda çok sıcaktı. Üçü de bıçak yaralarıyla ölmüş. Şahdamarı kesilen Willy koltuğunda kan kaybından gitmiş. Odanın öbür ucunda henüz kimliğini bilmediğimiz genç bir Çinli vardı; iki şahdamarı kesildiği için kan kaybından ölmesi uzun sürmemiştir. Üçüncü kurban, kamerası olan o Portekizli, Rodriguez."

"Karılarını sekreterleriyle aldatanların fotoğraflarını çeken adam mı?"

"Evet, o. Devamlı dayak yiyip dururdu. Her neyse, o da oradaydı ve bütün vücudu kesiklerle doluydu. Yüzü, alnı, elleri, bacakları, ensesi. Hiç böyle bir şey görmedim."

"Kendi kendini mi kesmiş?"

Watanabe başını iki yana salladı. "Hayır. Adli tıp uzmanı da aynı fikirde. O kesikler birisi tarafından ve belli bir süre içinde yapılmış, bir saat olabilir. Arka merdivende kanlı ayak izleri bulduk. Binanın yanma park ettiği arabasında da kan vardı. Kapıdan içeriye girdiği zaman zaten

kan içindeymiş.”

“O halde, sence ne olmuştur?”

“Bilmiyorum,” dedi Watanabe. “Eğer bu bir intiharsa, üç adam not falan bırakmadan... hiç böyle bir şey duymadım. Üstelik ortada bıçak da yok; ofisin altını üstüne getirdik, ama bulamadık. Ayrıca, ofis içeriden kilitliydi, yani kimse dışarıya çıkmış olamaz. Belki birisi pencereden girmiş olabilir diye, pencerelerin etrafında parmak izi aradık. Sadece toz vardı, yeni bir iz yoktu.”

“Ustura tuvalete atılıp sifon mu çekildi acaba?” diye sordu Kalama.

“Hayır,” dedi Dan Watanabe. “Banyoda hiç kan yoktu. Sonuçta, kilitli bir odada doğranarak öldürülmüş üç adam var. Cinayet nedeni bilinmiyor ve silah yok.”

“Şimdi ne yapacaksın?”

“O Portekizli hafiye oraya bir yerden gelmiş. Onu daha önce başka bir yerde doğramışlar. Bunun nerede olduğunu bulmaya çalışacağım. Olayın nerede başladığını. Kalepa’daki Kelo’s Mobil benzin istasyonundan aldığı bir makbuz var. Deposunu akşam saat onda doldurmuş. Ne kadar benzin harcadığını biliyoruz, böylece gittiği yer ile Willy’nin ofisi arasında ortalama bir yarıçap çıkarabiliriz.”

“Peki, bir tahminin var mı?”

“Lastik tırtıllarında mucur var, ezilmiş kireçtaşı. Büyük ihtimalle yeni bir inşaat alanına falan gitmiş olmalı. Her neyse, hepsini arayacağız. Biraz uzun sürebilir, fakat o yeri bulacağız.” Watanabe gazeteyi eline alıp havaya kaldırdı, masanın karşısına uzattı. “Ve bu arada... bence gazeteler doğru söylüyorlar. Olay bir üçlü intihar vakasından ibaret. Hiç değilse şimdilik.”

1.BÖLÜM

DIVINITY CADDESİ, CAMBRIDGE
18 EKİM, SAAT 01.00

İ

kinci kattaki biyoloji laboratuvarında yirmi üç yaşındaki Peter Jansen maşayı yavaşça cam kafesin içine soktu. Sonra çabuk bir hareketle

kobrayı sorgucunun tam arkasından kıstırdı. Yılan öfkeyle tıslarken Jansen uzanıp onu başının arkasından sımsıkı tuttu ve sağım şişesinin üstüne yaklaştırdı. Şişenin cidarını alkolle sildikten sonra yılanın dişlerini bastırdı ve sarımsı zehir camın içine usul usul süzüldü.

Birkaç miligramlık zehir miktarı hüsran vericiydi. Jansen'ın incelemesine yetecek kadar zehir toplaması için en az altı kobra gerekiyordu, ama laboratuvarda daha fazla hayvana yer yoktu. Allston'da sürüngenler için bir tesis vardı, ama oradaki hayvanlar devamlı hastalanıyorlardı. Peter sağlık durumlarını kontrol edebilmek için yılanlarının yakınında olmalarını istiyordu.

Bakteriler kolayca zehirlere bulaşabiliyordu; bu nedenle deney şişesini alkolle siliyor, şişe buz üstünde bulunduruluyordu.

Peter'ın araştırması kobra zehrindeki belli polipeptitlerin biyoaktiviteleriyle ilgiliydi. Bu çalışması sinir dokusunu uyarıcı toksinler yapan yılanlar, kurbağalar ve örümcekleri kapsayan büyük bir araştırmanın parçasıydı. Yılanlarla olan engin tecrübesi onun "zehirlenme uzmanı" olarak tanınmasını sağlamıştı ve arada bir yılan ısırığı vakalarında danışman olarak hastanelere çağrılırdı. Bu durum laboratuvardaki diğer doktora öğrencileri arasında biraz kıskançlık yaratmıyor değildi; aralarında sıkı bir rekabet vardı ve içlerinden biri dış dünyanın dikkatini çekince hemen fark edilirdi. Çözümü laboratuvarda bir kobra bulundurmanın çok tehlikeli olduğu şikâyetinde bulmuşlardı ve buna karşı çıkıyorlardı. Onların deyişiyle Peter "zararlı yaratıklarla" ortaklık yapmaktaydı.

Peter'ın bu sızlanmalara aldırdığı yoktu; her zaman güler yüzlüydü ve adil davranırdı. Akademisyen bir aileden geldiği için bu kıskançlık gösterilerini ciddiye almıyordu. Annesiyle babası bir uçak kazasında ölmüşlerdi. Babası Kaliforniya Üniversitesi Davis'te jeoloji profesörü, annesiyse San Francisco'da tıp fakültesi öğretim üyesiydi; ağabeyi fizik uzmanıydı.

Peter kobrayı tekrar kafesine yerleştirdiği sırada Rick Hutter içeriye girdi. Yirmi dört yaşındaki Hutter insan-bitki ilişkisini inceleyen bir etnobotanistti. Son zamanlarda yağmur ormanı ağaç kabuklarında bulunan analjezikler üzerine araştırma yapıyordu. Her zamanki gibi üstünde rengi solmuş kot pantolon, kot gömlek, ayaklarında postal vardı. Düzeltilmiş sakalı ve yüzüne yapışmış gibi duran çatık kaşlarıyla yaklaşıp, "Bakıyorum, eldivenlerini giymemişsin," dedi.

"Hayır," diye karşılık verdi Peter. "Artık güvenli olduğunu..."

“Ben saha çalışması yaparken eldiven giymek zorunluydu,” dedi Hutter. Laboratuvardaki diğer öğrencilere kendisinin saha çalışması yaptığını hatırlatmak için fırsat kaçırmazdı. Bunu belirtirken de sanki yıllarını Amazon’un en ücra köşelerinde geçirmiş gibi bir hava takınırdı. Oysa Kosta Rika’daki bir ulusal parkta sadece dört ay kalmıştı. “Hamallardan biri eldiven giymiyordu, bir kayayı yerinden almak için uzandığı sırada bam! İki metrelik bir *terciopelo* dişlerini koluna geçirdi. Kolunu kesmek sorunda kaldılar. Hayatta kaldığı için talihliydi.”

“Anlıyorum,” dedi Peter, bir an önce Rick’in oradan gitmesini umarak. Aslında Rick’i severdi, ama adamın her an herkese ders verme hevesi çekilmiyordu.

Laboratuvarda Rick’ten hiç hoşlanmayan biri varsa, o da Karen King’di. Uzun boylu, siyah saçlı ve geniş omuzlu bir genç kadın olan Karen örümcek zehri ve örümcek ağları üstünde araştırmalar yapıyordu. Rick’in ormandaki yılan ısırığı konusunda Peter’a nutuk atmasını işitince sabrı taşmıştı. Çalıştığı laboratuvar tezgâhından başını kaldırıp, “Rick, sen Kosta Rika’da turistik bir kır otelinde kalmıştın, unuttun mu?” diye araya girdi.

“Hiç de değil. Yağmur ormanında kamp kurduk.”

“Topu topu iki gece,” dedi Karen. “Sonra sivrisineklere dayanamayıp otele geri döndünüz.”

Rick ona öfkeli gözlerle baktı; yüzü kızardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra vazgeçti. Çünkü diyecek bir şeyi yoktu. Doğruydu; sivrisinekler dayanılır gibi değildi. Sıtma veya kanlı dang humması bulaştırırlar korkusuyla otele dönmüştü.

Karen’la tartışmaktansa Peter’a döndü. “Sahi, duyduğum doğruysa bugün ağabeyin geliyormuş. O yeni kurulan şirketle servet yapan oydu, değil mi?”

“Bana söylediği de buydu.”

“Eh, para her şey demek değildir. Şahsen, asla özel sektörde çalışmayı düşünmem. Entelektüel anlamda çöl gibidir. En gelişmiş beyinler fahişelik yapmamak için üniversitelerde kalırlar.” Peter sabit fikirli olduğunu bildiği Rick’le tartışmaya girecek değildi. Ama kısa bir süre önce Münih’ten gelmiş olan entomolog Erika Moll karışmadan edemedi. “Bence çok dar bir görüş bu. Şahsen özel bir şirkette çalışmakta hiçbir sakınca görmem.”

Hutter ellerini havaya kaldırdı. “Gördün mü? Fahişelik bu işte.”

Erika biyoloji bölümünde birkaç kişiyle yatmıştı ve bunu kimlerin bildiği umurunda değildi. Hutter'a işaretparmağını havaya dikip, "Bunun üstüne otur Rick," dedi.

"Bakıyorum, Amerikan argosunu başka her şeyden çabuk öğrenmişsin," diyerek gülümsedi Rick.

"O başka şeyleri sen bilmezsin," dedi Erika. "Bilmek de istemezsin." Sonra Peter'a döndü. "Her neyse, ben özel bir şirkette çalışmanın kötü yanını göremiyorum."

"Ama bu şirket tam olarak nedir?" diyen bir ses duyuldu. Peter dönüp bakınca Amar Singh'i gördü. Singh laboratuvarın bitki hormonları uzmanıydı ve pratik zekâsıyla tanınırdı. "Yani, bu şirketi o kadar değerli kılan şey nedir? Ve bu bir biyoloji şirketi mi? Ağabeyin fizik uzmanıydı, değil mi? Ne alaka?"

O anda Peter laboratuvarın karşı ucundaki Jenny Linn'in seslendiğini duydu. "Vay canına, şuna bakın!" Pencereden aşağıya, sokağa bakıyordu. Yüksek performanslı motorların homurtusunu işittiler. "Peter, bak... bu senin ağabeyin değil mi?" Laboratuvardaki herkes pencerelere gitmişti.

Peter ağabeyinin çocuksu bir neşeyle onlara el salladığını gördü. Eric parlak sarı bir Ferrari'nin yanında duruyordu; kolunu güzel bir sarışın kadının omzuna atmıştı. Onların arkasında ışıl ışıl parlayan siyah bir Ferrari daha vardı. "İki Ferrari!" dedi pencere önündekilerden biri. "Aşağıda gördüğünüz şeyler yarım milyon dolar eder." Motorların homurtusu Divinity Caddesi'ndeki bilim laboratuvarlarının duvarlarında yankılanıyordu.

Siyah Ferrari'den bir adam çıktı. Sırım gibi bir vücudu ve pahalı bir kıyafeti vardı, ama kasıntı görünmüyordu.

"Bu adam Vin Drake," dedi Karen King.

"Nereden tanıyorsun?" diye sordu yanında durmakta olan Rick Hutter.

"Sen nasıl tanımazsın?" dedi Karen. "Vincent Drake, Boston'daki en başarılı risk sermayedarıdır."

"Bana sorarsan, yüz kızartıcı bir şey," dedi Rick. "Bu arabalar yıllar önce yasaklanmalıydı."

Ama kimsenin onu dinlediği yoktu. Herkes sokağa inmek için merdivenlerin yolunu tutmuştu. Rick, "Ne var ki?" diye söylendi.

"Sen duymadın mı?" dedi Amar hızla onun yanından geçerken.

“Buraya eleman almaya gelmişler.”

“Eleman almaya mı? Kimi?”

Bizim ilgi duyduğumuz alanlarda başarılı olan kim varsa,” dedi Vin Drake etrafında toplanan öğrencilere. “Mikrobiyoloji, entomoloji, kimyasal ekoloji, etnobotanik, bitki patolojisi -başka bir deyişle, mikro ya da nano düzeyinde doğal dünyadaki bütün araştırmalar. Aradığımız şey bu işte ve bu elemanı hemen işe alacağız. Doktora unvanı gerekmez. Umurumuzda değil; eğer yeteneğiniz varsa, tezinizi bizim için yazarsınız. Ama Hawaii’ye taşınmanız gerekecek, çünkü laboratuvarlarımız orada.”

Kenarda durmakta olan Peter ağabeyi Eric’e sarıldıktan sonra, “Doğru mu bu?” diye sordu. “Eleman almaya başladınız mı?” Cevabı sarışın bir kadın verdi. “Evet, doğru.” Elini uzatıp kendini şirketin mali işler müdürü Alyson Bender olarak tanıttı. Peter kadının el sıkışını soğuk ve mesafeli buldu. Açık kahverengi bir döpiyes giymişti ve boynunda gerçek bir inci kolye vardı. “Yılsonuna kadar birinci sınıf araştırmacı en az yüz kişiye ihtiyacımız var,” dedi Bender. “Her ne kadar bilim tarihinin en güzel ortamını sunuyorsak da, bu elemanları bulmak kolay değil.”

“Öyle mi?” dedi Peter bu iddia karşısında. “En güzel ortam nasıl oluyor?”

“Doğru,” dedi ağabeyi. “Vin şimdi açıklayacak.”

Peter ağabeyinin Ferrari’sine doğru döndü. “Sakıncası var mı?..” Kendini tutamıyordu. “İçine binebilir miyim? Bir dakikalığına?”

“Elbette,” dedi ağabeyi.

Peter direksiyonun başına geçti ve kapıyı kapadı. Çanak biçimli koltuk insanı içine sarıyordu ve deri kokusu muhteşemdi; akşamlar büyük ve işlevsel, üstünde hiç alışılmadık kırmızı düğmeler olan direksiyon küçüktü. Kaportanın sarı cilası güneş ışığını yansıtıyordu. Her şey öyle bir lükse boğulmuştu ki, Peter biraz huzursuz oldu; bu aşırılıktan hoşlandığından emin değildi. Koltuğun üstünde kıpırdayınca bacağının altında bir şey hissetti. Patlamış mısır tanesine benzeyen nesneyi alıp baktı. Patlamış mısır kadar hafifti, ama bu bir taştı. Pürüzlü kenarları deri döşemeyi sıyırabilir diye düşünerek taşı cebine attı ve arabadan çıktı.

Biraz ötede Rick siyah Ferrari’yi çatık kaşlarla süzerken, Jenny Linn’in ağzının suyu akıyordu. “Unutma ki Jenny bu araba dünya kadar kaynağı heba ediyor,” dedi Rick. “Tabiat Ana’ya karşı işlenmiş bir suç.”

“Öyle mi?” dedi Jenny. “Sana bunu Tabiat Ana mı söyledi?” Elini tamponun üstünde gezdirdi. “Bence çok güzel.”

Bir formika masa ve kahve makinesiyle döşenmiş bodrum katı odasında Vin Drake masaya oturmuş, iki Nanigen yöneticisi Eric Jansen ve Alyson Bender da yanına kurulmuşlardı. Doktora öğrencilerinin bir kısmı ayakta, duvara dayanmış dururken, bazıları da yere oturmuştu.

“Sizler hayata atılmaya hazırlanan genç bilim insanlarısınız,” diyordu Vin Drake. “Bu nedenle çalıştığınız alanın ne getireceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundasınız. Örneğin, bilimde neden ileri teknolojilere bu kadar önem veriliyor? Neden herkes en yeni şeyleri bulmaya çalışıyor? Çünkü bu çalışmaların bütün ödülleri ve itibarı yeni alanlara veriliyor. Otuz yıl önce moleküler biyoloji daha yeniyken bir dolu Nobel Ödülü ve önemli buluşlar vardı. Daha sonraları bu buluşlar daha az önemli ve daha az sarsıcı oldu. Artık moleküler biyoloji yeni sayılmıyordu. Sonra alanın en iyileri genetik bilimine, proteomik dalına veya uzmanlık gerektiren alanlara kaydılar. Hâlâ çözülmemiş yığınla problemi olan beyin fonksiyonları, bilinçlilik, hücresel farklılaşma gibi konular vardı. Bu iyi bir strateji miydi? Pek sayılmaz, çünkü o problemler hâlâ çözülmüş değil. Yani, alanın yeni olması yetmiyor. Bunun için yeni gereçler de lazım. Galileo’nun teleskopu... evrenin yeni bir görünüşü. Leeuwenhoek’in mikroskobu... hayata yeni bir bakış. Ve bugüne kadar böyle devam ediyor. Radyoteleskoplarla astronomi bilimi patlama yaptı. İnsansız uzay araçları güneş sistemi hakkında bildiklerimizi baştan aşağıya değiştirdi. Elektron mikroskobu hücre biyolojisini
değiştirdi. Ve bunun gibi daha neler neler... Yeni gereçler büyük gelişmeler demektir. Demek ki, genç bilim insanları olarak kendinize şu soruyu sormalısınız: Yeni gereçler kimde var?” Kısa bir sessizlikten sonra birisi, “Pekâlâ, ben sorayım,” dedi. “Yeni gereçler kimde var?”

“Bizde var,” dedi Vin. “Nanigen Mikro-Teknoloji. Şirketimiz yirmi birinci yüzyılın ilk yarısındaki buluşların tanımını yapacak gereçlere sahiptir. Ciddiyim, abartmıyorum. Size yalın gerçeği söylüyorum.”

“Bu adamakıllı büyük bir iddia,” dedi Rick Hutter. Elinde kahvesi duvara dayanmıştı.

Vin Drake sakin bir ifadeyle Rick’e baktı. “Bizler bir neden olmadan büyük iddialarda bulunmayız.”

“O halde, yeni gereçleriniz tam olarak nelermiş?” diye sordu Rick.

“Bu sahibine özel bilgidir,” dedi Vin. “Öğrenmek istiyorsan bir gizlilik anlaşması imzalarsın ve kendi gözlerinle görmek için Hawaii’ye gelirsin. Uçak biletin bizden.”

“Ne zaman?”

“Hazır olduğun zaman. İstersen hemen yarın.”

Vin Drake’in acelesi vardı. Sunum bittikten sonra hepsi bodrum odasından çıkıp Ferrari’lerin park edildiği caddeye çıktılar. O ekim öğlen sonrasında hava serin, ağaçlar turuncu ve kırmızı renklerle alev alevdi. Hawaii, Massachusetts’ten milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi geliyordu.

Peter ağabeyinin dinlemiyor olduğunu fark etti. Kolu Alyson Bender’ın omzunda, gülümsüyordu, ama aklı başka yerlerdeydi.

Peter, “Sakıncası yoksa bir aile görüşmesi yapabilir miyim?” dedi Alyson’a. Eric’in koluna girip onu diğerlerinden uzaklaştırdı.

Peter ağabeyinden beş yaş küçüktü ve ona hayrandı. Eric’in spordan kızlarla olan ilişkisine ve akademik çalışmasına kadar, girişti̇ği her işte zorlanmadan başarılı olmasına gıpta ederdi. Eric hiç gerilmezdi, terlediği veya endişe ettiği görülmemişti. İster takımının final maçı olsun, ister doktora için sözlü sınava girsin... Her zaman ne yapacağını bilirdi. Her zaman özgüvenli ve rahattı.

“Alyson hoş bir kadın,” dedi Peter. “Onunla ne zamandan beri berabersiniz?”

“Birkaç ay oluyor,” dedi Eric. “Haklısın, hoş bir kadın.” Ne var ki, sözleri yeterince içten değil gibiydi.

“Ardından bir ‘ama’ geliyor mu?”

Eric omuz silkti. “Hayır, doğrusu bu. Alyson’ın işletme yüksek lisansı var. îşin gerçeği, gözlerini hep iş bürümüştür ve bir hayli katıdır. Bilirsin... babam hep erkek çocuk isterdi.”

“Eric, bu kadın erkek olamayacak kadar güzel.”

“Evet, güzeldir.” Yine aynı kof ifadeyle söylenmişti.

Peter onu yoklamak için, “Vin’le işler nasıl gidiyor?” diye sordu. Vin’in pek iyi bir şöhreti yoktu; iki kere federal suçlarla mahkemeye çıkmış, ikisinde de savcıları mat etmişti, ama bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyordu. Sert, zeki, ilkesiz, fakat hepsinden öte çok başarılı oluşuyla anılırdı. Eric onunla çalışmaya başladığı zaman Peter çok şaşırmıştı.

“Vin gibi para toplayabilen kimse yoktur,” dedi Eric. “Harika sunumlar

yapar ve istediğini alır.” Eric omuzlarını silkti. “Kabul ediyorum, karanlık bir tarafı da vardır; bir anlaşmayı
yapabilmek için ne gerekiyorsa söyler. Ama son zamanlarda gayet iyi... daha dikkatli. Daha çok başkanlığa yakışır davranıyor.” “Demek ki, şirketin başkanı o. Alyson mali işlerden sorumlu müdür, ya sen?”

“Teknolojiden sorumlu başkan yardımcısı,” dedi Eric.

“Bu iyi bir şey mi?”

“Harika. Ben teknolojinin başında olmak istiyorum.” Güldü. “Ve Ferrari kullanmak istiyorum.”

“O Ferrari’ler ne öyle?” dedi Peter arabalara doğru yürürlerken. “Onları ne yapacaksınız?”

“Doğu Sahili boyunca gideceğiz,” dedi Eric. “Yol üstündeki önemli üniversite biyoloji laboratuvarlarında durup, aday bulmak için bu gösteriyi yapacağız. Sonra da Baltimore’da araçları teslim edeceğiz.”

“Teslim mi edeceksiniz?”

“Bunlar kiralık,” dedi Eric. “Göz boyamak için.”

Peter arabaların etrafındaki kalabalığa baktı. “İşe yarıyor.” “Biz de öyle düşünmüştük.”

“Demek, gerçekten eleman alacaksınız?”

“Evet, alacağız.” Peter bu defa da ağabeyinin sesinde bir iştahsızlık sezdi.

“O halde, sorun nedir ağabey?”

“Hiçbir şey.”

“Yapma Eric.”

“Gerçekten bir şey yok. Şirket büyüyor, büyük aşamalar içindeyiz, teknoloji dudak uçuklatıyor. Ters giden bir şey yok.” Peter bir şey söylemedi. Bir süre konuşmadan yürüdüler. Eric ellerini ceplerine soktu ve “Her şey yolunda,” dedi. “Gerçekten.”

“Tamam.”

“Öyle.”

“Sana inanıyorum.” Caddenin sonuna gelince dönüp tekrar arabaları saran gruba doğru yürüdüler.

“Söyle bakalım,” dedi Eric. “Laboratuvarındaki şu kızlardan hangisiyle çıkıyorsun?”

“Ben mi? Hiçbiriyle.”

“O halde kiminle?”

“Şu anda kimse yok,” dedi Peter sesi kısılarak. Eric’in her zaman bir

dolu sevgilisi olurdu, ama Peter'ın aşk hayatı düzensizdi ve tatmin edici olmaktan uzaktı. Antropoloji bölümünden bir kız vardı; caddenin başındaki Peabody Müzesi'nde çalışıyordu, ama kız Londra'dan gelen bir misafir profesörle çıkmaya başlayınca bu ilişki son bulmuştu.

"O Asyalı kadın çok tatlı," dedi Eric.

"Jenny mi? Evet, çok şekerdir. Ama öbür takımın oyuncusu."

"Yazık," dedi Eric. "Ya o sarışın?"

"Erika Moll," dedi Peter. "Münih'ten geldi. Ciddi ilişkilerle ilgilenmiyor."

"Yine de..."

"Boş versene Eric."

"Ama sen bir kere..."

"Denedim."

"Pekâlâ. O uzun boylu, siyah saçlı kadın kim?"

"Karen King," dedi Peter. "Araknolog. Örümcek ağı formasyonlarını inceliyor. Ama *Yaşayan Sistemler* ders kitabının yazılışında katkıda bulunmuş. Bunu kimsenin unutmasına fırsat vermez."

"Biraz kasıntı mıdır?"

"Biraz."

"Sağlam bir vücudu var," dedi Eric gözleri hâlâ Karen'ın üstündeyken.

"Kondüsyon salonundan çıkmaz. Savaş sanatları uzmanı." Tekrar grubun bulunduğu yere dönüyorlardı. Alyson, Eric'e el salladı. "Hazır mısın hayatım?"

Eric hazır olduğunu söyledi. Peter'a sarılıp, elini sıktı. "Şimdi nereye ağabey?" diye sordu Peter.

"Bu yoldan devam edeceğiz. MIT'de randevumuz var. Sonra da akşama doğru Boston Üniversitesi'ni aradan çıkardıktan sonra uzun bir yolculuğumuz olacak." Peter'ın omzuna bir yumruk attı. "Yabancı gibi davranma. Beni ziyarete gel."

"Gelirim," dedi Peter.

"Yanında grubunu da getir. Söz veriyorum, hiçbiriniz hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

2.BÖLÜM

BİYOBİLİMLER BİNASI 18 EKİM, SAAT 15.00

L

aboratuvara döndükleri zaman her zamanki ortamlarım birden çok yavan ve modası geçmiş buldular. Ayrıca fazla kalabalık gibi geliyordu. Laboratuvardaki gerginlik epey bir zamandır süregelmekteydi: Rick Hutter ve Karen King oraya geldikleri ilk günden beri birbirlerinden nefret ediyorlardı; Erika Moll yaptığı sevgili seçimleriyle grubun içine nifak sokmuştu ve başka her yerdeki doktora öğrencileri gibi birbirleriyle rakiptiler. Ve yaptıkları işten bıkmışlardı. Göründüğü kadarıyla hepsi de aynı şeyleri hissetmekteydi; her biri laboratuvar tezgâhına oturup gönülsüzce çalışmaya başlarken, uzun süren bir sessizlik oldu. Peter sağım sürahisini buzun üstünden alıp etiketledi ve buzdolabında kendisine ait olan rafa yerleştirdi. Cebindeki bozuk paranın yanında tıkırdayan bir şey hissederek bu nesneyi çıkardı. Ağabeyinin kiralık Ferrari'sinde bulduğu o küçük şeydi. Tezgâhın üstüne attı. Nesne dönmeye başladı.

Bitki biyologu Amar Singh onu izliyordu. "O nedir?"

"Bu mu? Ağabeyimin arabasının bir parçası herhalde. Deri döşemeyi çizebilir diye düşündüm."

"Bakabilir miyim?"

"Tabii." Nesne bir santimden biraz daha büyükçeydi. "Al," diye uzattı Peter nesneye yakından bakmadan.

Amar o şeyi avucunun ortasına koyup gözlerini kısarak baktı. "Bana araba parçasıymış gibi gelmedi."

"Öyle mi?"

"Evet. Bence bu bir uçak."

Peter ağzı açık bakakaldı. Çok küçük olduğu için ayrıntıları seçememişti, ama şimdi yakından bakınca gerçekten de küçük bir uçağa benziyordu. Çocukken yaptığı uçak modellerinden bir parça gibiydi. Belki de bir savaş uçağı olabilirdi. Ama eğer öyleyse, o güne kadar gördüğü savaş uçaklarına hiç benzemiyordu. Bunun kütleşmiş bir burnu vardı, pilot koltuğunun üstü açık, kanopisi yoktu ve kutu gibi arka kısmında minik flanşlar vardı; kanat diye bir şey yoktu.

“Sakıncası var mı?..”

Amar kendi tezgâhının yanındaki büyüteci almaya gitti. Nesneyi büyüteç altında evirip çevirdi ve “Bu müthiş bir şey,” dedi.

Peter da bakmak için başını uzattı. Büyütülmüş görünümüyle bu uçak -ya da, her neyse son derece ayrıntılı ve olağanüstü güzel görünüyordu. Kokpitteki panel öyle karmaşıktı ki, bunların nasıl oyulduğunu hayal etmek bile zordu. Amar da aynı fikirdeydi.

“Lazerli litografi olabilir,” dedi Amar. “Tıpkı bilgisayar çiplerinde yaptıkları gibi.”

“Ama bu bir uçak mı?”

“Sanmıyorum. İtiş gücü için bir yöntem yok. Bilmiyorum. Belki bir çeşit model falandır.”

“Model mi?” dedi Peter.

“Belki de ağabeyine sormalısın,” dedi Amar tekrar kendi işine dönerek.

Peter cep telefonuyla Eric’i aradı. Kulağına geri plandan yüksek sesli konuşmalar geliyordu. “Neredesin?” diye sordu ağabeyine.

“Memorial Drive’da. MIT’de bize bayıldılar. Neden söz ettiğimizi anlıyorlar.”

Peter bulmuş olduğu küçük nesneyi tarif etti.

“Aslında onun sende olmaması gerekirdi,” dedi Eric. “Özel eşyadır.”

“Ama nedir?”

“Aslında bir test,” dedi ağabeyi. “Robotik teknolojimizin ilk testlerinden biri. Bir robot.”

“Bir kokpiti, küçük bir koltuğu ve enstrümanlarıyla sanki içinde birisi oturacakmış gibi görünüyor...”

“Hayır, senin gördüğün şey mikro-enerji ve kontrol paketinin bulunacağı oyuk. Onu uzaktan kumanda edebilmemiz için. Peter, bu bir robottur. Daha önce benzeri görülmemiş biçimde minyatürleştirme becerimizin ilk ürünlerinden biri. Zamanımız olsaydı sana gösterecektim, ama... dinle. O şeyi sakla ve kimseye söz etme, hiç değilse şimdilik.”

“Tamam.” Nesneyi Amar’ın gördüğünü ağabeyine söylemenin gereği yoktu.

“Hawaii’ye bizi ziyarete geldiğinde onu da getir,” dedi Eric.

Laboratuvar şefi Ray Hough geldi ve günün geri kalanını ofisinde

gazete okuyarak geçirdi. Profesör Hough'un yanında başka iş imkânlarından konuşmanın kabalık olacağında bütün öğrenciler hemfikirdiler. Saat dört olduğunda hepsi Mass Caddesi'ndeki Lucy'nin kafesinde buluşup birkaç masayı birleştirerek oturdular ve hararetli bir tartışma başladı. Rick Hutter etik araştırmalar yapabilmenin tek yeri üniversitelerdir savını sürdürüyordu. Ama kimsenin onu ciddiye aldığı yoktu; herkesin aklında Vin Drake 'in ortaya attığı iddialar vardı. "Adam çok iyiydi," dedi Jenny. "Ama söyledikleri satış tezgâhından başka bir şey değildi."

"Evet," dedi Amar. "Ama hiç değilse bir kısmı doğruydu. Buluşların yeni gereçlerden sonra yapıldığı konusunda haklıydı. Eğer o adamlar yeni bir tip mikroskop dengi bir şeye veya yeni bir polimeraz zincir tepkimesi tekniğine sahipseler, kısa zamanda birçok buluş yapabilirler."

"Ama gerçekten de dünyanın en iyi araştırma ortamı olabilir mi?" diye sordu Jenny.

"Gidip kendi gözlerimizle görebiliriz," dedi Erika Moll. "Uçak biletini karşılıyorlarmış."

"Yılın bu zamanında Hawaii nasıldır?" diye sordu Jenny. "Bu tezgâha geldiğinize inanamıyorum," dedi Rick.

"Her zaman iyidir," dedi Karen, Hawaii'yi kastederek. "Ben tekvando eğitimimi Kona'da gördüm. Çok güzeldi." Karen savaş sanatları düşkünüydü ve daha şimdiden akşam idmanı için eşofmanını giymişti.

"Mali işler müdürünü bu yıl bitmeden yüz eleman alınacağını söylerken duydum," dedi Erika Moll konuşmayı Rick ve Karen'dan koparmak için.

"Bunu duyunca korkmamız mı, yoksa heveslenmemiz mi gerekiyor?"

"Ya da ikisi de mi?"

"Sahip olduklarını iddia ettikleri bu teknolojinin nasıl bir şey olduğu hakkında hiç fikrimiz var mı?" diye sordu Erika. "Sen biliyor musun Peter?"

"Kariyeriniz açısından bakarsanız," diye araya girdi Rick Hutter. "Doktoranızı tamamlamadan önce bir yere gitmeniz budalalık olur."

"Hiç fikrim yok," dedi Peter. Amar'a baktı, ama o da hiçbir şey söylemeden başını sallamakla yetindi.

"Doğrusunu isterseniz, tesislerini çok merak ediyorum," dedi Jenny.

"Ben de," dedi Amar.

"Web sitelerine baktım," dedi Karen. "Nanigen Mikro-Teknik. Mikro ve

nano ölçülerinde özel robotlar yapıyorlarmış. Birkaç milimetreden milimetrenin binde birine kadar küçük demek oluyor. Dört beş milimetre uzunluğunda görünen robotların çizimleri var. Bazıları da bunun yarısı kadar, iki milimetre civarında. Ve bu robotlar son derece ayrıntılı. Nasıl yapıldığı konusunda açıklama yoktu."

Amar gözlerini Peter'a dikmiş, bakıyordu. Peter bir şey söylemedi.

"Ağabeyin sana bu konuda hiçbir şey söylemedi mi Peter?" diye sordu Jenny.

"Hayır, benden gizlediği bir sırdı bu."

"Bakın," dedi Karen. "Nano ölçülerde robotlarla ne demek istediklerini bilmiyorum. Bu, bir saç telinin yarısı kalınlığında olur. Kimse o boyutlarda bir şey yapamaz. Bir robotu atomlarıyla yapmak gerekir ki, şimdiye kadar kimse bunu başaramadı." "Ama yapabildiklerini mi söylüyorlar?" dedi Rick. "Ticari palavradan başka bir şey değil."

"O arabalar palavra değildi."

"O arabalar kiralıktı."

"Benim derse gitmem gerekiyor," dedi Karen masadan kalkarak. "Ama size bir şey söyleyeyim. Nanigen şu ana kadar ön plana pek çıkmamış, ama işletmelerle ilgili bazı sitelerde bir yıl öncesine kadar onlarla ilgili kısa haberler var. Davros Venture Capital adlı bir konsorsiyumdan yaklaşık bir milyar dolarlık fon almışlar ve..."

"Bir milyar!"

"Evet. Ve bu konsorsiyumun iskeleti uluslararası ilaç şirketlerinden oluşuyor."

"İlaç şirketleri mi?" dedi Jenny Linn alnını kırıştırarak. "Neden mikro-robotlarla ilgilensinler ki?"

"Senaryoda gerilim artıyor," dedi Rick. "Perdenin altında büyük ilaç firmaları varmış."

"Belki yeni salım sistemleri elde etmeyi umuyorlardır," dedi Amar.

"Sanmam, bunu zaten nano-küreciklerle yapıyorlar. Bunun için bir milyar dolar harcamalarına gerek yok. Yeni ilaçlar bulmayı umuyorlardır."

"Ama nasıl..." Erika aklı karışmış bir halde başını iki yana salladı.

"İşletme sitelerinde dahası var," dedi Karen. "Bu fonu elde ettikten sonra Nanigen'e Palo Alto'da başka bir mikro-robotik şirketi rakip çıkmış ve Nanigen'in kaynak yaratmak için aldatıcı sunumlar yaptığını, sözünü ettikleri teknolojiye sahip olmadıklarını iddia etmiş."

"Vay canına."

“Sonra ne olmuş?”

“Açılan dava geri çekilmiş. Palo Alto şirketi iflasını ilan etmiş. Böylece olay kapanmış, ama bu şirket başkanının Nanigen’in gerçekten de bu teknolojiye sahip olduğunu söylediği kayıtlara geçmiş.”

“Yani, sence bu doğru mu?” diye sordu Rick.

“Bence derse geç kalıyorum,” dedi Karen.

“Bence doğru,” dedi Jenny Linn. “Ve kendi gözlerimle görmek için Hawaii’ye gideceğim.”

“Ben de,” dedi Amar.

“İnanılır gibi değil,” diye söylendi Rick.

Peter, Karen’la birlikte Mass Caddesi’nden Central Meydanı’na doğru yürüyordu. Akşamüzeriydi, ama güneş hâlâ ısıtıyordu. Karen’ın bir elinde spor çantası vardı, diğer eli boştu.

“Rick beni hasta ediyor,” dedi. “Etik davranıyormuş rolü yapıyor, ama aslında sadece tembel.”

“Neden?”

“Üniversitede kalmak emniyetli,” dedi Karen. “Güzel, rahat ve emniyetli bir hayat. Ama bunu itiraf edemez. Bana bir iyilik yap, bu tarafımdan yürü, olmaz mı?”

Peter onun sol tarafına geçti. “Neden?”

“Elim serbest kalsın diye.”

Peter onun sağ eline baktı. Yumruğunun içindeki araba anahtarının ucu parmaklarının arasından bir bıçak gibi çıkmıştı. Anahtar zincirine bağlı bir de biber gazı spreyi vardı.

Peter gülmeden edemedi. “Burasını tehlikeli mi buluyorsun?”

“Dünya tehlikeli bir yer.”

“Mass Caddesi mi? Akşamın beşinde mi?” Cambridge’in tam ortasındaydılar.

“Üniversiteler bu topluluklar içindeki tecavüz sayısını ilan etmiyorlar,” dedi Karen. “Kötü reklam olur diye. Yoksa zengin aileler kızlarını göndermezler.”

Peter gözlerini Karen’ın sıkılı yumruğundan ve ucundan çıkan anahtardan ayıramıyordu. “Anahtarı o şekilde tutarak ne yapacaksın?”

“Nefes borusuna vuracağım. Çok can yakacağı gibi belki nefes borusunu da delebilir. Eğer bu darbeyle yıkılmazsa, yakın mesafeden suratına sprey sıkacağım. Dizkapağına sert bir tekme; kırabilirsem daha

iyi olur. Artık o kişi yere serilmiştir.” Karen ciddiydi. Peter kahkahayı basmamak için kendini zor tuttu. Yürüdükleri cadde bildik bir yerdi ve çok sakindi. İnsanlar işlerinden çıkmış, evlerine dönüyorlardı. Üstünde buruşuk bir kadife ceket, kolunda bir yığın mavi sınav kâğıdı taşıyan bir profesör yanlarından geçti; onun arkasında yürüteç yardımıyla yürüyen yaşlı bir kadın vardı. İleride bir grup koşu yapıyordu.

Karen çantasından küçük bir İsviçre çakısı çıkarıp bıçak kısmını açtı. “İş o duruma varırsa, bununla saldırganın bağırsaklarını deşebilirim.” Başını kaldırınca Peter’ın yüzündeki ifadeyi gördü. “Saçmaladığımı düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Peter. “Sadece... gerçekten de o çakıyla birinin bağırsaklarını deşer misin?”

“Dinle,” dedi Karen. “Üvey kız kardeşim Baltimore’da avukattır. Bir öğlen saat iki sularında yeraltı otoparkındaki arabasına giderken bir adamın saldırısına uğruyor. Kafasına aldığı darbeyle yere düşüp bayılıyor; adam onu dövüp, tecavüz ediyor. Kız kardeşim ayıldığı zaman retrogad hafıza kaybı olduğu anlaşılıyor; saldırgan hakkında hatırlayabildiği tek bir şey yok. Ne zaman oldu, adam nasıl bir tipti... hiçbir şey. Hastanede bir gün tutup taburcu ediyorlar. Çalıştığı şirketin ortaklarından olan bir adam var, boğazında tırnak izleri görüyor; kız kardeşim belki odur diye düşünüyor. Ama hatırlayamadığı için emin olamıyor. O kadar huzursuz ki... Sonunda o şirketten ayrılıp, Washington’a gidiyor ve daha düşük maaşlı bir işe giriyor.” Karen yumruğunu kaldırdı. “Bütün bunlar anahtarını böyle taşımadığı için oldu. Kendini korumayı zarif bulmuyordu. Saçmalığa bak!”

Peter onun gerçekten birinin boğazına anahtar saplayıp saplayamayacağını veya bağırsaklarını deşip deşemeyeceğini kestirmeye çalıştı. Sonunda Karen’ın bunu yapabileceğine karar verdi. İnsanların sadece konuşup durduğu üniversite ortamında, Karen her an eyleme hazırdı.

Savaş sanatları salonunun önüne geldiler; pencereler açık, perdeler kapalıydı. İçeriden aynı anda bağıran insanların sesleri geliyordu. ‘İşte ders yerim burası,” dedi Karen. “Görüşmek üzere. Ama bak: Ağabeyinle konuşursan, ona ilaç şirketlerinin mikro-robotik işine neden o kadar çok para yatırdıklarını sorar mısın? Çok merak ediyorum.” Karen yaylı kapıdan geçip salona girdi.

0 akşam Peter laboratuvara döndü. Kobra yılanını üç günde bir beslemesi gerekiyordu ve bu işi genellikle geceleri yapardı; kobralar doğaları gereği gece hayvanlarıydı. Saat sekizdi ve laboratuvar ışıkları kısılmıştı. Peter debelenen bir beyaz fareyi kafesin içine attı. Fare kafesin bir ucuna kaçıp orada donmuş gibi kaldı. Yılan yavaşça gerildi ve yüzünü fareye çevirdi.

“Bunu görmek bana çok kötü geliyor,” dedi Rick. Peter’ın arkasından yaklaşmıştı.

“Neden?”

“Çok acımasızca geliyor.”

“Herkesin bir şeyler yemesi lazımdır Rick.”

Kobra bir hamlede dişlerini farenin gövdesine geçirdi. Fare birkaç kez çırpındıktan sonra yere yığıldı. “Ben bu yüzden vejetaryenim,” dedi Rick.

“Sence bitkilerin duyguları yok mudur?” diye sordu Peter.

“Başlama şimdi,” dedi Rick. “Sen ve Jenny.” Jenny’nin araştırması bitkiler ve böcekler arasındaki feromonlar aracılığıyla olagelen iletişim üzerineydi; bununla salıverilen kimyasallar karşılık vermeyi tetikliyordu. Son yirmi yıl içinde bu alanda muazzam gelişmeler kaydedilmişti. Jenny bitkilerin de etkin, zekâ sahibi yaratıklar olduğu konusunda ısrarlıydı; ona göre bitkiler hayvanlardan sadece biraz farklıydı. Ve Jenny, Rick’i kızdırmayı çok severdi. “Çok saçma,” dedi Rick, Peter’a. “Bezelyelerin ve fasulyelerin duyguları yoktur.”

“Elbette yoktur,” dedi Peter gülümseyerek. “Çünkü yemeden önce zaten o bitkiyi öldürmüş oluyorsun yemek için kalpsizce onu yerinden sökmüşsün. Onu öldürürken o bitkinin acı içinde çığlık attığını duymazlıktan geliyorsun, çünkü soğukkanlılıkla işlediğin bitki cinayetinin sonuçlarıyla yüzleşmek istemezsin.”

“Saçma.”

“Tür ayrımcılığı,” dedi Peter. “Bunu sen de biliyorsun.” Gülüyordu, ama söyledikleri gerçekti. Peter, Erika ve Jenny’nin de laboratuvarda olduklarını görünce şaşırdı. Doktora öğrencileri genellikle geceleri çalışmazlardı. Ne oluyordu böyle?

Erika Moll bir teşrih masasında siyah bir kınkanatlı böceği kesmekteydi. Erika başlıca ilgi alanı kınkanatlı böcekler olan bir entomologdu. Söylediğine göre kokteyl partilerinde bunu açıkladığı zaman sohbetin sonu oluyordu. (“Ne yapıyorsunuz?” “Kınkanatlı

böcekleri inceliyorum.”) Aslında bu böcekler ekosistem için son derece önemliydi. Bütün tanınan türlerin dörtte biri kınkanatlılardı. Yıllar önce bir muhabir ünlü biyolog J. B. S. Haldane’e sormuştu: “Yaradan’ın yaratışı hakkında nasıl bir çıkarsama yapabilirsiniz?” Haldane şöyle cevap vermişti: “Kınkanatlı böceklere büyük bir düşkünlüğü varmış.”

“Orada ne yapıyorsun?” diye sordu, Peter, Erika’ya.

“Bu bir bombardımana kınkanatlı,” dedi Erika. “Çok etkili püskürtme yapabilen Avustralya Pheropsophus cinsinden.” Erika konuşurken tekrar kesme işine dönmüş, bu sırada dönen vücudu Peter’ınkine değmişti. Kazayla olan bir temas gibi görünüyordu; Erika bunu fark etmemiş gibi davrandı, ama baştan çıkarıcı olarak büyük bir şöhreti vardı. “Bu bombardımancının özelliği nedir?” diye sordu Peter.

Bombardımancı kınkanatlılar bu adı karın kısımlarındaki her yana dönebilen bir taretten püskürttüğü zehirli sıvı nedeniyle almışlardı. Bu sıvı kurbağaları ve kuşları onları yemekten vazgeçirebildiği gibi, daha küçük böcekleri hemen öldürebilecek kadar zehirliydi. Bombardımancı kınkanatlıların bunu nasıl yapabildikleri 1900’lü yılların başından beri araştırma konusu olmuştu ve artık bu mekanizma iyice biliniyordu.

“Kınkanatlılar ateş gibi sıcak benzokinin püskürtürler,” diye açıkladı Erika. “Bunu da vücutlarında depoladıkları prekürsörlerden yaparlar. Karınlarının arkasında iki tane kese vardır şimdi bunu kesip açıyorum, görüyor musun? Birinci kesede prekürsör hidrokininle birlikte oksidant ve hidrojen peroksit var. İkinci kese esnekliği olmayan bir odacıktır ve içinde enzimler, katalazlar ve peroksidazlar bulunur. Kınkanatlı bir saldırıya uğradığı zaman kendini kasarak birinci kesedekileri ikinci keseye aktarır, burada da bütün bileşenler karışarak bomba gibi püskürteceği benzokinin sıvısını üretir.”

“Peki, bu elindeki kınkanatlı?”

“Bunun cephanesinde bir ekleme var,” dedi Erika. “Keton da üretiyor. Ketonun def edici özellikleri vardır, ama aynı zamanda kayganlaştırıcı görevi de yapar ve benzokininin yayılmasını hızlandırır. Ben bu ketonun ne zaman yapıldığını öğrenmek istiyorum.” Elini bir anlığına Peter’ın koluna dayadı.

“Bunu kınkanatlının yaptığını düşünmüyor musun?” diye sordu Peter.

“Hayır, ille de onun yapması şart değil. Belki bakteri almıştır ve ketonu bakteriye yaptırır.” Bu işlem doğada çok yaygındı. Savunma için kimyasal üretmek enerji tüketirdi ve eğer bir hayvan bünyesinde bu işi

onun yerine yapacak bakteri toplayabilirse, onun için çok daha iyi olurdu.

“Bu keton başka yerlerde bulunur mu?” diye sordu Peter.

“Bazı tırtıllarda vardır.”

“Sahi,” dedi Peter. “Neden bu kadar geç saatte çalışıyorsun?”

“Hepimiz çalışıyoruz.”

“Çünkü?”

“Geri kalmak istemiyorum,” dedi Erika. “Ve sanırım gelecek hafta Hawaii’de olacağım.”

Jenny Linn elinde bir kronometreyle karmaşık bir aparatı izlemekteydi: Büyük bir cam kabın altında tırtıllar yapraklı bitkileri yerlerken, bir hava hortumu birinci kabı üç kaba daha bağlıyordu ama bunlarda daha çok bitki olduğu halde tırtıl yoktu. Kaplar arasındaki hava akışı küçük bir pompayla kontrol ediliyordu.

“Temel durumu zaten biliyoruz,” dedi Jenny. “Dünyada bilinen 300.000 bitki türü ve çoğu bitki yiyen 900.000 böcek türü bulunuyor. Neden bütün bitkiler yenile yenile tükenmediler? Çünkü bütün bitkiler evrimle onlara saldıran böceklere karşı savunmalar geliştirdiler. Hayvanlar onları avlayan yırtıcılardan kaçabilirler, fakat bitkiler bunu yapamazlar. Bu nedenle evrimle kimyasal savaş yapar hale geldiler. Bitkiler kendi böcek ilaçlarını üretiyorlar, tadı çok kötü gelen toksinler yaratıyorlar ve o böceği yiyen avcıları çekecek, uçucu kimyasallar salıveriyorlar. Liazen diğer bitkilere yapraklarını daha zehirli, daha az yenebilir yapmaları için sinyal veren kimyasallar salıyorlar. Bitkiler arası iletişim... Bizim burada ölçmeye çalıştığımız şey bu.”

Birinci kapta bitkileri yiyen tırtıllar, diğer kaplara taşınan bir kimyasalın, bir bitki hormonunun salıverilmesine neden oluyorlardı. Diğer bitkiler nikotin asidi üretimini artırıyorlardı. “Ne kadar hızla karşılık verdiklerini ölçmeye çalışıyorum,” dedi Jenny. “Bu nedenle üç cam kabım var. Çeşitli yerlerden yaprak keserek nikotin asidi düzeylerini ölçeceğim, ama bir sonraki bitkiden bir yaprak kestiğim anda...”

“O bitki saldırıya uğramış gibi davranacak ve daha çok uçucu kimyasal salıverecek.”

“Doğru. Bu nedenle kaplar ayrı yerlerde. Tepkinin çok çabuk verildiğini biliyoruz, birkaç dakika içinde oluyor.” Jenny kenarda duran bir kutuyu işaret etti. “Bu uçucu kimyasalları ultra yüksek hızlı gaz kromatografisiyle ölçüyorum.” Kronometresine baktı. “Şimdi, izninle...”

Birinci kabı kaldırıp yaprakları alttan yukarıya doğru kesti ve her birini düzgün bir şekilde kenara koydu.

“Hey, burada neler oluyor?” Danny Minot ellerini sallayarak laboratuvara girdi. Kırmızı suratlı, şişman, üstündeki dirsekleri yamalı tüvit ceketi, buruşuk kravatı ve çuval gibi pantolonuyla klasik İngiliz profesörlerini andırıyordu. Ki, bu benzetme çok yanlış sayılmazdı. Minot fen bilimleri üzerine doktora yapıyordu, araya biraz psikoloji ve sosyolojiyle Fransız postmodernizmi katmıştı. Biyokimya ve karşılaştırmalı edebiyat lisansları vardı, ama karşılaştırmalı edebiyat onun için daha önde geliyordu. Sık sık Bruno Latour, Jacques Derrida, Michel Foucault ve bunlar gibi nesnel bir gerçeğin olmadığı, sadece iktidarın dayattığı bir gerçeğin olduğuna inanan diğerlerinden alıntılar yapardı. Minot’un bu laboratuvara geliş nedeni “bilimsel lengüistik kodları ve paradigma dönüşümü” üzerinde çalıştığı tezi tamamlamaktı. Bunu yaparken de diğer öğrencilerin çalışırken aralarında geçen konuşmaları kaydederek herkesi sinirlendirirdi.

Hepsi ondan nefret ediyordu. Aralarında Ray Hough’un onu neden laboratuvara kabul ettiğini tartışmışlardı. Neden sonra bu soruyu Ray’e sordular, o da, “O adam karımın kuzenidir,” dedi. “Başka hiçbir yere kabul etmediler.”

“Hadi millet,” dedi Minot. “Kimse bu geç saatte laboratuvarda çalışmaz, ama hepiniz buradasınız.” Yine ellerini salladı. Jenny burnunu çekti. “El sallayıcısı.”

“Bunu duydum,” dedi Minot. “Ne demek istedin?”

Jenny ona sırtını döndü.

“Ne demek istedin? Bana sırtını dönme.”

Peter, Minot’un yanına gitti. “El sallayıcısı, aklından geçen fikirleri netleştiremediği için bunu savunamayan demektir. Yani salonda bir sunum yaparken iyi hazırlanmadığı kısımlara gelince ellerini sallamaya ve hızlı konuşmaya başlar. Tıpkı birinin ellerini sallayarak, vesaire, vesaire vesaire, demesi gibi. Bilim alanında el sallamak, malzemen olmadığı anlamına gelir.” “Ne işim var benim burada,” dedi Minot elini sallayarak. “Göstergebilim tamamen çarpıtılmış.”

“Doğru.”

“Ama Derrida’nın dediği gibi, tekno tercüme çok zordur. El hareketleriyle hepinize içlemcilik sinyalleri vermeye çalışıyorum. Neler

oluyor?”

“Sakın söyleme,” dedi Rick. “Yoksa o da gelmek ister.” “Tabii, gelmek isterim,” dedi Minot. “Ben bu laboratuvardaki hayatın tarihçisiyim. Gelmem gerekir. Nereye gidiyorsunuz?” Peter kısaca bütün olanları anlattı.

“Ah, tabii, kesinlikle geliyorum. Bilimin ve ticaretin kesişme noktası mı? Altın gençliğin yozlaşması mı? Tabii... Orada olacağım.”

Peter laboratuvarın köşesindeki makineden kahve alırken Erika yanma geldi. “Daha sonra ne yapacaksın?”

“Bilmem, neden sordun?”

“Bu gece belki sana uğrarım diyordum.”

Erika gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Davranışındaki bu denli dobralık Peter’a itici geldi. “Bilmiyorum Erika,” dedi. “Buradaki çalışmam uzun sürebilir.” İçinden de, son kez buluştuğumuzdan beri, üç haftadır seni görmedim, diyordu.

“Benim işim bitmek üzere,” dedi Erika. “Saat daha dokuz.”

“Bilmiyorum. Bakarız.”

“Teklifim sana çekici gelmiyor mu?” Erika hâlâ gözlerini Peter’ın yüzüne dikmiş, ifadesini yakalamaya çalışıyordu.

“Amar’la çıkıyorsun sanıyordum.”

“Amar’ı çok severim. Çok zekidir. Seni de çok severim. Hep sevmişimdir.”

“Belki daha sonra konuşuruz,” dedi Peter kahvesine süt katarken. Sonra oradan hızla ayrıldı.

“Umarım,” dedi Erika arkasından.

Rick başını kaldırıp Peter’ı gördüğünde halojen lamba altında bir fareyi baş aşağı tutmuş, küçük bir kumpasla hayvanın şişmiş arka ayağını ölçüyordu.

“Yaptığın şey bir karajenan hazırlığı mı?” diye sordu Peter. Karajenan bir laboratuvar hayvanında ödem oluşturmak için kullanılan yaygın bir yöntemdi. Enflamasyonu incelemek için dünyanın her yanındaki laboratuvarlarda uygulanan standart uygulamaydı.

“Doğru,” dedi Rick. “Karajenan enjekte ederek pençesinin şişmesini sağladım. Sonra ayağını orta boy bir yağmur ormanı ağacı olan Himatanthus sucuuba kabuğundan çıkardığım ekstreyle sardım. Şimdi

de bunun antienflamatör, yani ödem çözücü özelliklerini göstermesini umuyorum. Himatanthus çok farklı yararları olan bir ağaçtır, yaraları iyileştirir, ülseri tedavi eder. Kosta Rika'daki Şamanlar bu ağacın antibiyotik, ateş düşürücü, kansere ve parazitlere karşı koruyucu özellikleri olduğunu söylüyorlar, ama henüz bu iddiaları deneyden geçirmiş değilim. Ama ağaç kabuğu ekstresinin farenin ödemini hızla azalttığı kesin."

"Antienflamatör tepki için hangi kimyasalların rol oynadığını belirleyebildin mi?"

"Brezilya'daki araştırmacılar bunu alfa-amyrin sinnamatlarına ve diğer sinnamat bileşenlerine atfediyorlar, ama ben henüz bunu doğrulamış değilim." Rick fareyi ölçtükten sonra onu kafesine koyup dizüstü bilgisayarına sonucu ve süresini girdi. "Ama sana bir şey söyleyeyim: Ağaçtan alınan ekstreler tamamen non-toksik, yani zehirsiz görünüyor. Belki bir gün bunu hamile kadınlara bile vermek mümkün olacak. Aa, şuna bak." Kafeste dolaşan fareyi işaret etti. "Artık topallamıyor."

Peter onun sırtını sıvazlayıp, "Aman dikkat et," dedi. "Yoksa bir ilaç şirketi senin sonuçlarına senden önce sahip çıkabilir." "Dert etmiyorum," dedi Rick. "Eğer o adamlar gerçekten de ilaç geliştirme işinde olsalardı, çoktan bu ağaç üstünde çalışırlardı. Ama neden riske girsinler ki? Amerikalı vergi mükellefleri araştırma fonlarını finanse etsinler, bir doktora öğrencisi bu buluşu yapmak için aylarca ter döksün, sonra onlar devreye girip bunu üniversiteden satın alsınlar. Sonra da kendi buluşumuzu bize pahalı fiyatla satsınlar. Ne tatlı iş, değil mi?" Rick yine nutuklarından birine başlamak üzereydi. "Bu lanet ilaç şirketleri var ya..."

"Rick," diye sözünü kesti Peter. "Benim gitmem gerekiyor." "Aa, tabii. Biliyorum, kimse söyleyeceklerimi dinlemek istemiyor."

"Naja zehrimle ilgilenmem lazım."

"Sorun değil." Rick bir an duraksadıktan sonra başını geri çevirip Erika'ya baktı. "Bak, dinle, beni ilgilendirmez, ama..." "Haklısın, ilgilendirmez..."

"Ama senin gibi düzgün bir adamın o kadar... şey olmayan birinin ağına düşmesine üzülürüm. Her neyse, MIT'de bilgisayar mühendisliğindeki arkadaşım Jorge'yle tanışmıştın, değil mi? Erika'nın ne dolaplar çevirdiğini öğrenmek istiyorsan, bu numarayı ara..." Peter'a bir kartvizit uzattı. "Jorge onun sesli ve kısa mesajları dâhil bütün telefon

kayıtlarına erişebilir, sen de onun hakkındaki gerçeği, önüne gelen herkesle yattığını öğrenirsin.”

“Bu yasal mı?”

“Hayır. Ama çok işe yarıyor.”

“Sağ ol,” dedi Peter. “Ama...”

“Hayır, sende kalsın,” diye ısrar etti Rick.

“Kullanacak değilim.”

“Belli olmaz,” dedi Rick. “Telefon kayıtları yalan söylemez.” “Pekâlâ,” dedi Peter. Tartışmaktansa kartviziti almak daha kolaydı. Cebine attı.

“Aklıma gelmişken,” dedi Rick. “Ağabeyinle ilgili...”

“Ne olmuş ona?”

“Sence doğru mu söylüyor?”

“Şirketi hakkında mı?”

“Evet, Nanigen.”

“Öyle sanıyorum,” dedi Peter. “Ama doğrusunu istersen o konuda fazla bir şey bilmiyorum.”

“Sana anlatmadı mı?”

“Bütün o iş hakkında çok ketumdu.”

“Peki, sence o şirket yenilikçi midir?”

Evet, bence yenilikçidir, diye geçirdi içinden Peter tarama mikroskobundan bakarken. O çakıl gibi şeyi, mikro-robotu veya her neyse, bir kez daha inceliyordu. Ağabeyinin o boşluğun kokpit değil, mikro-enerji paketi veya kontrol ünitesi için yuva olduğu açıklamasını değerlendirmeye çalışıyordu. Herhangi bir şeyin yuvası gibi görünmüyordu. Çok ayrıntılı, minik bir kontrol paneline bakan bir koltuk gibiydi.

Hâlâ bu konuda kafa patlatırken laboratuvarın tamamen sessizliğe bürünmüş olduğunu fark etti. Başını kaldırıp bakınca mikroskobun o nesneyi duvara monte edilmiş büyük düz ekranda da gösterdiğini gördü. Laboratuvardaki herkes ona bakıyordu.

“Bu da nesi?” dedi Rick.

“Bilmiyorum,” dedi Peter ekranı kapatarak. “Korkarım, Hawaii’ye gidene kadar da ne olduğunu öğrenemeyeceğiz.”

3. BÖLÜM

MAPLE CADDESİ, CAMBRIDGE 27 EKİM, SAAT 06.00

Y

edi doktora öğrencisinin her biri Vin Drake'in teklifini kabul etmeye karar verdi. Veri topladılar, araştırmaları hakkında tanıtıcı yazılar yazdılar ve Nanigen'deki Alyson Bender'a mektupları ve bilgileri gönderdiler. Her birine ayrı ayrı gelen cevapta Nanigen'in onları uçakla Hawaii'ye götüreceği, ama kolaylık olsun diye bu yolculuğu grup halinde yapacakları bildirildi. Ekim ayının son günlerine yaklaşırken öğrencilerin günleri artık hazırlık yapmakla geçiyordu. Yedisinin de yapacak çok işi vardı deneylerini bitirmek, bir süre ara verecekleri projelerini kıvama sokmak ve tabii, valizlerini hazırlamak. Plana göre bir pazar sabahı Boston'dan kalkacak uçak, Dallas'ta aktarma yaptıktan sonra aynı gün öğleden sonra Honolulu'ya varacaktı. Ortak kararlarına göre orada dört gün kalacaklar, hafta sonuna doğru döneceklerdi.
Yolculuktan bir gün önce, soğuk ve bulutlu o cumartesi sabahı Peter Jansen dairesinde, bilgisayarı başında çalışırken,
Erika Moll da mutfakta bir yandan salamlı yumurta yapıyor, bir yandan da "Take a Chance on Me" şarkısını söylüyordu. Peter birden o sabah telefonunu açmamış olduğunu fark etti bir gece önce Erika aniden gelince kapatmıştı. Şimdi cihazı açıp masanın üstüne koydu. Bir dakika sonra telefon vızıldayarak bir mesajı olduğunu duyurdu. Mesaj ağabeyi Eric'tendi.

Peter mesaja baktı. Şaka mıydı? Bir şey mi olmuştu? Hemen cevap yazdı.

Ekrana baktı, ama cevap yoktu. Birkaç dakika sonra Eric'in

Hawaii'deki numarasını tuşladı, ama karşısına telesekreter çıktı. "Eric, benim, Peter. Ne oldu? Beni ara."

Mutfaktan Erika seslendi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Kimseyle. Ağabeyime ulaşmaya çalışıyorum."

Ağabeyinden gelen mesajın bilgilerine baktı. Saat 21.45'te gelmişti. Demek ki, önceki gece yazılmıştı. Yani, Hawaii'de öğlen sonrasıydı.

Peter bir kez daha ağabeyinin numarasını tuşladı, ama yine telesekreter çıktı.

"Kahvaltı neredeyse hazır," dedi Erika.

Peter mutfağa gitti ve telefonunu tabağının yanma koydu. Erika yüzünü buruşturdu; sofrada telefon olmasını hiç sevmezdi. Peter'ın tabağına yumurta koyarken, "Anneannemin tarifini uygulayıp süt ve unu karıştır..." dedi.

Telefon çaldı.

Peter hemen açtı. "Alo?"

"Peter?" Bir kadın sesi. "Peter Jansen mı?"

"Evet, benim."

"Ben Alyson Bender," dedi kadın. "Nanigen'den." Peter'ın gözünün önüne Eric'in kolunu beline doladığı sarışın kadın geldi. "Bakın," dedi kadın. "Hawaii'ye en çabuk ne zaman gelebilirsiniz?"

"Yarın sabah kalkacak uçakta yerimiz var," dedi Peter.

"Bugün gelebilir misiniz?"

"Bilmiyorum, ben..."

"Çok önemli."

"Uçak tarifelerine bir bakarım..."

"Aslında ben size sormadan iki saat sonra kalkacak bir uçakta yer ayırttım. Buna yetişebilir misiniz?"

"Evet, sanırım... Ne oluyor?"

"Korkarım size kötü bir haberim var Peter." Alyson durdu. "Ağabeyiniz hakkında."

"Ne olmuş ağabeyime?"

"Kayıp."

"Kayıp mı?" Peter afallamıştı; hiçbir şey anlamıyordu. "Ne demek kayıp?"

"Dünden beri," dedi Alyson. "Bir tekne kazası oldu. Bilmiyorum, size bir tekne aldığından söz etmiş miydi? Bir Boston Whaler teknesi. Her neyse, dün adanın kuzey tarafına açılmışken teknesinde mekanik

sorunlar çıkmış... Çok büyük bir dalga kayalara vurup duruyormuş. Motor çalışmayınca tekne sürüklenerek...”

Peter’ın başı dönmeye başladı. Önündeki yumurta tabağını öteye itti. Erika yüzü solmuş bir halde ona bakıyordu. “Bunları nereden öğrendiniz?” diye sordu Peter.

“Uçurumun tepesinde insanlar varmış, her şeyi görmüşler.”

“Peki, Eric’e ne olmuş?”

“Motoru çalıştırmak için çabalamış. Başaramamış. Dalga çok yüksekmiş ve tekne kayalara çarpacakmış. Eric suya atlayıp sahile doğru yüzmeye başlamış. Fakat akıntı... sahile varamamış...” Alyson durup bir soluk aldı. “Çok üzgünüm Peter.”

“Eric çok iyi bir yüzücüdür,” dedi Peter. “Çok tecrübeli bir yüzücüdür.”

“Biliyorum. Biz de bu nedenle hâlâ döneceğini umuyoruz. Ama polisin bize söylediğine göre... Buraya gelir gelmez polisler sizinle konuşup her şeyi anlatmak istiyor.”

“Hemen yola çıkıyorum,” dedi Peter ve telefonu kapadı. Erika yatak odasına gitmiş ve zaten ertesi gün için hazırlanmış olan valizini getirmişti.

“Eğer o uçağa yetişeceksen, hemen çıkmalıyız,” dedi Erika. Kolunu Peter’ın omzuna sardı ve birlikte aşağıya inip arabaya doğru yürüdüler.

4. BÖLÜM

MAKAPU'U BURNU, OAHU 27 EKİM, SAAT 16.00

Oahu’nun kuzeydoğu ucunda, yüksek bir uçurumun tepesinde olan Makapu’u Burnu dört bir yandaki muhteşem okyanus manzarasıyla turistlerin ilgi odağı olan bir yer olarak bilinirdi. Fakat oraya geldiği zaman karşılaştığı kasvetli ve çorak görünüm Peter’ı şaşırttı. Şiddetli bir rüzgâr ayaklarının altındaki kısa otları kamçılarken, üstündeki ceketi de çekiştiriyor, yürürken öne eğilmek zorunda bırakıyordu. Uğultudan yüksek sesle konuşmak zorunda kaldı. “Burası hep böyle midir?”

Yanındaki polis görevlisi Dan Watanabe, “Hayır,” dedi. “Bazen çok

sevimsiz olabiliyor. Bu rüzgâr dün gece çıktı.” Watanabe, Ray-Ban güneş gözlüğü takıyordu. Sağ taraftaki fener kulesini işaret etti. “Bu Makapu’u Deniz Feneri’dir. Yıllar önce otomatik hale getirildi. Artık orada kimse yaşamıyor.” Tam önlerinde, yetmiş metre aşağıda okyanus dalgalarının dövdüğü siyah lav kayaları görünüyordu. “Burada mı olmuş?” diye sordu Peter.

“Evet,” dedi Watanabe. “Tekne şurada karaya oturmuş...” diyerek sol tarafı işaret etti. “Ama Sahil Güvenlik onu parçalanmadan önce kayalıklardan çıkarmış.”

“Demek ki, arıza çıktığında teknesi açıkta bir yerdeydi,” dedi Peter okyanusa bakarak; deniz beyaz köpüklü dalgalarla çalkalanıyordu.

“Evet. Tanıkların söylediğine göre bir süre denizde sürüklenmiş.”

“Motoru çalıştırmak için çabalıyormuş.”

“Evet. Ve sürükleniyormuş”

“Mekanik arıza neymiş?” diye sordu Peter. “Anladığım kadarıyla tekne yeniymiş.”

“Evet. Birkaç hafta önce almış.”

“Ağabeyim tekneler konusunda çok tecrübeliydi,” dedi Peter. “Her yaz gittiğimiz Long Island Boğazı’nda babamın bir teknesi vardı.”

“Sular çok farklı,” dedi Watanabe. “Burada okyanus çok derindir. Karşıdaki en yakın kara parçası beş bin mil uzaktadır. Ama konu o değil. Ağabeyine sorun çıkaran şeyin etil alkol olduğu kesin.”

“Etil alkol mü?” dedi Peter.

“Hawaii Eyaleti burada satılan bütün benzinlere yüzde on oranında etil alkol katar, ama etil alkol küçük motorları bozar. Bazı ucuz benzin istasyonları benzine çok fazla etil alkol katıyorlar yüzde otuz falan. Yakıt borularını tıkadığı gibi doğal veya yapay kauçuktan ne varsa hamur haline getiriyor. Birçok teknede sorun çıktı. Artık insanlar benzin depolarını ve boruları çelikten yaptırıyorlar. Bence ağabeyinize olan da budur. Karbüratörler tıkanmış, yakıt pompası çalışmamıştır. Sorun her ne idiyse, zamanında motoru tekrar çalıştıramamış.”

Peter aşağıdaki denize bakıyordu. Kıyıya yakın yerde yeşilimsi, daha açıklardaysa rüzgârla savrulan beyaz köpüklü, koyu maviydi.

“Buradaki akıntılar nasıldır?” diye sordu.

“Belli olmaz,” dedi Watanabe. “Çoğu zaman kuvvetli bir yüzücü akıntıyla başa çıkabilir. Sorun, lav kayalarında parçalanmadan karaya çıkabilmektedir. Normal olarak batıya doğru yüzerek, şuradaki Makapu’u

kumsalına ulaşmaya çalışmak gerekir.” Bir kilometre ötedeki kumsal şeridini işaret etti.

“Ağabeyim iyi bir yüzücüydü,” dedi Peter.

“Bunu ben de duydum, ama tanıklar suya atladıktan sonra onu göremediklerini söylediler. O gün çok yüksek dalgalar varmış, köpükler arasında kaybolmuş. Bir anda gözden kayboluvermiş.”

“Onu gören kaç kişi var?”

“iki. Tam uçurumun kenarında piknik yapan bir çift. Yürüyüş yapan birkaç kişiyle, başka insanlar da görmüşler, ama onlara ulaşamadık. Artık bu rüzgârdan kaçalım mı?” Tepeye doğru yürümeye başladı; Peter da onu izledi. “Sanırım, buradaki işimiz bitti,” dedi Watanabe. “Tabii, videoyu görmek istemiyorsan...”

“Ne videosu?”

“Teknenin sorun çıkardığını görünce piknik yapan o çift olayı videoya almışlar. Ağabeyinin suya atlama anı dahil, on beş dakikalık bir kayıt var. Bunu görmek isteyeceğine emin değildim.”

“Görmek isterim,” dedi Peter.

Polis karakolunun ikinci katında bir video kamerasının küçük ekranına bakıyorlardı. Karakol gürültülü ve kalabalıktı;
Peter ekrana odaklanmakta zorlanıyordu. İlk görüntülerde yeşil çimlerin üstüne oturmuş otuz yaşlarında bir adam sandviç yiyor, sonra yaklaşık aynı yaşlarda Coca Cola içen bir kadın gülerek kameraya el sallıyordu.

“O çift bunlar işte,” dedi Watanabe. “Grace ve Bobby Choy. İlk bölüm onların pozlarından ibaret. Altı dakika sürüyor.” Watanabe hızlı öne sarma düğmesine bastıktan sonra videoyu durdurdu ve “Zaman göstergeli,” dedi. Ekrandaki saat 15.50.12’yi gösteriyordu. “İşte burada Bobby denizde bir şeyi işaret ediyor sorunlu tekneyi fark etmiş.”

Kamera okyanusu göstermek için gezindi. Mavi ufukta Boston Whaler teknesinin beyaz gövdesi yalpalamaktaydı. Karadan yüz metre açıkta olduğu için Peter içindeki kimsenin ağabeyi olduğuna karar veremedi. Kamera bu kez dürbünle bakmakta olan Bobby Choy’u gösterdi.

Bir sonraki sahnede Peter teknenin kıyıya çok daha yaklaşmış olduğunu gördü. Artık ağabeyini seçebiliyordu; ağabeyi eğilip kalkıyor, bir an ortaya çıkıp, sonra gözden kayboluyordu. “Sanırım, tıkanmış boruları açmaya çalışıyor,” dedi Watanabe. “Görünüşe göre öyle olmalı.”

“Evet,” dedi Peter.

Kamera şimdi başım iki yana sallayarak cep telefonuyla bir yeri aramaya çalışan Grace Choy’u göstermekteydi.

Sonra tekrar tekneye çevrildi; beyaz köpüklü dalgaların dövdüğü kayalıklara iyice yaklaşmıştı.

Sonra tekrar Grace Choy’a çevrildi; telefonda bir şeyler söylerken başını iki yana sallıyordu. “Burada cep telefonları iyi çekmez,” dedi Watanabe. “Kadın devamlı 911’i aramış, ama uzun süre erişememiş. Hat sürekli kesiliyormuş. Eğer 911’e ulaşabilseymiş, onlar da hemen Sahil Güvenlik’e bildirirlerdi.”

Kamera artık titriyordu, ama Peter bir şey görür gibi oldu. “Burada dursanıza!”

“Ne var?”

“Durdurun, durdurun,” dedi Peter telaşla. Görüntü dondurulduğunda ekranı işaret etti. “Geri plandaki kim?”

Ekranda Choy çiftinin birkaç metre gerisinde duran beyaz elbiseli bir kadın göründü. Kadın dikkatle kıyıya bakarak tekneyi işaret ediyordu.

“Bu kadın da diğer tanıklardan biri,” dedi Watanabe. “Ayrıca koşu yapan üç kişi daha vardı. Henüz hiçbirinin kimliğini tespit edemedik. Ama zaten bildiklerimizden başka bir şey söyleceklerini sanmıyorum.”

“O kadının elinde bir şey mi var?”

“Bence sadece tekneyi işaret ediyor.”

“Bilmiyorum,” dedi Peter. “Bence elinde bir şey var.”

“Delil inceleme elemanlarımıza baktırayım,” dedi Watanabe. “Haklı olabilirsin.”

“O kadın daha sonra ne yapıyor?” diye sordu Peter.

Bant bir kez daha başladı.

“Hemen oradan ayrılıyor,” dedi Watanabe. “Tepeye çıkıp, gözden kayboluyor. Bak işte, orada, gidiyor. Acelesi var, sanki yardım istemeye gider gibi... Ama onu bir daha gören olmadı. 911’e gelen başka ihbar da kaydedilmedi.”

Birkaç dakika sonra görüntüde Eric tekneden atlayıp dalgaların arasına karışıyordu. Belirlemek zordu, ama kıyıdan otuz metre kadar açıktaydı. Suya balıklama değil, çivileme atlamış ve hemen beyaz köpüklerin içinde kaybolmuştu.

Belki su yüzüne çıkar diye Peter dikkatle baktı, ama öyle olmadı. Eric

çok büyük, kahredici bir hata yapmış, denize atlamadan önce can yeleğini giymemişti. Oysa böyle durumlarda can yeleğinin ne kadar önemli olduğunu iyi bilirdi. “Ağabeyim can yeleği giymemiş,” dedi Peter.

“Fark ettim,” dedi Watanabe. “Belki tekneye almayı unutmuştur. Olmayacak şey değil...”

“Telsizle imdat çağrısı yapmış mı?” diye sordu Peter. Eric’in teknesinde mutlaka bir VHF denizci telsizi olmalıydı. Tecrübeli bir denizci olan Erie her zaman Sahil Güvenlik’in kontrol ettiği 16. kanaldan yardım çağrısı yapmış olmalıydı.

“Sahil Güvenlik hiçbir çağrı duymamış.”

Bu çok tuhaftı. Can yeleği yok, imdat çağrısı yapılmamıştı. Eric’in telsizi de mi bozulmuştu? Peter video filmindeki boş okyanusa bakmaya devam etti; ağabeyinden hiçbir iz görünmeyen okyanusa... Bir dakika sonra, “Kapatalım,” dedi.

Watanabe kamerayı kapattı. “O kemik bahçesinde kaybolmuş.”

“Ne bahçesi?”

“Kemik bahçesi. Dalganın kırıldığı yerde fokur fokur çalkalanan süprüntüler vardır. Oradaki kayalara çarpmış olabilir. Yüzeyin bir iki metre altında kaya çıkıntıları bulunur. Kesin bir şey söyleyemeyiz. Filmi bir daha görmek ister misin?”

“Hayır,” dedi Peter. “Yeterince gördüm.”

Watanabe ekranı kapatıp katladı. “Tepede görünen kadım tanıyor musun?” diye sordu.

“Ben mi? Hayır. Herhangi biri olabilir.”

“Merak ettim... O kadar kuvvetli bir tepki gösterdin ki!” “Hayır, tanımıyorum. Sadece çok şaşırdım. Sanki bir anda ortaya çıkmış gibiydi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Watanabe gözlerini dikip ona bakıyordu. “Bilseydin söylerdin, değil mi?”

“Elbette. Tabii söylerdim.”

“Zaman ayırdığın için teşekkür ederim.” Watanabe ona kartını verdi. “Dedektiflerimden biri seni oteline götürür.”

Peter dönüş yolunda pek konuşmadı. Ağabeyinin dalgalar arasında kayboluşunu seyretmek yeterince rahatsız ediciydi. Ama elinde bir nesne, tekneyi işaret eden tepedeki beyazlı kadın kadar rahatsız edici değildi. Çünkü o kadın Nanigen’in mali işler müdürü Alyson Bender’dı ve onun o sahnede bulunması her şeyi değiştiriyordu.

5. BÖLÜM

WAIKIKI 27 EKİM, SAAT 17.45

O tel odasında giyinik olarak yatağına uzanmış olan Peter Jansen, olayın şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Ne yapacağını kestiremiyordu. Neden Alyson Bender'ın kim olduğunu Watanabe'e söylememişti sanki? Video filmi gözlerinin önünden gitmiyordu. Alyson elinde tuttuğu bir şeyle Eric'in ölümünü seyrederken sanki hiç etkilenmemiş gibiydi. Sonra da telaşla oradan uzaklaşıyordu. Neden?

Aklına Rick Hutter'ın ona Erika Moll'la ilgili söyledikleri geldi. Birini nasıl araştırabilirdin? Cüzdanını çıkarıp içindeki paraları ve kartları boşalttı. Sonunda Rick'in ona bir hafta önce laboratuvarda vermiş olduğu kartı buldu. Üstünde Rick'in elyazısı vardı. Sadece Jorge adı ve bir telefon numarası yazılıydı.

Telefon kayıtlarına erişebilen kişi. MIT'deki telefon korsanı.

Alan kodu Massachusetts'ti. Peter numarayı tuşladı. Uzun bir süre çaldı. Telesekreter de çıkmayınca çaldırmaya devam etti. Nihayet homurtulu bir ses, "Ne?" diye karşılık verdi.

Peter kendini tanıtıp ne istediğini söyledi. "Ben Rick Hutter'ın arkadaşıyım. Belli bir telefon numarasından arananların ve arayanların bir listesini çıkarabilir misin?"

"Neden?"

"Rick bunu yapabildiğini söyledi. Bedeli neyse öderim."

"Parayla değil. Sadece... ilginç bir şeyse yaparım." Alçak sesle konuşan adamın belli belirsiz bir İspanyol aksam vardı.

Peter durumu anlattı. "Ağabeyimin... ağabeyimin ölümünde bir kadının parmağı olabilir." Ölümü. Bu sözcüğü ilk kez Eric'le ilgili olarak telaffuz etmişti.

Karşı tarafta uzun süren bir sessizlik oldu.

"Bak... o kadının beni aradığı telefonun numarası var. O telefonla başka kimlerle konuştuğunu öğrenebilir misin? Bu telefonun ona ait

olduğunu varsayıyorum.” Alyson’ın numarasını yüksek sesle okudu.

Karşıda yine bir hayli uzun süren bir sessizlik oldu. Peter nefesini tutmuştu. Neden sonra Jorge, “Bana birkaç saat süre ver,” dedi.

Peter tekrar sırtüstü uzandı; kalbi deli gibi atıyordu. Odası kara tarafına baktığı için Kalakaua Caddesi’ndeki trafik gürültüsü duyuluyordu. Güneş batmaya, odası gölgelerle dolmaya başladı. Belki Eric kıyıya varabilmişti; belki hafıza kaybına uğramıştı ve bir hastaneye gidememişti; belki çok kötü bir yanlışlık olmuştu... Peter, Eric’in bir şekilde, bir yerde ortaya çıkacağını ümit etmek, buna inanmak zorundaydı... Az da olsa böyle bir ihtimal vardı. Ya da Eric... öldürülmüş müydü? Sonunda artık odasında kalamayacağını anlayıp, kendini dışarıya attı.

Peter otelin önündeki kumsalda oturmuş güneşin batışını ve okyanusun giderek kararışını seyrediyordu. Neden sanki videodaki kadını tanıdığını polise söylememişti? Hiçbir şey söylememesi içgüdüsel bir tepki gibiydi. Ama neden? Neydi böyle davranmasına yol açan? Eric’le ikisi küçükken hep birbirlerini kollarlardı. Eric onu, o Eric’i korurdu.

“İşte buradasın!”

Dönüp bakınca ona doğru yürüyen Alyson Bender’ı gördü. Üstünde havai bir elbise, ayaklarında sandaletler vardı. Cambridge’teki döpiyesli ve inci kolyeli görünümünden çok farklıydı. Burada masum bir genç kız gibi görünüyordu.

“Neden beni aramadın? Polisle işin biter bitmez beni ararsın sanıyordum. Nasıl geçti?”

“İyiydi,” dedi Peter. “Beni o burna götürdüler -Makapu’u Burnu’na- ve olayın nerede cereyan ettiğini gösterdiler.” “Anlıyorum. Bir haber var mı? Yani, Eric’le ilgili?”

“Hâlâ onu bulamamışlar. Ya da cesedini.”

“Ya tekne?”

“Ne olmuş tekneye?”

“Polis tekneyi kontrol etmiş mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Peter omuz silkerek. “Bir şey söylemediler.”

Alyson onun yanına, kumun üstüne oturup elini omzuna koydu. Eli sıcaktı. “Bu sıkıntıyı yaşadığın için çok üzgünüm Peter, senin için çok acı olmalı.”

“Çok zordu. Polisin elinde bir video filmi vardı.”

“Video filmi mi? Gerçekten mi? Sen gördün mü?”

“Evet.”

“Ve? İşe yaradı mı?”

Acaba Alyson biraz aşağısında oturan çiftin ellerinde bir video kamera olduğunu gerçekten görmemiş olabilir miydi? Sadece tekneye bakıyor olması mümkün müydü? Şimdi alacakaranlıkta Peter’ın yüzünü inceliyordu. Peter, “Eric’in suya atladığım gördüm... ama su üstüne çıkmadı,” dedi.

“Ne korkunç,” diye karşılık verdi Alyson.

Alyson onun omzunu sıkmaya ve ovmaya başladı. Peter ona yapma demek istedi, ama konuşmaya cesaret edemedi. Bütün bu olanlar çok ürkütücü geliyordu.

“Peki, ya polisler ne düşünüyorlar?” diye sordu Alyson.

“Ne hakkında?”

“Olanlar hakkında. Yani, teknede.”

“Motorda bir tıkanıklık olduğunu sanıyorlar...”

Peter’ın telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp açtı. “Alo.”

“Ben Jorge.”

“Bir dakika.” Ayağa kalkıp, Alyson’a döndü. “Bana bir dakika izin ver, bu görüşmeyi yapmak zorundayım.” Kumsal boyunca bir süre yürüyüp oradan uzaklaştı. Gittikçe kararan gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı. “Devam et Jorge.”

“Bana verdiğin telefon numarasıyla ilgili istediğin bilgileri elde ettim. Numara Honolulu’daki Nanigen Mikro-Teknoloji adına kayıtlı. Numarayı kullanan isim Alyson F. Bender.”

Peter dönüp, uzakta kumda oturan bir gölge halindeki Alyson’a bakarak, “Devam et,” dedi.

“Dün öğleden sonra, yerel saatle 15.47’de üç kez art arda 646-673-2682’yi aramış.”

“Bu numara kime ait?”

“Bu kayıtsız bir numara, içindeki kontör bitince atılan cinsten bir telefon.”

“Üç kere mi aramış?”

“Evet, ama çok kısa üç saniye, sonra iki, sonra üç saniye.” “Tamam... yani hattı düşüremediğini sanmış.”

“Hayır, hattı düşürmüş, ama karşılık yok, sadece bip sesi var. Kadın bağlantı olduğunu biliyormuş. İki ihtimal var: Ya karşıdaki kişinin açacağını umarak devamlı aradı, ya da bir çeşit düzeneği tetikliyordu.”

“Düzeneği mi?”

“Evet. Cep telefonuyla arayarak bir düzeneği çalıştırabilirsin.”

“Tamam, demek ki, üç kez art arda arıyor. Sonra ne oluyor?” “Saat 15.55’te Nanigen'deki başka bir numarayı arıyor. Vincent Drake adında bir çalışan adına kayıtlı. Konuşmayı dinlemek ister misin?”

“Tabii.”

Telefon çalıyor, karşı tarafın açtığını belirten tık sesi.

VIN: Evet?

ALYSON: (soluk soluğa) Benim.

VIN: Evet?

ALYSON: Dinle, endişelerim var, işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Duman veya onun gibi bir şey çıkması gerekirdi... VIN: Anlayamadım.

ALYSON: Ama çok endişeliyim...

VIN: Daha fazla konuşmanı istemiyorum.

ALYSON: Anlamıyorsun...

VIN: Evet, anlıyorum. Şimdi beni dinle. Telefondasın. Benimle daha... açık konuşmalısın.

ALYSON: Aa.

VIN: Ne demek istediğimi anlıyor musun?

ALYSON: (susuyor) Evet.

VIN: Pekâlâ. Şimdi. O nesne nerede?

ALYSON: (susuyor) Elde değil. Kayıp.

VIN: Tamam. O halde, sorun yok.

ALYSON: Ben hâlâ endişeliyim.

VIN: Ama nesne tekrar ortaya çıkmadı, değil mi?”

ALYSON: Çıkmadı.

VIN: O halde, bence bir sorun yok. Bu konuyu yüz yüze konuşabiliriz, ama şimdi olmaz. Şimdi dönüyor musun?

ALYSON: Evet.

VIN: Tamam. Görüşmek üzere.

Tık.

Jorge, “İki konuşma daha var,” dedi. “Dinlemek ister misin?”

“Belki daha sonra.”

“Pekâlâ. Sana bunları ,wav dosyası olarak e-postayla gönderirim. İstediğin zaman bilgisayarında dinlersin.”

“Sağ ol.” Peter dönüp Alyson’a baktı ve ürperdi. “Bunu polise götürebilir miyim?”

“Sakın ha!” dedi Jorge. “Bu konuşmalara erişmek için mahkeme emri gerekir. Polise götürürsen mahkemede hiçbir şansın olmaz. Yasadışı arama ve el koymaya girer. Ayrıca... benim de başımı belaya sokarsın.”

“Peki, o halde ne yapmam gerekiyor?”

“Hımm,” diye homurdandı Jorge. “Bilmiyorum onları itiraf ettir.”

“Nasıl?”

“Kusura bakma, bu konuda sana yardımcı olamam, ama başka telefon kayıtları gerekirse beni ara,” dedi Jorge ve telefonu kapadı.

Peter tekrar Alyson’ın olduğu yere yürürken sırtındaki soğuk teri hissediyordu. Hava iyice karardığı için kadının yüzündeki ifadeyi anlamak mümkün değildi. Onun, “Her şey yolunda mı?” diye sorduğunu duydu.

“Evet,” dedi Peter.

Aslında gelişen olaylar karşısında kendini boğulacakmış gibi hissediyordu. Ömrü boyunca öğrenci olmuştu ve o ana kadar hayat tecrübesi ona diğer insanların nasıl oldukları ve neler yapabilecekleri hakkında kuşkucu bir bakış açısı kazandırmıştı. Yıllar içinde kopya çeken öğrencilerle, yüksek not almak için cinsel kıyaklar önerenlerle, notlarım tahrif edenlerle ve öğrencilerinin çalışmalarını kendi eseriymiş gibi sunan profesörlerle karşılaşmıştı. Eroin bağımlısı bir tez danışmanı bile olmuştu. Daha yirmi üç yaşındayken Peter kendini hayatta her şeyi gölmüş geçirmiş bir insan gibi hissediyordu.

Ama artık öyle değildi. Cinayet düşüncesi, birisinin planlı olarak ağabeyini öldürdüğü düşüncesi onu adamakıllı sarsmış, soğuk terler içinde bırakmıştı. Sözde ağabeyinin sevgilisi olan, ama ona karşı komplo kuran bu kadınla nasıl konuşacağım bilemiyordu. Bu sevgili hiç gözyaşı dökmüyordu hiç üzgün göründüğü de yoktu.

“Çok suskunsun Peter,” dedi Alyson.

“Çok yorucu bir gün oldu.”

“Sana bir içki ısmarlayayım.”

“Hayır, sağ ol.”

“Buranın Mai-tai’leri ünlüdür.”

“Galiba ben yatsam iyi olacak.”

“Yemek yedin mi?”

“Aç değilim.”

Alyson ayağa kalkıp üstündeki kumları silkeledi. “Çok üzgün olduğunu biliyorum. Ben de üzgünüm.”

“Evet.”

“Neden bana karşı bu kadar soğuksun? Ben sadece...” “Kusura bakma,” dedi Peter hemen. Kadının bir şeyden kuşkulanmasını istemiyordu. Bu çok akılsızca ve tehlikeli olurdu. “Büyük bir şok içindeyim.”

Alyson elini uzatıp onun yanağına dokundu. “Yapabileceğim bir şey olursa, beni ara.”

“Tamam. Sağ ol.”

Birlikte otelin içine yürüdüler. “Bütün arkadaşların yarın sabah burada olacaklar,” dedi Alyson. “Onlar da Eric’e olanlar için üzülüyorlar, ama tesislerin gezilmesi için her şey ayarlandı. Sen buna katılabilecek misin?” “Kesinlikle,” dedi Peter. “Bu şekilde oturup bekleyemem.” “Gezi Manoa Vadisindeki Waipaka Botanik Bahçesi’nde başlayacak,” dedi Alyson. “Burada araştırmalarımız için pek çok yağmur ormanı malzemesi vardır. Yarın saat dörtte. Gelip seni alayım mı?”

“Gerek yok,” dedi Peter. “Taksiyle gelirim.” Kendini zorlayarak Alyson’ın yanağına bir öpücük kondurdu. “Buraya geldiğin için teşekkür ederim Alyson. Çok makbule geçti.”

“Sadece yardım etmek istiyorum.” Kuşkulu gözlerle Peter’ın yüzüne baktı.

“Çok yardımcı oluyorsun,” dedi Peter. “İnan bana. Çok yardımcı oluyorsun.”

Jorge’den edindiği bilgiler uykusunu ve iştahını kaçırdığı için Peter yatmamış, odasının balkonunda oturmaktaydı. Manzara olarak şehrin karşısındaki, dorukları siluet halinde görülen ışıksız dağlara bakıyordu. Alyson Bender bir telefon numarasını üç kez kısa süreli aramıştı. Arama saati olan 15.47 Peter’ın aklına kazınmış gibiydi. Öğlen sonrası. Piknik yapan çiftin kamerasındaki zaman göstergesini hatırlamaya çalıştı. Aslında sayılarla arası iyiydi. Veri setlerinde hep sayı kullanırdı. Gösterge gözünün önüne 15.50 ya da ona benzer bir şekilde geldi. Alyson o numarayı aradıktan üç dakika sonra video filminde Eric’in teknesi stop ediyordu.

Dur bakayım. Eric'ten gelen bir mesaj vardı. Geliş saati neydi? İçeriye girip telefonunu aldı ve gelen mesajlar kayıtlarına baktı. **Gelmeyin** mesajı saat 21.49'da kaydedilmişti. Doğu Sahili ile Hawaii arasında altı saatlik bir zaman farkı vardı. Yani... Eric bu mesajı saat 15.49'da çekmişti. Alyson Bender kullan-at telefonuna yaptığı üç aramadan sadece iki dakika sonra ağabeyi o mesajı göndermişti. Sadece tek kelimelik bir mesajdı: "Gelmeyin." Bunun nedeni de Eric'in o anda bir ölüm kalım sorunuyla karşı karşıya olması ve daha uzun bir mesaj yazmamasıydı. Eric bunu motoru çalıştırmaya uğraşırken, suya atlamadan birkaç saniye önce yazmıştı. Peter'ın elleri ter içindeydi, az kalsın telefonunu düşürecekti. Uzun süre ekrandaki **gelmeyin** yazısına baktı. Ağabeyinin son sözleriydi.

6. BÖLÜM

ALA WAI, HONOLULU 28 EKİM, SAAT 08.00

A

kamai Tekne Hizmetleri, Ala Moana Bulvarı üstünde, Waikiki Kumsalı'nın sonundaydı. Peter taksiden indiğinde saat sabahın sekiziydi, ama tekne çekek yerinde çoktan hummalı bir çalışma başlamıştı. Tersane olarak büyük sayılmazdı, suda sadece on, on iki kadar tekne vardı; ağabeyinin Boston Whaler'ini bulması çok sürmedi.

Buraya geliş nedeni bir gece önce Alyson'ın sorduğu bir soruydu. Polis teknede arama yapmış mıydı?

Alyson bunu neden sormuştu? Sözde sevgilisi için kaygılanıyordu, ama tekneye olan ilgisi daha fazlaydı. Eric tekneden suya atlamıştı.

Peter tekneye binip dikkatle etrafa bakmaya başladı.

Dalgalardan aldığı onca darbeye rağmen Boston Whaler şaşırtacak kadar sağlam görünüyordu. Tamam, beyaz fiberglas gövdesi dev bir pençe tarafından tırmalanmış gibi çizikler içindeydi, sancak tarafında tırtıklı bir yarık vardı ve pruvasından
bir parça kopmuştu. Bu marka tekneler gövdesi parçalansa bile su üstünde kalabilmeleriyle tanınırdı. Ağabeyi yıllardan beri bu Whaler tipi

teknelerle haşır neşir olmuştu. Erie teknenin batma tehlikesi içinde bulunmadığını biliyor olmalıydı. Gövdesindeki hasar suya atlamasını haklı göstermiyordu. Ağabeyi kesinlikle atlamamalıydı. Teknede kalması daha güvenli olurdu.

O halde, neden suya atlamıştı? Panik miydi? Aklı mı karışmıştı? Başka bir neden mi vardı?

Teknenin arka tarafında bir tahta merdiven vardı. Peter bu merdivenden teknenin kıç kısmına çıktı. Bütün ambar kapakları ve kamara kapısı sarı renkli SUÇ MAHALLİ şeridiyle çevriliydi. Kıçtan takma motorlara da bakmak istedi, ama bunlar da şeritle kapatılmıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?” Seslenen, üstündeki tulumu yağ içinde, oldukça iri bir adamdı. Başındaki kirli beyzbol kepi gözlerini saklıyordu.

“Selam,” dedi Peter. “Adım Peter Jansen. Bu ağabeyimin teknesi.”

“Anlıyorum. Siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Hiç, sadece görmek...”

“Okuryazar mısınız?” diye sordu adam.

“Evet, ben...”

“Göründüğü kadarıyla okuma bilmiyorsunuz, çünkü şuradaki yazıda ziyaretçilerin ana ofiste kayıt yapmaları gerektiği yazıyor. Siz ziyaretçi misiniz?”

“Sanırım öyle denebilir.”

“Neden kayıt yaptırmadınız?”

“Sandım ki, ben...”

“Yanlış. Kayıt olmadan buraya giremezsiniz. Şimdi söyleyin bakalım, burada ne işiniz var?”

“Bu ağabeyimin...”

“İlk söylediğinde de duydum. Ağabeyinin teknesi. Bütün o sarı şeritleri görüyor musun? Gördüğünü ve okuyabildiğini de biliyorum, çünkü bana okuryazar olduğunu söyledin. Doğru mu?”

“Evet.”

“Demek ki, burası bir suç mahalliymiş ve senin burada olmaman gerekiyor. Şimdi hemen aşağıya in ve ofise gidip kayıt yaptır, bize kimlik göster. Kimliğin var mı?”

“Evet.”

“Tamam. Şimdi hemen git ve benim zamanımı boşa harcama.” Adam dönüp gitti.

Peter aynı merdivenden inerken bir adamın hırıltılı sesini duydu.

“Size yardımcı olabilir miyim bayan?” Buna bir kadın karşılık verdi. “Evet. Sahil Güvenlik’in buraya getirdiği Boston Whaler teknesini arıyorum.”

Bu, Alyson’ın sesiydi.

Peter teknenin arkasındaydı ve görünmüyordu.

“Hay lanet,” dedi adam. “Bu teknenin ne özelliği var yahu? Ölüm döşeğindeki zengin bir amcadan daha çok ziyaretçisi oluyor.”

“Nasıl yani?”

“Daha dün bu teknenin kendisine ait olduğunu söyleyen bir adam geldi, ama üstünde kimliği yoktu, ben de ona toz olmasını söyledim. İnsanlar neler yapmaya kalkışıyorlar! Derken az önce genç bir adam gelip bunun ağabeyinin teknesi olduğunu iddia etti. Onu tekneden dışarıya savdım. Şimdi bir de sen çıktın. Bu teknede ne var böyle?”

“Bilemem,” dedi Alyson. “Bana sorarsanız, sadece teknede bir şey unutmuştum, onu almak istiyorum.”

“Mümkün değil. Polis müdürlüğünden yazılı bir izin almadan olmaz. Öyle bir iznin yok, değil mi?”

“Yok...”

“Üzgünüm. O genç adama da söylediğim gibi, burası bir suç mahallidir.”

“O adam nerede?” diye sordu Alyson.

“Kıç taraftaki merdivenden iniyordu. Sanırım, hâlâ o taraftadır. Birazdan gelir. Ofise girmek ister misin?”

“Neden gireyim?”

“Oradan polisi arar, teknedeki eşyam almana izin verirler mi diye sorarız.”

“Çok zahmetli olacak. Bu şey sadece... kol saatim. Bileğimden çıkarmıştım...”

“Zahmet olmaz.”

“Yeni bir saat alırım. Gerçi biraz pahalıcaydı, ama...” “Anlıyorum.”

“Bu işin kolay olacağını sanıyordum.”

“Nasıl istersen. Ama gidip, kayıt yaptırman lazım.”

“Neden gerekli olduğunu anlamıyorum.”

“Öyle gerekiyor.”

“Bence değil,” dedi Alyson. “ Herhangi bir polis işine bulaşmak istemiyorum.”

Peter bir süre daha bekledikten sonra adamın ona seslendiğini işitti. “Artık oradan çıkabilirsin evlat.”

Peter teknenin arkasından çıktı. Alyson gitmişti. İri yapılı adam onu kuşkucu gözlerle süzdükten sonra başını yana eğdi. “Onunla karşılaşmak istemedin, değil mi?”

“Pek geçinemeyiz,” dedi Peter.

“Tahmin etmiştim.”

“Kayıt olmamı istiyor musunuz?”

Adam evet anlamında başını salladı. “Evet, lütfen.”

Peter ofise girip bir belge imzaladı. Ne fark edecekti ki? Alyson artık onun tekneye geldiğini öğrenmişti, dolayısıyla bir

şeylerden kuşkulandığını biliyordu. O andan itibaren çok hızlı davranmak zorundaydı.

O günün sonuna kadar her şeyi bitirmesi gerekiyordu.

Otel odasına döndüğü zaman Jorge den gelen e-postayı buldu; metin yoktu. Bunun yerine ek olarak üç tane .wav dosyası gönderilmişti. Biri Alyson’ın Vin Drake’le olan konuşmasıydı. Ayrıca iki yeni dosya daha vardı. Peter bunları dinledi. Bunlar Eric’in kaybolduğu saatlerden sonra Alyson’ın kendi cep telefonuyla yaptığı iki aramaydı. İki görüşmesi de sıradan görünüyordu. Birincisinde Alyson, Nanigen satın alma şubesinden birini aramış ve yeni bir bütçe dökümü istemişti. İkincisindeyse, başka biriyle, belki bir muhasebe elemanıyla giderler konusunda konuşmuştu.

ALYSON: Omicron iki tane daha... prototip kaybetmiş.

DİĞER KİŞİ: Ne olmuş?

ALYSON: Bana söylemediler. Vin Drake bunu olağan bir araştırma masrafı olarak kayda geçirmeni istiyor, sermaye azalması olarak değil.

DİĞER KİŞİ: İki Hellstorm kaybını mı? Ama bunların maliyeti çok yüksektir... Davros’takiler...”

ALYSON: Sen bunu araştırma masrafına dahil et, tamam mı?”

DİĞER KİŞİ: Tabii.

Peter bu dosyaları dinledikten sonra kaydetti, ama pek bir anlam veremediği gibi, kullanabileceği bir bilgi ifşaatı da yoktu. Alyson ve Vin Drake arasındaki konuşmayı kaydetti; bu dosya çok işine yarayacaktı. Bunu hafıza çubuğuna yükledikten sonra cebine attı. Sonra bu konuşmayı bir CD’ye kaydedip otelin ofis bölümüne gitti ve burada üstünde “NANİGEN VERİSİ 5.0 10/28” yazan bir etiket bastırdı. Bu iş

bittiğinde saatine baktı. Daha sabahın on biriydi.

Terasa çıkıp güneşin altında gecikmiş bir sabah kahvaltısı sipariş etti. Yumurta ve kahvesinin tadını çıkarırken, çok fazla varsayım yapmakta olduğunu düşündü. En önemli varsayımı, Nanigen'in toplantı odasında her zamanki elektronik gereçlerin bulunacağıydı. Bu ihtimal sağlam görünüyordu. Bütün yüksek teknoloji şirketlerinin böyle odaları olurdu.

İkinci varsayımı, düzenlenen turda bütün öğrencilerin küçük gruplara ayrılmayıp, bütün olarak gezdirileceğiydi. Acaba rehberliği Vin Drake mi yapardı? Adam dinleyici topluluğu olmasına bayılıyordu, sayı ne kadar çok olursa, onun için o kadar iyiydi. Üstelik, herkes bir arada olursa ne kadar bilgi verildiği de kontrol edilebilirdi.

Öğrencilerin bir arada tutulması Peter için önemliydi, çünkü tasarladığı şey için mümkün olduğunca çok tanık olmasını istiyordu. Yoksa, olayı sadece bir veya iki tanığın önünde mi sahneleseydi? Hayır... kafası son hızla çalışıyordu... Hayır, en iyisi kalabalık bir grup önünde yapmalıydı. Drake'in maskesini düşürmek için en iyi yol buydu; belki Drake ve Alyson'ın ağabeyine yaptıklarını ifşa edebilirdi. Son varsayımıysa, Drake'in ya da hiç değilse Alyson'ın soğukkanlılığını kaybetmesiydi; özellikle de onları kışkırttıktan sonra... Peter bunu nasıl yapacağını bildiğini sanıyordu. Eğer başarabilirse, Drake ve Alyson öğrencilerin önünde çok kızacaklardı. Peter'ın da istediği buydu.

7. BÖLÜM

WAIPAKA BOTANİK BAHÇESİ
28 EKİM, SAAT 15.00

T

aksi okyanusun ters yönünde dik tepelere doğru yöneldi. Yol kocaman akasya ağaçlarının gölgesi altındaydı. "Her iki tarafta gördüğünüz binalar üniversitedir," dedi taksi şoförü hiçbir özelliği olmayan gri binaları işaret ederek. Peter hiç de öğrenci gibi görünmüyordu.

"Ortalıkta kimseler yok."

"Onlar yurt binaları. Öğrenciler şimdi derstedirler."

Bir beyzbol sahasının, bunun etrafındaki bungalov tipi evlerin

önünden geçtiler. Yola devam ettikçe evler seyrekleşmeye, ağaçlar daha büyük görünmeye başladı. Artık yüksekliği yedi yüz metreyi bulan, ormanlık bir dağa doğru ilerliyorlardı.

“Burası Ko’olau Pali,” dedi şoför.

“Burada hiç ev yok mudur?”

“Hayır, çok dik ve çabuk kırılan volkanik kayalardan oluştuğu için inşaat yapılamaz. Şehirden ayrılıp bizim geldiğimiz
yoldan gelirsen, ıssız bölgeye girmiş olursun. Dağın yamaçları çok fazla yağmur alır. Burada kimse yaşamaz.”

“Peki ya botanik bahçesi?”

“Bu yoldan bir kilometre gidince,” dedi şoför. Ağaçların altında karanlıkta kalan yol artık daralmış, tek şeride düşmüştü. “Buraya pek gelen de olmaz. İnsanlar Foster’a veya daha güzel botanik bahçelerine giderler. Siz buraya gelmek istediğinize emin misiniz?”

“Evet,” dedi Peter.

İki yanı ağaçlarla kaplı yol iyice daralmış, dik bir dağ yamacında zikzaklarla yükseliyordu.

Arkadan korna çalarak gelen bir araba hızla yanlarından geçti; içindekiler bağırarak el sallıyorlardı. Peter gözlerini kırpıştırdı: Laboratuvardaki öğrenciler üstü açılıp kapanan mavi bir Bentley’e doluşmuşlardı. Taksi şoförü “kaçık ıstakozlar” gibi bir şeyler mırıldandı.

“Istakoz mu?” diye sordu Peter.

“Turistler. Güneşte ıstakoz gibi yanarlar.”

Az sonra büyük, yepyeni çelikten yapılmış bir güvenlik kapısına vardılar. Açıldığı yerde bir tünel vardı ve bir tabelada yetkisiz kişilerin girmesinin yasak olduğu yazılıydı.

Şoför taksiyi kapının önünde durdurdu. “Burada bazı değişiklikler yapıldı. Neden buraya gelmek istediniz?”

“İşim var,” dedi Peter. Ama tünele doğru bakınca içini bir tedirginlik kapladı. Önündeki çelik kapıyla bu tünel dönüşü olmayan bir yol gibi görünüyordu. Bu kapı insanlar içeriye girmesin diye mi, yoksa dışarı çıkamasınlar diye mi konmuştu?

Şoför iç geçirdikten sonra güneş gözlüğünü çıkarıp taksiyi tünelin içine sürdü. Tek şeritli, dar bir geçitti. Yolun sonunda küçük bir vadi vardı. Ko’olau Pali’nin yamaçları arasında kalan vadi sık ağaçlı bir ormanla kaplıydı. Ağaçlarla örtülü dağlardan inen şelaleler görülüyordu. Yol aşağıya doğru indikten sonra ortasında cam çatılı büyük bir hangarın

bulunduğu bir açıklığa geldiler. Hangarın önündeki çamurlu alanda birkaç park yeri vardı. Vin Drake ve Alyson Bender daha önce gelmişler ve kırmızı bir BMW spor otomobilin önünde durmaktaydılar. İkisi de yürüyüş kıyafetleri ve bot giymişlerdi. Öğrenciler birer birer Bentley'den çıkmaya başladılar. Taksiden inen Peter'ı görünce şamatayı kestiler.

"Üzgünüm Peter..."

"Ağabeyine çok üzüldüm..."

"Çok üzgünüz..."

"Bir haber var mı?" Erika, Peter'ın yanağına bir öpücük kondurup, koluna girdi. "Çok üzüldüm."

"Polis hâlâ soruşturuyor," dedi Peter.

Vin Drake sertçe elini sıktı. "Bunun ne büyük bir trajedi olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Eğer doğruysa ki olmaması için dua ediyorum, hepimiz için büyük bir kayıp. Eric'in çok önemli bir yeri olduğu şirketimiz için de telafisi olmayan bir darbe. Çok üzgünüm Peter."

"Sağ ol," dedi Peter.

"Polisin hâlâ soruşturuyor olması iyi."

"Evet."

"Umarım, ümidi kesmemişlerdir..."

"Tam tersine," dedi Peter. "Göründüğü kadarıyla Eric'in teknesine yeni bir ilgi göstermeye başladılar. Kayıp bir cep telefonu mu, ne? Motor kısmında parçalanan bir telefon... Bana anlattıklarını tam anlamış değilim."

"Motor kısmında bir cep telefonu mu?" Vin alnını kırıştırdı. "Acaba bu ne olabilir..."

"Dediğim gibi, ben de pek anlayamadım," dedi Peter. "Orada bir telefon olacağını neden düşündüklerini de kestiremedim. Belki ağabeyim kendi telefonunu düşürmüş... Bilmiyorum. Ama telefon kayıtlarını da inceleyeceklermiş."

"Telefon kayıtlarını. Evet. Bu iyi olur. Her taşın altına bakmak lazım."

Vin'in yüzü sararmış mıydı? Peter karar veremedi.

Alyson gergin bir ifadeyle dudaklarını yalıyordu. "Uyuyabildin mi Peter?"

"Evet, sağ ol. Uyku hapı aldım."

"Ah, iyi."

"Pekâlâ," dedi Drake; ellerini ovuşturarak diğerlerine döndü. "Her halükârda, Manoa Vadisi'ne hoş geldiniz. Ne dersiniz, hemen programa

başlayalım mı? Hadi, toplanın millet, size Nanigen'in nasıl çalıştığı hakkındaki ilk bilgileri vereyim."

Drake onları otoparktan alıp ormana doğru götürdü. Hafriyat makinelerinin bulunduğu alçak bir hangarın önünden geçtiler. Drake, "Bunlar gibi makineleri daha önce görmüş olduğunuzu sanmıyorum," dedi. "Ne kadar küçük olduklarını fark ettiniz mi?" Peter bu minyatür kepçeleri, tepesinden bir anten sarkan minik golf arabalarına benzetti. "Bu kazıcılar," diye devam etti Drake. "Bir Alman şirketi olan Siemens Precision AG için özel olarak üretilmiştir. Milimetresine kadar hatasız, hassas kazı yapabilirler. Daha sonra hangarın arkasında gördüğünüz döşemelere yerleştirilirler. Bu döşemeler otuz santimetre kare büyüklüğünde, üç veya altı santimetre derinliğindedir."

"Peki ya o antenler?"

"Gördüğünüz gibi, anten doğruca kepçenin üstünden sarkıyor. Anten bizim tam olarak nereyi kazacağımızı belirlememizi ve o toprak numunesinin tam olarak nereden çıkarıldığını veri dosyalarımıza kaydetmemizi sağlıyor, ilerledikçe, daha net anlayacaksınız. Şimdi, siteye bakalım."

Ormana girdikleri anda ayaklarının altındaki zemin eğimli olmaya, yol daralmaya ve tepedeki devasa ağaçların altında kıvrılmaya başladı. Kocaman ağaç gövdeleri geniş yapraklı sarmaşıklarla, zemin diz boyu bitkilerle ve çalılarla kaplıydı. Yeşilin binlerce tonu görülebiliyordu. Ağaçların oluşturduğu sayvandan sızan gün ışığı soluk bir sarı-yeşil karışımıydı.

Drake, "Bu size doğal bir ormanmış gibi görünebilir..." dedi. "Hayır, öyle görünmüyor," diye karşılık verdi Rick Hutter. "Ve doğal orman değil."

"Doğru. Doğal değildir. Bu alan 1920 yılından beri ekili bir alandır ve Oahu çiftçileri ile son zamanlarda üniversitenin ekolojik incelemeler için kullandığı bir deney istasyonudur. Ne ki, son yıllarda bu çalışmalar yürütülmediği için arazi eski doğal durumuna geri döndü. Biz bu alana Eğreltiotu Vadisi adını verdik." Dönüp patikadan aşağıya doğru yürümeye başladı; öğrenciler de arada bir durup bir bitkiye veya çiçeğe bakarak onu takip ediyorlardı.

"İlerledikçe eğreltiotlarının ne kadar bollaştığını göreceksiniz," dedi Drake. "Şu anda etrafımızda büyük, ağaç eğreltiotları var, Cibotium ve Sadleria, toprağa daha yakın olan alt kısımlardaysa Blechnum,

Lycopodium ve tabii...” Eliyle dağ yamacını gösterdi. “Yukarılarda Hawaii dağ yamaçlarının çoğunu örten uluhe eğreltiotları bulunur.”

“Ayaklarınızın dibindeki uluhe eğreltiotunu fark etmediniz,” diye araya girdi Rick Hutter. “Botanikteki adı Dicranopteris’tir, ama daha çok geyik boynuzu adıyla bilinir.”

“Sanırım öyledir,” dedi Drake sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak. Durup bir dizi üstüne eğildi. “Bu patika pe’ahi eğreltiotlarıyla kaplıdır. Daha büyük olanları ve üstünde örümceklerin yaşadığı türün adı maku’e’dir. Burada çok sayıda örümcek olduğunu fark edeceksiniz. Sadece bu küçük alanda yirmi üç tür vardır.” Drake ağaçların seyrelip, vadiyi çeviren dağ yamaçlarının göründüğü bir açıklığa gelince durdu. Vadiye tepeden bakan bir doruğu işaret etti. “Sönmüş bir yanardağ krateri olan bu doruğun adı Tantalus’tur. Bu vadide olduğu gibi, Tantalus Krateri’nde de araştırmalar yapmaktayız.”

Alyson Bender adımlarını Peter Jansen’ın hızına göre ayarladı. “Polis bugün seninle temasa geçti mi?”

“Hayır,” dedi Peter. “Neden sordun?”

“Tekneyi aradıklarını nasıl bildiğini merak ettim... ve telefon kayıtlarını.”

“Aa,” dedi Peter. Aslında bunu uydurmuştu. “Haberlerde söylediler.”

“Öyle mi? Ben duymadım. Hangi kanaldaydı?”

“Hatırlamıyorum, 5. Kanal olabilir.”

Rick Hutter yanlarına geldi ve, “Çok üzüldüm Peter,” dedi. “Gerçekten çok üzüldüm.”

Jenny Linn, Vin Drake’in hemen arkasından yürümekteydi. “Ama sizin araştırma programınızı anlayamıyorum,” dedi ona. “Yani, bu ormanda tam olarak ne işiniz var?”

Drake ona bakıp gülümsedi. “Çünkü henüz bunu açıklamış değilim. Basit şekilde söyleyecek olursam, Tantalus Krateri’nden, şu anda bulunduğumuz Manoa Vadisi ne kadar olan bölgede Hawaii ekosisteminin numunelerini toplamayı hedefliyoruz.”

“Ne çeşit numuneler topluyorsunuz?” diye sordu Rick Hutter elleri kalçalarında. Üstünde her zamanki Rick kıyafeti vardı: kot pantolon ve artık terden sırılsıklam olmuş, kolları sıvanmış bir gömlek. Çenesi kasılmış, gözleri kısılmış haliyle her zamanki savaşçı ifadesini takınmıştı.

Drake gülümseyerek cevap verdi. “Aslında bu ekosistemde yaşayan her türün numunesini toplamaya çalışıyoruz.”

“Ne amaçla?” diye üsteledi Rick. Doğrudan Drake’in gözlerine

bakıyordu.

Drake de bu bakışa aynı soğuklukla karşılık verdi. Sonra gülümsedi. “Bir yağmur ormanı doğadaki etken kimyasal bileşenlerin bulunduğu en büyük kaynaktır. Şu anda potansiyel yeni ilaçlarla dolu bir altın madeni üstünde durmaktayız. Sayısız insan hayatını kurtarabilecek olan ilaçlar. Sayısız milyar dolar değerindeki ilaçlar. Bu orman, Bay?...”

“Hutter,” dedi Rick.

“Bu bereketli orman Bay Hutter, bu gezegendeki her insanın sağlığı ve esenliği için anahtarlarla doludur. Ne ki, bu orman daha doğru dürüst keşfedilmedi. Buradaki bitkilerde, hayvanlarda, mikroskobik canlılarda ne gibi kimyasal bileşenlerin olduğunu bilmiyoruz. Bu orman keşfedilmemiş bir dünyadır. Çok büyük, zenginliklerle dolu ve tıpkı Yenidünya’nın Kristof Kolomb için olduğu gibi, keşfedilmemiş haldedir. Hedefimiz, Bay Hutter, çok basit. Hedefimiz ilaç keşfidir. Daha önce hayal bile edilmemiş çapta yeni ilaçlar araştırıyoruz. Biyoaktif bileşenler için Tantalus’tan bu vadinin tabanına kadar olan bölgenin tamamını taramaya başladık. Ödülü muazzam olacak.”

“Ödülü,” diye tekrarladı Rick. “Altın madeni. Yani, asıl sözünü ettiğiniz şey bir ‘altına hücum’ olayı, değil mi Bay Drake? Hepsi parayla ilgili.”

“Bu ifade çok kaba olur,” dedi Drake. “İlk ve en önemli konu tıbbın hayat kurtarmasıdır. Acılara son vermek ve erişilebilinen her insana yardım etmektir.” Drake dikkatini diğerlerine çevirdi ve onu belirgin bir şekilde sinirlendiren Rick Hutter’dan uzaklaşarak patikada yürümeye devam etti.

Kollarını kavuşturmuş olarak olduğu yerde dikilen Rick yanındaki Karen King’e mırıldandı. “Bu adam modern bir İspanyol istilacısı. Ekosistemi altın olarak görüyor.”

Karen ona azarlar gibi baktı. “Ya sen o doğal ekstrelerinle ne yapıyorsun Rick? Ağaç kabuklarını kaynatıp yeni ilaçlar arıyorsun. Aranızda ne fark var?”

“Aradaki fark,” dedi Rick. “İşin içinde olan muazzam para miktarları. Bu işte paranın nerede olduğunu sen de bilirsin, değil mi? Patentlerdedir. Nanigen burada buldukları bileşenlerden binlerce patent alacaktır dev ilaç şirketleri de bu patentlerden milyarlar kazanacak...”

“Senin patentin yok diye kıskanıyorsun,” dedi Karen ve dönüp yürüdü.

Rick arkasından öfkeyle bakarak seslendi. “Ben zengin olmak için

bilimle uğraşmıyorum. Belli ki, senden çok farklıyım...” Sonra Karen’ın onunla ilgilenmediğini fark edip sustu.

Danny Minot grubun en sonunda zorlukla yürümekteydi. Her nedense Hawaii’ye tüvit ceketle gelmişti ve şimdi üstünde o vardı. Tepeden tırnağa ter içinde kalmıştı ve düz mokasen ayakkabılarıyla her adımında kayıyordu. Mendiliyle yüzünü silip, hiç sıkıntı çekmiyormuş rolü yaptı. “Bay Drake,” dedi. “Postyapısalcılık teorisi size tanıdık geliyor mu? Yani... ah... off... bu orman hakkında aslında neden hiçbir şey bilemeyeceğimiz... Yani, Bay Drake, aslında doğada hiçbir anlam olmadığı halde o anlamı biz yaratırız...”

Drake bu konuşmadan pek etkilenmemiş gibiydi. “Benim doğaya bakışım şöyledir Bay Minot: Ondan faydalanmak için doğanın anlamını bilmemiz gerekmez.”

“Evet, ama...” diye devam etti Danny.

Bu arada Alyson Bender birkaç adım geride kalmış, Peter’ın yanına Rick gelmişti. Rick başıyla Vin Drake’i işaret ederek, “Bu adam inanılır gibi değil,” dedi. “Biyolojik korsanlık yapıyor.” “Söylediklerinizi işitiyorum Bay Hutter,” dedi Drake aniden başını o yöne çevirerek. “Bunun tamamen gerçekdışı olduğunu söylemek zorundayım. Biyolojik korsanlık, kaynak ülkeye hiçbir karşılık ödemeden o yöreye özgü bitkileri almaktır. Bu kavram yanlış bilgilendirilmiş iyi niyetli kişilere cazip gelebilir, ama uygulama zorluklarıyla doludur. Örneğin, modern tıbbın hâlâ kullanmakta olduğu değerli bir ilaç olan küraru düşünün. Bunun için kesinlikle birilerine tazminat verilmesi gerekir. Oysa küraru Orta ve Güney Amerika’ya yayılmış birçok kabile tarafından geliştirilmiş düzinelerce farklı formülü vardır çok büyük bir alan. Kürarlar neyin öldürüleceğine ve yerel tercihlere bağlı olarak içerik ve pişirme süresi bakımından farklılıklar gösterir. O halde, yerli şifacılara nasıl ödeme yapabilirsiniz? Brezilyalı Şamanlar Panama veya Kolombiya’dakilerden daha mı değerli bir çalışma yapmışlardır? Kolombiya’da kullanılan ağaçların Panama’dan getirilip getirilmediğinin önemi var mıdır? Ya formülün kendisi? Strychnos eklenmesi önemli midir, değil midir? Ya paslı çivinin eklenmesi? Bunun halka mal olmasını hiç göz önüne alır mısınız? Bir ilaç şirketinin bir ilacı yirmi yıl sömürmesine izin verdikten sonra halkın kullanımına bırakırız. Kimilerine göre küraru 1596 yılında Avrupa’ya getiren Sir Walter Raleigh olmuştur; 1700’lü yıllarda epeyce tanınmıştı. Burroughs Wellcome 1880’li yıllarda tıbbi amaçlarla kürar tabletleri satıyordu. Yani, nereden

bakarsanız bakın, kürar artık halka malolmuştur. Ve son olarak, zaten günümüz cerrahları doğal bitkilerden alınan küraru kullanmıyorlar. Sentetik kürar kullanıyorlar. Bu işin ne kadar karmaşık olduğunu anlıyor musunuz?"

"Bunlar hep ticari savunmalar," dedi Rick.

"Bay Hutter, gördüğüm kadarıyla öne sürdüğüm fikirler karşısında şeytanın avukatlığını üstlenmek hoşunuza gidiyor," dedi Drake. "Bence sakıncası yok. Düşüncelerimi daha keskinleştirmeme yarıyor. İşin gerçeği, tıp için doğal bileşenleri kullanmak bir dünya hali. Her kültürün buluşu değerlidir ve bütün kültürler birbirlerinden ödünç alırlar. Bazı zamanlar bu buluşlar bir bedel karşılığında takas edilir, ama her zaman değil. Atların üzengisini icat ettikleri için Moğollara patent mi vermemiz gerekir? İpeği ilk defa ürettikleri için Çinlilere para mı ödememiz gerekir? Ya afyon? Toprakta ilk defa besin ürünleri eken on bin yıl öncesinin neolitik çiftçilerinin bugünkü torunlarını bulup onlara ödeme mi yapalım? Ortaçağda demiri dökmesini öğrenen Britanyalıları ne yapacağız?"

"Yürümeye devam edelim," dedi Erika Moll. "Rick anlamasa bile, bizler sizin ne dediğinizi anlıyoruz."

"Pekâlâ, asıl mesele şu: Bitkilerin biyolojik korsanlığı Hawaii için geçerli olamaz, çünkü burada sadece Hawaii'ye özgü bitkiler yoktur. Buraları okyanusun yüzeyinden yükselen çorak, sıcak lav yatakları olan Orta Pasifik volkanik adalarıdır; üstünde yetişen her şey başka yerlerden getirilmiştir kuşlar tarafından, rüzgârla, Polinezyalı savaşçı tekneleri tarafından... Her ne kadar bazı türler endemik de olsa, hiçbir şey buraya özgü değildir. Durumun gerektirdiği yasal uygunluk nedeniyle de şirketimizi Hawaii'de konuşlandırdık."

"Yasalardan kaçmak için," dedi Rick.

"Yasalara uymak için," diye karşılık verdi Drake. "Amaç buydu."

Göğüs hizasına kadar yükselen yeşil yaprakların bulunduğu bir yere geliyorlardı. "Biz bu alana Zencefil Yolu deriz; beyaz, sarı ve kahili zencefiliyle doludur. Kahilinin otuz santimetre uzunluğunda sapları vardır. Tepemizde gördüğünüz ağaçlar, tipik koyu kırmızı çiçekleriyle tanıyacağınız sandal ağaçlarıdır, ama arada büyük, koyu yeşil yapraklı soapberry ve milo ağaçları da var."

Öğrenciler gösterilen her yere dönüp bakıyorlardı.

"Sanırım, bunu hepiniz tanıyorsunuzdur, ama bilmiyorsanız söyleyeyim: Şu gördüğünüz dikenli, şeritli yaprak zakkumdur ve insanı

öldürebilir. Bu yöreden bir adam bunun dalına et takıp ızgara yaptığı için öldü. Bazen çocuklar bunun meyvelerini yiyip ölürler. Ayrıca, sol tarafınızdaki şu çok büyük ağaç striknin ağacıdır ve Hindistan'dan getirilmiştir. Başta tohumları olmak üzere, her parçası öldürücüdür.

Onun yanındaki şu uzun çalı keneotu bitkisidir ve o da öldürecek kadar zehirlidir. Ama küçük dozlarda verildiği zaman keneotu bileşenlerinin tedavi edici özellikleri vardır. Herhalde bunları biliyorsunuzdur Bay Hutter."

"Elbette," dedi Rick. "Keneotu ekstreleri belleği kuvvetlendirdiği gibi, antibiyotik özelliklere de sahiptir."

Bir çatala geldiklerinde Drake sağ tarafa giden patikaya yöneldi. "Ve nihayet, karşınızda Bromeliad Alley'i görüyorsunuz. Bu bitki ailesinin yaklaşık seksen çeşidi vardır; bunların içinde bildiğiniz gibi, ananas da bulunur. Bromeliad çeşitli böceklerin de yaşam alanıdır. Etrafımızdaki ağaçların çoğu okaliptüs ve akasyadır, ama biraz ileride yağmur ormanlarının tipik ağaçları olan ohia ve koa vardır; patikayı örten kıvrımlı yapraklar onlara aittir."

"Neden bütün bunları bize gösteriyorsunuz?" diye sordu Jenny Linn.

Amar Singh de ona katıldı. "Evet. Ben teknolojiyi merak ediyorum Bay Drake. Bunca farklı canlı türünden numuneleri nasıl alıyorsunuz? Özellikle de, hemen bütün bu canlı türlerinin çok küçük olduğu göz önüne alınırsa. Bakteriler, kurtçuklar, böcekler ve bu gibi canlı şeyler. Örneğin, bir saat içinde kaç tane biyolojik numune toplayıp bunu işlemden geçirebiliyorsunuz? Veya bir günde?"

"Laboratuvarımız bu yağmur ormanına her gün bir kamyon gönderir," dedi Drake. "Ya belli ölçülerde kesilmiş toprak parçaları, ya bitkilerden seçkiler, ya da araştırmacılarımız bizden ne istemişlerse onları toplar. Böylece her gün size yeni araştırma malzemesi ve her ne isterseniz sağlanmış olur."

"Buraya her gün geliyorlar mı?" diye sordu Rick.

"Evet, saat 14.00 sularında; az önce buradaydılar."

Jenny Linn yere eğildi. "Bu nedir?" diye sordu yerdeki bir şeyi işaret ederek. Avucu büyüklüğünde, küçük bir beton kutuyu örten küçük bir çadıra benziyordu. "Biraz geride tıpkı buna benzer bir tane daha gördüm."

"Ya, evet," dedi Drake. "Çok iyi gözlemcisiniz Bayan Linn. O çadırlar bu alandaki yağmur ormanının çeşitli yerlerine saçılmıştır. İkmal

istasyonlarıdırlar. Daha sonra hepsini açıklayacağım. Aslında, hazırsanız sanırım, Nanigen'in ne iş yaptığını öğrenme zamanınız geldi."

Tekrar otoparka doğru yürümeye başladılar. Kenarları yaprakları sarkan palmiye ağaçlarıyla kaplı küçük, kahverengimsi bir göletin etrafından dolanırlarken, Drake, "Bu Pau Hana Göleti'dir," dedi. **"İş bitmiştir** anlamına gelir."

"Bir ördek göleti için tuhaf bir isim," dedi Danny. "Çünkü, aslında olduğu şey bu. Burada daha önce üç dört ördek ailesi gördüm."

"Peki ne olduğunu da gördünüz mü?" diye sordu Drake. Danny başını iki yana salladı. "Beni üzecek bir şey mi?" "Size bağlı. Suyun bir metre üstündeki yapraklara baksanıza."

Hepsi durup baktılar. İlk gören Karen oldu. "Gri balıkçıl kuşu," diye fısıldadı başını sallayarak. Bir metre boyunda, cam gibi donuk gözlerle bakan gri renkli bir kuştu. Tuhaf bir görünümü vardı ve bitki örtüsünün arasında çok güzel kamufle olmuştu.

"O şekilde saatlerce durabilir," dedi Karen.

Birkaç dakika seyrettikten sonra tam oradan ayrılacakken, ördek ailelerinden bir grup göletin kenarında gezinmeye başladı. Gövdeleri kenardan sarkan otların arasında kısmen gizlenmişti, ama bu işe yaramadı.

Balıkçıl kuşu hızla tünediği yerden fırlayıp aralarına daldı, sonra hemen tekrar tünediği yere döndü. Bu kez ağzında minik bir ördek yavrusu vardı.

"Öööl" dedi Danny.

"Ayyy!" dedi Jenny.

Balıkçıl başını yukarı atıp tek bir silkme hareketiyle ördek yavrusunu yuttu. Sonra tekrar başını eğip, gölgelerin arasındaki hareketsiz tüneyişine devam etti. Her şey birkaç saniye içinde yaşanmıştı. Böyle bir hadisenin olduğuna inanmak bile güçtü.

"Bu çok iğrenç," dedi Danny.

"Dünya hali," dedi Drake. "Botanik bahçesinin ördeklerle dolup taşmadığım fark etmişsinizdir; işte bu sayede. Yanılmıyorsam, araçlarımız şurada, bizi tekrar medeniyete götürmek için bekliyorlar."

8. BÖLÜM

KALIKIMAKI ENDÜSTRİYEL BÖLGESİ

28 EKİM, SAAT 18.00

Nanigen merkezine gidiş yolunda Bentley'i Karen kullandı; öğrencilerin hepsi içeride sıkış sıkış oturmaktaydılar; Alyson Bender ve Vin Drake spor arabadaydılar. Yola çıktıktan kısa bir süre sonra Danny Minot genzini temizleyip, "Bence," diyerek söze başladı. Rüzgârın uğultusunu bastırmak isteyen bir sesle, "Drake'in zehirli bitkilerle ilgili söyledikleri tartışmaya açık şeyler," dedi.

"Tartışmaya açık" Minot'un en sevdiği ifadelerden biriydi.

"Öyle mi? Nasıl?" diye sordu Amar. Amar, Minot'tan nefret ederdi.

"Yani, bu zehir kavramı biraz değişkendir, değil mi?" dedi Minot. "Bize zarar verecek her bileşene zehir diyoruz. Ya da bize zarar verdiğini sandığımız şeylere. Ama aslında o kadar zararlı olmayabilir. Unutmayın ki, striknin 1800'lü yıllarda patentli bir ilaç olarak dağıtılıyordu. İyileştirici olduğu sanılmaktaydı. Sanırım, hâlâ da kronik alkol zehirlenmesi için kullanılıyor. Hem bu ağaç büyük ihtimalle savunma gibi bir amacı olmasa neden striknin yapsın ki? İtüzümü gibi başka bitkiler de striknin yapar. Mutlaka bir amaç olmalı."

"Evet," dedi Jenny. "Kimsenin yemeği olmak istemiyorlar." "Bu, o bitkinin bakış açısı."

"Bizim de bakış açımız, çünkü biz de onu yemiyoruz." "Ama," dedi Amar, Minot'a. "İnsanlar için strikninin zararlı olmadığını mı iddia ediyorsun? Gerçekten zehir olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Kavram olarak bunu kaygan buluyorum Yani, belirsizlik var. 'Zehir' kelimesi belli ve kesin bir şeye bağlı değil." Arabanın içindekilerden hoşnutsuz mırıltılar yükseldi. "Konuyu değiştirebilir miyiz?" dedi Erika.

"Sadece zehrin ne olduğu tartışmaya açıktır diyorum." "Danny, senin için her şey tartışma konusu olabilir." "Özünde öyle, evet," dedi Danny ciddi bir ifadeyle başını sallayarak. "Çünkü sabit doğrular ve tartışılmaz gerçekler olduğunu öne süren bilimsel bakış açısını kabullenmiş değilim." "Biz de öyleyiz," dedi Erika. "Ama bazı şeyler sürekli olarak doğrulandığı için biz de onlara olan inancımızı gerekçelendiriyoruz."

"Öyle düşünmek ne kadar hoş olurdu, değil mi? Ama bu çoğu bilim insanının kendilerini rahatlatmak için benimsediği bir fantezidir. Aslında her şey güç yapılarıyla ilgilidir," dedi Minot. "Sizler de biliyorsunuz. Toplumda güç kimdeyse, neyin inceleneceğine, neyin gözlemleneceğine

ve neyin düşünülebileceğine o karar verir. Bilim insanları egemen olan güç yapısının çizgisinden şaşmaz. Buna mecburdurlar, çünkü faturalarını güç yapıları öder. Eğer güç yapılarının suyuna gitmezsen, araştırma için para bulamazsın, randevu alamazsın, eserin yayımlanmaz, kısacası hiçbir etkin olmaz. Dışlanırsın. Ölmüş gibi olursun." Arabanın içini bir sessizlik kapladı.

"Haklı olduğumu biliyorsunuz," dedi Minot. "Sadece hoşunuza gitmiyor."

"Güç yapısının suyuna gitmek dedin de," dedi Rick Hutter. "Şuraya baksanıza. Sanırım, Kalikimaki Endüstriyel Bölgesi'ne ve Nanigen merkezine geliyoruz."

Jenny Linn eli büyüklüğünde bir sugeçirmez çanta çıkarıp bunu kemerine iliştirdi. Karen King, "O nedir, sunum yapmak için mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Jenny. "Eğer bize gerçekten iş teklif edeceklerse, ben de..." Omuz silkti. 'Bunlar benim bütün arıtılmış, buharlaşabilen ekstrelerim. Sen ne getirdin?"

"Benzo," dedi Karen. "Bir sprey kutusu içinde benzokinin. Deriyi kavurur, gözleri yakar belki kınkanatlı böceklerden çıkarılıyor, ama kişisel savunma için ideal bir kimyasaldır. Emniyetli, kısa ömürlü ve organik. Bundan harika bir ürün olur." "Tabii, mutlaka ticari bir ürün getirirsin," diye sataştı ona Rick Hutter.

"Çünkü seninle aynı ilkelere sahip değilim Rick," dedi Karen. "Ne o? Bize hiçbir şey getirmediğini mi söyleyeceksin?" "Evet."

"Yalancı."

"Pekâlâ," dedi Rick gömlek cebine pıt pıt diye vurarak. "Ağacımdan aldığım bir lateks ekstresi var. Bunu sürdüğün zaman derinin altına gömülmüş olan parazitleri öldürüyor."

"Bana sıkı bir ürünmüş gibi geldi," dedi Karen direksiyonu yol kıvrımına göre çevirerek. "Belki bundan bir milyar dolar kazanırsın Rick." Bir an gözlerini yoldan ayırıp ona hınzır bir gülücük attı.

"Hayır, hayır, ben sadece bunun altındaki biyokimyasal mekanizmayı inceliyorum..."

"Git bunu risk sermayedarlarına anlat," dedi Karen yanında oturan Peter'a bir göz atarak. "Peki, ya sen? Aklında bin türlü şey var. Sen bir şey getirdin mi?"

“Getirdim,” dedi Peter.

Ceket cebindeki CD’yi eliyle yoklarken Peter Jansen bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Tam Nanigen binasına girmek üzerelerken henüz planını tamamlamamış olduğunu fark etti. Bir şekilde Bender ve Drake’i öğrencilerin önünde itirafta bulunmaya zorlaması gerekiyordu ve bunu da Jorge’nin kaydetmiş olduğu Alyson’la Drake’in telefon konuşmasını CD’den çalarak yapmayı ummuştu. Bütün öğrenciler böyle bir itirafı duyduktan sonra Drake karşılık veremeyecekti. Onlar yedi kişiydiler; hepsine birden saldıramazdı.

Hiç değilse, Peter böyle düşünmüştü.

Aklı bu düşüncelerle dolu halde diğerleriyle birlikte binaya girdi. Alyson önden yürüyordu. “Buradan lütfen baylar ve bayanlar...” İlk olarak siyah deri döşemeyle kaplı resepsiyon kısmına geldiler. “Sizden cep telefonlarınızı, kameralarınızı ve yanınızda kayıt cihazı olan ne varsa, burada bırakmanızı rica ediyorum. Çıkarken alacaksınız. Ve lütfen, bu defa gizlilik sözleşmesini imzalayın.”

Alyson belgeleri dağıttı; Peter okumaya bile gerek görmeden imzaladı. “İmzalamak istemeyen varsa, turumuz bitene kadar burada bekleyebilir. Herkes imzalayacak mı? Tamam. O halde, beni takip edin.”

Alyson onları bir koridordan geçirip, Vin Drake’in beklemekte olduğu biyoloji laboratuvarlarına getirdi. Cam duvarlı laboratuvarlar orta koridorun iki yanı boyunca uzanıyordu ve çok moderndi. Peter bunların birkaç tanesinde şaşırtacak kadar çok elektronik donatı olduğunu fark etti; neredeyse bir mühendislik laboratuvarı gibiydi. Mesai günü sonu olduğu için Nanigen’de sessizlik hâkimdi; çoğu laboratuvar boşalmıştı, ama çalışmaları gece de sürecek olan birkaç araştırmacı hâlâ görev başındaydı.

Vin Drake her bir laboratuvar için kısa bilgiler vermeye başladı. “Proteomiksler ve genomikler... kimyasal ekoloji, bitki virüslerinin de dahil olduğu fitopatoloji... stokastik biyoloji... bitkilerde elektrik sinyalleşme... böcek ultrason laboratuvarı... fitonöroloji, yani bitkinin nöro-vericileri... Peter, yılan zehirleri ve toksinler burada... araknid ve koleoptid buharlaşıcılar... davranış psikolojisi, yani özellikle karıncaların eksokrin salgılaması ve sosyal düzenleri...”

“Bütün bu elektronik donatılar ne için?” diye sordu biri. “Robotlar için,” dedi Drake. “Sahadaki her çalışmadan sonra yeniden

programlanmaları veya onarılmaları gerekiyor.” Durup, gruba döndü. “Şaşırmış görünüyorsunuz, içeriye gelin de yakından bakalım.”

Hep birlikte sağ taraftaki laboratuvara girdiler. Toprak, çürümüş bitki ve kuru yaprak kokusu hâkimdi. Drake onları üstünde bir metrekarelik toprak tabakalarının bulunduğu bir masaya götürdü. Her bir tabakanın üstünde, eklemli bir koldan sarkıtılmış bir video kamera vardı. “Bunlar yağmur ormanından getirdiğimiz numune örnekleri,” diye açıkladı. “Her biri için farklı bir proje üstünde çalışıyoruz, ama hepsinde de robotlar iş görüyor.”

“Nerede?” diye sordu Erika. “Ben görmüyorum...”

Drake lambayı ve video kamerasını ayarladı. Yan ekranlarda toprak içinde defalarca büyütülmüş haliyle minik, beyaz bir nesne gördüler. “Görüldüğü gibi, bu mikroskobik ölçekte bir kazma ve çıkarma makinesidir,” dedi Drake. “Ve yapacak çok işi var, çünkü bunun gibi bir toprak tabakasında henüz insanoğlunun bilmediği engin ve iç içe geçmiş bir dünya var. Trilyonlarca mikroorganizma, on binlerce tür bakteri ve protozoa bulunuyor ve neredeyse hepsi sınıflandırılmamış halde. Bu büyüklükteki bir tabaka içinde binlerce kilometrelik mantar hifi ipliği bulunabilir. Çıplak gözle görülemeyen milyonlarca mikroskobik artropodlar ve diğer küçük böcekler vardır. Çeşitli boylarda düzinelerce solucan olur. Aslında şu bir mekrekarelik toprağın içindeki küçük canlıların sayısı gezegen üstündeki büyük canlıların sayısından daha fazladır. Biz insanlar yüzeyde yaşıyoruz. Hayatın burada olduğunu sanıyoruz. Dünyayı sadece insanlar, filler, köpekbalıkları ve ormanlardan ibaretmiş gibi düşünüyoruz. Ama bu algımız yanlış. Gezegenimizdeki hayat gerçeği çok farklı. Gerçek kökten hayat, fıkır fıkır hareketliliğiyle, orayı burayı kazarak, üreyerek, sürekli etkin haliyle işte buradadır. Ve keşifler de işte burada yapılacaktır.”

Etkileyici bir konuşmaydı; Drake bu sunumu daha da önce yapmıştı ve her defasında dinleyicileri büyülenmiş gibi onu dinlemişlerdi. Ama bu grup farklıydı; Rick Hutter hemen söze girdi ve “Peki, şu robot neyi keşfediyor şu anda?” diye sordu.

“Nematodları,” dedi Vin Drake. “Önemli biyolojik özellikleri olduğunu sandığımız mikroskobik yuvarlak solucanlar. Bunun gibi düz bir toprak plakasında yaklaşık dört milyar nematod vardır, ama biz sadece daha önce keşfedilmemiş olanları toplamak istiyoruz.”

Drake birkaç araştırmacının makine tezgâhlarında çalışmakta olduğu

laboratuvarlara bakan pencerelere doğru döndü. Göründüğü kadarıyla bir hayli karmaşık makinelerdi. “Burada yaptığımız iş, taramadır. Yüksek hızlı kesitleme ve kitle spektrometri kullanarak binlerce bileşeni tarıyoruz gördüğünüz makineler bunlar işte. Şu ana kadar düzinelerce yepyeni ilaç adayı bulduk. Ve hepsi de doğal. Tabiat Ana’nın seçkileri.”

Amar Singh teknolojiye hayran kalmıştı, fakat hâlâ anlayamadığı şeyler vardı. Bunlardan biri de robotlardı. Robotlar gerçekten çok küçüktü. İçinde bilgisayar olamayacak kadar küçük... “Bu robotlar solucanları nasıl ayırt edip toplayabiliyor?” “Bunu kolayca yapabilirler,” dedi Drake.

“Nasıl?”

“Robotlarda bunu yapabilecek zekâ vardır.”

“Ama nasıl?” diye sordu Amar minik bir robotun harıl harıl kazdığı bir toprak plakasını işaret ederek. “Bu makine sekiz dokuz milimetreden uzun olamaz. Küçük parmağımın tırnağı büyüklüğünde... Bu kadar küçük boyutlar içine bilgisayar yerleştiremezsiniz.”

“Aslında yerleştirebiliriz.”

“Nasıl?”

“Toplantı odasına gidelim.”

Vin Drake’in arkasında dört tane çok büyük düz ekran duruyordu. Ekranlarda uçaktan bakılınca okyanustaki dalgaları andıran koyu lacivert ve eflatun renkli görüntüler vardı. Drake ekranların önünde volta atarken ceket yakasındaki mikrofon sayesinde sesi gürlüyordu. Eflatuna bürünmüş ekranları işaret etti. “Şu anda baktığınız şey manyetik alanlarda gücü altmış Tesla’ya varan konveksiyon modelleridir. Bunlar insan tarafından yapılan en yüksek manyetik alanlardır. Size bir fikir versin diye söyleyeyim, altmış Tesla’lık bir manyetik alan dünyanın kendi manyetik alanından iki milyon kez daha büyüktür. Bu alanlar niyobyum bazlı kompozit maddeler kullanılan kriyojenik süperkondüksiyonla yaratıldı.”

Yaptığı açıklamayı herkes sindirsin diye bir an sustu. “Manyetik alanların hayvan dokularını çeşitli biçimlerde etkilediği elli yıldan beri biliniyor. Hepiniz manyetik rezonans görüntülemeyi, ya da MR’ı bilirsiniz. Ayrıca manyetik rezonansın kemik iyileşmesini sağladığını, asalaklara engel olduğunu, trombosit davranışlarını değiştirdiğini ve bu gibi şeylere yaradığını da biliyorsunuz. Fakat sonuçta bunlar düşük yoğunluklu

alanlara maruz kalmakla sağlanan etkiler. Bizim ancak son günlerde yaratabildiğimiz yüksek yoğunluklu alanlarda durum tamamen farklı oluyor ve yine son günlere kadar bu koşullarda neler olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Diğer sıradan manyetik alanlardan ayırt etmek için biz bu manyetik alanlara tensör, yani geren alanlar diyoruz. Tensör alanların ultra-yüksek alan güçleri vardır. Bir tensör alanı içinde bulunan maddedeki boyut değişiklikleri kolayca görülebilir.

Ama elimizde bir ipucu vardı. Bu bilgiyi 1960'lı yıllarda Nükleer Medikal Veriler adındaki bir şirketin yaptığı bir araştırmadan edindik. Şirket o sırada nükleer tesislerde çalışan işçilerin sağlık durumlarını incelemekteydi. Şirket işçilerin genel olarak sağlıklarını iyi bulmuştu, fakat buldukları başka bir şey de, on yıl boyunca yüksek manyetik alanlara maruz kalan işçilerin boylarında yarını santimetre kısalma olmasıydı. Bu sonuç istatiksel bir olgu kabul edilerek göz ardı edildi."

Drake öğrenciler bu açıklamanın nereye yöneldiğini kestirdiler mi diye durup onlara baktı. Henüz bir şeyden kuşkulanmamışlardı. "Oysa bunun istatiksel bir olgu olmadığı anlaşıldı. 1970'lerde Fransa'da yapılan bir araştırma yüksek manyetik alanlarda çalışan Fransız işçilerin boylarının sekiz milimetre kısaldığını ortaya çıkardı. Ne ki, Fransız araştırmacılar da bu buluşu 'önemsiz' bulup bir yana attılar.

Ama artık bunun hiç de öyle olmadığını biliyoruz. ISAPT, yani İleri Savunma Araştırmaları Projesi Teşkilatı bu çalışmalara ilgi gösterip, küçük köpekleri yüksek manyetik alanlarda, Alabama, Huntsville'de o zamanın yaratılabilen en yüksek yoğunluklu alanında test etti. Rengi solmuş fotokopi veya faks sayfaları dışında bu testlerin resmi kayıtları yok, fakat bunlarda bir kurşunkalem silgisi büyüklüğündeki Pekin köpeğinden söz ediliyor."

Bu açıklama grupta bir kıpırdanmaya neden oldu. Kimi öğrenciler oturdukları yerde doğrulup birbirlerine baktılar.

"Bilindiği kadarıyla," diye devam etti Drake. "Köpek acı dolu bir ses çıkarıp minik bir damla kan akıttıktan birkaç saat sonra ölmüş. Genel olarak bu sonuçlar istikrarsız ve muğlak bulunduğu için Savunma Bakanı Melvin Laird'in talimatıyla projeye son verilmiş."

"Neden?" diye sordu öğrencilerden biri.

"ABD-Sovyet ilişkilerini bozacağından çekinmiş."

"Neden bozsun ki?"

"Bir dakika sonra bunu anlayacaksınız," dedi Drake. "Önemli olan,

artık son derece yüksek manyetik alanları, yani tensör alanlarını yaratabiliyor oluşumuz. Ve artık biliyoruz ki, bir tensör alanının etkisi altında hem organik hem inorganik madde bir faz değişikliğine benzer bir süreçten geçiyor. Sonuçta bu alanda bulunan madde on ila eksi birden, on ila eksi üçe kadar değişen faktördeki hızlı bir basınç görüyor. Büyük bir kısmında kuantum etkileşim simetrik ve sabit kaldığı için küçülen madde düzenli maddeyle normal bir etkileşim içinde kalıyor; hiç değilse zamanın büyük bir bölümünde. Bu dönüşüm ters alan koşullarında yarı kararlı ve tersine çevrilebilir haldedir. Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?”

Öğrenciler büyük bir dikkatle dinlemekteydiler, fakat yüzlerinde birbirinden farklı ifadeler vardı: Kuşku, kesinlikle inanmama, hayranlık ve biraz da şaşkınlık. Drake kuantum fiziğinden söz ediyordu, biyolojiden değil.

Rick kollarını göğsünde kavuşturup, başını iki yana salladı. “Peki, nereye varmaya çalışıyorsunuz?” diye epeyce yüksek sesle sordu.

Bu çıkıştan etkilenmeyen Drake, “Sorduğunuz iyi oldu Bay Hutter,” dedi. “Artık kendi gözlerinizle görmenizin zamanı geldi.” Drake’in arkasındaki dev ekranlar kararınca ortadaki panel aydınlandı. Hep birlikte bir HD video seyretmeye başladılar.

Bir yumurta görünüyordu.

Yumurta düz, siyah bir yüzeyin üstündeydi. Arkasında buruşuk bir perde gibi duran sarı renkli bir zemin vardı.

Yumurta hareket etti. Çatlıyordu. Kabuğun arasından küçük bir gaga belirdi; çatlak uzadı; yumurtanın tepesi koptu. Minik bir civciv debelenerek dışarıya çıkıp cıvıldadı ve ayağa kalktı, minik kanatlarını çırptı.

Kamera geri çekilmeye başladı.

Sahne büyürken civcivin etrafındaki alan görüntüye geldi. Geri plandaki sarı zeminin büyük bir kuşun pençeli ayağı olduğu anlaşıldı. Bir tavuğun ayağı. Minik civciv devasa tavuk ayağının etrafında emekliyordu. Kamera biraz daha geri çekilince tavuğun bütün gövdesi ortaya çıktı dev gibi görünüyordu. Kamera tamamen geri çekildiğinde, civciv ve yumurta kabuğu parçaları yetişkin tavuğun altında küçük toz parçacıkları gibi kaldı.

“Ama bu...” diye başladı Rick, fakat sonra sustu. Gözlerini ekrandan ayıramıyordu.

“İşte,” dedi Drake. “Bu Nanigen’in teknolojisidir.”

“Dönüşüm...” diye mırıldandı Amar.

“Canlı organizmalara da yapılabiliyor. Evet, bu yumurtayı bir tensör alanında küçülttük. Yumurtanın içindeki tavuk cenini boyut değişikliğinden etkilenmedi. Gördüğünüz gibi, yumurta normal bir şekilde çatladı. Böylece, son derece karmaşık biyolojik sistemlere bile bir tensör alanı içinde basınç uygulandığı zaman normal yaşam işlevlerini sürdürebildiği kanıtlanmış oluyor.”

“Görüntüdeki diğer küçük şeyler nedir?” diye sordu Karen. Video filminde dev tavuğun etrafı minik noktalarla doluydu. Bu noktaların bazıları hareket ediyor, bazılarıysa kımıldamıyordu.

“Onlar diğer civcivler. Bütün yavruların boyutlarını değiştirdik,” diye açıkladı Drake. “Ne yazık ki, çok küçük oldukları için anneleri farkında olmadan bazılarını ezdi.”

Kısa bir an kimseden ses çıkmadı. İlk konuşan Amar oldu. “Bunu başka organizmalara da uyguladınız mı?”

“Elbette,” dedi Drake.

“Yani... insanlara da mı?”

“Evet.”

“Botanik bahçesinde gördüğümüz o küçük robot kazıcılar,” diye devam etti Amar. “Onlara aslında zekâ programlamadığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Gerek yok ki.”

“Çünkü onları insanlar sürüyor.”

“Evet.”

“Boyut değişikliği geçiren insanlar.”

“Olur şey değil,” diye patladı Danny Minot. “Siz dalga mı geçiyorsunuz bizimle?”

“Hayır,” dedi Drake.

Birisi bir kahkaha patlattı. Bu Rick Hutter’dı. “Sahtekârlık bu,” diye mırıldandı. “Adam ahmaklara içi boş hisse satıyor.” Karen King de buna inanmamıştı. “Bu saçma sapan bir şey,” dedi. “Mümkün değil. Zaten videoda her şey yapılabilir.” “Mevcut teknoloji,” dedi Drake sakince.

Amar Singh, “Yani, bir insanda on ila eksi üç arası büyüklüğünde bir boyut değişikliği yapabildiğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Evet.”

“Yani, bir seksen beş boyundaki bir adamı bir milimetrenin onda ikisi kadar küçültebiliyorsunuz.”

“Doğru,” dedi Drake.

“Olacak şey değil,” dedi Rick Hutter.

“Ve on ila eksi iki arasında bir kişi yaklaşık on iki milimetre boyunda olur,” dedi Drake.

“Bunu gerçekten görmek isterim,” dedi Danny Minot.

“Elbette,” dedi Drake. “Zaten göreceksiniz.”

9. BÖLÜM

NANİGEN MERKEZİ
28 EKİM, SAAT 19.30

Drake öğrencilerle konuştuğu sırada Peter Jansen, Alyson Bender’ı bir kenara çekmişti. “Bazılarımız Bay Drake’e göstermek için numuneler ve bileşikler getirdi.”

“Bu çok iyi,” dedi Alyson.

“Benim de yanımda içinde araştırmam olan bir CD var,” dedi Peter. Alyson başını sallayarak karşılık verdi. “Bu bir kayıt. Ağabeyimle ilgili,” diye ekledi Peter. Bu şekilde kadını işkillendirip, germeyi umuyordu. Alyson bir kez daha başım salladıktan sonra toplantı odasından ayrıldı; Peter onun gözlerinde bir telaş belirtisi mi görmüştü, ne?

Alyson gittikten sonra Drake hâlâ konuşuyorken Peter servis kapısından sessizce geçip ses kayıt paneline gitti. Bazı gereçler lazımdı. Sesini kuvvetlendirecek bir şey; Drake’in veya başka birinin onu susturmasını veya sesini bastırmasını istemiyordu. Servis kapısının arkasında çekmeceler vardı; bunları açmaya başladı ve istediği şeyi buldu. Bu bir kablosuz boyun
mikrofonuydu. Sesini bir hoparlöre verecekti. Bunun aynısını Drake slayt gösterisini yaptığı sırada konuşurken kullanmıştı. Cihaz bir verici ünitesi ve ucunda vericiye bağlı bir kablosu olan boyun mikrofonundan oluşuyordu. Peter vericiyi, kablosunu ve mikrofonu pantolon cebine soktu.

Drake ekranlardaki sunumunu bitirince toplantı odasının ışıkları yandı. “Bazılarınız bize göstermek için çeşitli şeyler getirmişsiniz, bunları

görmek isteriz. Şimdi... evet, ne oldu?”

Alyson Bender tekrar odaya dönmüştü. Eğilip Drake’in kulağına fısıldadı. Drake onu dinlerken gözleri Peter’a çevrildi. İki kere başını salladı, ama bir şey söylemedi. Sonra Peter’a bakarak, “Peter, sende bir kayıt varmış,” dedi.

“Evet, bir CD var.”

“O kayıtta ne var Peter?” Drake hiç de sarsılmış görünmüyordu.

“İlgini çekecek bir şey.” Peter’ın kalbi hızla atıyordu.

“Ağabeyinle mi ilgili?”

“Evet.”

Drake hâlâ sakindi. “Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum,” dedi elini Peter’ın omzuna koyarak. “Özel olarak konuşmamız daha uygun olmaz mı?”

Drake söylenenleri kimsenin duymaması için onunla yalnız konuşmak istiyordu. Peter, “Burada konuşabiliriz,” dedi. Herkesin olduğu toplantı odasında.

Drake’te endişe belirtileri gözükmeye başladı. “Lütfen, seninle özel olarak konuşalım Peter, Eric benim de arkadaşımdı. Ben de bu kaybın acısını yaşıyorum. Yandaki odaya geçelim.”

Peter omuz silkip Vin Drake ve Alyson Bender’la birlikte bitişikteki odaya yürüdü burası toplantı salonunun hazırlık odasıydı. Drake arkalarından kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra hız

la döndü; o bir an içinde yüzü tamamen başka bir ifade almıştı. Öfke saçıyordu. Parmaklarını Peter’ın boğazına geçirip onu duvara mıhladı. Diğer eliyle Peter’ın kolunu büküp kilitledi. “Seni küçük puşt, ne oyun oynadığını bilmiyorum, ama...”

“Oyun oynamıyorum...”

“Polisin teknede telefon falan aradığı yok...”

“Yok mu?”

“Hayır, yok, puşt herif. Çünkü bütün gün boyu çekek yerine gitmediler.”

Peter yıldırım hızıyla düşünüyordu. “Polisin çekek yerine gitmesine gerek yoktu,” dedi. “Çünkü GPS sinyallerini izleyerek telefonu bulabilirler...”

“Bulamazlar!” Drake kolunu çekip onun karnına sert bir yumruk attı. Soluğu kesilen Peter iki büklüm oldu. Drake onun kolunu arkadan büküp boğazını sıktı. “Bana yalan söyleme. Bunu yapamazlar, çünkü o telefonu

tekneye sokmadan önce GPS'i etkisiz hale getirmiştim."

Alyson gergin bir sesle, "Vin..." dedi.

"Kes sesini."

"Demek ki, GPS'i etkisiz hale getirip telefonu ağabeyimin yakıt borusunu tıkamak için tetikledin, öyle mi?"

"Hayır. Yakıt pompasını bozmak için, puşt herif... Telsizi de bozdum..."

Alyson, "Vin, dinle bak..." dedi.

"Alyson, sen bu işe karışma..."

"Neden yaptın bunu?" Peter öksürüyor, Drake'in parmaklarını çözmeye çalışıyordu, ama Drake boğazına sımsıkı yapışmıştı. "Neden?"

"Ağabeyin salağın tekiydi. Ne istiyordu, biliyor musun? Bu teknolojiyi satmak istiyordu. Mülkiyeti hakkında, gerçekten kime ait olduğu konusunda yasal bir sorun mu varmış, ne... Eric de satmamız gerektiğini düşünüyordu. Düşünebiliyor musun? Bu teknolojiyi satmak... Eric, Nanigen'e ihanet etti. Bana da şahsen ihanet etti."

"Vin, Tanrı aşkına..."

"Kes sesini..."

"Mikrofonun!" Alyson onun yakasındaki boyun mikrofonunu işaret etti. "Açık."

"Lanet olsun," diye tısladı Drake. Peter'ın göğüs boşluğuna şiddetli bir yumruk indirdi ve onu soluğu kesilmiş bir halde yere devirdi. Sonra ceketini sıyırınca kemerine iliştirilmiş verici göründü. Bir düğmeye dokundu: Işık sönüktü. "Aptal değilim." Peter dizleri üstünde inliyor, öğürerek nefes almaya çalışıyordu. Cebindeki mikrofonun dışarıya çıktığını ve kablosu ucunda sallanmakta olduğunu fark etti. Drake bunu görebilirdi. Biraz dönüp bunu tekrar cebine sokmaya çalıştı, ama o anda eli vericiye çarptı. Toplantı odasındaki hoparlörlerden yüksek sesli bir cızırtı duyuldu.

Drake toplantı odasına doğru baktı. Sesi o da duymuştu. Gözleri Peter'ın eline çevrilince küçük mikrofonu gördü. Bir adım geri çekilip Peter'ın şakağına bir tekme attıktan sonra mikrofonun kordonunu onun elinden söküp aldı ve bağlantıyı kesti. Peter inleyerek yere yuvarlandı.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Alyson. "Onlar da işittiler..." "Kes sesini!" Drake volta atmaya başladı. "Lanet olsun. Bunların hiçbirinde cep telefonu yok, değil mi?"

"Evet, kapıdan girerken bırakmışlardı..."

“Tamam, o zaman.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Alyson titreyerek.

“Önümden çekil, yeter.”

Drake bir güvenlik panelini açıp kırmızı renkli bir GÜVENLİK düğmesine bastı. Alçalıp yükselen tonda yüksek sesli bir alarm ötmeye başladı. Peter’ı koltuk altlarından tutup ayağa kaldırdı. Peter aldığı darbelerden sersemlemiş bir halde sendeliyordu. “Hadi bakalım,” dedi. “Yaptığın pisliği temizleme zamanı geldi.”

Drake bir eliyle Peter’a destek olurken kapı kilidini açıp toplantı odasına daldı. Alarm sesini bastırmak için bağırıyordu. “Bir güvenlik ihlali oldu,” dedi. “Peter yaralandı. Güvenlik robotları salıverildi. Bu robotlar son derece tehlikelidir. Hepiniz hemen bu tarafa gelin. Güvenlik odasına geçmemiz lazım.” Öğrencileri koridora çıkardı; Peter’ın öbür kolunu da Alyson tutuyordu.

Koridorda birkaç araştırmacı giriş kapısına doğru koşuyordu. “Dışarı çıkın!” diye bağırdı binanın ana çıkışına koşanlardan biri. Mesai saati bittiği için zaten çoğu çalışan evine gitmişti.

Ne ki, Drake öğrencileri tesisin iç kısımlarına yönlendiriyordu.

“Bizi nereye götürüyorsun?” diye sordu Rick, Drake’e.

“Dışarıya çıkmak için çok geç. Güvenlik odasına gitmemiz lazım.”

Öğrencilerin aklı karışmıştı. Neydi bu güvenlik odası? Ne demek oluyordu bu?

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Alyson.

Drake cevap vermedi.

TENSÖR ODASI yazan ağır bir kapının önüne geldiler. Drake küçük bir klavyede bazı sayıları tuşlayınca kapı açıldı. “Bu taraftan, hadi, gelin...”

Öğrenciler yerde altıgen karoların bulunduğu büyük bir boşluğa girdiler. Zemin neredeyse saydam gibiydi; aşağıdaki

karmaşık makineleri görebiliyorlardı. “Herkes dinlesin,” dedi Drake. “Hepinizin bir altıgenin ortasında durmasını istiyorum. Her altıgen güvenlik noktasıdır. Robotlar buraya geçemez. Hadi, hemen yapın, çabuk, çabuk, fazla zamanımız yok. Drake bir güvenlik klavyesine dokununca sürgülerin kapandığını duydular. İçeride kilitlenmişlerdi.

Erika Moll çok korkmuştu. Bir çığlık atarak çıkış kapısına doğru koştu.

“Dur!” diye bağırdı Danny Minot onun arkasından.

Çıkış kapısı kilitliydi, Erika dışarıya çıkamadı.

Drake kontrol odasına girmiş, oradaki pencereden öğrencileri seyrediyordu. Bir an sonra gözden kayboldu. Kontrol odasının kapısı açıldı ve bir adam, bir yabancı, büyük odanın içine itildi; adam Nanigen çalışanıydı. “İçeriye girip onlara yardım et!” diye bağırdı Drake adamın arkasından.

Adam emri uygulamak için şaşkın bir halde odaya girip öğrencilerin arasındaki bir altıgenin ortasında durdu.

Öğrenciler pozisyon alıyorlardı. Erika da geri gelmişti. Peter Jansen tökezleyip dizleri üstüne düştü. Rick Hutter onu tutup ayağa kaldırmaya çalıştı, ama Peter dizleri üstünde kaldı. Karen King duvar boyunca asılı bir dizi sırt çantası olduğunu görünce koşup bir tanesini aldı ve omzuna astı. Bu arada Drake tekrar pencerede görünür olmuştu. Art arda bazı düğmelere basıyordu. Alyson da onun yanında duruyordu.

“Vin, Tanrı aşkına,” dedi Alyson onu izlerken.

“Başka seçeneğim yok,” dedi Drake ve sonuncu düğmeye bastı.

Yediği darbelerden hâlâ sersemlemiş haldeki Peter Jansen için her şey çok çabuk oldu. Altındaki altıgen zemin birden battı ve üç metre aşağıdaki çok büyük bir elektronik aparatın çoklu çeneleri arasına indi; cihazın duvarları her tarafını sarıyordu ve neredeyse derisine dokunacak kadar yakınındaydı. Bu çeneler aslında aralıklı olarak kırmızı ve beyaz şeritler halinde boyanmış bobinlerdi. Havaya yoğun bir ozon kokusu hâkimdi ve yüksek sesli bir elektronik homurtu duyuluyordu. Sentetik bir ses, “Lütfen, kımıldamayın,” dedi. “Derin bir nefes alın... ve tutun!” Sinir bozucu, mekanik bir **kılank** sesi geldi, sonra elektronik homurtu devam etti. Kısa bir an mide bulantısı. Peter aparatın içinde bir şekilde yerinin değiştiğini hissetti.

“Artık normal nefes alabilirsiniz. Hazır olun.”

Peter derin bir nefes alıp, yavaş yavaş verdi.

“Lütfen, hareket etmeyin. Derin bir nefes alıp, tutun.”

Bir **kılank** sesi daha! Bir homurtu daha. Eskisinden daha güçlü bir mide bulantısı anı.

Peter gözlerini kırpıştırdı.

Artık bazı şeylerin değişmiş olduğuna emindi. Daha önce o şeritler çenelerin orta hizasındayken şimdi onlara çok daha aşağıdan bakıyordu. Peter küçülüyordu. Çeneler vızıldayarak ona biraz daha yaklaştı. Tabii,

bunu yapacaklardı, diye geçirdi içinden; manyetik alan kısa mesafelerde en güçlü halini alırdı. Ne kadar küçülse o kadar iyiydi.

Sentetik ses, “Derin bir nefes alıp, tutun,” dedi.

Peter tekrar yukarıya doğru baktığında gerçekten de çok daha küçülmüş olduğunu gördü. Üç metre üstündeki çenelerin tepesi artık bir katedralin tavanı kadar yüksek görünüyordu. Boyu ne kadar kısalmıştı acaba?

“Lütfen, hareket etmeyin. Derin bir nefes alıp...” “Biliyorum, biliyorum...” Peter’ın sesi titriyordu.

“Konuşmayın. Ciddi bir yaralanma tehlikesi var. Şimdi: derin bir nefes alıp, tutun.”

Son bir **kılank** sesi, ardından homurtu, son bir mide bulantısı atağı ama artık çeneler ondan uzaklaşıyordu; Peter ayakları altındaki zeminin titreştiğini ve yükseldiğini hissetti. Yukarıdan aşağıya bir ışık geldiğini gördü; serin bir rüzgâr.

Derken zeminle aynı hizaya geldi ve titreşim durdu. Dört bir yana açılan, siyah cilalı geniş bir alanda duruyordu. Biraz uzağında Erika ve Jenny’yi gördü; ikisi de şaşkın bir halde etrafa bakınıyordu. Onların biraz ötesinde Amar, Rick ve Karen vardı. Ama aslında ondan ne kadar uzaktaydılar? Peter bunu kestiremedi, çünkü kendisi on iki milimetre boyundaydı. Toz parçacıkları ve ölü hücre döküntüleri yerde yuvarlanıyor, minik sarmaşıklar gibi bacaklarına dolanıyordu.

Başını eğip, afallamış bir halde bu sarmaşıklara baktı. Aklı duracak gibiydi, kendini iyice ahmak gibi hissediyordu. Nihayet içinde bulunduğu durumun gerçekliğini anladı. Karşıda duran Erika ve Jenny’ye baktı. Onlar da kendisi gibi şok içindeydiler. Ve boyları on iki milimetreydi.

Peter bir çatırtı duyup o yana döndü; karşısında devasa bir bot vardı. Başını kaldırıp bakınca bir dizi üstüne çökmüş, ona tepeden bakan kocaman yüzü ve her verdiği soluk pis kokulu bir rüzgâr olan Vin Drake’i gördü. Ardından odanın içinde gök gürültüsü gibi yankılanan kalın bir ses duydu.

Bu Vin Drake’in kahkahasıydı.

Bu iki dev boyutlardaki insanın çıkardığı seslerin yankısı bir şey anlamayı zorlaştırıyordu. Sesler Peter’ın kulaklarını sızlatıyordu. ikisi de sanki yavaş gösterim film gibi ağır ağır konuşuyorlar ve hareket ediyorlardı. Alyson Bender, Drake’in yanma diz çöktü ve birlikte Peter’a

baktılar. “Ne... yapı... yorsun... Vin?” diye sordu Alyson. Kelimeler yuvarlanıyor ve bir ses yumağı haline gelerek anlamayı zorlaştırıyordu.

Vin Drake buna bir kahkahayla karşılık verdi. Durumu çok eğlendirici bulduğu belliydi. Ne var ki, adamın her kahkahası Peter’a doğru bir rüzgâr gibi geliyor, sarmısak, kırmızı şarap ve puro kokusu midesini altüst ediyordu.

Drake saatine baktı. “Mesai... saati... bitti,” dedi ve güldü. “Hawaii’dekilerin... deyişiyle, **pau bana...** İş... bitmiştir.”

Alyson Bender ona bakıyordu.

Drake sanki kulağına bir şey kaçmış gibi başını bir o yana bir bu yana eğdi; bu onun tiki gibiydi. Öğrenciler onun gürleyen sesini duydular: “İşten... sonra... eğlence... gelir.”

10. BÖLÜM

NANİGEN HAYVAN TESİSİ
28 EKİM, SAAT 21.00

V

in Drake saydam plastik bir torba çıkardı. Şaşırtan bir yumuşaklıkla Peter’ı yerden alıp torbanın içine koydu. Peter plastik yüzeyde kayarak dibine kadar indi. Ayağa kalktığında Vin’in oda içinde dolaşarak diğer öğrencileri de alıp torbaya koyduğunu gördü. Son olarak kontrol odasındaki Nanigen çalışanını aldı. Adam haykırıyordu. “Bay Drake! Ne yapıyorsunuz efendim?”

Drake adamı işitmemiş gibiydi; umurunda da değildi zaten.

Herkes bir bir torbanın içindekilerin üstüne indiği halde kimse yaralanmadı. Belli ki, artık kütleleri herhangi bir zarar veremeyecek kadar küçülmüştü. “Neredeyse hiç ağırlığımız yok,” dedi Amar. “Olsa olsa, bir gram falan geliriz. Küçük bir tüy parçası gibiyiz.” Amar’ın sesi sakindi. Ama Peter biraz korku belirtisi sezer gibi oldu.

“Kim ne derse desin,” dedi Rick Hutter. “Ben korkuyorum.”

“Hepimiz korkuyoruz,” diye itiraf etti Karen King.

“Sanırım, şu an hepimiz şok içindeyiz,” dedi Jenny Linn. Yüzlerimize bakın. Sapsarı olduk.”

Nanigen çalışanı durmadan, “Bir yanlışlık olmalı,” deyip duruyordu. Drake’in az önce yaptığı şeye inanamıyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu biri.

“Adım Jarel Kinsky. Mühendisim. Tensör jeneratörünü işletirim. Bay Drake onunla bir dakika konuşmama izin verse...” “Çok fazla şey gördün,” diye kesti onun sözünü Rick Hutter. “Drake bize her ne yapacaksa sana da aynı şeyi yapacak.”

“Elimizdekilerin bir dökümünü yapalım,” dedi Karen King. “Çabuk... Ne gibi silahlarımız var?”

Ama pek bir şey yapamadılar; torba birden sallanmaya başladı ve herkes birbirinin üstüne yığıldı.

“Bu da nesi?” dedi Amar doğrulmaya çalışarak. “Ne oldu şimdi?”

Alyson Bender yüzünü plastik torbaya yaklaştırmış, dikkatle içindeki insanlara bakıyordu; onlar için endişelendiği belliydi. Burun derisinin üstündeki gözenekler ürkütecek kadar büyüktü; kocaman, pembe çopurlar...

“Vin... onlara... bir... zarar... gelmesini... istemiyorum.”

Vin Drake buna gülerek karşılık verdi. “Onlara... zarar... vermeyi... aklımın... ucundan... bile... geçirmem.”

Farkında mısınız, bu adam psikopatın teki,” dedi Karen King.

“Farkındayım,” dedi Peter Jansen.

“Bay Drake söylediğiniz gibi biri değildir,” dedi Kinsky. “Bunu yapmak için bir nedeni var.”

Karen ona aldırmadan Peter’a döndü. “Drake’in ne yapmak istediği konusunda hayal kurmayalım. Ağabeyini öldürdüğünü itiraf edişine tanık olduk. Şimdi hepimizi öldürecektir.”

“Öyle mi dersin?” dedi Danny Minot. “Hemen sonuca varmayalım..”

“Evet Danny, ben böyle diyorum. Belki önce seni öldürür.”

“Bunu düşünmek bile o kadar zor ki...”

“Peter’ın ağabeyine sor...”

O anda Vin plastik torbayı alıp hızla koridora yürümeye başladı. Bir yandan da Alyson Bender’la tartışıyordu, fakat ne söylediklerini anlamak çok zordu. Gök gürültüsüne benziyordu.

Birkaç laboratuvarın önünden geçtikten sonra Drake bunlardan birine girdi. Plastik torba içinde olmalarına rağmen öğrenciler bu laboratuvarın farklı bir yer olduğunu anlamışlardı.

Keskin, ekşimik bir koku.

Tahta yongaları ve dışkı.

Hayvanlar.

“Burası bir hayvan laboratuvarı,” dedi Amar. Plastik torbanın yamukluğuna rağmen sıçanları, hamsterleri, kertenkeleleri ve başka sürüngenleri görebiliyorlardı.

Vin Drake torbayı cam bir kap üstüne koydu. Konuşmaya başladı; onlara bir şeyler söylediği belliydi, ama ne dediğini anlayamıyorlardı. Birbirlerine baktılar. “Ne diyor?” “Anlamıyorum.” “Adam kaçık.” “Ne dediği anlaşılmıyor.”

Jenny Linn diğerlerine arkasını dönmüş, bütün dikkatini Drake’e yöneltmişti. Peter’a döndü ve, “Şensin,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Önce seni öldürecek. Dur bir dakika.”

“Ne...”

Jenny kemerindeki çantanın fermuarını açtı; bir düzine kadar ağzı lastik tıpalı ince cam tüp vardı. “Benim buharlaşıcılarım.” Bunlar Jenny’nin yıllar boyu çalışmalarının ürünüydü. “Korkarım, elimden gelenin en iyisi bu.”

Peter hiçbir şey anlamamış, başını iki yana sallıyordu. Jenny tüplerden birinin tıpasını açıp seri bir hareketle içindekini Peter’ın başından aşağıya boca etti. Bir an keskin bir koku duyuldu, sonra kayboldu. “Bu nedir?” diye sordu Peter.

Jenny cevap veremeden Vin Drake elini torbaya sokup Peter’ı bacağından tuttu ve baş aşağıya onu kaldırdı. Peter deli gibi kollarını bacaklarını sallayarak haykırıyordu.

“Heksenol,” diye seslendi Jenny. “Arılardan, iyi şanslar.” “Gel... bakalım... Peter...” dedi Drake gürleyen sesiyle. “Başıma... çok... iş... açtın.”

Peter’ı yüzüne yaklaştırıp gözlerini kısarak baktı. “Korkuyor musun? Eminim... korkuyor...sundur.”

Drake topukları üstünde döndü; onun bu çabuk hareketi Peter’ın başını döndürdü. Drake bir haznenin kapağını iki parmak kadar açıp Peter’ı bu aralıktan aşağıya attı. Sonra kapağı kapatıp, torbayı cam kabın üstüne bıraktı.

Peter talaş kaplı bir zemine düştü.

Vin, böyle bir şeye karar vermemiştik," dedi Alyson Bender. "Bunu hiç konuşmamıştık..."

"Durum çok değişti..."

"Ama bu insafsızlık."

"Vicdanının sesini sonra anlatırsın," dedi Drake kızarak. Alyson, Eric'in Nanigen'i yok etmekle tehdit edişinden sonra onu ortadan kaldırması için Drake'le işbirliğini kabul etmişti. O zaman Vin, Drake'e âşık olduğunu düşünmüştü; aslında hâlâ onu seviyordu. Vin ona karşı son derece iyi davranmış, kariyerinde ilerlemesini sağlamış, sınırsız miktarlarda para vermişti; oysa Eric, Vin'e karşı çok kötü davranmış, ona ihanet etmişti. Ama diğerleri sadece öğrenciydiler... Durum giderek kontrolden çıkıyordu. Alyson felç olmuş gibiydi. Her şey çok büyük bir hızla gelişmişti. Drake'i nasıl durduracağını bilemiyordu.

"Avcının avını yemesinde insafsızlık yoktur," dedi Drake yılan haznesinin önünde durarak. "Son derece insani bir şey. Camın karşı tarafındaki siyah beyaz şeritli yaratık krait adıyla bilinen çok zehirli bir Malezya yılanıdır. Peter büyüklüğündeki bir yaratığı ısırmasıyla öldürmesi bir olur. Peter hiçbir şey hissetmeyecek. Birkaç saniye içinde dili pelteleşecek, yutkunma zorluğu çekecek, gözleri donuklaşacak ve bütün vücudu felç olacak. Yılan onu midesine indirdiğine belki hâlâ hayatta olabilir, ama herhalde pek umurunda olmayacaktır..."

Drake plastik torbayı ucundan tutup silkti. Torba içindeki mikro insanlar savrulup, birbirlerinin üstüne düşerken bağırıp, sövüyorlardı. Drake onlara baktı. "Hepsi de hayat dolu," dedi Alyson'a. "Kraitin onları da kabul edeceğini sanıyorum. Eğer o istemezse, kobra ve mercan yılanı da var."

Alyson başını çevirdi.

"Bu gerekliydi Alyson," dedi Drake. "Cesetlerinin yok olması lazım. Ortada... kanıt bırakamayız."

"Ama bu kadarla bitmiyor," dedi Alyson. "Ya arabaları, otel odaları, uçak biletleri..."

"Hepsini düşündüm."

"Öyle mi?"

"İnan bana, planımı yaptım." Drake gözlerini dikip ona baktı. "Alyson," dedi uzun bir aradan sonra. "Bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi Alyson hemen.

“Umarım, öyledir. Çünkü güven olmazsa biz hiçiz. Bu işte beraberiz Alyson.”

“Biliyorum.”

“Evet, bildiğini biliyorum,” dedi Drake onun elini okşayarak. “Aa, bak, genç Peter üstündeki tozları silkeliyor; işte, krait de yemeğine doğru yaklaşıyor.” Kısmen talaşın altında gizlenmiş siyah beyaz şeritli bedeniyle yılan dilini ileri geri oynatarak yaklaşıyordu.

“Şimdi iyi bak,” dedi Drake. “Çok çabuk oluyor.”

Alyson başını çevirmişti. Bunu seyredecek gücü yoktu.

Peter ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Düşüş onu yaralamamıştı, ama Drake’in yumruklarının ve tekmelerinin etkisini hâlâ hissediyordu. Kurumuş kanla kaplı gömleği göğsüne yapışmıştı. Cam bir kafeste beline kadar talaş içindeydi. Kafes, üstünde birkaç yaprak olan küçük bir dal dışında boştu.

Tabii, yılan dışında.

Bulunduğu yerden sadece birkaç koyu gri ve beyaz şerit görüyordu. Herhalde şeritli bir krait olmalıydı, Bungarus candidus. Malezya veya Vietnam’dan. Genel olarak kraitler başka yılanları yerlerdi, ama bu yılanın yemek seçeceğine pek ihtimal vermiyordu. Siyah ve beyaz buklelerinin hareket ettiğini gördü. Yılan ona doğru geliyordu.

Peter onun başını, hatta vücudunun büyük bir kısmını göremiyordu. Dalın üstüne çıkmadığı takdirde, boyu kafesin biçimini tayin edemeyecek kadar küçüktü, ama bunu yapmak akıllıca olmayacaktı. Yapabileceği tek şey yılanın ona gelmesini beklemekti. Çaresiz ve savunmasız bir halde... Ceplerini yokladı, hepsi boştu. Vücudu kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı; şoktan mı yoksa yediği darbelerden miydi? Ya da korkudan mı? Herhalde iki neden de geçerliydi. İki yanı da cam olan köşeye geriledi. Belki yılanı rahatsız edecek bir yansıma yapabilirdi. Belki...

Yılanın başını gördü. Talaşın içinden çıkmış, dili hızla oynuyordu. Peter’a o kadar yaklaştı ki, dili neredeyse vücuduna değecekti. Bakmaya cesaret edemeyerek gözlerini kapadı. O kadar şiddetli titriyordu ki, korkudan yere çökeceğini sandı.

Titremeyi bastırmak için derin bir nefes aldı. Cesaretini toplayıp tek gözünü açtı.

Yılan tam karşısında, bir karış ötesindeydi ve dilini ağzına sokup çıkarıyordu, ama bir tuhaflık vardı. Yılan şaşırmış gibiydi, ya da karar

veremiyordu sonra Peter'ı şaşırtarak başını kaldırdı ve ondan uzaklaşmaya başladı.

Talaşın içinde gözden kayboldu.

İşte o anda Peter yere çöktü; korku ve bitkinlikten kontrolsüz bir şekilde titriyordu; aklında tek bir soru vardı ne olmuştu?

"Lanet olsun," dedi Drake cam kafesin içine bakarak. "Bu da nesi böyle? Ne oldu şimdi?"

"Belki aç değildir."

"Aç olmasına aç. Hay lanet! Bu kadar terslik olamaz. Uymak zorunda olduğum bir zaman çizelgem var."

Dahili haberleşme çınladı. "Bay Drake, bir ziyaretçiniz var. Bay Drake, ön giriş kapısında bir ziyaretçiniz var."

"Olur şey değil," dedi Drake ellerini havaya kaldırarak. "Bugün kimseyi beklemiyorum." Resepsiyonu aradı. "Nedir bu Mirasol?"

"Özür dilerim Bay Drake ama alarmdan sonra otoparka çıkmıştım, burada sizinle görüşmek için Honolulu polisinden gelen birisi vardı. Ben de onu içeriye aldım."

"Öyle mi, pekâlâ." Drake telefonu kapadı. "Harika. Şimdi de polis."

Alyson, "Gidip bakayım, ne istiyorlarmış."

"Hayır, gitme," dedi Drake. "Polisle ben konuşurum. Sen ofisine git ve onlar ayrılana kadar ortalığa çıkma."

"Peki, eğer istediğin buysa..."

"Evet, istediğim bu."

"Peki Vin."

Vin Drake ve Alyson Bender hayvan odasından çıkarlarken Jenny Linn onları seyretti. Drake'in kapıyı dışarıdan kilitlediğini gördü. Plastik torba yılan haznesinin üstünde duruyordu. Torbanın üst kısmı hafifçe bükülmüştü, ama gevşekti. Jenny kıvrılarak torbanın ağız kısmına ulaştı ve dışarıya çıkmayı başardı. "Hadi," dedi diğerlerine. "Hiç değilse torbadan dışarıya çıkalım." Diğerleri de Jenny'nin ardından dışarıya çıktılar ve hazneyi örten saydam cam kapağın üstünde durdular.

Jenny hazneden içeriye baktı. Peter adamakıllı sarsılmış bir halde, ayağa kalkıyordu. "Beni anlayabiliyor musun?" diye bağırdı ona Jenny.

Peter ona bakıp başını iki yana salladı: Pek sayılmaz.

Rick Hutter, "Yılan neden ona saldırmadı?" diye sordu. Jenny dizleri

üstüne çöküp, ellerini ağzında boru şeklinde birleştirdi. “Peter, şimdi beni işitebiliyor musun?”

Peter yine olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

“Kemik iletimini dene,” dedi Amar.

Jenny cam yüzeye yatıp yanağını cama dayadı ve yüksek sesle, “Peter?” dedi. “Şimdi nasıl?”

“Evet,” dedi Peter. “Ne oldu?”

“Üstüne yabanarısından çıkardığım buharlaştırıcı püskürttüm,” dedi Jenny. “Özü heksenoldür. Zehirli bir yılanın iştahını kaçıracak çok az şey vardır, ama yabanarısı sokması bunlardan biri olabilir diye düşündüm.”

“Çok zekice,” dedi Amar. “Zaten yılanlar görmekten çok kokuya güvenirler. Bu krait gece yaşayan bir...”

“İşe yaradı. Kendimi yabanarısı sandım.”

“Evet, ama o madde çok hızla uçar Peter.”

“Yani, buharlaşacak mı?”

“Evet, biz konuşurken uçuyor.”

“Harika. Artık yabanarısı değilim.”

“Fazla sürmeyecek.”

“Sence ne kadar zamanım vardır?”

“Bilmiyorum. Birkaç dakika.”

“Ne yapabiliriz?”

Karen King, “Reflekslerin nasıl?” diye sordu.

“Pekiyi sayılmaz.” Peter elini uzatıp baktı; titriyordu.

“Ne düşündün?” diye sordu Amar.

“Yanında üstünde çalıştığımız örümcek ipliklerinden var mı?” Dört ay boyunca Amar ve Karen çeşitli özellikleri olan sentetik örümcek ipliği yapmaktaydılar bazıları yapışkan, bazıları dayanıklı, bazıları elastik kordon gibi esnekti. Bazılarının ucuna bir kimyasal eklendiğinde yapışkan olabiliyordu.

“Birkaç tane var,” dedi Amar.

“Pekâlâ, kafesin yanında bir ucu kapalı olan plastik tüpü görüyor musun?”

“Küçük bir su dağıtıcısının parçasına benziyor.”

“Tamam, o. Yapışkan iplikle o tüpü kavrayıp yukarıya kaldırabilir misin?”

“Bilmem,” dedi Amar tereddüt içinde. “Ağırlığı otuz kırk gram olabilir. Herkes yardım ederse kaldırmamız mümkün olabilir.”

“Güzel, çünkü zaten hepimiz yardım etmek zorundayız. Kafesi açmak için.”

“Kafesi açmak.” Krait kafesinin tepesi çift camlıydı; üst üste iki kapak vardı. “Bilmiyorum, Karen, bunun için cam parçayı kımıldatmamız lazım.”

“Birkaç parmak aralasak yeter.”

“Tüpü aşağıya sarkıtmak için.”

“Doğru.”

“Peter, bunu dinliyor musun?” diye sordu Amar.

“Dinliyorum, ama imkânsız galiba.”

“Başka bir seçenek göremiyorum,” dedi Karen. “Bunun için tek bir fırsatımız olacak ve senin bundan yararlanman gerekiyor.”

Amar cebindeki plastik çantayı açmış, yapışkan ipliği bobinden çözüyordu. İpliği kenardan sarkıtıp plastik tüpe iliştirdi. Şaşırtacak kadar hafifti. Amar ve Rick bunu kolayca kanırabiliyorlardı.

Cam kapağı kaydırarak aralamaya çalıştılar, fakat bu iş çok daha fazla kuvvet gerektiriyordu. “Gücümüzü aynı anda kullanmamız gerek,” dedi Karen. “Üç dediğim zaman herkes itmeye başlasın; bir... iki... üç!” Cam kımıldadı; birkaç milimetre kadar, ama kımıldamıştı. “Pekâlâ, bir daha deniyoruz. Çabuk!”

O sırada krait de hareketlenmişti. Belki tepesinde yürüyen minik insanları gördüğünden, belki de buharlaşıcının etkisi kaybolduğundan, yılan yine kıvrılıp dolanmaya başlıyor ve Peter’a doğru yaklaşıyordu.

“O şeyi indirin buraya,” dedi Peter. Sesi titriyordu.

İplik camın kenarında tuhaf bir sürtünme sesi çıkardı.

“Bu iplik dayanacak mı?” diye sordu Karen.

“Yeterince dayanıklıdır,” dedi Amar.

“Biraz daha sarkıtın,” dedi Peter. “Tamam... Orada kalsın.” Tüp göğsü hizasındaydı. Peter arkasına geçip iki eliyle tutup yerini ayarladı. Ama ter içindeki elleri kayıyor, sağlam tutamıyordu.

Yılan harekete geçmişti. Talaşların arasından tıslayarak geliyordu.

“Ya yılan yandan saldırırsa?” diye sordu Peter.

“Hizalamaya çalış,” dedi Karen. “Çünkü göründüğü kadarıyla...”

“Evet, öyle...”

“Lanet olsun, geldi işte...”

“Lanet,” dedi Peter. Yılan hayal bile edilemeyecek bir süratle hamlesini yaptı. Peter hiç düşünmeden onun darbesini karşılamak için tüpü savurdu. Kraitin kafası bütün gücüyle göğsüne çarptı, iplik koptu ve

Peter, üstünde yılanla sırtüstü yere düştü. Öfkeyle kıvrılan yılan Peter'ın vücudunu yere mıhlamıştı. Ne var ki, kraitin kafası da tüpün içine sıkışmıştı; oradan kurtulması kolay olmayacaktı.

"Bunu nasıl becerdin?" diye sordu Karen hayranlıkla. "Yılan o kadar süratliydi ki..."

"Bilmem," dedi Peter. "Sadece... doğal bir tepkiydi." Tahmin ettiğinden de hızlı olmuştu. Artık Peter yılanı üstünden itmeye çalışıyordu. Bu kadar yakınındayken hayvanın kokusu mide bulandırıcıydı. Nihayet ayaklarıyla onu itmeyi başardı ve ayağa kalkabildi.

Yılan ona nefret dolu gözlerle bakıyordu. Tüpü şiddetle sarsarak tekrar tekrar cam duvara çarptı, ama başından çıkaramadı. Çıkardığı tıslama sesi tüpün içinde yankılanıyordu.

"Buraya kadar çok iyiydi," dedi Rick. "Ama seni oradan çıkarmamız lazım."

Vin Drake dişlerini gıcırdatıyordu. Resepsiyon görevlisi olan Mirasol güzel bir kadındı, ama ahmağın tekiydi. Mavi üniformalı, güçlü kasları olan adam polis değil, bir Sahil Güvenlik teğmeniydi ve Eric'in Boston Whaler teknesinin mülkiyeti hakkında bilgi istiyordu. Çekek yerindekilerin tekneyi başka yere taşıyabilmeleri için sahibinin izni gerekliydi.

"Ben polisin hâlâ tekneyi incelediğini sanıyordum," dedi Drake sinirlenerek. Belki, bu geri zekâlı heriften biraz bilgi koparabilirdi.

"Onu bilemem," dedi teğmen. Polisler onunla görüşmemişler, sadece çekek yeri sahibi onu aramıştı.

"Duyduğuma göre bir telefon arıyorlarmış."

"Benim haberim yok. Bildiğim kadarıyla polisler soruşturmayı bitirdiler."

Drake gözlerini kapatıp derin bir iç geçirdi. "Şükür."

"Hiç değilse," dedi teğmen. "Ofisindeki incelemeyi bitirir bitirmez."

Drake'in gözleri bir anda açılıverdi. "Kimin ofisi?" "Jansen'ın ofisi. Onun bu binadaki ofisi. Adam bu şirketin başkan yardımcısıydı, değil mi? Bugün Jansen'ın evine gittiklerini biliyorum, sonra da buradaki ofisine bakmaya gelecekler." Teğmen saatine baktı. "Her an burada olurlar. Aslında hâlâ gelmemiş olmalarına şaşırdım."

Drake, Mirasol'a dönüp, "Birazdan polisler gelecekler," dedi. "Birisinin onlara eşlik etmesi gerekecek."

"Bayan Bender'ı anons edeyim mi?"

“Hayır,” dedi Drake. “Bayan Bender... çok meşgul, benimle çalışıyor. Laboratuvarda bitirmem gereken bir iş var. Bekleyemez.”

“Kimi aramamı istersiniz?”

“Güvenlik amiri Don Makele’yi çağır,” dedi Drake. “Memurlara o eşlik eder. Bay Jansen’ın ofisini görmek isteyeceklerdir.”

“Ye başka nerede çalıştıysa,” diye ekledi teğmen. Gözlerini resepsiyonist kadından ayıramıyordu.

“Ve başka nerede çalıştıysa,” diye tekrarladı Drake. Dışarıda tesise gelen araçların sesi duyuluyordu. Drake içindeki kaçma dürtüsünü bastırıp sakin bir şekilde teğmenin elini sıktı. “Siz de polislerle birlikte etrafı dolaşabilirsiniz,” dedi. “Mirasol, polis memurlarını karşılayıp, onlara kahve ikram etsene.”

“Peki Bay Drake.”

“Ben burada kalayım,” dedi teğmen.

“O halde, ben izninizi alayım,” dedi Drake ve koridora doğru yürüdü. Görüş alanından çıkar çıkmaz koşmaya başladı.

Alyson Bender ofisinde oturmuş, dudaklarını kemiriyordu. Masasındaki monitörden resepsiyon alanını ve Drake’in üniformalı gençle konuştuğunu görebiliyordu; seyretti; eli ikide bir saçındaki çiçeğe giden Mirasol cilve yapmaktaydı.

Drake her zamanki gibi sabırsız, hareketleri telaşlı ve saldırgandı. Aslında düşmanca bile denebilirdi. Tabii, büyük bir baskı altındaydı, ama sırf vücut diline bakarak bile ne kadar öfkeli olduğu anlaşılabiliyordu. Çok, çok öfkeliydi.

Ve o çocukların hepsini öldürecekti.

Ne yapmak istediği apaçık ortadaydı. Peter Jansen onu tuzağa düşürmüştü ve Vin de mümkün olan tek yolla, geride tanık bırakmayarak kaçmaya çalışacaktı. Yedi genç insan, önlerinde güzel bir gelecek olan parlak öğrenciler... Vin için bunun önemi yoktu.

Onları sadece önündeki engeller olarak görüyordu.

Bu Alyson’ı korkuttu. Ellerini masaya dayadığı halde titremesini bastıramadı. Vin’den korkuyordu ve içine düştüğü durum ona dehşet vermekteydi. Vin’e karşı çıkmaya cesaret edemezdi. Bunu yaparsa Vin onu öldürürdü.

Ama o çocukları öldürmesine engel olmalıydı. Bir yolunu bulup, bunu yapmak zorundaydı. Alyson işlediği suçu biliyordu. Eric Jansen’ın

ölümünde oynadığı rolün farkındaydı. Tetik görevi yapan telefonu birkaç kez çaldırmıştı. Ne var ki, yedi kişinin daha -hayır, talihsiz bir şekilde Drake geldiği zaman kontrol odasında olan Nanigen çalışanı dahil sekiz kişinin- öldürülmesinde işbirliği yapabileceğini sanmıyordu. Büyük bir cinayet olacaktı. Ama kendi hayatını kurtarmak için buna mecbur kalabilirdi.

Ekranda Drake resepsiyoniste ne yapacağım söylüyordu. Teğmenin ağzı kulaklarındaydı. Drake birazdan oradan ayrılacaktı.

Alyson kalkıp, hızla ofisinden çıktı. Fazla zamanı yoktu. Drake öğrencileri aramak için her an laboratuvara dönebilirdi.

Laboratuvarda öğrenciler torbadan çıkmışlar, krait kafesinin saydam kapağı üstünde durmuş, aşağıdaki Peter Jansen'a bakıyorlardı. Alyson Bender yıldırım hızıyla odaya girdi. Eğilip onlara baktı, yüzü öğrencilere kocaman görünüyordu. "Size... zarar... vermeyeceğim," dedi. Gözleri korkuyla büyümüştü. Elini açtı ve Jenny'yi yavaşça alıp avucuna yerleştirdi. Diğerlerine dönüp, "Çabuk olun," dedi. "Onun... nerede... olduğunu... bilmiyorum."

"Bayan Bender! Bırakın Bay Drake'le konuşayım!" diye haykırdı Jarel Kinsky ellerini sallayarak.

Alyson ya onu duymadı ya da ne dediğini anlamadı.

Başka bir seçenek göremeyen diğerleri Alyson'ın avucuna çıktılar. Alyson onları havaya kaldırınca oda birden dönmeye, şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı ve hepsinin ayakları yerden kesildi. Alyson onları hızla bir masaya götürüp oraya bıraktı. Yılan kafesine gidip Peter'ı çıkardı ve diğerlerinin yanma koydu.

Onlara bakarken, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Soluğu hırıltılı ve yüksek sesliydi.

"Onunla konuşmaya çalışmalıyız," dedi Karen King.

"Bir işe yarar mı, bilmiyorum," dedi Peter.

Alyson oradan uzaklaştı ve odanın karşı ucuna gitti. Oradaki bir dolabı açıp içinden küçük bir kahverengi kâğıt torba çıkarıp tekrar masaya döndü. "Bunun... içine... saklanın," dedi. "Nefes... alabilirsiniz." Torbayı açıp ağzı öğrencilere dönük şekilde masaya bıraktı ve içine girmelerini işaret etti. Öğrenciler torbanın içine girdiler. Son giren, durumu hâlâ kabullenememiş haldeki Nanigen çalışanıydı. Devamlı bağırıyordu. "Bayan Bender! Bayan Bender, lütfen!"

Alyson torbanın ağzını sıkıca katlayıp hızla odadan çıktı. Ofisine gidip torbayı masasının yanında, yerde duran çantasına yerleştirdi. Çantanın ağzını kapatıp ayağıyla masasının altına itti. Koşarak tekrar hayvan laboratuvarına döndüğü anda Vin Drake içeriye girdi.

“Sen burada ne halt ediyorsun?” diye çıkıştı Drake.

“Seni arıyordum.”

“Sana ofisinde kalmanı söylemiştim.” Drake yılan kafesine gidince boş plastik torbayı gördü. “Kaçmışlar,” dedi. Hızla dönüp küfretmeye başladı, sonra tekrar dönüp kimyasallarla dolu bir rafa saldırdı. Elinin tersiyle rafta bulunan ne varsa, yere devirdi; kırık cam parçaları ve sıvılar yere saçıldı.

“Vin, lütfen, bilmiyorum...”

“Bilmiyormuş,” diye hırladı Drake; yılan kafesine bakınca başı tüpün içine sıkışmış olan yılanı gördü; Peter görünürde yoktu. “Bu da ne? Neyse, Jansen ölmüş. Yılan onu yemiş.” Alyson’a öldürecekmiş gibi bir bakış attı. “Diğerlerini bulacağız. Ve yemin ederim, Alyson, bana bir numara yapmışsan bu senin hayatta duyduğun son pişmanlık olacak.”

Alyson büzüldü. “Anlıyorum.”

“iyi edersin.” O anda koridorda Don Makele’nin eşlik ettiği iki polis görevlisi laboratuvar penceresinden göründü. Adamların ikisi de gençti ve üniforma giymiyorlardı; dedektif olmalıydılar. **Lanet olsun.**

Drake toparlandı ve bir anda sakinleşti. Bu değişikliği insanı ürpertecek kadar hızlı yapabiliyordu. “Merhaba Don,” dedi yüzünde sıcak bir gülümsemeyle koridora çıkarak. “Beni konuklarınla tanıştırsana. Nanigen’de pek ziyaretçimiz olmaz. Memur beyler? Adım Vin Drake. Bu şirketin başkanıyım. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Alyson’ın çantasının içindeki kâğıt torba buruşmuştu ve içi zifiri karanlıktı. Öğrenciler ve Nanigen çalışanı kucak kucağa oturuyorlardı.

“Bu kadının bize yardım etmek isteyip istemediğini kestiremedim,” dedi Karen King.

“Drake’ten çok korktuğu belli,” dedi Peter.

“Kim korkmaz ki?” dedi Amar.

Rick Hutter iç geçirdi. “Size Drake’in nasıl bir çakal olduğunu söylemiştim. Kimse beni dinlemedi.”

“Kes sesini, salak!” diye haşladı onu Karen.

“Lütfen arkadaşlar,” dedi Amar sakin bir sesle. “Şimdi sırası değil.”

“Özür dilerim,” dedi Karen. Sonra devam etti. “Karşımızda sıradan bir çakal yok. Karşımızda son derece hasta bir adam var.” Bıçağını çıkardı. Yararsız bir savunma aracıydı; Drake’in derisini bile kesemeyebilirdi.

O anda gök gürültüsü gibi bir ses çıktı ve torba sarsılırken içine ışık sızdı. Torbanın ağzı açılmıştı. Ardından bir çarpma sesiyle birlikte yine karanlık oldu. Öğrenciler ne olacağını merak ederek beklediler.

Alyson Bender bir an önce öğrencilerin tekrar jeneratöre sokulup normal boyutlarına döndürülmesi gerektiğini biliyordu. Ama jeneratörü nasıl işleteceğini bilmiyordu. Mesai günü bitmiş, çalışanların hemen hepsi evlerine gitmişti.

Hayvan laboratuvarına döndüğünde Drake oradaydı. Dedektiflerle görüşmesi bitmiş, şimdi her bir dolabın, her bir kafesin içine bakarak laboratuvarı didik didik aramaktaydı.

Öfke dolu gözlerle Alyson’a baktı. “Onları sen mi serbest bıraktın?”

“Hayır. Yemin ederim Vin.”

“Yarın bu laboratuvarı temizleteceğim. Hayvanları öldürüp, odayı gazla sterilize ettikten sonra çamaşır suyuyla yıkatacağım.”

“Bu... bu çok iyi, Vin.”

“Başka seçeneğimiz yok.” Alyson’ın kolunu tuttu. “Git, biraz dinlen. Ben bir süre daha burada kalacağım.”

Alyson ona minnetle baktı. Sonra ofisine gidip, çantasını aldı ve çıkış kapısına yürüdü. Mirasol evine gitmiş, resepsiyon alanı boştu. Göğü kaplayan yıldızlar arasında toparlak bir ay parlıyordu; bu kadar güzel bir gecede keşke içinde bu kadar endişe olmasaydı. Onun kullanımına tahsis edilmiş şirket BMW’sine bindi, çantasını yan koltuğa koyup hareket etti.

Vin Drake gölgelerin arasında kalmaya özen göstererek boşalmış lobiye gitti. Alyson’ın arabası caddeye doğru ilerlerken o da dışarıya koşup kendi Bentley’ine bindi ve hareket etti. Alyson’ın stop lambaları neredeydi? Farrington Otoyolu’na çıktı. Sağa mı, sola mı? Sola saptı; Honolulu yoluna; oraya gitme ihtimali yüksekti. Trafiğin içine karışıp gaza bastı.

işte oradaydı, kırmızı BMW hızla ilerliyordu. Stop lambalarını izleyerek yavaşladı. Alyson’ın arabası giriş rampasına sapıp H-l Otoyolu’na çıktı. Lacivert Bentley gece karanlığına uyum sağlamıştı;

Artık trafiğin içinde sadece farları yanan onlarca araçtan biriydi.

Drake öğrencileri bulamamıştı. Sadece bir ihtimal vardı: Alyson onları arabasına koymuştu. Böyle olduğuna emin değildi, ama içinden bir ses öyle diyordu.

Alyson'ı ortadan kaldırması gerekebilirdi. Artık kesinlikle ona güvenemezdi. Bu belliydi. Kadın soğukkanlılığını kaybetmişti. Ama onca insanın ortadan kaybolması işleri çok karıştıracaktı. Alyson Bender, Nanigen'in mali işler müdürüydü; şimdi kaybolacak olursa çok kapsamlı bir soruşturma başlatılırdı.

Drake bunu istemiyordu. Nanigen'de yapılacak bir soruşturma er geç yapmış olduğu bir şeyi ortaya çıkarırdı. Bu kaçınılmazdı. Yeterince zaman ve yeterince aranırsa... her şeyi öğrenirlerdi.

Hayır, hayır, soruşturma başlatılmasını istemezdi.

Çok büyük bir hata yapmış olduğunu anlamaya başlıyordu. Alyson'ı öldüremezdi. Onu öldürme lüksü yoktu hiç değilse şimdilik. Bir süre daha onun desteğine ihtiyacı vardı.

Onu nasıl kendi safına çekebilirdi?

Alyson, Pearl Harbor etrafından dolanıp otoyol boyunca ilerlemeye devam etti; yan koltuktaki çantasına bakmamaya çalışıyordu. Galiba Vin haklıydı. Galiba başka seçenek yoktu. Nereye gideceğini tam bilemeden Honolulu şehir merkezine yöneldi. Sonra Kalakaua Caddesi'ne girip, yoğun trafiğe yakalandı. Etraf akşam eğlencesine çıkmış turistlerle doluydu. Sonra
Diamond Head Yoluna saptı, deniz fenerinin etrafından dolaştı. Oahu'nun rüzgâr alan bir kısmında torbayı kumsala götürüp oradan dalgaların içine atabilirdi... geride tanıklık edecek kimse kalmazdı.

Drake onun arabasını gözden kaybetmeden arkadan takip ediyordu. Alyson'ın bir hayli dolandıktan sonra tekrar Honolulu yoluna girdiğini görünce, bu kadın nereye gidiyor diye geçirdi içinden.

Oahu'nun doğu kenarından dolanıp tekrar Honolulu yoluna giren Alyson kendini Manoa Vadisi yolunda, dağlar arasındaki yağmur ormanlarıyla örtülü vadiye giderken buldu.

Çelik kapılara ve tünele geldi. Kapılar kilitliydi. Güvenlik şifresini tuşlayıp içeriye girdi. Tünel kadife gibi, karanlık bir vadiye açılıyordu.

Ortalıkta kimse yoktu, ay ışığı seraları hafifçe aydınlatmıştı. Alyson çantasını açıp torbayı aldı ve arabadan indi. Çantayı açmaya cesaret

edemiyordu. Büyük ihtimalle hepsi ya ezilerek ya da havasızlıktan ölmüş olmalıydı. Ama ya ölmemişlerse ve ona yalvarmaya başlarlarsa? Bu ölmelerinden daha kötü olurdu. Kararsızlık içinde otoparkta kaldı.

Araba farları. Tünelden ona doğru yaklaşıyordu.

Birisi onu takip etmişti.

Elinde torba, korkudan donmuş bir halde kalakaldı. Bentley'in farları üstüne çevriliydi.

11. BÖLÜM

WAIPAKA BOTANİK BAHÇESİ
28 EKİM, SAAT 22.45

Burada ne işin var Alyson?" diye sordu Drake, Bentley'den inince. Farlarını hâlâ Alyson'ın üstüne gelecek biçimde açık tutuyordu.

Alyson kamaşan gözlerini kırpıştırdı. "Neden beni takip ettin?"

"Senin için endişeleniyorum Alyson. Çok endişeleniyorum."

"Ben iyiyim."

"Yapacak çok işimiz var," dedi Drake ona yaklaşarak.

"Ne?" Alyson ürkerek geri çekildi.

"Kendimizi korumamız lazım."

Alyson kesik bir soluk aldı. "Ne düşünüyorsun?"

Drake suçun kendi üstünde kalmasına izin veremezdi. Alyson'a yüklemesi gerekiyordu. Yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başlamıştı. Bu işi yapmanın bir yolu vardı. "Onların kaybolmalarını açıklamak için inandırıcı bir neden var, biliyor musun?"

"Neden bahsediyorsun Vin?"

"Neden ortadan kaybolduklarıyla ilgili inandırıcı bir neden. Sen ve benden başka bir neden."

"Neymiş o?"

"Alkol."

"Ne?"

Drake onu elinden tutup seraya doğru sürükledi. "Bunlar züğürt öğrenciler. Paraları yok. Her kuruşun hesabını yapıyorlar. Eğlenmek, içip sarhoş olmak istiyorlar, ama paraları yok. O halde, züğürt fen öğrencileri bedava kafa bulmak istedikleri zaman nereye giderler?"

“Nereye?”

“Tabii ki, laboratuvara.” Drake kilidi açıp lambayı yaktı. Uzun ve geniş seranın tepesindeki ampuller birer birer yanıp etrafı aydınlatınca banklar üstünde tepeden sarkan buğulaştırıcılar altındaki egzotik bitkiler, saksı içinde orkideler ortaya çıktı; bir köşedeki rafın üstü şişelerle ve ayıraç sürahileriyle doluydu. Drake %98 ETHANOL etiketi olan plastik bir galonluk sürahi aldı.

“Bu nedir?” dedi Alyson.

“Laboratuvar alkolü.”

“Fikrin bu muydu?”

“Evet,” dedi Drake. “Herhangi bir dükkândan votka veya tekila aldığın zaman bunun alkol derecesi yetmiş seksen derece civarındadır. Bu gördüğün şey onun iki katı; alkol derecesi yüz doksan sekiz. Neredeyse saf alkol.”

“Ee?”

Vin plastik bardaklar alıp Alyson’a verdi. “Alkol trafik kazalarına yol açar. Özellikle gençler arasında.”

Alyson inler gibi bir ses çıkardı. “Ooo, Vin...”

Drake gözlerini ona dikmiş bakıyordu. “Pekâlâ, gerçeği kabullenelim,” dedi. “Senin miden bu işi kaldırmayacak.”

“Yani...”

“Doğrusu, benimki de kaldırmıyor.”

Alyson aklı karışmış bir halde gözlerini kırpıştırdı. “Kaldırmıyor mu?”

“Evet, kaldırmıyor. Buna dayanamayacağım Alyson. Bunu yapmak istemiyorum. Vicdanımda bunu taşımak istemiyorum.”

“O halde... Ne yapacağız?” diye sordu Alyson.

Drake yüzüne kararsızlık içindeymiş gibi bir ifade oturttu. “Bilmiyorum,” dedi üzgün bir şekilde başını iki yana sallayarak. “Galiba bu işe hiç kalkışmamalıydık; şimdi de... bilemiyorum.” Yüzündeki pişmanlık ifadesinin inandırıcı olduğunu umuyordu. Aslında inandırıcı olduğundan kuşkusu yoktu. Bir an sustuktan sonra uzanıp Alyson’ın elini aldı ve ışığa doğru kaldırdı; Alyson’ın elinde kâğıt torba vardı. “Bunun içindeler, değil mi?”

“Ne yapmamı istiyorsun?” Alyson’ın eli titriyordu.

“Dışarıya çık ve beni bekle,” dedi Drake. “Düşünebilmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Bir çözüm bulmak zorundayız Alyson. Artık öldürmek yok.”

Öldürme işini Alyson'a bırakacaktı. Onları öldürdüğünün farkında olmasa da...

Alyson sessizce başını salladı.

"Yardımına ihtiyacım var Alyson."

"Sana yardım edeceğim."

Drake, "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

Alyson dışarıya çıktı.

Drake seradaki bir gereç dolabına gidip içinde nitril güvenlik eldivenleri olan bir kutu çıkardı. Nitril lastikten daha sert ve dayanıklı bir kauçuktu. Drake iki eldiven alıp cebine attı. Sonra yandaki ofise girip otoparka bakan güvenlik kamerasını açtı. Yeşil ve siyah ışıklı bu kamera gece görüşlüydü. Tabii, her şey kayda geçiyordu. Alyson'ın dışarıya çıktığını ve arabaların arasında kararsızca durakladığını gördü.

Gözleri torbada, volta atıyordu.

Drake onun aklından geçenleri neredeyse görecek gibiydi.

"Hadi, yap şu işi," diye fısıldadı.

Saha ekipleri çok büyük sorunlarla karşılaşmışlardı. Sadece Fern Gully'de dört çalışan ölmüştü. Üstelik hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Ayrıca vurgun yeme sorunu da vardı. Bu çocuklar bu biyolojik cehennemde bir saat bile dayanamazlardı. Daha sonra iş Alyson'ı kendi safına çekmeye kalıyordu geçici olarak.

Alyson arabalardan uzaklaşıyordu.

Güzel.

Ormana doğru yürüyordu.

Fern Gully'ye giden patikadan aşağıya inmeye başladı.

Güzel. Devam et.

Ekranda Alyson'ın silueti karanlığın içinde kayboldu. Yamaçtan aşağıya inerek ormanın derinliklerine gidiyordu. Drake'in görüş alanından çıkmıştı.

Derken nokta halinde bir ışık parladı.

Alyson'ın el feneri vardı; bunu yakmıştı. Artık Drake giderek daha cılız görünen ışığı takip ediyordu. Alyson patika boyunca zikzaklar yapmaktaydı.

Biyolojik cehennemin ne kadar derinlerine girse, o kadar daha iyiydi.

Birden bir çığlık duyuldu. Ormanın içinden panik dolu çığlıklar geliyordu.

“Lanet olsun.”

Drake ayağa fırlayıp dışarıya koştu.

Tepede kocaman bir ay olmasına rağmen yağmur ormanının iç kısımları karanlıktı ve Drake onu görmekte zorlanıyordu.

Fener ışığını takip ederek düşe kalka patikadan aşağıya koşarken kulağına Alyson’ın sesi geldi. “Bilmiyorum, bilmiyorum,” diye sızlanarak feneriyle çevreyi tarıyordu.

“Alyson.” Drake gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. “Neyi bilmiyorsun?”

“Ne olduğunu bilmiyorum.”

Habis bir tanrıya kurban sunar gibi torbayı öne uzatmış, duruyordu. “Nasıl kaçtıklarını bilmiyorum. Şuraya bak.”

Feneri torbaya doğru tuttu. Kâğıt torbanın altı boydan boya kesilmişti. Düzgün bir kesikti.

“Birinde bıçak varmış,” dedi Drake.

“Sanırım.”

“Ve atlamışlar. Ya da düşmüşler.”

“Sanırım, öyle olmuştur.”

“Nerede?”

“Buralarda bir yerde. Buradayken fark ettim. O andan beri de bir yere kımıldamadım. Üstlerine basmak istemedim.”

“Bunu dert edecek değilsin. Zaten büyük ihtimalle çoktan ölmüşlerdir.” Drake onun elinden feneri aldı, eğilip eğreltiotlarının üstünde gezdirdi. Otların üstündeki çiy tabakasında bozulma var mı diye bakındı. Hiçbir şey göremedi. Alyson ağlamaya başladı.

“Senin suçun değil Alyson.”

“Biliyorum,” dedi Alyson iç çekerek. “Onları serbest bırakacaktım.”

“Tahmin etmiştim.”

“Üzgünüm, ama bunu yapacaktım.”

Vin kolunu onun omzuna doladı. “Senin suçun değil Alyson. Önemli olan da bu.”

“Fenerle baktığın zaman onlardan bir iz görebildin mi?” “Hayır,” dedi Drake. “Yüksekten düşmüşler ve kütleleri fazla değil. Çok uzak mesafeye savrulmuş olabilirler.

“O halde, hâlâ belki...”

“Mümkün. Ama çok şüpheli.”

“Onları aramalıyız.”

“Ama gece vakti kazayla üstlerine basabiliriz...”

“Onları burada bırakamayız.”

“O düşüş onları öldürmüştür. Şimdi, Alyson, bana onları dışarıya atmak için torbayı kesmediğini söylediğin zaman sana inanıyorum...”

“Ne diyorsun sen?”

“Ama polisler anlattığın şeye inanmayabilirler. Zaten Eric’in ölümüyle ilgin olduğunu düşünürlerken, şimdi de bu... çocukları kasten en tehlikeli yerde dışarıya atışın... Bunun adı cinayettir Alyson.”

“Sen polislere gerçeği anlatırsın.”

“Elbette,” dedi Drake. “Ama bana inanmaları için bir neden yok ki. İşin gerçeği, Alyson, bu işten sıyrılmanın tek bir yolu var, o da başladığımız planı uygulamaya devam etmek. Çocukların kayboluşunu kaza olarak açıklamalıyız. Sonra mucizevi bir şekilde tekrar ortaya çıkarlarsa ne yapalım, burası Hawaii, büyülü bir yer, harikalarla dolu bir yer. Burada mucizeler olur.” Alyson hiç kıpırdamadan duruyordu. “Onları öylece bırakalım mı?”

“Yarın gündüz gözüyle bir daha ararız.” Drake onu omzundan tutup kendine çekti. Feneri yere tuttu. “Patikayı takip edip, önümüzü görerek yürürsek emniyette oluruz. Sonra yarın tekrar geliriz. Ama şimdi onların arabalarıyla ilgilenmemiz lazım. Tamam mı? İşleri sırasıyla yapmalıyız Alyson.”

Alyson hâlâ ağlarken, yürüyüp otoparka döndüler. Drake saatine baktı: 23.45. Planının ikinci aşamasını uygulamak için hâlâ zamanı vardı.

12. BÖLÜM

WAIPAKA BOTANİK BAHÇESİ
28 EKİM, SAAT 23.00

K

esekâğıdı içindeki öğrenciler düğüm olmuşlardı; Alyson’ın her hareketi onları şiddetle savuruyor, kâğıdın üstünde kaydıkları sırada hışırtılar çıkıyordu. Peter sıradan bir kesekağıdının bu kadar sert ve pürüzlü olduğunu hiç düşünmemişti; derisini zımpara kâğıdı gibi kazıyordu. Diğerleri de yüzleri sürtünmeyle tahriş olmasın diye başlarını iç tarafa

doğru çevirmişlerdi. Arabayla bir yere gidilmiş ve bu yolculuk adamakıllı uzun sürmüştü, ama neredeydiler? Ve onlara ne yapılacaktı? Devamlı düşüp kalkarken ve herkes aynı anda bir şeyler söylerken bir plan yapmak çok zordu. Nanigen çalışanı Jarel Kinsky devamlı olarak bir yanlışlık yapıldığını söyleyip duruyordu. “Bay Drake’le konuşmanın bir yolunu bulabilsem,” dedi.

“Artık bunu unutsana,” diye azarladı onu Karen.

“Ama Bay Drake’in bizi... öldüreceğine bir türlü inanamıyorum,” dedi Kinsky.

“Yok canım?” dedi Karen.

Kinsky karşılık vermedi.

Asıl büyük sorun Vin veya Alyson’ın niyetlerini bilmemeleriydi. Arabayla bir yere götürülmüşlerdi, ama durdukları yer neresiydi? Mantıksızdı. Sonra Vin ve Alyson bir uzlaşmaya varır gibi olmuşlar (konuştuklarını tam olarak anlamak imkânsızdı) ve Alyson torbayı dışarıya çıkarmıştı. Karanlığa.

Dışarıya taşındıklarını anlayınca, “Bu nedir?” diye sordu Karen King telaşla. “Ne yapıyorlar?”

Bomba patlaması gibi bir ses duydular. Alyson gürültülü bir şekilde burnunu çekmişti.

“içimden bir ses bizi kurtarmak istediğini söylüyor,” dedi Peter.

“Vin buna izin vermez,” dedi Karen.

“Biliyorum.”

“Bence kaderimizi kendi ellerimize alsak iyi olur,” dedi Karen. Cebinden çakısını çıkarıp açtı.

“Dur bakalım,” dedi Danny Minot. “Bu, hep birlikte vermemiz gereken bir karar.”

“Onu bilemem,” dedi Karen. “Çünkü bıçak bende.”

“Çocuk olma,” dedi Minot.

“Sen de korkak olma. Harekete geçelim, yoksa onlar harekete geçip bizi öldürecekler. Hangisini seçersin?” Danny’nin cevap vermesini beklemeden Peter’a döndü. “Sence yerden ne kadar yüksekteyizdir?”

“Bilmem, bir buçuk metre falan...”

“Yani, yüz elli santimetre falan,” dedi Erika Moll. “Kütlemiz nedir?”

Peter güldü. “Çok sayılmaz.”

“Gülüyorsun,” dedi Danny Minot hayretler içinde. “Sizler kaçıksınız. Normal boyutlarımızla karşılaştırıldığında bir buçuk metreden düşmek

neye eşittir...”

“Yüz elli metreye,” dedi Erika. “Yaklaşık kırk beş katlı bir binanın yüksekliği. Ama hayır, bu kırk beş katlı bir binadan düşmekle aynı şey değil.”

“Tabii ki, aynı şey,” dedi Danny.

“Fen bilimleri öğrencilerinin hiç fen bilmemeleri ne ilginç, değil mi?”

Peter açıklama gereği duydu. “Biraz hava direnciyle ilgili.”

“Hayır, onun önemi yok,” diye üsteledi Danny Minot kenetlediği dişlerinin arasından; yapılan iğnelemeye bozulmuştu. “Çünkü nesneler yerçekim alanına kütlelerine bakılmaksızın aynı hızla düşerler. Bir peni ile bir piyano aynı hızla düşüp, aynı anda yere varırlar.”

“Bu adam için yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi Karen diğerlerine. “Şimdi bir karar vermemiz lazım.”

Torbanın içindeki sallantı yavaşladı; Alyson ne yapacağına karar vermek istiyordu.

“Düşeceğimiz mesafenin çok önemli olduğunu sanmıyorum,” dedi Peter. Çok küçük olmanın fizik kurallarım hesap etmeye çalışıyordu.

Her şey yerçekimiyle ilgiliydi. Ve ataletle.

Peter, “Önemli olan Newton’ın yerçekimi denklemi...” diye başladı.

“Yeter!” diye kesti onun sözünü Karen. “Atlayalım diyorum.”

“Atlayalım,” dedi Jenny.

“Atlayalım,” dedi Amar.

“Of, Tanrım,” diye inledi Danny. “Ama nerede olduğumuzu bilmiyoruz.”

“Atlayalım,” dedi Erika.

“Bu bizim tek fırsatımız,” dedi Rick Hutter. “Atlayalım.”

“Atlayalım,” dedi Peter.

“Pekâlâ,” dedi Karen. “Altımızdaki ek yeri boyunca koşup, keserek açacağım. Birbirinize yakın durmaya çalışın. Paraşütçü olduğunuzu farz edin. Kollar ve bacaklar iyice açılsın; insan uçurtma gibi olun. Hadi, başlıyooo...”

“Durun bir dakika...” diye bağırdı Danny

“Çok geç!” diye bağırdı Karen. “İyi şanslar!”

Karen elinde çakısı, Peter’ın yanından hızla geçtikten sonra Peter’ın ayaklarının altındaki torba açıldı ve karanlığın içine düştü.

Hava şaşırtacak kadar serin ve nemliydi. Artık torbanın karanlığından

çıktığı için gece ona daha aydınlık geldi; yere düşerken etrafındaki ağaçları ve aşağıdaki zemini görebiliyordu. Çok hızlı düştüğünü fark edince telaşlandı bir an acaba, sırf Danny'den hoşlanmadıkları için hepsi hesap hatası mı yapmıştı diye düşündü.

Tabii, düşen nesnelerde hava direncinin her zaman önemli bir faktör olduğunu hepsi biliyordu. Günlük hayatta insan bunu düşünmezdi, çünkü hayattaki çoğu şey benzer direnç gösterirdi. İki kiloluk el halteriyle beş kiloluk halter aynı hızla düşerlerdi. Aynı şey bir insanla fil için de geçerliydi. Aşağı yukarı aynı hızla düşerlerdi.

Ne var ki, öğrenciler şimdi o kadar küçüktüler ki, hepsi hava direncinin kütle etkisine üstün geleceğini hesaplamıştı. Yani, normal boyutlarındaki hızla düşmeyeceklerdi.

Öyle olacağını ummuşlardı.

Rüzgâr kulaklarında uğuldar, gözleri yaşarırken Peter dişlerini sıktı ve nereye doğru düştüğünü görmeye çalıştı. Başını çevirip havada diğerlerini görebilmek için bakındı; kimseyi göremedi, ama hafif bir inilti duydu. Tekrar gözlerini yere çevirdiğinde geniş yapraklı bir bitkiye doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Dev bir fil kulağına benziyordu. Yaprağın tam ortasını hizalamak için kollarını ve bacaklarını iyice açtı ve pozisyonunu değiştirmeye çalıştı.

Tam istediği gibi oldu. Fil kulağının üstüne düştü -soğuk, ıslak ve kaygandı- yaprak önce eğildi, sonra hızla onu tekrar havaya fırlattı. Peter şaşkınlık içinde bir çığlık atarak yaprağın kenarının yakınına düştü ve ıslak yüzeyi üstünde en ucuna kadar kaydı.

Ve düştü.

Karanlıkta altındaki başka bir yaprağa çarptı, ama burada bir şey görmesi daha zordu; yine yaprağın ucuna kadar yuvarlandı. Buradan yere düşmemek için tırnaklarını yüzeyine geçirip tutunmaya çalıştı işe yaramadı ve bir yaprağın daha üstüne, sonra da sırtüstü ıslak otların arasına düştü. Soluğu kesilmiş, korku içinde tepesini örten yaprakların oluşturduğu sayvana baktı.

"Orada yatıp duracak mısın?"

Peter başını kaldırıp baktı. Karen King tepesinde dikilmişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu Karen.

"Hayır."

"O halde, kalk ayağa."

Peter güçlükle ayağa kalktı. Karen'ın ona yardım etmeyişi dikkatini çekti. Ayakkabılarının içine sızan ıslak otların arasında dengesiz bir şekilde duruyordu. Ayakları ıslanmıştı ve üşüyordu.

"Gel, burada dur," dedi Karen sanki bir çocuğa talimat veriyormuş gibi.

Peter onun yanına, küçük bir kuru zeminin olduğu yere gitti. "Diğerleri nerede?"

"Buralarda bir yerdedirler. Bulmamız uzun sürebilir."

Peter orman zeminine baktı. Yerden on iki milimetre yüksekte olmanın bakış açısıyla orman zemini inanılmaz şekilde pürüzlü görünüyordu. Üstü yosun tutmuş çürük dallar gökdelen gibi yükseliyor, bazıları yerden on metre yukarıda yay gibi uzanıyordu. Zemindeki ölü yapraklar bile ondan daha büyüktü ve her adım atışında yerden kalkıp etrafında dolanıyordu. Devasa bir çürümüş organik hurdalıkta yürümek gibiydi. Ve tabii, her şey ıslak, kaygan ve çamurluydu. Düştükleri yer tam olarak neresiydi? Arabayla uzun bir yolculuk yapmışlardı ve Oahu üstünde herhangi bir yerde olabilirlerdi en azından orman olan herhangi bir yer...

Karen büyükçe bir dalın üstüne sıçradı, neredeyse düşecekken dengesini sağladı ve bacaklarını sarkıtarak oturdu. Sonra parmaklarını ağzına sokup kuvvetli bir ıslık çaldı. "Bunu hepsi duyar." Bir kez daha ıslık çaldı.

Tam o anda otların arasından iri gövdeli ve koyu renkli bir şey çıktı. Önce ne olduğunu göremediler, fakat sonra yanlarından geçerken bunun simsiyah, dev bir kınkanatlı böcek olduğunu anladılar. Bileşik gözleri parlıyordu; eklemli siyah zırhı, bacaklarında diken gibi kılları vardı.

Böcek oturduğu dalın altından geçerken Karen saygıyla bacaklarını geri çekti.

O anda sırılsıklam bir halde Erika Moll otların arasından çıktı. "Bu böcek büyük ihtimalle bir Metromenus olmalı. Yerde sürünür, uçamaz. Sakın sinirlendirmeyin etoburdur, çeneleri çok kuvvetlidir ve eminim, püskürteceği kötü bir kimyasalı da vardır."

Hiçbiri böceğin kimyasallarıyla ıslanmak veya onun bir sonraki yemeği olmak istemiyordu. Böcek av aranarak etraflarında dolanırken hiç ses çıkarmadılar ve oldukları yerde kıpırdamadan durdular. Böcek aniden öne fırlayıp, büyük bir hızla koştu ve küçük bir şeyi çeneleri arasına aldı. Karanlıkta ne olduğunu anlayamadıkları bu şey debelendi,

çırpındı, fakat avını çiğnerken çıkardığı çıtırtıyı hepsi duydu. Bu sırada keskin bir koku yayıldı.

“Burnumuza gelen bu koku böceğin savunma kimyasallarıdır,” diye açıkladı Erika Moll. “Asetik asit -yani, sirke- ve belki biraz da deşil asetat. Bu keskin kokunun benzokinin olduğunu sanıyorum. Bu kimyasallar böceğin karnındaki torbalarda depolanır, belki kanında dolaşım yapıyor da olabilir.”

Böcek avını sürükleyerek oradan uzaklaştı. “Çok üstün bir evrim tasarımı,” diye ekledi Erika. “Bizimkinden çok daha iyi... Hiç değilse bu yer için.”

“Zırh, çeneler, kimyasal silahlar,” dedi Peter.

“Evet. Ve daha fazla bacak.”

“Yeryüzünde yürüyen çoğu hayvanın en az altı bacağı vardır,” dedi Erika. Bu ikincil organlar onların bozuk zeminlerde manevra yapmalarını kolaylaştırırdı. Bütün böceklerin altı bacağı olurdu ve adı bilinen bir milyona yakın böcek türü vardı. Çoğu bilim insanına göre daha keşfedilip adı konulmamış otuz milyon tür daha vardı; böylece virüsler ve bakteriler hariç, dünyadaki en çok farklılığı olan yaşam biçimi böceklerinki oluyordu. “Böcekler gezegenin kara parçalarını kolonileştirmekte büyük bir başarı göstermişlerdir,” diye açıkladı Erika.

“Biz de onların ilkel olduğunu düşünürüz,” dedi Peter. “Daha az bacak sayısının zekâ belirtisi olduğunu sanırız. İki bacak üstünde yürüdüğümüz için bunun bizi dört veya altı ayaklı bir hayvandan daha akıllı yaptığına inanırız.”

Karen çalılıkları işaret etti. “Bununla karşılaştığımız ana kadar. Ondan sonra da keşke daha çok bacağımız olsaydı deriz.”

Bir sürtünme sesini yaprakların arasından çıkan tombul bir yaratık izledi. Bir köstebeğe benziyordu; iki eliyle burnunu ovuyor ve sanki, “Bu iğrenç bir şey,” der gibi toprak tükürüyordu. “Danny?”

“On iki milimetre olmayı hiç istememiştim. Tamam, hacmin önemi vardır. Bunu zaten biliyordum. Şimdi ne yapacağız?” “ilk iş olarak, sızlanmayı bırak,” dedi Karen ona. “Bir plan yapmamız lazım. Bir döküm yapmalıyız.”

“Neyin dökümü?”

“Silahlarımızın.”

“Silah mı? Siz ikinizin neyi var yahu? Silahımız falan yok ki!” diye bağırmaya başladı Danny. “Hiçbir şeyimiz yok.”

“Bu doğru değil,” dedi Karen sakin bir sesle. Peter’a döndü. “Bir sırt çantam var.” Daldan atlayıp yerdeki çantayı aldı. “Drake bizi küçültmeden hemen önce almıştım.”

“Rick kurtuldu mu?” diye sordu birisi.

“Hem de nasıl,” dedi sol tarafta, karanlığın içinden gelen bir ses. “Bu ortam beni ürkütmüyor. Gece vakti ormanda olmak da. Kosta Rika’da saha çalışması yaparken...”

“Tamam, bu Rick,” dedi Peter. “Başka kimse var mı?” Yukarıdan bir şaplama sesi ve su damlaları geldi. Jenny Linn bir yaprağın üstünden kayarak ayakları üstüne yere indi. “Nerede kaldın?” diye sordu Karen.

“Bir dala takıldım. Üç metre yukarıdaydı. Kendimi güçlükle kurtarabildim.” Jenny bağdaş kurarak yere oturdu, ama oturmasıyla kalkması bir oldu. “Aaa! Her şey ıslak.”

“Burası bir yağmur ormanı,” dedi Rick Hutter arkalarındaki çalıların arasından çıkarak. Kot pantolonu sırılsıklamdı. “Herkes iyi mi?” diye sordu sırıtarak. “Nasılsın Danny?”

“Defol git,” dedi Danny hâlâ burnunu ovarak.

“Hadi canım,” dedi Rick. “Kendini buranın havasına sok.” Tepedeki ağaç sayvanının arasından sızan ay ışığını işaret etti. “Şimdi fen bilimleri konuşuyoruz! Tipik bir Conrad anı değil mi? İnsanın çıplak doğayla baş başa kaldığı, batıl inançlardan hiç etkilenmeden karanlığın içinde varoluşçu bir yüzleşme...”

“Birisi şunu sustursun.”

“Rick, adamın üstüne bu kadar gitme,” dedi Peter.

“Durun bakalım, o kadar hızlı değil,” dedi Rick. “Çünkü bu önemli. Tabiat modern insanı neden bu kadar korkutuyor? Neden ona bu kadar tahammül edilmez geliyor? Çünkü temel olarak doğa her şeye karşı kayıtsızdır. Bağışlaması yoktur, ilgilenmez. Yaşaman veya ölmen, başarman veya başaramaman, zevk veya acı duyman onun umurunda değildir. İşte biz bunu tahammül edilmez buluruz. Bize karşı bu kadar kayıtsız olan bir dünyada nasıl yaşayabiliriz? Bu nedenle tabiatın tanımını yeniden yapıyoruz. Hiçbir şekilde bir ebeveyn özelliği olmadığı halde ona Tabiat Ana deriz. Bizi koruması için ağaçlara, havaya ve okyanusa, evimizin içine ilahlar yerleştiriyoruz. Bu insan ilahlara birçok nedenden ihtiyacımız var -talih, sağlık, özgürlük, ama bir şey bunların hepsinden öne çıkıyor- bizi yalnızlığa karşı korumaları için o ilahlara ihtiyaç duyarız. Yalnızlık neden o kadar tahammül edilmezdir? Yalnız

olmaya dayanamayız neden? Çünkü insanların hepsi çocuktur, bundan işte.

Ama bunların hepsi bizim doğa için yakıştırdığımız kılıklardır. Danny bilimsel anlatılarda kuvvetler dengesinin nasıl öne çıkarıldığını anlatırken nasıl mest olur, biliyorsunuz. İktidardakiler dışında kimse için nesnel bir gerçek olmadığını anlatıp durur. Hikâyeyi iktidar ve güç anlatır, herkes de bunu gerçek olarak kabul eder, çünkü iktidar böyle buyurmaktadır." Rick derin bir nefes aldı. "Ama kuvvet dengesi şimdi kimde Danny? Bunu hissedebiliyor musun? Derin bir nefes al. Hissettin mi?
Hayır mı? O halde, sana söyleyeyim. Kuvvet dengesi her zaman tabiatın elinde olmuştur. Tabiat, Danny. Biz değil. Bizim yapabileceğimiz tek şey varlığımızı sürdürmek için çabalamaktır." Peter kolunu Rick'in omzuna atıp onu uzaklaştırdı. "Bu kadarı yeter artık Rick."

"O heriften nefret ediyorum."

"Hepimiz biraz korkuyoruz."

"Ben korkmuyorum," dedi Rick. "On iki milimetre olmak hoşuma gidiyor. Bu bir kuş için tek bir lokma demek ve ben de buyum işte. Tropik bir kuş için mezeyim ve bir altı saat daha yaşama ihtimalim dörtte bir, hatta beşte bir bile..."

"Bir plan yapmalıyız," dedi Karen.

Üstü başı çamur içinde, gömleği yırtılmış halde Amar Singh sol taraftaki çalıların arasından çıkıp yanlarına geldi. Son derece sakin görünüyordu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Peter.

Hepsi iyi olduğunu söyledi.

"Nanigen çalışanı nerede?" diye sordu Peter. "Hey Kinsky! Buralarda mısın?"

"Buradayım," dedi Jarel Kinsky. Bacaklarını toplamış, hiç kıpırdamadan bir yaprağın altında oturmaktaydı. Hiçbir şey söylemeden, konuşulanları dinleyerek onları izlemişti.

"iyi misin?" diye sordu Peter ona.

"Alçak sesle konuşun," dedi Kinsky öğrencilere. "Onlar bizden daha iyi işitebilir?"

"Onlar kim?" diye sordu Jenny.

"Böcekler."

Herkes suspus oldu.

"Böyle daha iyi," dedi Kinsky.

Artık fısıldayarak konuşuyorlardı. Peter, Kinsky'ye, "Nerede olduğumuzu tahmin edebilir misin?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Kinsky. "Şuraya baksana."

Dönüp o tarafa baktılar. O yönde, uzaktan gelen bir ışık parıltısı görülüyordu. Işık ahşap bir yapının köşesini aydınlatmıştı; bitki örtüsü arasından ışığı yansıtan camlar da görülebiliyordu.

"Bu seradır," dedi Kinsky. "Waipaka Botanik Bahçesi'ndeyiz."

"Of, Tanrım," dedi Jenny Linn. "Nanigen'den kilometrelerce uzaktayız." Bir yaprağın üstüne oturduğu anda ayaklarının altında bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Hareket hiç durmadan devam edip ayaklarını dürttü; sonra da küçük bir şey bacağına tırmanmaya başladı. Jenny bunu bacağından alıp bir yana attı. Bu bir uyuzböceğiydi, sekiz bacaklı, zararsız bir yaratıktı. Jenny toprağın, hepsi kendi işine bakan pek çok minik organizmalarla dolu olduğunu fark etti. "Ayaklarımızın altındaki toprak canlı," dedi.

Peter Jansen diz çöküp dizkapağındaki küçük kurdu fiskeledi ve Jarel Kinsky'ye döndü. "Bu şekilde küçültülmek konusunda ne biliyorsun?"

"Buna boyut değiştirme' deniyor," dedi Kinsky. "Ben şimdiye kadar boyut değişikliği geçirmedim. Ama tabii, saha ekipleriyle konuştum."

Rick Hutter araya girdi. "Bu adamın söylediği hiçbir şeye güvenmem. Hâlâ Drake'e sadık."

"Dur bakalım," dedi Peter sakince. "Bu 'saha ekipleri' ne demek oluyor?"

"Nanigen mikro-dünyaya ekipler gönderir. Her ekipte üç kişi vardır," diye açıkladı Kinsky gürültü çıkarmaktan korkarak. "Boyutları değiştirilmiştir; hepsi on iki milimetre boyundadır. Kazı makinelerini işleterek numune toplarlar. İkmal istasyonlarında kalırlar."

"Gördüğümüz o minik çadırları mı kastediyorsun?" diye sordu Jenny Linn.

"Evet. Ekipler orada kırk sekiz saatten fazla kalmazlar. Bundan uzun süre boyutun değişmiş olarak kalırsan hastalanırsın."

"Hastalalanmak mı? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Peter.

"Mikro-vurgun yersin," dedi Kinsky.

"Mikro-vurgun mu?" dedi Peter.

"Boyut değişikliği yaşayan insanlarda olur. İlk belirtiler üç dört gün sonra görünmeye başlar."

“Ne olur?”

“Hastalık hakkında bir miktar veri var, ama çok değil. Güvenlik ekibi tensör jeneratöründe hayvanları denemeye başladı. Önce fareleri küçülttüler. Küçülmüş fareleri cam tüpler içinde tutup, mikroskop altında incelediler. Birkaç gün sonra bütün küçülmüş fareler öldü. Kan kaybından ölmüşlerdi. Sonra tavşanları, ardından da köpekleri küçülttüler. Bu hayvanlar da kanamadan öldüler. Hayvanların bedenleri normal boyutlarına döndürüldükten sonra yapılan otopsi yara bölgelerinde genel kanama olduğunu gösterdi. Küçük kesiklerden oluk gibi kan akıyordu, ayrıca iç kanama da vardı. Hayvanların kanında pıhtılaşma faktörünün olmadığı anlaşıldı. Kısacası, hayvanlar hemofiliden, yani kanın pıhtılaşamamasından ölmüşlerdi. Boyut değiştirmenin pıhtılaşma süreci sırasında enzimatik geçitleri bozduğunu sanıyorduk, ama tam olarak bilmiyoruz. Ama bir hayvanın, birkaç gün sonra normal haline döndürülürse, küçülmüş halde birkaç gün yaşayabileceğini biliyoruz. Bu hastalığa mikro-vurgun adını verdik, çünkü bize dalgıçların maruz kaldığı vurgunları hatırlatıyordu. Küçülmüş halde geçireceği zaman sınırlanırsa, hayvan pekâlâ sağlıklı kalabiliyordu.

Sonra birkaç insan gönüllü çıktı ortaya; bunlardan biri de tensör jeneratörünü tasarlayan adamdı. Adı Rourke’ydi galiba. Göründüğü kadarıyla insanlar mikro-dünyada herhangi bir hastalık etkisi olmadan birkaç gün yaşayabiliyorlardı. Ama sonra... bir kaza oldu. Jeneratör bozuldu ve üç bilim insanını kaybettik. Mikro-dünyada tutsak kaldılar ve normal boyutlarına döndürülemediler. Bu kayıplardan biri de tensör jeneratörünü tasarlayan adamdı. O günden sonra başka... sorunlar çıktı. Eğer bir kişi stres altındaysa veya ciddi bir yara almışsa, mikro-vurgunlar her zamankinden çabuk ve aniden belirebiliyor. Bu nedenle... daha fazla eleman kaybettik. İşte bu yüzden Bay Drake insanların mikro-diinyada ölmelerine nasıl engel olunacağını öğrenene kadar operasyonları durdurdu. Yani, anlayacağınız, Bay Drake güvenliğe önem verir...”

“İnsanlarda hastalık nasıl oluyor?” diye sordu Rick.

Kinsky açıklamaya devam etti. “Önce morluklarla başlıyor; özellikle kollarda ve bacaklarda. Eğer bir yerinizde bir kesik varsa, kan durdurulamıyor. Hemofili gibi küçük bir kesik kan kaybından öldürebiliyor. Hiç değilse, benim duyduğum kadarıyla. Ama bu konudaki ayrıntılar gizli tutuluyor. Ben sadece jeneratörü çalıştırırım.”

“Herhangi bir tedavi yolu var mı?”

“Tek tedavi dekompresyon. Kişiyi mümkün olduğu kadar çabuk normal boyutuna getirmek.”

“Ayvayı yedik,” dedi Danny.

“Elimizde ne varsa hemen dökümünü yapmalıyız,” dedi Karen. Jeneratör odasından aldığı sırt çantasını ölü bir yaprağın üstüne koydu. Sadece ay ışığının aydınlığında çantayı açıp içindekileri yaprağın üstüne yaydı. Hepsi toplanıp çıkan şeylere dikkatle baktılar. İçinde antibiyotik ve temel ilaçlar olan bir ilkyardım seti, bir bıçak; kısa bir tutam ip; bir kemerin ucuııa iliştirilmiş ve balık oltası makarasına benzeyen bir makara; rüzgârda sönmeyen bir çakmak; bir battaniye, ince bir sugeçirmez çadır; bir baş lambası. Ayrıca, mikrofon iliştirilmiş bir çift kulaklık da vardı.

“Bunlar çift yönlü telsizler,” dedi Karen. “Merkezle haberleşmek için.”

Bunlardan başka çok ince ipli bir file merdivenle orada olmayan bir makineyi çalıştıracak bir anahtar da vardı. Karen lamba dışında her şeyi tekrar çantanın içine sokup fermuarını kapadı.

“İşe yaramaz şeyler,” dedi; ayağa kalkıp lambayı başına taktı. Lambayı açıp ışığı bitkilere ve yapraklara doğrulttu. “Bize gerçek silahlar lazım.”

“O ışığı... kapatır mısın?...” diye mırıldandı Kinsky. “Dikkati çekmeyelim...”

Amar, “Ne gibi silahlara ihtiyacımız var?” diye sordu Karen’a. “Sahi,” dedi Danny sanki o anda aklına gelmiş gibi. “Hawaii’ de zehirli yılanlar var mıdır?”

“Hayır,” dedi Peter. “Hiç yılan yoktur.”

“Akrep de yoktur, özellikle de yağmur ormanında,” dedi Karen. “Burası onlar için fazla nemli. Bir Hawaii çıyanı vardır ve insanları soktuğu zaman can yakar. Şu andaki boyutlarımızda bizi kesinlikle öldürür. Aslında pek çok hayvan bizi öldürebilir. Kuşlar, kurbağalar ve her türlü böcek, karınca, arı...” “Silahlardan bahsediyorduk Karen,” dedi Peter.

“Bize bir çeşit fırlatılan silah gerek,” dedi karen. “Uzaktan atıp öldürmeye yarayan bir şey...”

“Üfleyerek ok atan bir boru,” dedi Rick.

Karen başını iki yana salladı. “Hayır. İki buçuk milimetrelik bir şey olur ve işe yaramaz.”

“Dur, Karen. İçi boş bir bambuyu tam uzunluğuyla kullanabilirim; on

iki milimetre olur.”

“Ve onun içine sığacak tahta bir ok,” dedi Peter.

“Evet,” dedi Rick. “Okun ucunu sivriltmek için...”

“Isıtırız,” dedi Amar. “Ama zehir için...”

“Kürar,” dedi Peter ayağa kalkıp etrafa bakınarak. “Eminim, buradaki bitkilerin çoğunda...”

Rick onu susturdu. “Bu benim uzmanlık alanım. Bir ateş yakabilirsek, ağaç kabuğunu ve bitkileri kaynatıp zehir ekstresi çıkarabiliriz. Özellikle de bir parça metal veya demir... Okun ucunu yaparız...”

“Benim kemer tokam?” dedi Amar.

“Sonra ne olacak?”

“Bunları kaynatırız. Sonra test ederiz.”

“Bu çok uzun sürer.”

“Tek çare bu.”

“Kurbağa derisi kullanmaya ne dersiniz?” diye sordu Erika Moll. Gece karanlığında boğa kurbağası sesleri duyuluyordu.

Peter başını iki yana salladı. “Burada bize gereken cinsten yoktur. Sesini duyduğunuz şeyler boğa kurbağalarıdır, çok büyüktür. Yumruğunuz kadar. Yani, eski yumruğunuz kadar. Renkleri gridir, parlak değildir. Can yakıcı deri toksinleri üretirler ve bunlara bufotenin denir; Orta Amerika’nın kürar bazlı bileşikleri...”

“Yeter yahu!” diye kesti onun açıklamasını Danny.

“Sadece açıklıyordum...”

“Tamam, tamam, anladık.”

Erila kolunu Peter’ın omzuna attı, başıyla Danny’yi işaret etti. Danny hâlâ burnuyla uğraşıyor, iki elini pençe gibi yapmış, burnunun üstünü kaşıyordu.

Tıpkı bir köstebek gibiydi.

“İyice dağıldı,” diye fısıldadı Erika.

Peter başını sallayarak ona hak verdiğini belirtti.

Amar, “Devam edecek olursak, bahsettiğin zehir...” dedi. Gözleri Danny’de, Peter açıkladı: “Strychnos ağacı kabuğunu sıyırıp, zakkum özsuyu ekleyeceğiz, eğer varsa içine Chondrodendron tomentosum katarak bu karışımı en az yirmi dört saat kaynatmamız gerekiyor.”

“Hemen başlayalım,” dedi Karen.

“Gündüz gözüyle bu bitkileri çok daha kolay bulabiliriz,” dedi Jenny Linn. “Acelemiz ne?”

“Acelemizin nedeni,” dedi Karen. “Şu gördüğün halojen lambalar. Şu anda Vin Drake bizi öldürmek için buraya geliyor olabilir.” Sırt çantasını omzuna takıp kayışlarını bağladı. “Bu nedenle, hemen başlayalım.”

13. BÖLÜM

ALAPUNA YOLU
29 EKİM, SAAT 02.00

P

arlak ay ışığı altında onları gizleyebilecek bir şey yoktu. Uçurumun kenarındaki sık çalılıklar toprak yolun başında son buluyordu ve o dar volkanik tepede ilerleyen iki otomobil kolayca görülebilirdi. Sol tarafta arazi yumuşak bir eğimle tarım alanlarına doğru iniyordu. Sağ yandaysa dik bir uçurum, bunun altındaysa dalgaların dövdüğü Oahu’nun kuzey kıyısı vardı.

Öndeki arabayı, Bentley’i Alyson kullanıyordu. Biraz duraksayacak olsa arkadaki arabada, BMW’de bulunan Drake ona el sallıyordu. Harap haldeki kırık köprü hâlâ epeyce uzaktaydı. Neden sonra Drake 1920 yılında yapılmış olan krem renkli beton yapıyı görebildi, köprünün bugüne kadar dayanabilmiş olması şaşılacak şeydi.

Alyson durdu ve arabadan inmek için davrandı. “Hayır, hayır,” diye seslendi Drake. “İçini süslemen lazım.”

“Süslemek mi?”

“Evet. Unuttun mu, öğrenciler hepsi tıkış tıkış Bentley’in içindeler. İçiyorlar.” Drake’in elinde giysiler, çocukların ön ofis-
te ve Nanigen’de park ettikleri Bentley’in içinde bıraktıkları çeşitli şeylerle dolu bir çamaşır torbası vardı: cep telefonları, şortlar, mayolar, bir havlu. Birkaç *Doğa ve Bilim* dergisi, bir tablet bilgisayar... Alyson bunları rasgele arabanın içine serpiştirdi.

“Hayır, hayır,” dedi Drake. “Alyson, lütfen. Herkesin nerede oturduğuna karar vermemiz lazım.”

“Çok gerginim.”

“Anlıyorum, ama bunu yapmamız lazım.”

“Uçurumdan aşağıya itince nasılsa hepsi bir yana dağılacak.”

“Alyson. Yine de bunu yapmamız gerek.”

“Ama polisler... cesetler bulunamayacak. Arabanın içinde olmayacaklar...”

“Su kuvvetli akıntılarla ve köpekbalıklarıyla dolu. Deniz cesetleri yutar. Bu yüzden bu işi bu şekilde yapıyoruz Alyson.” “Pekâlâ, tamam,” dedi Alyson çaresizlik içinde. “Arkada kim oturuyor?”

“Danny.”

Alyson torbadan bir kazak ve adı *Fırsat* olan yıpranmış bir Conrad romanı çıkardı. “Emin misin Vin? Sanki düzmeceymiş gibi görünüyor.”

“Üstünde adı var.”

“Pekâlâ. Onun yanında kim oturuyor?”

“Jenny. Ona acıyor.”

İnce bir eşarp, beyaz piton derisinden bir kemer; bunları arkaya bıraktı.

“Çok pahalı bir kemer. Yasadışı değil mi?”

“Piton mu? Sadece Kaliforniya’da.”

Sonra Peter Jansen’ın gözlüğü; devamlı kaybettiği gözlük. Erika Moll’un mayosu ve bir çift şort.

Karen King’in direksiyon başında olduğu ön koltuklara da eşyaları yerleştirdikten sonra bu iş bitmişti. Vin Drake laboratuvar alkolünü arabanın arkasına döktü, şişeyi kırdı ve ön tarafa, torpido gözünün altına attı.

“Aşırıya kaçmayalım.” Drake gökteki bulut parçalarına ve uçurumun altındaki beyaz köpüklü dalgalara baktı. “Ne güzel bir gece,” dedi başını sallayarak. “Yaşadığımız bu dünya ne kadar güzel.” Arabanın sol tarafına geçip ona uzaktan baktı. “Biraz ileride arazi aşağıya eğim yapıyor,” dedi. “Arabayı oraya varana kadar sür ve in. Sonra birlikte aşağıya iteriz.”

Alyson, “Tekrar içine girmek istemiyorum Vin,” dedi. “Saçmalama. Süreceğin mesafe üç metre. Sadece üç metre.” “Ama ya bir şey olursa...”

“Hiçbir şey olmaz.”

“Neden oraya kadar sen sürmüyorsun Vin?”

“Alyson.” Drake sert bir bakış attı. “Ben daha uzun boyluyum, koltuğu geri çekmem gerekecek; bu da polis soruşturması sırasında kuşkulu görünür.”

“Ama...”

“Karar verdik.” Drake onun binmesi için kapıyı açtı. “Hadi.” Alyson duraksadı.

“Karar verdik Alyson.”

Alyson direksiyona geçti; havanın sıcak olmasına rağmen titriyordu.

“Şimdi arabanın tavanını kapat.”

“Neden kapatıyorum?” diye sordu Alyson.

“Her şey arabanın içinde kalsın diye.”

Alyson motoru çalıştırdı ve bir düğmeye bastı; Bentley’in tavanı kalktı ve katlanarak kapandı. Vin birkaç adım ötede durup Alyson’a arabayı öne sürmesini işaret etti. Araba öne doğru bir metre kadar kayınca Alyson bir çığlık attı, sonra durdu.

“Tamam, çok iyi,” dedi Drake ve cebinden nitril eldivenlerini çıkardı. “Orada kalsın. Vites park halinde, motor çalışıyor olsun.”

Vin araca yaklaşırken Alyson da aşağı inmek üzereydi. Drake’in eldivenleri giyerken çıkardığı sesi duymadı. Drake seri bir hareketle kapıyı kapatıp kilitledi ve iki eliyle Alyson’ın saçlarını kavradıktan sonra başını ön panele çarptı. Alyson haykırmaya başladı, ama Drake onun başını üst üste defalarca metal panele vurdu. Sonra işi garantiye almak için birkaç kez de direksiyona çarptı. Alyson hâlâ bayılmamıştı, ama bu uzun sürmeyecekti. Drake onun arkasından uzanıp vitesi geçirdi. Bentley onun yanından ilerleyip kırık köprüye doğru gitti, sonra o noktada bükülerek iki yüz metre aşağıdaki nehre ve okyanusa uçtu.

Drake ayağa kalktı. Arabanın kayalarda çıkardığı sesi duydu. Bentley ters dönmüştü; Drake altında herhangi bir kıpırtı var mı diye baktı. Tekerleklerden biri yavaşça dönüyordu, ama başka bir hareket yoktu. “Güven her şeydir Alyson,” dedi ve eldivenlerini çıkarıp geriye döndü.

Drake kendi arabasını yüz metre geride bırakmıştı; toprak yol kaya gibi sert olduğundan lastik izi kalmayacaktı. Direksiyona oturup dönüş yapabileceği genişlikte bir yer bulana kadar geri viteste gitti artık hata yapmaması lazımdı. Sonra güney yönüne dönüp Honolulu yolunu tuttu. Polislerin uçuruma düşen otomobili bulmaları birkaç gün sürerdi, ama Drake bunun daha çabuk gerçekleşmesi için bir şeyler yapacaktı. Ertesi sabah öğrencilerin kaybolduklarını ve onları merak ettiğini ihbar edecekti. Yanlarında güzel Bayan Alyson Bender’la birlikte şehirde eğlenmeye gitmişlerdi.

Haberin daha geniş bir alana yayılıp Cambridge ve Boston'a erişmesi Vin Drake'i hiç endişelendirmiyordu. Bu konuda Hawaii yardımcı olacaktı. Hawaii bir turizm merkeziydi ve kaç ziyaretçinin dev dalgalarda, dağ tırmanırken ve diğer açık hava etkinlikleri sırasında öldüğünü haber yapmazlardı. Cambridge haberi, özellikle de öğrencilerden birkaçı çok güzel oldukları için birkaç gün gündemde kalırdı, ama çok geçmez daha renkli haberlerin çıkmasıyla unutulurdu; Avusturya prensesinin helikopter kazasında ölümü; Tasmanya'da kaybolan dalgıçlar; Khumbu Üssü'de ölen Teksaslı milyoner; dev bir komodo kertenkelesinin yediği turist...

Her an yeni bir renkli haber çıkardı. Bu olay unutulup gidecekti.

Tabii, şirket içinde bazı zorlukların çıkması kaçınılmazdı. Öğrencilerin bu ziyareti Nanigen'in kadrosuna çok önemli bir katkı sağlayacaktı; son zamanlardaki eleman kaybından sonra bu çok önemliydi ve şirketi için büyük bir getiri olacaktı.

BM W toprak yolda sarsılarak ilerliyordu. Drake iki eliyle direksiyonu kavramıştı. Güneydeki Kaena Point ("ruhların bu gezegenden ayrıldığı yer") yönünde ilerliyordu. Dev dalgalar iki yandaki parmaklıkları aşıp yolu ıslatıyordu. Arabadaki tuzlu suyun temizlenmesi lazımdı. BMW'yi Pearl City'de yıkatabilirdi.

Saate baktı. 03.30.

Tuhaf bir şekilde sakindi, hiçbir gerginlik yoktu. Adanın öbür tarafına, Waikiki'ye, Diamond Oteli'ne dönecek kadar zaman vardı. Çocukların oteline gidip yanlarında getirdikleri bilimsel nesneleri kontrol edecek kadar zamanı vardı.

Ve Kahala tarafındaki lüks dairesine gidip rahat yatağına girecek zamanı vardı. Uyandığında da şok içinde mali işler müdürünün ve baştan çıkardığı yetenekli öğrencilerin saçma davranışlarından haberdar olacaktı.

İKİNCİ KISIM

İNSANCIKLAR ÇETESİ

14. BÖLÜM

MANOA VADİSİ
29 EKİM, SAAT 04.00

Y

edi öğrenci ve Kinsky ormanın karanlığı içinde, alışık olmadıkları sesler ve gölgeler arasında tek sıra halinde yürüyorlardı. Önündeki iri yaprakları ve kocaman dalları iterek yürüyen Rick Hutter otlardan yaptığı bir mızrağı omzunda taşıyordu. Karen'ın sırt çantası omzunda, çakısı elindeydi. Peter Jansen gidecekleri yolu tayin etmeye çalışarak grubun önünde gitmekteydi. Nasıl olduysa, o sessiz mizacına rağmen Peter lider oluvermişti. Yırtıcı hayvanların dikkatini çekme korkusuyla baş lambasını kullanmadıkları için Peter önündeki zemini görmekte çok zorlanıyordu. "Ay battı," dedi diğerlerine. "Çok geçmeden gün doğar..." diye karşılık verdi Jenny Linn. Dehşet dolu bir çığlık onun sesini bastırdı. Önce kısık bir ağlama tonuyla başlayıp, gırtlaktan çıkan çığlıklar halinde devam etti. Sesler tepeden geliyordu ve tüyler ürperticiydi.

Rick hemen dönüp mızrağını kaldırdı. "Bu da neydi böyle?"

"Sanırım, öten bir kuştu," dedi Peter. "Sesleri düşük perdeden işitiyoruz." Saatine baktı: 04.15. Kol saati dijitaldi. Küçülmüş olduğu halde normal çalışıyordu. "Gündoğumu yaklaşıyor." "İkmal istasyonlarından birini bulabilirsek, telsizle Nanigen'i arayabiliriz," dedi Jarel Kinsky. "Sinyalimizi duyarlarsa, bizi kurtarabilirler."

"Drake bizi öldürür," dedi Peter.

Kinsky buna karşı çıkmadı, ama Peter'la aynı fikirde olmadığı belliydi.

Peter devam etti. "Normal boyutvımuza dönebilmek için tensör jeneratörüne girmemiz lazım. Bunun için de Nanigen'e dönmemiz gerekiyor. Nasıl olacaksa... Ama Drake'ten yardım istemenin yanlış olacağını düşünüyorum."

"911'i arayabilir miyiz?" diye sordu Danny.

"Çok iyi fikir. Nasıl arayacağımızı da söyler misin?" diye alay etti

Rick.

Jarel Kinsky ikmal istasyonlarındaki telsizlerin sadece otuz metrelik menzilleri olduğunu söyledi. “Eğer Nanigen’den birisi yakındaysa ve doğru frekansı dinliyorsa, bizimle haberleşebilir. Aksi takdirde, sinyalimiz kimseye erişemez.” Ayrıca bu telsizlerin polis veya acil servislerin kullandığı frekansla yayın yapmadığını da açıkladı. “Nanigen mikro-boyutlu telsizler yaklaşık yetmiş gigahertzle yayın yaparlar. Bu çok yüksek bir frekanstır. Kısa mesafelerde saha ekiplerinin işlerine yarar, ama uzun menzilli haberleşme için tamamen yararsızdır.”

Jenny Linn, “Drake bize etrafı gezdirirken Manoa Vadisi ile Nanigen arasında gidip gelen kamyon servisi olduğunu söylemişti,” dedi. “O kamyona gizlice binebiliriz.”

Kimseden ses çıkmadı. Jenny’nin fikri fena değildi; herkes bir süre bunu düşündü; Vin Drake gerçekten de bu kamyondan söz etmişti. Ama saha ekipleri mikro-dünyadan geri çekilmişlerse, kamyon servisi hâlâ devam eder miydi? Peter, Jarel Kinsky’ye döndü. “Nanigen’e hâlâ kamyon servisi yapılıyor mu?” “Bilmiyorum.”

“Normal olarak kamyon hangi saatte botanik bahçesine gelir?”

“ikide,” dedi Kinsky.

“Nerede durur?”

“Otoparkta. Seranın yanında.”

Herkes düşünmeye başladı.

“Bence jenny haklı. O kamyona binmeye çalışalım,” dedi Peter. “Nanigen’e dönüp, tensör jeneratörüne girmeye çalışalım...”

“Durun bir dakika,” dedi Rick. “Bu kadar küçükken bir kamyona nasıl tırmanacağız?” Dönüp Peter’a baktı. “Bu plan deli işi. Ya hiç kamyon yoksa? Nanigen buradan yirmi beş kilometre uzakta. Bizlerse eski halimizden yüz kat daha küçüğüz. Düşünsene. Yani normal bir kilometre bizim için yüz kilometre demektir. Nanigen buradan yirmi beş kilometre uzaktaysa, bu bizim için iki bin beş yüz kilometre anlamına gelir. Lewis ve Clark’ın yaptıklarını yapmamız gerekiyor. Ve bunu dört günden kısa bir zamanda yapmalıyız, yoksa vurgun yiyip ölürüz. İki ucu boklu değnek, arkadaşlar.”

“Rick’e kalırsa, ellerimizi havaya kaldırıp teslim olalım,” dedi Karen. Rick ona dönüp öfkeyle baktı. “Pratik olmamız lazım...” “Pratik falan olduğun yok,” dedi Karen. “Sadece ağlıyorsun.” Peter bu tartışmayı yatıştırmaya çalıştı. Rick ile Karen’ın arasına girip, birbirlerini

yemelerindense, öfkelerine kendisi hedef olmaya çalıştı. Elini Rick'in omzuna atıp, "Lütfen," dedi.
"Tartışmanın kimseye yararı olmayacak. Her şeyi sırasıyla yapalım."
Grup tekrar yürümeye başladı; kimse konuşmuyordu.

Orman zemininde on iki milimetrelik boylarıyla güneşin doğuşu dahil, pek bir şey görebildikleri yoktu. Her yerde yoğun bir halde bulunan eğreltiotları onlara bir hayli zorluk çıkarıyordu. Hem görüş alanını kapatıyor hem de karanlık gölgeler yapıyordu. Sera binasını gözden kaybettiler; yön gösterecek herhangi bir işaret de bulamıyorlardı. Buna rağmen yürümeye devam ettiler. Güneş yükseldi ve ağaç sayvanı içinden ışık huzmeleri sızmaya başladı.

Gündüz gözüyle toprağı daha iyi görebiliyorlardı. Küçük organizmalarla kıvıl kıvıl hayat doluydu iplikkurtları, uyuzböcekleri ve bunun gibi minik yaratıklar. Jenny Linn'in bacağında hissettiği şey uyuzböceğiydi. Örümceğe benzer yapıları olan bu böceklerin pek çok türü vardı. Normal boyutlarındaki bir insan çıplak gözle uyuzböceklerini göremezdi, ama mikro-insanlar için bu böceklerin bazıları bir golf topu büyüklüğündeydi. Çoğunun yumurta şeklinde, kalın bir zırhla ve diken gibi kıllarla korunan küçük bir gövdesi olurdu. Uyuzböcekleri örümcek ailesindendi; örümcek uzmanı olan Karen King ikide bir durup onlara bakıyordu. Gördüğü uyuzböceklerinden bir tanesini bile tanıyamadı; tümü de daha önce adı konmamış türlerdendi. Buradaki göz alabildiğine uzanan biyoçeşitlilik Karen'ı hayran bırakmıştı. Dört bir yanda kaynaşan uyuzböcekleri ona kayalık bir deniz kenarındaki yengeçleri anımsattı: Küçük ve zararsız, kendi hallerinde ve son derece meşgul... Yerden bir uyuzböceği alıp avucuna koydu.

Yaratık o kadar kırılgan ve kusursuz görünüyordu ki... Karen birden moralinin düzeldiğini hissetti. Neydi bu olanlar? Bu yeni ve tuhaf dünyada mutlu olduğunu fak edince şaşırdı. "Neden, bilmiyorum, ama sanki hayatım boyunca böyle bir yer aramışım gibi geliyor," dedi. "Sanki evime geliyormuşum gibi." "Ben aynı şeyi hissetmiyorum," dedi Danny.

Uyuzböceği Karen'ın koluna tırmanıp keşfe başladı. "Dikkat et,

seni ısırabilir," diye uyardı Jenny Linn.

"Bu yapmaz," dedi Karen. "Ağız parçalarını görüyor musun? Ölü dokuları emmeye yarar. Bu adam pislikle beslenir." "Erkek olduğunu nereden anladın?"

Karen böceğin karın kısmım işaret etti. “Penis.”

“Ne kadar küçük olursa olsun, erkek erkektir,” dedi Jenny. Yürüyüş devam ederken Karen neşe içindeydi. “Uyuzböcekleri inanılmaz yaratıklardır. Son derece uzmanlaşmışlardır. Çoğu asalaktır, ama nereye çöreklenecekleri konusunda çok seçicidirler. Bunların bir türü sadece meyve yarasasının gözbebeklerinde yaşar başka hiçbir yerde bulunmaz. Başka bir çeşidiyse sadece mandaların anüsünde...”

“Lütfen Karen!” diye patladı Danny.

“Alış bunlara Danny; doğadan bahsediyoruz. Dünyadaki insanların yarısının kirpiklerinde uyuzböceği vardır. Birçok böceğin üstünde de uyuzböceği bulunur. Hatta, başka uyuzböceklerinin üstünde bile uyuzböceği vardır.”

Danny oturup bacağına asılan bir uyuzböceğini çekip attı. “Küçük canavar, çorabımda delik açtı.”

“Mutlaka pislik yiyen cinsindendir,” dedi Jenny.

“Hiç komik değil Jenny.”

“Benim doğal lateks cilt kremimi denemek isteyen var mı?” diye sordu Rick. “Belki uyuzböceklerine karşı korur.”

Hepsi durdu; Rick plastik bir laboratuvar şişesi çıkarıp herkese uzattı. Küçük miktarlarda yüzlerine, ellerine ve ayak bileklerine sürdüler. Ekşi bir kokusu vardı, ama uyuzböceklerini uzak tutmaya yaradı.

Mikro-dünya gerçeği Amar Singh’in duyularını altüst etmişti. Küçük olmak teninde hissettiği duyuları bile değiştirmişti. Mikro-dünyadaki ilk izlenimi yüzüne ve ellerine çarpan, saçlarını savurup, gömleğini çekiştiren hava akımıydı. Hava daha yoğun, neredeyse şurup gibi bir kıvamdaydı ve vücudu etrafında dolanan rüzgârı dalgalar halinde hissediyordu. Kolunu salladığı zaman parmakları arasından kayan havayı da... Mikrodünya havası içinde hareket etmek biraz yüzmeye de benzemekteydi. Vücutları çok küçük olduğu için bedenleri üstünden geçen hava sürtünmesi daha kuvvetliymiş gibi algılanıyordu. Bir hava akımının onu yana itmesiyle sendeledi. “Bu iş yürümeyi tekrar öğrenmeye benziyor,’’ dedi diğerlerine. Onlar da aynı zorlukları yaşıyorlar, hava direncine karşı bazen attıkları adımları şaşırıyorlardı. Bazen bir şeyin üstünden atlayacakları zaman hızı ayarlayamayıp, çok ileriye düşebiliyorlardı. Mikro-dünyada daha kuvvetli oldukları belliydi, ama henüz hareketlerini kontrol etmeyi öğrenememişlerdi.

Ay’da yürümek gibiydi.

“Kendi gücümüzü bilmiyoruz,” dedi Jenny. Ayaklarını yere sağlam basıp sıçradı ve bir yaprağın kenarını iki eliyle kavradı. Bir süre öylece asılı kaldıktan sonra, tek eliyle tutundu çok kolaydı. Sonra elini bırakıp yere indi.

Sırt çantasını taşıma sırası Rick’teydi. içi gereçlerle dolu olduğu halde bu ağırlıkla hiç zorlanmadan, kolayca sıçrayabileliğini fark etti. “Vücutlarımız bu dünyada daha güçlü ve hafif, çünkü burada yerçekiminin önemi yok.”

“Küçük olmanın avantajları,” dedi Peter.

“Ben bir avantaj göremiyorum,” dedi Danny Minot.

Amar Singh’in içini bir korku kaplamıştı. Bu yaprakların arasında ne gibi yaratıklar yaşıyordu? Et yiyiciler mi? Çok bacaklı ve zırhlı birçok yaratık vardı ve bunların kurbanlarını öldürmek için sıra dışı yolları olurdu. Amar dindar bir Hindu ailesinin çocuğuydu -Hindistan’dan göç edip New Jersey’e yerleşen ebeveynleri et yemezlerdi. Bir keresinde babasının bir karasineği öldürmek yerine pencereyi açıp onu dışarıya kovaladığını görmüştü. Amar hep vejetaryen olmuştu; protein için hayvan yiyemezdi. Böcekler dahil, bütün hayvanlara acırdı. Laboratuvarda hayvanlarla değil, bitkilerle çalışırdı. Şimdi, bu ormandayken hayatta kalmak için bir hayvanı öldürüp yemek zorunda kalacak mıydı? Ya da bir hayvan onu yiyecek miydi? “Bizler proteiniz,” dedi. “Başka bir şey değiliz, sadece proteiniz.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?” diye sordu Rick.

“Bizler iki ayak üstünde yürüyen etiz.”

“Çok karamsarsın Amar.”

“Sadece gerçekçi oluyorum.”

“Hiç değilse... ilginç,” dedi Jenny Linn. Mikro-dünyanın kokusu Jenny’nin dikkatini çekmişti; kendine özgü bir kokusu vardı. Karmaşık, toprağımsı bir koku burun deliklerini dolduruyordu. Kötü değildi, aslında bir bakıma güzel bile denebilirdi. Kimi tatlı, misk kokulu binlerce tanınmamış kokuyla karışmış toprak kokusu. Bunların çoğu hoş aromalardı, benzeri olmayan parfümlere benziyordu.

“Şu anda aldığınız koku feromondur, yani, hayvanların ve bitkilerin haberleşmek için salgıladıkları kimyasallar,” diye açıkladı Jenny. “Doğanın gözle görünmeyen dili.” Bu ortam onu mutlu ediyordu burada ilk defa doğal dünyanın bütün kokularını algılaması mümkündü. Bu

gerçek onu hem heyecanlandırıyor, hem de korkutuyordu.

Jenny bir avuç toprak alıp burnuna götürdü ve kokladı. Minik iplikkurtları, sayısız uyuzböceği ve su ayısı denen tombul küçük yaratıklarla doluydu ve kokusu antibiyotik gibiydi. Jenny bunun nedenini biliyordu; toprak bakterilerle doluydu ve bu bakterilerin çoğu streptomisinin değişik çeşitleriydi. “Streptomisinin kokusunu duyabilirsiniz,” dedi diğerlerine. “Antibiyotik yapılan bakteri tipidir. Modern antibiyotikler bundan türetilir.” Toprakta ayrıca ince şeritler halinde mantar ve iplikçik de vardı. Jenny topraktan bir mantar ipliği çekip aldı; sertti, fakat esneyebiliyordu. İki buçuk santimetre küplük toprak içindeki bu mantar ipliklerinin uzunluğu birkaç kilometreyi bulabilirdi.

O anda bir şey Jenny’nin gözleri önünden geçip yere indi. Bu, çekilmemiş bir karabiber tanesi büyüklüğünde, üstü pütürlü bir külçeydi. “Bu da nesi?” dedi durup ayağının yanma düşen külçeye bakarak. Bir tanesi daha yavaşça yanından geçip yere düşerken Jenny elini uzatıp bunu avucuyla yakaladı ve parmakları arasında yuvarladı. Küçük bir fındık gibi sertti. “Bu polen,” diye açıkladı hayranlık içinde. Başını kaldırıp baktı. Başlarının üstünde bir amberçiçeği ağacı vardı ve bir bulut gibi beyaz çiçeklerle doluydu. Bu manzarayı görünce açıklayamadığı bir nedenle Jenny’nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Kısa bir süre için çok küçük olmaktan büyük bir mutluluk duydu.

“Burası... harika bir yer,” dedi yavaşça dönerek. Çiçek bulutlarından kar yağar gibi polenler düşüyordu. “Böyle bir şeyi hiç gözümün önüne getiremezdim.”

Bir entomolog olan Erika Moll ise hiç mutlu değildi. İçindeki korku giderek büyüyordu. Böcekleri yeterince tanıdığı için şu anda onlardan çok korkmaktaydı. Onların zırhı var, bizim yok, diye geçirdi içinden. Zırh kitinden oluşmuş. Biyoplastik zırh, hafif ve süper dayanıklı. Parmaklarını kolunun üstünde gezdirdi ve cildinin ne kadar ince olduğunu hissetti. Bizler yumuşağız. Bizler yenecek şeyleriz. Diğerlerine bir şey söylemedi, ama sakin görünümünün altında nefesini kesecek düzeyde bir dehşet duymaktaydı. Korkusunu belli etmekten ve kontrolünü kaybedip, paniğe kapılacağından çekiniyordu. Erika Moll dişlerini sıkıp korkusunu bastırdı ve yürümeye devam etti.

Peter Jansen mola verdi. Yaprakların kenarına oturup dinlendiler. Jarel Kinsky tensör jeneratörünü çalıştıran mühendis olduğu için Peter

ondan bilgi koparmak istiyordu. Bir şekilde Nanigen'e ulaşabilir ve kendilerini tensör jeneratörü odasına atabilirlerse, makineyi çalıştırabilecekler miydi? Bu kadar küçük boyuttayken bunu nasıl yapabilirlerdi? "Bu makineyi çalıştırmak için normal boydaki bir insandan yardım almamız gerekecek mi?" diye sordu Kinsky'ye.

Kinsky kuşkulu görünüyordu. "Emin değilim," dedi elindeki ot mızrağı yere sürterek. "Tensör jeneratörünü tasarlayan adamın makinenin içine acil durumlarda bir mikro-insanın çalıştırabileceği küçük bir düzenek koyduğunu duymuştum. Bu minik kontrol panelinin kontrol odasında bir yerde olduğunu sanıyorum. Ben bunu aradım, ama bulamadım. Mühendislik çizimlerinde de öyle bir şey görünmüyor. Ama bu küçük kontrol panelini bulabilirsek, makineyi çalıştırabilirim."

"Yardımına ihtiyacımız olacak," dedi Peter.

Kinsky ön ayaklarını sallayarak yürüyen bir uyuzböceğine baktı. "Tek istediğim, evime ve aileme dönebilmek."

"Ailen patronunun umurunda bile değildir," dedi Rick öfkeyle.

Danny Minot, "Rick'in ailesi yok," diye fısıldadı Jenny'nin kulağına. "Kız arkadaşı da yok..."

Rick üstüne atılınca Danny bağırarak kaçtı. "Şiddet kullanarak sorunlarını halledemezsin Rick!"

"Ama seni hallederim," diye tısladı Rick.

Peter, Rick'i sakinleştirmek için omuzlarından tuttu. Sonra Kinsky'ye döndü. "Nanigen'e dönmek için başka bir yol var mı? Yani, hiç servis yapmıyor olması mümkün olan kamyondan başka?"

Kinsky başını eğip düşünmeye başladı. Bir süre sonra, "Tantalus Üssü'ne gitmeyi deneyebiliriz," dedi.

"Tantalus Üssü nedir?"

"Tantalus Krateri'nde bir biyolojik araştırma tesisi; bu vadinin yukarısındaki dağ sırtında." Kinsky yaprakların arasından sadece yeşil bir siluet halinde görünen dağı işaret etti. "Üs oralarda bir yerde."

Jenny Linn, "Vin Drake tur sırasında Tantalus'tan söz etmişti," dedi.

"Hatırlıyorum," dedi Karen.

Peter, "Üs açık mıdır?" diye sordu Kinsky'ye.

"Sanmıyorum. Tantalus'ta insanlar öldü. Yırtıcı hayvanlar vardı."

"Ne çeşit?" diye sordu Karen.

"Yabanarıları, diye duymuştum," dedi Kinsky. "Tantalus Üssü'nde mikro-uçaklar da vardı."

“Mikro-uçaklar mı?”

“Küçük uçaklar. Bizim boyutlarımızda.”

“Onlarla Nanigen’e uçabilir miyiz?”

“Bu uçakların menzili ne kadardır, bilmiyorum,” dedi Kinsky. “Üste uçak bırakıldığından da emin değilim.”

“Tantalus Üssü ne kadar uzakta?”

“Manoa Vadisi’nin altı yüz elli metre üstündedir.”

“Altı yüz elli metre üstünde mi?” diye parladı Rick. “Bizim boyutlarımızdaki insanlar için... oraya erişmek imkânsız.” Kinsky omuzlarını silkti. Diğerleri bir şey söylemediler. Peter Jansen komutayı aldı. “Bence yapmamız gereken şey şu. Önce bir ikmal istasyonu bulup, oradan ne temin edebileceğimize bakalım. Sonra da otoparka gitmeye çalışırız. Orada servis kamyonunu bekleriz. Oraya en kısa zamanda varmamız gerekiyor.”

“Öleceğimiz belli,” dedi Danny; sesi çatlıyordu.

“Hiçbir şey yapmadan bekleyemeyiz Danny,” dedi Peter ona güven vereceğini umduğu bir sesle. Danny’nin her an paniğe kapılabileceğini sezmişti; öyle olduğu takdirde bütün grubu tehlikeye atardı.

Bazıları homurdansa da, hepsi Peter’ın planını kabul etti kimse daha iyi bir fikir öne sürememişti. Bir yaprağın üstündeki çiy damlasından sırayla su içtikten sonra tekrar yürümeye başladılar. Bir yol izi, bir çadır veya insan varlığını gösterecek herhangi bir şey arıyorlardı. Zemindeki küçük bitkiler üstlerinden kemer halinde geçiyor, bazen tüneller oluşturuyordu. Bu tünellerin içinden ve heybetli ağaç gövdelerinin yanından geçerek ilerlediler. Ama görünürde bir ikmal istasyonu yoktu.

“Buradan bir an önce çıkmazsak hepimiz kan kaybından öleceğiz,” dedi Rick. “Ve bir türlü o lanet ikmal istasyonunu bulamıyoruz. Üstelik bizi öldürmek için arayan psikopat bir dev var. Ve her yanım su topladı. Dert etmemiz gereken başka bir şey var mı?”

“Karıncalar,” dedi Kinsky sakin bir sesle.

“Karıncalar mı?” diyerek araya girdi Danny korku içinde. “Ne olmuş karıncalara?”

“Duyduğum kadarıyla karıncalar büyük bir sorunmuş,” dedi Kinsky.

Rick yerde gördüğü büyük, sarı bir meyvenin önünde durdu. “Evet,” dedi. “Bu bir tespihağacıdır. Diğer adı çinleylağı. Meyvesi son derece zehirlidir; özellikle de böcekler ve böcek larvaları için. Başta sinnamoil

bileşikleri olmak üzere, içinde yirmi beş çeşit buharlaşıcı bulunur. Benim kürarım için bundan yararlanabilirim.” Sırt çantasını indirip tespih meyvesini içine tıktı. Meyvenin tamamı çantaya sığmamış, bir ucu kocaman bir kavun gibi dışarıya taşmıştı.

Karen ona sert bir bakış attı. “Zehir dışarıya sızacak.”

“Hayır,” dedi Rick eliyle sarı meyveye vurarak. “Kabuğu çok serttir.”

Karen ona kuşkuyla baktıktan sonra, “Senin hayatın söz konusu,” dedi ve yürümeye devam etti.

Danny Minot devamlı geride kalıyordu. Yüzü kızarmış, ikide bir elleriyle alnını siliyordu. Nihayet spor ceketini çıkarıp yere fırlattı. Süslü mokasenleri çamur içindeydi. Bir yaprağın üstüne oturup, gömleğinin içini kaşıdı; eline tek bir polen tanesi geldi. Bunu parmakları arasında yuvarlarken, “Benim çok tehlikeli allerjilerim olduğunu biliyor musunuz?” dedi. “Bu şeylerden biri burnuma gelecek olursa ciddi bir şoka girerim.”

Karen güldü. “O kadar alerjik değilsin! Öyle olsaydın, çoktan ölmüştün.”

Danny’nin fiskesiyle polen taneciği döne döne havada süzüldü.

Amar Singh etrafındaki hayat dolu ortama hâlâ hayranlıkla bakmaktaydı; mikro-dünyanın her tarafı minik yaratıklarla doluydu. “Keşke bir kameram olsaydı,” diye yakındı. “Bunu belgelemek isterdim.”

Hepsi genç bilim insanıydı ve bu mikro-dünya onlara daha önce hiç tanınmayan, adı konmamış yaratıkları sunuyordu. “Böyle bir yerin her bir karışından bir doktora tezi çıkarabilirsin,” dedi Amar. Bunu yapmaya karar verdi. Eğer hayatta kalmayı başarabilirse, bu yolculuktan muhteşem bir doktora tezi çıkaracaktı.

Küçük, torpidoya benzeyen eklemli gövdeleri ve altı bacağı olan yaratıklar yerde dolanıyordu. Adamakıllı küçüktüler ve her yana dağılmışlardı. Bazıları spagetti yer gibi mantarları emiyorlardı. İnsanlar yanlarından geçerken arada bir bunlardan biri korkarak bir ses çıkarıyor ve havaya fırlıyordu.

Erika Moll birini incelemek için durdu; eğilip yerden aldı. Böcek deli gibi kuyruğunu sallayarak debeleniyordu.

“Nedir bunlar?” diye sordu Rick, bir tanesini saçından çıkarıp atarken.

“Bunlara yay kuyruk böceği denir,” dedi Erika Moll. “Normal dünyada çok küçüktürler. İ harfi üstündeki noktadan büyük olmazlar. Karın kısmında bulunan bir yay mekanizması sayesinde uzun mesafelere

sıçrayabilir ve avcılardan kurtulabilirler.” Avucundaki böcek sanki bunu duymuş gibi birden havaya sıçradı ve bir eğreltiotunun arkasında gözden kayboldu.

İnsanların ayak seslerinden huzursuz olan yay kuyruk böcekleri havaya sıçrayıp duruyorlardı. Peter Jansen grubun önünde yürüyordu. Ter içinde kalmıştı. Vücutlarının hızla su kaybettiğini fark etti.

“Yeterince su içmeye özen gösterelim,” dedi diğerlerine. “Yoksa kurur gideriz.” Tepesi çiy damlalarıyla kaplı bir yosun kümesi gördüler. Avuçlarını birleştirerek çiy damlalarından su içtiler.

Karşılarına devasa bir ağaç gövdesi çıktı. Etrafa yayılmış köklerinden destek alarak yükseliyordu. Köklerin etrafından dolanırlarken keskin bir koku duyuldu. Bunu sanki yağmura benzeyen sesler izledi. Önden yürüyen Peter bir kökün üstüne çıkıp bakınca toprağın karşı tarafına yılan gibi kıvrılıp, sonra gözden kaybolan bir çift alçak duvar gördü. Bu duvarlar bir çeşit kuru maddeyle yapıştırılmış toprak parçalarından yapılmıştı.

Duvarlar arasında bir karınca sürüsü her iki yönde hızla yürümekteydi. Duvarlar bu karınca yolunu koruyordu. Bir noktada iki duvar da bir tünelin içine uzanmaktaydı.

Peter eğilip durmaları için diğerlerine işaret etti. Onlar da temkinkli adımlarla yaklaşıp karın üstü yatarak karınca kolonisine baktılar. Bu karıncalar tehlikeli miydi? Her biri Peter’ın önkolu kadardı. Çok büyük sayılmazlar, dedi içinden; rahatlamıştı. Nedense karıncaların bundan çok daha büyük olacaklarını düşünmüştü. Ama sayıları çok fazlaydı. Yüzlercesi bir arada yol boyunca koşturup yaptıkları tünelin içine giriyorlardı.

Diken gibi kılları olan gövdeleri kızılımsı kahverengiydi. Kafalarıysa kömür gibi, parlak siyahtı. Karınca yolundan yayılan koku, otoyol trafiğinden çıkan egzoz gibiydi. Asitli bir kokuydu, ama parfüm gibi bir rayihası da vardı. “Keskin koku formik asittir. Savunma amaçlıdır,” diye açıkladı Erika Moll karıncaları dikkatle izlerken.

“Burnunuza hoş gelen kokuysa feromondur,” dedi Jenny Linn. “Büyük ihtimalle koloninin kokusudur. Karıncalar bu kokuyu aynı koloni üyelerini tanımak için kullanırlar.”

“Bunların hepsi dişi,” dedi Erika. “Hepsi kraliçelerinin kızları.”

Karıncalardan bazıları ölü böcekleri veya böcek parçaları

taşımaktaydılar. Yiyecek taşıyanların hepsi yolun aynı yönünden, solundan gidiyorlardı. “Yuva girişi o tarafta,” dedi Erika. “Yiyecekleri oraya taşıyorlar.”

“Bu türü tanıyor musun?” diye sordu Peter.

Erika bir süre düşündü. “Mim... Hawaii’de yerli karınca türü yoktur. Hepsi istilacı türlerdir. İnsanlarla birlikte gelmişlerdir. Ama bunların Pheidole megacephala olduklarına eminim.” “İngilizce bir adları var mı?” diye sordu Rick. “Ben cahil bir etnobotanistim.”

“Koca kafalı karınca denir,” dedi Erika. “İlk defa Hint Okyanusu’ndaki Mauritius Adası’nda bulunmuş, ama şimdi dünyanın her bir yanma dağılmış durumdalar. Koca kafalı karıncalar gezegendeki en yıkıcı ve istilacı tür olarak bilinirler. Bu adaların ekosistemine büyük zarar vermişlerdir. Yerli Hawaii böceklerine saldırıp onları öldürürler. Bazı Hawaii böcek türlerinin kökünü kuruttular. Yuvalarındaki kuş yavrularını da öldürürler.” “Bu bizim için hiç iyi değil,” dedi Karen. Bir kuş yavrusu onların şimdiki halinden daha büyüktü.

“Kafalarının neresi büyük, göremiyorum,” dedi Danny. “Bunlar alt sınıf işçiler,” diye açıkladı Erica. “Üst sınıfların kafaları büyük olur.”

“Üst sınıflar mı?” diye sordu Danny gergin bir sesle. “Onlar nerede?”

“Üst sınıflar askerdir,” dedi Erika. “Koca kafalı karıncaların iki sosyal sınıfı vardır alt ve üst sınıflar. Alt sınıflar işçidir, küçüktürler ve sayıları çok fazladır. Üst sınıflar savaşçıdır ve muhafızdırlar. Daha büyüktürler ve daha az görünürler.”

“O halde bu koca kafalı askerler neye benzerler?”

Erika omuz silkti. “Koca kafalılara.”

O kadar çok karınca vardı ki... ve her biri de müthiş bir enerjiyle doluydu. Tek başına bir karınca tehdit oluşturmazdı, ama binlercesi... saldırgan ve açken... Bu tehlikeye rağmen genç bilim insanları onlara büyülenmiş gibi bakmaktan kendilerini alamıyorlardı. İki karınca durup antenlerini birbirine sürttüler; sonra bir tanesi arka kısmını sallayarak bir takırtı çıkardı. Diğer karınca bu isteği geri çevirmedi ve diğerinin ağzına bir damla sıvı kustu. Erika bu sahneyi diğerlerine açıkladı. “Yuva arkadaşından yiyecek dileniyordu. Aç olduğunu ifade etmek için poposunu sallayıp o takırtıyı çıkardı. Tıpkı köpeklerin ince sesler çıkararak...”

Danny onun sözünü kesti. “Bir karıncanın diğerinin ağzına yemek kusmasını seyretmek hiç de hoş değil. Hadi, gidelim, lütfen.”

Karınca yolu fazla geniş değildi. Karşı tarafa kolayca geçebilirlerdi, fakat karınca kolonisiyle karşılaşmaktan kaçındılar. “Karıncalardan birinin ayak bileğimize takılmasını istemeyiz,” dedi Peter.

Jarel Kinsky durmuş, tepelerinde yükselen o kök salmış ağaca bakıyordu. “Bu ağacı tanıyorum,” dedi. “Dev bir albesia ağacıdır. Öbür tarafında bir ikmal istasyonu olduğuna eminim.” Köklerden birine tırmandı, bir süre üstünde yürüdükten sonra aşağıya atladı. “Evet, sanırım oraya yaklaşıyoruz.” Kinsky grubun önüne geçip albesia ağacının sol tarafından dolandıktan sonra önüne çıkan ölü eğreltiotlarını iterek yürümeye başladı.

Peter Jansen yavaşladı. Karıncaların görünüşü hoşuna gitmemişti; grup ilerlerken arada bir arkaya bakıp onları kollamak istiyordu. Sıranın son adamı Rick Hutter’dı; sırt çantasında tespih meyvesi, elinde ot mızrağı vardı. Peter onun yanına gitti. “Rick, mızrağını bir süre için alabilir miyim? Arkadan ben yürürüm.”

Rick ona mızrağı verip yürümeye devam etti.

O sırada Kinsky önüne çıkan bir yaprağı kenara itip, yüksek sesle, “Eğer Nanigen’e dönebilirsek, jeneratörü çalıştırmak için gizli konsolu bulmamız gerekecek,” dedi. “Bay Drake bunu istemese de...” Birden olduğu yerde durdu. İleride, biraz uzakta, ağacın köklerinin gerisinde bir çadırın tepesi görünüyordu.

“İstasyon! İkmal istasyonu!” diye bağırdı Kinsky ve çadıra doğru koşmaya başladı.

Karınca yuvasının girişini görmedi.

Bir palmiye ağacının tabanından çıkan, yapıştırılmış topraktan oluşan yapay bir tüneldi. Kinsky tünel ağzının yanından koşarak geçti. Tünelin etrafında muhafızlık yapan birkaç düzine koca kafalı asker karınca duruyordu. Bunlar işçilerden iki üç kat daha büyüktü. Gövdeleri soluk kırmızı ve kıllıydı. Parlak siyah kafaları aşırı büyük, kaslı, zırh tabakasıyla kaplıydı ve savaşmak için tasarlanmış çenelerle donatılmıştı. Gözleri siyah mermerler gibiydi.

Çadıra koşan Kinsky’yi gördüler.

Bir anda bütün askerler ona doğru yöneldi. Kinsky kendisine doğru koşan dev karıncaları görüp yana kaçmaya çalıştı. Fakat askerler hemen etrafını sardılar ve onun kaçış yolunu kapadılar. Kinsky mızrağını başının üstüne kaldırıp, giderek daralan karınca çemberi içinde geriledi. “Defolun!” diye bağırdı ve mızrağını askerlerden birine savurdu, ama

karınca mızrağı çenesiyle kavrayıp ucunu kopardı. Birkaç asker daha gelip Kinsky'yi yere devirdikten sonra biri onun bileğini kıskacıyla kaptı. Kinsky bağıra çağıra elini sallayarak karıncayı silkelemeye çalıştı. Fakat karınca bileğini kıskacının arasına almış, başını iki yana sallıyordu. Eli kopunca karınca havaya uçtu, yere düşüp ağzında Kinsky'nin eliyle koşmaya başladı. Kinsky çığlıklar atarak dizleri üstüne çökmüş, kan fışkıran kesik bileğini tutuyordu. Bir asker Kinsky'nin sırtına tırmanıp çenelerini kulağının arkasına taktı ve kafa derisini sıyırmaya başladı. Kinsky yere düştü, kıvranıyordu. Saniyeler içinde askerler onun kollarını ve bacaklarım iki yana açtılar ve farklı yönlere doğru çekmeye başladılar; parçalamaya çalışıyorlardı. Bir asker kıskacını onun çenesinin altına geçirince Kinsky'nin feryatları gırtlağından çıkan bir böğürtüyle son buldu; boğazından fışkıran kan karıncanın kafasını kızıla boyamıştı. Küçük işçiler de saldırıya katılınca Kinsky'nin vücudu bir karınca yığını altında kayboldu.

Peter Jansen o tarafa doğru koşmuş, mızrağı sallayıp bağırarak karıncaları Kinsky'den uzaklaştırmaya çalışmıştı, ama iş işten geçmişti. Peter asker karıncaların önünde hiç kımıldamadan durarak o sahneyi dehşet içinde seyretti. Diğerlerinin kaçabilmeleri için onları oyalamak amacıyla karıncalara doğru ilerlemeye başladı. O anda elinde bıçağıyla yanında duran Karen'ı fark etti. "Git buradan," dedi Peter ona.

"Hayır," dedi Karen. Bıçağı önünde tutarak dizleri üstüne çöküp karıncalara döndü. Karıncaları oyalayarak diğerlerine kaçmaları için zaman kazandırabilirdi. Bu arada yuvadan yeni askerler çıktı ve düşman nerede diye bakınmaya başladılar. Bir tanesi ağzı açık halde Peter ve Karen'a doğru yöneldi.

Peter mızrağını karıncaya fırlattı. Karınca yana çekilip kurtuldu ve büyük bir hızla ona doğru koşmaya başladı.

"Beni bırak Peter!" diye bağırdı Karen. Karıncalardan geriye doğru gidip havaya sıçradı; normal bir insanın yapamayacağı kadar yükseğe sıçrayıp karıncalardan uzak bir yere kedi gibi düştü. Aynı anda kemerindeki sprey şişesini çıkardı, içinde savunma kimyasalları olan bu şişeyi Vin Drake'e göstermek için getirmişti. Benzol. Karıncaların benzolden hiç hoşlanmadıklarını biliyordu. Yaklaşmakta olan bir karıncaya doğru püskürttü. Karınca o anda durdu, döndü... ve kaçmaya başladı.

"Çok iyi," diye bağırdı Karen. Sprey işe yaramıştı. Karıncalar

tavşanlar gibi kaçıyordu.

Gözünün ucuyla diğerlerinin de karınca yuvasından uzağa koştuklarını gördü. Güzel. Zaman kazanıyordu. Püskürtmeye devam etti; bu sprey karınca saldırısını durdurmuş ve onları uzak tutmuştu. Ne var ki, şişede az bir miktar vardı. Ve askerler yuvadan dışarıya çıkmaya devam ediyorlardı. Yuvada alarma geçilmişti. Bir karınca Karen'ın üstüne atlayıp göğsüne çıktı, gömleğini yırtıp boynunu ısırmaya çalıştı.

"Hai!" diye bağıran Karen karıncayı başının arkasından yakalayıp havada tuttu, diğer eliyle de bıçağını karıncanın kafasına sapladı. Bıçak kafasını delince saydam bir sıvı fışkırdı bu hemolimp, yani böcek kanıydı. Karen hemen onu öteye fırlattı. Beyni harap olan karınca yerde seğirmeye başladı. Ama karıncaların korku veya korunma gibi duyguları yoktu. Karen üstüne gelen askerlerden kurtulmak için sirk cambazı gibi havada bir ters salto atarak ayakları üstüne düştü ve koşmaya başladı.

Önünde inanılmaz bir süratle koşan, yaprakların üstünden atlayarak ceylanlar gibi kaçan diğer insanları görüyordu. Nasıl bu kadar hızlı koşabilirlerdi? Ben hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, diye geçirdi içinden. Mikro-dünyada vücutlarının çok daha güçlü ve hızlı olduğu belliydi. Bunu düşünmek Karen'a insanüstü bir güç verdi ve coşturdu. Önüne çıkan engellerin üstünden inanılmaz yüksekliklere sıçrayarak geçiyordu. Mikro-dünya ölçülerine göre saatte yaklaşık yetmiş kilometre hızla koştuğunu fark etti. Bıçağımla ve çıplak ellerimle bir karınca öldürdüm, diye düşündü.

Çok geçmeden karıncaların görüş alanından çıktılar. İleride, biraz uzakta çadır görünüyordu.

İşçi karıncalar Kinsky'nin cesedini doğramaya devam ettiler. Kollarını ve bacaklarını kopardıktan sonra gövdesini de parçalara ayırdılar. Kaburgalarım ve belkemiğini ayırırken çatır çatır sesler çıkarıyorlardı. Dökülen kam içtiler. Ortalıkta yırtık elbise kumaşı, kan ve bağırsaklar kalmıştı. Karıncalar eti yeraltına taşımaya başladılar.

Karen bir an durup geriye bakınca karıncaların Kinsky'nin başını delikten aşağıya taşıdıklarını gördü. İşçilerin sürüklediği kesik baş yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyordu.

15. BÖLÜM

NANİGEN MERKEZİ
29 EKİM, SAAT 10.00

Oahu merkezinde güneşli bir gün vardı ve Nanigen'in toplantı odasından adanın bir yarısı görülebiliyordu. Pencereler şekerkamışı tarlaları üzerinden Farrington Otoyolu'na kadar uzanan, buradan da hayalet gibi görünen Deniz Kuvvetleri'ne ait gri gemileri ve Honolulu'nun beyaz kulelerini gören bir konumdaydı. Şehrin ötesinde puslu bir yeşil ve mavinin iç içe geçtiği tırtıklı dağ dorukları ufuk çizgisini dolduruyordu. Bu doruklar Ko'olau Dağlarıydı. Tepelerinde bulutlar birikmeye başlamıştı.

"Bugün Pali üstüne yağmur yağacak. Genellikle böyle olur," dedi Vin Drake kendi kendine. Yağmur sorunu çözerdi. Karıncalar çoktan çözmedilerse... Tabii, hayatta kalan olursa, bir ikmal istasyonuna sığınabilirdi. Bu ayrıntıyı unutmaması gerekiyordu.

Drake pencere önünden ayrılıp kendisini bekleyen bir grup insanın oturmakta olduğu uzun, cilalı masaya gitti. Karşısında şirketin güvenlikten sorumlu başkan yardımcısı Don Makele oturuyordu. Nanigen'in medya görevlisi Linda Wellgroen ve onun yardımcısıyla birlikte çeşitli şubelerden de katılanlar vardı.

Masanın karşı ucunda çerçevesiz gözlüklü, zayıf bir adam tek başına oturuyordu. Doktor Edward Catel, Nanigen'e sermaye sağlayan Davros ilaç şirketleri konsorsiyumunun irtibat sorumlusuydu. Davros Konsorsiyumu Nanigen'e bir milyar dolar yatırım yapmıştı; Edward Catel, Davros yatırımcıları adına Nanigen'deki olayları denetliyordu.

Drake anlatıyordu. "Yedi yüksek lisans öğrencisi. Mikro dünyamızda saha çalışması yapmaları için onları işe alacaktık. Kayboldular. Mali işler müdürümüz Alyson Bender da kayıp."

Güvenlik şefi Don Makete, "Belki dalgaları seyretmek için Kuzey Sahili'ne gitmişlerdir," dedi.

Drake saatine baktı. "Şimdiye kadar bizimle temas kurmaları gerekirdi."

"Kayıp şahıs ihbarında bulunayım," dedi Don Makete.

"İyi fikir," diye karşılık verdi Drake.

Polis, içinde Alyson'ın cesedi ve öğrencilerin kıyafetleri olan şirket aracını acaba ne zaman bulacak diye düşündü Drake. Araba gelgitte

oluşan doğal koyun içine uçmuştu. Polislerin bu kazadan pek bir anlam çıkaracaklarını sanmıyordu. Polis memurları Hawaii yerlileriydi ve tüm Hawaii'liler gibi kendilerini fazla sıkmazlar, asgari çalışma gerektirecek en basit açıklamayı kabul ederlerdi. Buna rağmen Drake polis kuvvetlerinin bu işe fazla ilgi göstermemeleri için Don Makete ve medya görevlilerine talimatlar verdi. "Şu sıralarda medyanın dikkatini üstümüze çekmek Nanigen'e zarar verir. Büyük bir patlamayla büyüme aşamasındayız. Sessizce çalışıp tensör jeneratöründeki aksaklıkları, özellikte de mikro-vurgunları düzeltmemiz gerekiyor."
Medya sorumlusu Linda Wellgroen'e döndü. "Senin görevin bu konuda çıkacak haberleri önlemek."

"Anlaşıldı," dedi Wellgroen.

"Eğer medyadan sorular gelirse, onlara karşı sıcak ve yardıma hazırmış gibi davran, fakat hiç bilgi verme." Drake devam etti. "Görevin can sıkıcı olmak."

"Bu benim özgeçmişimde belirtiliyor zaten," dedi Wellgroen gülerek. "Kriz anlarında medyayı belirsiz bilgilerle meşgul etmekte çok tecrübeli olduğum yazıyor."

"O çocuklar tensör jeneratörüne girmiş olamazlar, değil mi?" diye sordu güvenlik şefi Don Makele.

"Tabii ki hayır," dedi Drake.

Linda Wellgroen not defterine bir şeyler yazdıktan sonra, "Bayan Bender'a ne olduğu konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Drake endişeli göründü. "Doğrusunu isterseniz, Alyson'ın son günlerdeki hali beni kaygılandırıyordu. Büyük bir bunalım içinde gibiydi ve çok üzgündü. Eric Jansen'la bir gönül ilişkisi vardı ve Eric boğulduğu zaman... galiba Alyson bunu kaldıramadı."

"Sizce Alyson Bender kendi canına kıymış olabilir mi?" diye sordu Linda Wellgroen.

Drake başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Sonra Don Makele'ye döndü. "Polislere Alyson'ın ruh halinden de söz et."

Toplantı sona erdi. Linda Wellgroen not defterini kolunun altına sıkıştırıp odadan dışarı çıktı; diğerleri de onu takip ederken son anda Vin Drake, Don Makele'nin kolunu tutup, "Bekle," dedi.

Drake kapıyı kapatırken güvenlik şefi içeride onu bekledi. Artık salonda sadece Makele, Drake ve toplantı boyunca hiç konuşmamış olan Davos danışmanı Edward Catel vardı.

Drake ve Catel birbirlerini yıllardır tanırlardı. Çeşitli anlaşmalarda birlikte çalışarak bir hayli para kazanmışlardı. Vin Drake'e göre Ed Catel'ın en önemli vasfı, duygularını hiç belli etmemesiydi. Adam hiçbir duygusunu ifade etmezdi. Catel doktordu ama yıllardan beri hiç hasta tedavi etmemişti. Tek ilgisi para, anlaşmalar ve büyümekti. Buz gibi bir adamdı.

Drake bir süre bekledikten sonra, "Durum medya görevlilerimize anlattığımdan farklı," dedi. "O çocuklar mikro-dünyaya girdiler."

"Ne oldu efendim?" diye sordu Makele.

"Sanayi casuslarıymışlar," dedi Drake.

Catel ilk kez konuştu. "Neden böyle düşünüyorsun Vin?" Tekdüze, sakin bir konuşması vardı.

"Peter Jansen'ı Omicron Projesi alanında yakaladım. Orası yasak bölgedir. Elinde bir hafıza çubuğu vardı. İçeriye girdiğim zaman yüzündeki suçlu ifadeyi gördüm. Onu yakalayıp hemen
o alandan çıkardım. Robotlar onu öldürebilirlerdi."

Catel tek kaşını kaldırdı; yüz kaslarını çok iyi kontrol edebiliyordu. "Eğer bir doktora öğrencisi içeriye girebiliyorsa, demek ki, Omicron bölgesi pek güvenli değilmiş."

Drake sinirlendi. "Bölge çok sıkı güvenliklidir. Ama güvenlik robotlarını her zaman aktif tutamayız o takdirde kimse o bölgeye giremez. Güvenlik konusunu asıl ben sana sormalıyım Ed. Öğrencilerini işe almamıza izin vermesi için Profesör Ray Hough'a dünyanın parasını verdin."

"Ona bir dolar bile vermedim Vin. Adamın Nanigen'de hissesi var. Tezgâh altından."

"Ne olmuş yani? O öğrencilerin davranışlarından sen sorumlusun Ed. O çocukları buraya getirmek için Cambridge'teki durumu sen ayarladın."

"Vurgun sorununu halletmiş değilsin," dedi Catel. "Hayatları ciddi bir tehlike altında olduğu halde onları mikro-dünyaya gönderdin. Yoksa sadece tahmin mi yürütüyorum?"

Drake ona aldırmadan odanın içinde volta atmaya başladı. "Liderleri Peter Jansen," diye devam etti. "Ölen başkan yardımcımız Eric Jansen'ın kardeşi. Peter mantıksız bir şekilde ağabeyinin ölümü için Nanigen'i suçluyor. Öç peşinde. Şirket sırlarımızı çalmaya çalışıyor. Aklında teknolojimizi satmak olabilir..."

"Kime satacak?" diye sordu Catel.

“Önemi var mı?”

Catel gözlerini kıstı. “Her şeyin önemi var.”

Drake onu duymazlıktan geldi. “Bu casusluk işine bir Nanigen çalışanı da dahil,” diye devam etti Drake. “Jarel Kinsky adında bir kontrol odası operatörü.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu Catel.

Drake omuz silkti. “Kinsky de kayıp. Sanırım, o da mikro-dünyada, Waipaka Botanik Bahçesi’nde. Orada para karşılığı öğrencilere rehberlik ediyordur. Bence yapmaya çalıştıkları şey, bizim sahada nasıl çalıştığımızı ve neler bulduğumuzu öğrenmek.”

Doktor Catel dudaklarını büzdü, fakat başka bir şey söylemedi.

“Bir kurtarma operasyonu başlatayım...” dedi Makele.

Drake onu susturdu. “Çok geç. Artık ölmüşlerdir.” Güvenlik şefine sert bir bakış attı. “Nanigen senin nöbetinde saldırıya uğradı Don. Ve sen fark etmedin. Bunu açıklamak ister misin?” Don Makele’nin çenesi kasıldı. Üstünde bir havai gömlek vardı. Fark edilir bir göbeği olmasına rağmen kaslı çıplak kollarında bir damla yağ yoktu. Drake onun taş gibi gerildiğini fark etti. Don Makele eski bir deniz piyade istihbarat subayıydı. Böyle bir güvenlik zafiyeti -burnunun dibinde bir casus çetesi olması- bağışlanacak şey değildi. “İstifamı sunuyorum efendim,” dedi Drake’e. “Şu andan başlamak üzere.”

Drake gülümseyerek onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Adamın gömleği terden ıslanmıştı. Birkaç iyi seçilmiş kelimeyle bir eski deniz piyade subayını terletebildiğini görmek hoşuna gitti. “İstifan kabul edilmedi,” dedi. Güvenlik şefini küçük düşürmüştü; artık Drake’i memnun etmek için her şeyi yapardı. “Waipaka Botanik Bahçesi’ne git ve bütün ikmal istasyonlarını topla Don. Hepsini. Topla ve buraya getir. Temizlenmeleri ve yenilenmeleri gerekiyor.”

Böylece hayatta kalanlar varsa, bir istasyona sığmam azlardı.

Doktor Catel çantasını alıp kapıya doğru yöneldikten sonra Drake’e bakıp hafifçe başını salladı ve tek kelime etmeden dışarıya çıktı.

Vin Drake bu baş işaretinin ne anlama geldiğini biliyordu. Bu pisliği hemen temizlersen, Davros Konsorsiyumu nun haberi olmaz.

Drake pencereye gidip dışarıya baktı. Her zamanki gibi dağların karşısından esen alize rüzgârları çok geçmeden yağmuru getirecekti. Endişeye gerek yoktu. Silah ve koruyucu donanım olmadan mikro-diinyadaki bir insanın hayatta kalma süresi günlerle değil, saatlerle, hatta

dakikalarla sınırlıydı. “Tabiat Ana gerekeni yapacaktır,” diye mırıldandı kendi kendine.

16. BÖLÜM

ECHO İSTASYONU
29 EKİM, SAAT 10.40

Y

edi doktora öğrencisi çadırın girişinde toplandılar. Çadır kapısındaki bir tabelada, ECHO İKMAL İSTASYONU. NANIGEN MlKRO-TEKNOLOJI MÜLKÜDÜR yazılıydı. Hâlâ Kinsky’nin korkunç ölümünün yarattığı şok ve dehşet içindeydiler. Bu kadar hızlı koşabildikleri için duydukları şaşkınlık hâlâ sürüyordu. Danny Minot mokasenlerini kaybetmişti. Olimpiyat sprinterlerini bile hayran bırakacak bir depar atarken ayakkabıları ayaklarından fırlamıştı. Şimdi çamurlu çıplak ayaklarıyla orada durmuş, başını iki yana sallıyordu. Karen’ın karıncalarla nasıl savaştığını, havada salto atışını da görmüşlerdi.

Mikro-dünyada daha önce hayal bile edemeyecekleri şeyleri yapabildikleri belliydi artık.

Her an yeni bir karınca kolonisinin saldırısı olabilir diye ikmal istasyonunu hızla aradılar, içi çeşitli kutularla dolu olan çadır beton bir zemin üstüne kurulmuştu. Zeminin ortasında çelik bir ambar kapağı vardı. Kapak çarklı bir kilit sistemiyle
açılıyordu. Peter Jansen çarkı çevirip kapağı açtı. Karanlığın içine bir merdiven iniyordu. “İnip, bir bakayım,” dedikten sonra baş lambasını yakıp merdivenden indi.

İndiği yer karanlık bir odanın ortasıydı. Baş lambasını çevirince yatakları ve masaları gördü. Sonra duvardaki elektrik düğmelerini fark etti. Düğmelere basınca oda aydınlandı.

Burası beton bir sığınak, asgari konforu olan bir yaşam alanıydı. İki duvara bitişik üç yatak, üstünde temel laboratuvar gereçleri olan

tezgâhlar, yemek yeme alanı ve masasıyla pişirme ocağı vardı. Bir kapıdan sığınağın enerji kaynağına geçiliyordu. Başlarının üstünde D-boyutlu bir çift el feneri pili duruyordu. Başka bir kapı tuvalet ve duşa açılmaktaydı. Bir sandık, içinde dondurulmuş yiyecekler olan poşetlerle doluydu. Bu sığınak yırtıcı hayvanların bulunduğu bu tehlikeli biyolojik ortamda emniyetli bir yerdi.

Burada Disneyland gezisi yapmıyoruz," dedi Peter Jansen. Bitkin bir halde masaya oturdu. Kinsky'nin ölümü hâlâ aklından çıkmadığı için doğru dürüst düşünemiyordu.

Karen King sırtını duvara yasladı. Üstü başı karınca kanıyla kaplıydı. Hafif sarı renkli, saydam ve yapışkan olan kan çok çabuk kuruyordu.

Danny Minot da iki büklüm halde yemek masasına oturmuştu. Artık parmak uçlarıyla yüzünü ve burnunu kaşımıyordu.

Laboratuvar tezgâhında bir bilgisayar vardı. "Bundan bazı bilgiler edinebiliriz," dedi Jenny Linn ve makineyi açtı. Bilgisayar açıldı ve parola çerçevesi belirdi. Tabii, parolayı bilmiyorlardı. Bu gibi şeylerde onlara yardım edecek Jarel Kinsky de artık yoktu.

"Burada emniyette değiliz," dedi Rick Hutter. "Drake her an gelebilir."

Amar Singh ona hak verdi. "Bence yanımıza yiyecek ve gereç alıp hemen buradan gidelim."

"Ben dışarıya çıkmak istemiyorum," dedi bir yatağın üstünde oturan Erika Moll titreyen bir sesle. Neden Münih'teki üniversitesinden ayrılmıştı sanki? Avrupa'da yapılan araştırmaların emniyetli ortamını arıyordu. Bu Amerikalılar ateşle oynarlardı.

Hidrojen bombaları, mega güçlü lazerler, insansız katil uçaklar, insanları mikro ölçülerde küçültmeler... Amerikalılar şeytan yaratıcılarıydılar. Kontrol edemedikleri teknolojik şeytanları uyandırıyorlardı, ama buna rağmen bu güce sahip olmaktan memnundular.

"Burada kalamayız," dedi Karen, Erika'ya. Onun ne kadar korktuğunu görebiliyordu. "Karşımızdaki en tehlikeli organizma böcek değil. İnsan."

Mantıklıydı. Peter ilk plana sadık kalmayı önerdi: Otoparka gitmeye çalışmak, Nanigen'e giden bir kamyona binmek ve bir şekilde tensör jeneratörüne girmek... "En kısa zamanda normal boyutlarımıza dönmeliyiz. Fazla zamanımız yok."

"Jeneratörü nasıl çalıştıracağımızı bilmiyoruz," dedi Jenny Linn.

"O engeli sonra aşarız."

“Kamyona binebilmek için iyi gereçlerimiz var,” dedi Rick. “Sırt çantasında bulduğumuz ip de işe yarar.” İkmal sandıklarının içini karıştırırken bir çift telsiz kulaklığı daha bulmuştu. Böylece artık dört tane telsizleri vardı.

“Yapacağımız tek şey var,” dedi Danny. “Yardım istemek.” Mikrofonlu kulaklıklardan birini kaldırıp gösterdi.

“Nanigen’i ararsan,” dedi Rick. “Vin Drake bizi aramaya gelir. Elinde büyüteçle değil, bizi çizmesiyle ezmek için.”

Peter çok gerekmedikçe telsizi kullanmamalarını önerdi; Drake dinliyor olabilirdi.

“Sizi anlamıyorum,” dedi Danny. “Yardım istememiz gerek.”

Jenny Linn bu konuşmalara katılmıyordu; bunun yerine birer birer dolapları açıp içine baktı. Bir laboratuvar defteri buldu, açıp sayfaları karıştırmaya başladı. İlk birkaç sayfaya birisi elyazısıyla bir şeyler yazmıştı hava ölçümleri, numune toplama faaliyetlerinin kayıtları. Haritaya rastlayana kadar işe yarar bir şey bulamadı.

“Arkadaşlar, şuna bakın,” dedi Jenny defteri masaya koyup açarak.

Deftere birisi Manoa Vadisinin kabataslak bir haritasını çizmişti. Haritada seralardan ve otoparktan giderek uzaklaşan, Tantalus Zirvesi ne kadar Fern Gully içine serpiştirilmiş ikmal istasyonlarının yeri gösteriliyordu. İkmal istasyonları NATO alfabesine göre adlandırılmıştı. Alfa, Bravo ve Charlie ile başlayıp Kilo’ya kadar devam ediyordu. TANTALUS ÜSSÜ’NE - BÜYÜK KAYA yazılı bir ok işareti vardı. Haritada Tantalus Krateri ve üs görünmüyordu.

Her ne kadar eksik ve acemice çizilmiş olsa da, bu haritada çok değerli bilgiler vardı. İkmal istasyonlarının yerlerini gösterdiği gibi, belli ağaçlar, kayalar veya eğreltiotu kümeleri gibi doğal işaretler belirtilerek istasyonların bulunmasını kolaylaştırıyordu. Otoparkın bitişiğinde bir istasyon vardı. Bu haritaya göre Alfa İstasyonu bir beyaz zencefil kümesinin altındaydı.

“Alfa İstasyonu’na gidebiliriz,” dedi Peter Jansen. “Belki orada kalmayız, ama hiç değilse daha çok erzak ve bilgi edinebiliriz.”

“Neden bir yere gidelim ki?” dedi Danny. “Kinsky haklıydı. Vin’le uzlaşmaya çalışmalıyız.”

“Sakın ha!” dedi Rick ona bağırarak.

“Lütfen, kesin artık!” dedi Amar Singh. Çatışmalardan hiç hoşlanmıyordu. Önce Rick ve Karen atışmışlar, şimdi de Rick Danny’ye

çullanıyordu. “Rick, herkesin farklı tarzları olabilir. Danny’ye karşı daha hoşgörülü olmalısın...”

“Saçmalamayı bırak Amar. Bu herif ahmaklığıyla hepimizin ölümüne sebep olacak.”

Peter durumun giderek kontrolden çıkmaya başladığını hissetti. Onları kesinlikle yok edecek tek şey grup içinde çıkacak çatışmalar olurdu. Bir ekip olmak zorundaydılar, yoksa çok geçmeden ölürlerdi. Ne yapıp edip, hayatta kalabilmek için işbirliği yapmanın şart olduğunu bu kavgacı bilim insanı grubunun anlamasını sağlamalıydı. Ayağa kalkıp masanın başına gitti ve susmalarını bekledi. Neden sonra herkes sustu.

“Didişmeniz bitti mi?” dedi. “Şimdi, iyi dinleyin. Artık Cambridge’te değiliz. Akademik dünyadayken sizler rakiplerinizi eleyerek ve herkesten daha akıllı olduğunuzu kanıtlayarak ilerlediniz. Bu ormandaysa hedef ilerlemek değil, hayatta kalmak. Hayatta kalabilmek için işbirliği yapmalıyız. Ve bizi tehdit eden ne varsa öldürmek zorundayız, yoksa biz öldürülürüz.”

“Of, öldür ya da öldürül,” dedi Danny usanmış bir ifadeyle. “Ta Victoria döneminden kalma, modası geçmiş sahte Darwin felsefesi.”

“Danny, hayatta kalabilmek için ne gerekiyorsa yapmak zorundayız,” dedi Peter. “Ama hayatta kalmak öldürmekten ibaret değil. İnsan olarak kim olduğumuzu bir düşün. Bir milyon yıl önce atalarımız Afrika yaylalarında hayatta kalabilmek için ekip halinde çalıştılar. Çete kelimesi daha uygun o zamanlarda insan çeteleriydik. Bir milyon yıl önce beslenme zincirinin tepesinde biz yoktuk. Bizi avlamak isteyen pek çok hayvan vardı aslanlar, leoparlar, timsahlar. Ama biz insanlar yırtıcı avcılarla çok uzun zamandan beri savaşıyoruz. Hayatta kalabilmemizi aklımıza, silahlarımıza ve işbirliği yapmamıza borçluyuz. Bence hepimiz bu yolculuk için yaratıldık. Bu durumu doğada daha önce kimsenin görmediği şeyleri görmek için bir ömür boyu gelebilecek en büyük fırsat olarak düşünelim. Ama ne yapacağımıza nasıl karar verirsek verelim, birlikte çalışmalıyız, yoksa ölürüz. Gücümüz sadece ekibin en zayıf üyesinin gücü kadardır.” Peter bir an sustu; acaba konuşması karşısındaki çokbilmiş doktora öğrencileri için vaaz gibi mi olmuştu?

Öğrenciler Peter’ın sözlerini sindirmeye çalışırken bir süre kimseden ses çıkmadı.

İlk konuşan Danny Minot oldu. Peter’a döndü. “En zayıf üye derken sanırım, beni kastettin.”

“Öyle demedim Danny...”

Danny onu susturdu. “Kusura bakma Peter. Ben kaşları birbirine dolanmış, kıllı yumruğumun içindeki kaya parçasıyla bir leoparın beynini dağıtacak mağara adamı değilim. Tersine, şehir ortamında yetişmiş, eğitimli bir insanım. Burası Harvard Meydanı değil. Pitbul köpeği büyüklüğünde karıncaların üşüştüğü, yeşil bir cehennemdeyiz. Ben bu sığınakta kalıp, yardım gelmesini bekleyeceğim.” Duvara vurdu. “Burası karınca-geçirmez.”

“Kimseden yardım geleceği yok,” dedi Karen ona.

“Bunu zamanla göreceğiz.” Danny onlardan ayrılıp tek başına oturdu.

Amar diğerlerine bakıp, “Peter haklı,” dedi. Peter’a döndü. “Ben ekipteyim.” Sonra sırtını yaslayıp, bir şey düşünüyor gibi gözlerini kapadı.

“Ben de ekipteyim,” dedi Karen.

Erika Moll da sonunda razı oldu. “Peter haklı.”

“Bence bize bir lider lazım,” dedi Jenny. “Bence liderimiz Peter olmalı.”

“Bu grupta herkesle iyi geçinen tek kişi Peter,” dedi Rick ve Peter’a döndü. “Bizi yönlendirecek tek kişi sensin.”

Danny’nin katılmadığı oylama sonucu bu karar resmileşti. Şimdi mesele ekibin hareket birliğini sağlamaktı.

“Önce bir şeyler yememiz gerek,” dedi Rick. “Açlıktan ölüyorum.”

Gerçekten de hepsi kurtlar gibi acıkmıştı. Bütün gece uyumamışlar ve hiçbir şey yememişlerdi. Üstelik bir de karıncalardan kaçmak için yaptıkları ölümüne koşu vardı.

“Epeyce kalori yakmış olmalıyız,” dedi Peter.

“Hayatımda böyle acıkmamıştım,” dedi Erika Moll. “Vücutlarımız çok küçük,” dedi Karen. “Bu yüzden çok daha hızlı kalori yakıyoruz. Tıpkı bir serçe gibi.”

Hazır yiyecek paketlerini çıkarıp açtılar ve göz açıp kapayana kadar tükettiler. Zaten pek az bir şey vardı. Büyük bir çikolata buldular; Karen çakısıyla bunu yedi eşit parçaya böldükten sonra bu da bir anda bitiverdi.

Otoparka yapacakları yolculuk sırasında işe yarar bir şeyler bulabilmek için sığınağı iyice aradılar. Kapakları olan plastik laboratuvar şişeleri bulup bunları masanın üstüne dizdiler. Şişeleri su ve bulabildikleri kimyasal bileşikleri saklamak için kullanacaklardı. “Tıpkı böcekler gibi, bize de kimyasal silahlar lazım,” dedi Jenny.

“Evet, bana da kürarımı saklamam için bir kavanoz gerek,” dedi Rick.

“Kürar,” dedi Karen. “Tabii.”

“Tehlikeli bir maddedir,” dedi Rick.

“Nasıl hazırlanacağım bilirsen.”

“Biliyorum!” dedi Rick sinirlenerek.

“Kim öğretti sana Rick? Bir avcı mı?”

“Tezleri okudum...”

“Kürar hakkında tezler.” Rick’i öfke içinde bırakan Karen başka bir şeye döndü.

Sandıklardan birinde üç tane çelik pala buldu. Her palanın bir kemeri ve kılıfı vardı ve kemerin cebine bir elmas bıçak bileğisi yerleştirilmişti. Peter Jansen palalardan birini alıp keskin tarafına parmağıyla dokundu. “Çok keskinmiş,” dedi. Denemek amacıyla palayı ahşap masanın kenarına vurdu; pala sanki yumuşak bir peynire girer gibi masaya gömüldü. Bu palalar neşterden daha keskindi.

“Mikrotom kadar kesin,” dedi Peter. “Laboratuvarda doku kesmek için kullanmıştık.”

Peter elmas bileğiyi palanın kenarına sürttü. Bileğiler palaları en keskin halinde tutmak için bulunduruluyor olmalıydı. “Kenarları o kadar ince ki, büyük ihtimalle çok çabuk köreliyorlardır. Ama gerektiği zaman bileyleriz.” Bu palalar bitkiler arasından yol açmak için çok işe yarayacaktı.

Karen King bir palayı alıp başının üstünde çevirdi. “Dengesi çok iyi,” dedi. “İyi bir silah olur.”

Karen palayı çevirirken Rick Hutter telaşlanarak geri çekildi. “Birinin kafasını uçuracaksın,” diye uyardı onu.

Karen ona sırıtarak baktı. “Ne yaptığımı biliyorum. Sen tespih meyvelerin ve üfürme oklarınla ilgilen.”

“Üstüme gelme!” diye patladı Rick. “Senin neyin var?” Peter araya girdi. Ekip halinde çalışmaya söz vermişlerdi, ama bu iş o kadar kolay olmayacaktı. “Lütfen Rick, Karen, tartışmazsanız çok seviniriz. Hepimiz için tehlikeli oluyor.”

Jenny Linn, Rick’in omzuna dokundu ve, “Karen korkusunu ifade ediyor,” dedi.

Karen bunu hoş karşılamadı, ama başka bir şey söylemedi. Jenny haklıydı. Karen bu palaların bazı yırtıcıları, örneğin, kuşları durduramayacağını biliyordu. Korktuğu için ikide bir

Kick'i iğneliyordu. Korkusunu diğerlerinin önünde ifşa ettiği için utanmıştı. Sakinleşmek için merdiveni tırmanıp ambar kapağını açtı ve yukarıya çıktı. Çadırın altında saklanan sandıkların içine baktı. Bir tanesinde yiyecek paketleri, birçok şişe ve numune, bir başkasındaysa bir saha ekibinin bırakmış olabileceği numuneler vardı. Bir muşamba altına gizlenmiş çelik bir çubuk buldu. Bu onun boyundan daha uzundu. Bir ucu sivri, diğer ucuysa büyük ve yassıydı. Bir an bu devasa metal şeyin ne olduğunu kestiremediyse de, sonra anladı. Merdivenlerden inip diğerlerine ne bulduğunu açıkladı. "Bir topluiğne!" dedi.

Topluiğnenin çadırda ne işi olduğunu kimse kestiremedi. büyük ihtimalle bir şeyi yere raptetmek için kullanılmıştı. Her halükârda, iğne çeliktendi ve bunu bir silah biçimine getirebilirlerdi. "Bileğileri iğneyi bilemek için kullanabiliriz," dedi Karen. "Ucunu büküp kanca yaparsak öldürücü olur. Hedefe saplanıp, geri çıkmaz. Zıpkın olur."

İğne merdivenden indiremeyecekleri kadar büyük olduğu için çadırın içinde çalıştılar. Elmas bileğileri kullanarak çeliği kesip şekil verdiler. Topluiğnenin yassı tepesini kesip hem kısalttılar hem de mızrak gibi dengeli olmasını sağladılar. Nöbetleşe çalışarak ucunu kanca yaptılar. İş bittikten sonra Peter zıpkını alıp havaya kaldırdı. Devasa çelik bir mızrak olmuştu ve dengeliydi buna rağmen neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Mikro-dünyada o büyüklükte bir çelik parçası ancak çok sert fırlatılırsa ve ucu yeterince sivriltilmişse bir böceğe biraz zarar verebilirdi.

Danny Minot bu hazırlık çalışmasına katılmadı. Kollarını göğsünde kavuşturup, dizlerini çekti ve onları seyretti. Peter onun için üzülüyordu; yanma gidip, alçak sesle, "Lütfen, bizimle gel," dedi. "Burada emniyette değilsin."

"En zayıf kişi olduğumu söylemiştin," dedi Danny.

"Yardımına ihtiyacımız var Danny."

"intiharınıza yardım etmek," dedi Danny ve Peter'ın önerisini geri çevirdi.

Rick Hutter üfleme okları yapma işine girişti. Karıncalara karşı korunmak için palayla çadırın dışına çıktı ve birkaç ot sapı kesti. Tekrar sığınağa dönüp saplardan birini uzunlamasına dilimledikten sonra tahta gibi maddenin daha sert olan kısımlarını sıyırdı. Ot bambu kadar sert görünüyordu. Rick sıyırdığı bu kısımlarla birkaç düzine ok yaptı. Okların daha sertleştirilmesi gerekiyordu. Ocağa gidip bir gözünü açtı ve okun ucunu ısıtarak sertleştirdi. Bu iş bitince bir şilteyi yırtıp içinden bir miktar

pamuk çıkardı.

Üflemeyle itiş gücü kazanması için okun kuyruğuna tüy gibi yumuşak bir madde bağlaması gerekiyordu. Bu kuyruk tüyünü ekleyebilmek için de ipliğe ihtiyacı vardı. “Amar, o örümcek ipeğinden kaldı mı hiç?”

Amar başını iki yana salladı. “Hayır, hepsi Peter’ı yılandan kurtarırken kullanıldı.”

Sorun değildi. Rick biraz bakınınca bir kangal ip buldu. Birazını kesip bunu parmaklarıyla liflere ayırarak epeyce sağlam bir iplik yığını çıkardı. Şilteden söktüğü pamuk tüyünü iplikle okun ucuna bağladı. Artık işe yarar bir üflemeli oku olmuştu ve ucunu zehirle silahlandırma sırası gelmişti.

Bütün bunlara rağmen hiçbir bilim insanı bu okun işe yarayacağını varsayamazdı. Rick’in bunu sınaması gerekiyordu. Ot saplarından biri üfleme borusu olacaktı. Rick okunu borunun içine yerleştirdikten sonra yataklardan birinin ahşap çerçevesine nişan aldı ve üfledi. Ok uçup yatağa isabet etti... ve sekip yere düştü.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Rick. Ok tahtaya saplanmamıştı. Demek ki, bir böceğin kabuğunu da delemezdi.

“Çuvalladın,” dedi Karen.

“Oka metalden bir uç lazım,” dedi Rick.

Metali nereden bulacaktı?

Sofra takımı. Paslanmaz çelik sofra takımı. Rick mutfaktan çelik bir çatal alıp dişlerinden birini büktü. Sonra bunu bileğiyle kesip ucunu bileyledi ve bir hayli keskin bir uç haline getirdi. Bu çelik ucu ot saplarından birine bağladı ve oku yatağa fırlattı. Bu defa ok ahşap çerçeveye saplandı ve sallanarak orada durdu. “Artık bu haliyle bir böceğe de saplanır,” dedi Rick. Sonra sığınakta ne kadar çatal varsa tek tek hepsinin dişlerini kesti ve birkaç üfleme borusunun yanı sıra iki düzineden fazla metal uçlu oku oldu.

Rick’in hâlâ kürar yapması gerekiyordu, ama bunun için daha çok malzeme toplamak zorundaydı. Tıpkı iyi bir sosta olduğu gibi, iyi kürarda da bir arada pişirilmiş çeşitli bileşenler olmalıydı. Oysa o anda Rick’in elinde malzeme olarak sadece, üst katta, çadırda sakladığı tespihağacı meyvesi vardı. Zehirli meyvenin sığınakta bulunmasını hiçbiri istememişti. Buhar çıkarabilir, hepsini hasta edebilirdi. Aynı nedenden, bu meyveyi yemek ocağında kaynatması da mümkün değildi. Zaten kürar için gerekli bileşenleri yoktu; olsaydı bile sığınak içinde yapmaya

kalkışırsa herkes zehirlenebilirdi. Çıkan gazlar hepsini öldürürdü.

Rick kürarını açık havada kaynatmak zorunda kalacaktı.

Sığınakta ayrıca bir dürbün ve iki baş lambası da bulup bunları çantalara koydular. Amar Singh bir rulo koli bandı buldu. “Böyle bir ormanda koli bandı olmadan hayatta kalamayız,” diye espri yaptı.

Rick Hutter bir sandığı açıp bakınca sevinçle haykırdı. “Altın madeni buldum!” Sandıkta bir laboratuvar önlüğü, lastik eldivenler ve koruyucu gözlük vardı. “Kürar yapmak için tam bana gereken şeyler,” dedi Rick. “Harika.” Bu gereçleri bir çantaya koydu. Küraru pişirmek için ona bir kap gerekecekti. Sığınağın küçük mutfağında büyük bir alüminyum tencere buldu. Bunu da yerleştirdikten sonra ağırlığını sınamak için çantayı omzuna astı. Çanta çok büyük olmasına rağmen şaşılacak kadar hafifti. “Ben de bir karınca kadar kuvvetliyim,” dedi Rick.

Jenny Linn bir malzeme kutusunun içini karıştırırken bir askeri pusula buldu. Adamakıllı eski olan bu pusula Amerikan askerlerinin Kore Savaşı’ndan beri kullandıkları cinstendi. Düzgün bir hatta ilerlemelerini sağlayabilirdi. Ne var ki, çok aramalarına rağmen istasyonda bir GPS ünitesi bulamadılar.

“Çünkü GPS bize nerede bulunduğumuzu gösteremez,” diye açıkladı Peter. “Bir GPS ünitesi on metreye kadar isabetli yer gösterir. Bu küçük boyutlarımızdaysa bu bir kilometrelik isabetlilik demektir. Yani, GPS’in göstereceği konumumuz herhangi bir yönde bir kilometreden daha isabetli olamaz. Bu durumda pusula bizim için çok daha yararlı.”

Yemekten ve onca iş yaptıktan sonra hepsinin uykusu geldi. Peter’ın saatine göre öğlen olmak üzereydi.

“Gereçlerimizi toplamayı sonraya bırakalım,” diye önerdi Karen. Bir gece önce hiç uyumamışlardı; oysa laboratuvarda çalışarak sabahlamaya alışkındılar. Karen dayanıklı olmasıyla övünürdü, ama o bile gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Neden birden bu kadar yorgun düştüm, diye düşündü. Belki küçük bedenleriyle ve yaktıkları onca kaloriyle ilgiliydi... ama Karen dikkatini toplamakta da zorluk çekiyordu... Yataklardan birine kıvrılıverdi ve hemen daldı. Hepsi uyudu.

17. BÖLÜM

MANOA VADİSİ

29 EKİM, SAAT 13.00

Siyah, yepyeni bir kamyonet Waipaka Botanik Bahçesi seralarının yanındaki otoparka girdi. Nanigen güvenlik müdürü Don Makele araçtan çıkıp sırt çantasını omuzladı ve kemerine kılıfı içinde bir bıçak yerleştirdi. Otoparkın yanındaki beyaz zencefil kümesinin önünde yere diz çöküp bıçağını çıkardı. Bu, ucu siyah, bir KA BAR savaş bıçağıydı. Makele bıçağın ucuyla bitki saplarını kenara iterek yana açtı ve küçük çadırı buldu. İkmal İstasyonu Alfa zencefil yapraklarının arasında gizliydi. Makele daha iyi görebilmek için eğildi ve bıçağının ucuyla çadırın minik kapısını kenara çekti.

“Kimse var mı?” diye sordu.

Bir mikro-insandan karşılık gelse bile bunu işitemeyeceğini biliyordu. Hem zaten görünürde hiç mikro-insan yoktu. Alfa İstasyonu bir ay önce, buradaki son saha ekibi terk ettikten sonra temizlenip, kapatılmıştı.

Makele bıçağını istasyonun hemen yanma saplayıp, etrafında bir daire kesti. Sonra da bıçağı kanırtarak sığınağı topraktan söküp çıkardı. Yapının üstünde kalan çadır bezi sallanıyordu. Makele ayağa kalkıp üstündeki toprak birikintisini silkmek için sığınağı topuğuna vurdu, sonra da bunu çantasına soktu.

Bir harita çıkarıp baktı. Bir sonraki durağı Bravo İstasyonu’ydu. Fern Gully’ye giden patikada yirmi metre yürüdükten sonra yoldan çıkıp ormanın içine girdi; bitki cümbüşü içinde hiç zorlanmadan ilerliyordu. Haritaya göre Bravo İstasyonu bir koa ağacının güney tarafındaydı ve bulunması kolay olsun diye ağacın gövdesine işaret konmuştu. Birkaç dakika aradıktan sonra doğru ağacı buldu; turuncu renkli bir plaka ağacın gövdesine çakılmıştı. Eğilip bakınca çadırı buldu ve içine baktı. Kimse yoktu. Ya sığınakta?

Ayağa kalkıp, “Hey!” diye seslendi ve ayağıyla yere vurdu. Eğer sığınaktaysalar, bu gürültüyü duyunca korkuyla dışarı fırlarlardı. Ama hiçbir hareket veya koşuşan minik insanlar görmedi. Bu sığınağı da topraktan söküp çantasına attı. Tekrar haritasına göz attıktan sonra Tantalus doruklarına kadar uzanan tepelere baktı. Bütün istasyonları Nanigen’e getirmek boşuna zaman harcamaktı. Mikro-dünya hiçbir iz bırakmadan öğrencileri yutmuş olmalıydı. Ama Drake’in emirlerini yerine getirmesi gerekiyordu. Öğrencilerin çoktan ölmüş olduklarını düşündüğü

için onların hayata tutunabilecekleri son çarelerini ellerinden almak Makele'yi üzmüyordu. Yanlış bir şey yaptığı yoktu, sadece istasyonları temizliyordu.

Tepe yamacı boyunca ilerleyerek Foxtrot, Golf ve Hotel istasyonlarını da yerlerinden söküp aldı. Orman içinde çabuk ve rahat hareket edebiliyordu. Biraz daha yüksekte, dağ kenarında India İstasyonu'nu buldu ve bunu da söktü. Daha da yükseğe çıkıp Juliet istasyonu nu yerinden çıkardı. Fakat Kilo İstasyonu yerinde yoktu. Kilo'nun bir kayalığın dibinde, küçük bir çağlayanın yanında olması gerekiyordu. Ama Makele bir türlü onu bulamadı. Sonunda bu istasyonun sağanak yağmur fırtınası sırasında sulara kapılıp gittiğine hükmetti. Böyle şeyler istasyonların başına gelirdi. Çok küçük oldukları için sert hava koşulları onları imha edebiliyordu.

Sonra yamaçtan aşağıya inerek Fern Gully'nin derinliklerine yöneldi. Fern Gully içinde, albesia ağaçları arasında bulunan Echo İstasyonu'na gidiyordu.

HEY!" Sığınağın içinde gök gürültüsü gibi gümbürdeyen bu ses bütün öğrencileri uyandırdı. Oda şiddetle sarsılırken, sanki büyük bir deprem oluyormuş gibi hepsi yataklardan aşağıya düşüp savruldular. Işıklar söndü. Karanlığın içinde kırılan sandıkların ve laboratuvar gereçlerinin gürültüsü duyuldu. Peter Jansen ne olduğunu anlamıştı. "Dışarıda birisi var!" diye bağırdı. "Dışarıya çıkın! Çabuk, çıkın!" El yordamıyla yatağın kenarında duran baş lambasını bulup açtı.

O anda ışıklar tekrar yandı. Piller temas yerlerinde sarsılıyordu.

Rick Hutter oklarını kaptığı gibi merdiveni tırmanmaya başladı; Karen da onu izledi. Diğerleri çantalarını, palaları ve taşıyabilecekleri ne varsa almaya çalıştılar.

Önden giden Rick merdivenin tepesine varınca elini ambar kapağı çarkına attı. Bir anda oda sanki havaya kaldırılmış gibi oldu ve Rick merdivenden düştü; herkes bir yana savrulmuştu. Oda yana döndüğü sırada kulakları sağır eden bir çarpma sesiyle birlikte bütün sığınak sarsılmaya başladı.

"Ah, aptal şey." Bu kelimeler yere düşen top gülleleri gibi sığınağı sarstı.

Makele, Echo İstasyonu'nun çevresinde bir daire kesip bunu topraktan çıkarmış, çadırın kapısından içeri bakıyordu. Çadırın etrafında

ve içinde dizilmiş gereçler vardı. Bu beklenmedik bir şey olduğu için ambar kapağını açmaya karar verdi. Çarkı başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp açmaya çalıştı, ama açılmıyordu. “Hay aksi.” İstasyonu yanlamasına yere koyup bıçağının ucuyla ambar kapağım zorladı, ama bu da işe yaramadı. Kapak sımsıkı kapatılmıştı ve bıçağıyla bile açamıyordu. Bunun üzerine bıçağını başının üstüne kaldırdı. Yararak açacaktı.

KA-BAR bıçağının mikro-insanlara on katlı bir bina yüksekliğinde görünen ucu büyük bir gürültüyle sığınağın içine dalıp odanın içine beton parçaları saçtı. Bıçağın ucu inmeye devam ederek toprağa girdi ve orada bir çukur açtı. Tırtıllı ucu testere gibi ileri geri hareketlerle sığınağı sallamaktaydı.

Rick ambar kapağının altına asılmış, bunu çevirerek açmaya çalışıyordu. Açmayı başardı ve sırt çantasını yukarıya fırlattı. Ama o anda sığınak havaya yükselmeye başladı; Rick aşağıdaki toprağı görebiliyordu. Sığınak tamamen yana çevrilince Rick yüzüstü merdivenin üstünde kaldı. Diğerleri onun arkasında birikmişti. Onlara uzanmaya çalıştı. Amar’ın elini tutup çekti ve ambardan çıkardı; sonra da yere düşüşünü izledi. Sığınak gittikçe yükseliyordu. Peter, Rick’in yanma geldi ve, “Diğerlerini çıkarmama yardım et,” diye bağırdı.

Danny’yi de ambar kapağından çıkarmayı başardılar. Danny çığlıklar atarak yere düştü. Onu Erika izledi.

Sığınağın içinde Jenny Linn dev bıçağın ucu ile beton duvar arasına sıkışmış, kolunu kurtaramıyordu. Karen ona yardım etmeye uğraşırken bıçak yana doğru kayıp onları ezecek gibi oldu.

“Kolum,” diye inledi Jenny. “Hareket edemiyorum.”

Masa kayarak Jenny’ye çarptı, bir beton parçası masayı parçalayıp Karen’ın üstüne geldi. Karen beton parçasına kendisini bile şaşırtan sert bir tekme atarak savuşturduktan sonra tekrar Jenny’yi kurtarma işine döndü.

Sığınak bir kez daha zemine çarpınca bıçak onu ikiye ayırdı ve gök gözüktü. Gökte dev gibi bir adam belirdi. Tanıdıkları biri değildi. Adam ağzını açıp gürüldeyerek bir şeyler söyledi ve bıçağını havaya kaldırdı.

Karen, Jenny’yi tutup ayağa kaldırdı; gözü tepelerindeki bıçaktaydı. Jenny’nin kolu tuhaf bir açıyla sarkıyordu. Dev bıçak onlara doğru inerken, “Koş!” diye bağırdı Karen.

18. BÖLÜM

FERN GULLY
29 EKİM, SAAT 14.00

Bıçak Karen'la Jenny'nin arasından geçip yere saplandı ve epeyce derine battı. Sonra gürültülü bir şekilde çekilerek odayı salladı. Jenny dizleri üstüne çökmüş, kolunu tutarak inliyordu.

Karen tek eliyle Jenny'yi kaldırıp omzuna aldı ve var gücüyle koşmaya başladı. Bıçak bir kez daha indi, ama bu defa Karen sırtında taşıdığı Jenny'yle birlikte bir eğreltiotu yığını altına dalmıştı.

Zemin adamakıllı sarsıldıktan sonra hareket kesildi. Adam elinde istasyonun kırık parçalarıyla gidiyordu. Parçaları sırt çantasına koyduğunu gördüler. Adam nihayet oradan gitmişti.

Ortalığa bir sessizlik çöktü. Jenny ağlıyordu.

"Kolum," diye sızlandı Jenny. "Çok canım yanıyor... çok ağrıyor."

Jenny'nin kolunda kötü bir kırık vardı. "Merak etme, çaresine bakacağız," dedi Karen iyimser gözükmeye çalışarak.

Jenny'nin kolu çok korkunç görünüyordu; büyük ihtimalle bileşik bir kırık vardı. Karen yerde duran bir sırt çantası bulup içini açtı ve bir mikrofonlu telsiz seti çıkardı. "Arkadaşlar? Beni duyan var mı? Jenny'yle birlikteyim. Kolu kırıldı. Beni duyuyor musunuz?"

Peter karşılık verdi. "Bizler iyiyiz. Herkes burada."

Eğreltiotunun altında toplanıp, Jenny'yi bir yaprağın üstüne yatırdılar. Hiçbirinin tıpla ilgisi olmamıştı. Karen ilkyardım çantasını açınca içinde bir enjektör ve morfin buldu. Bunu Jenny'ye gösterip, "Bundan ister misin?" diye sordu.

Jenny başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Çok sersemletir." Duyduğu acıya rağmen, kafasının dinç olması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine birkaç Tylenol tableti yuttu; Karen da bir bez parçasını yırtarak onun koluna bir askı hazırladı. Oturmasına yardım ederlerken yüzü kül gibi, dudakları solmuş olan Jenny sallanıyordu. "İyiyim," dedi.

Ama iyi değildi. Kolu fena halde şişiyor, derisi morarıyordu.

İç kanama vardı.

Karen, Peter'la göz göze geldi ve onun da aynı şeyi düşündüğünü

anladı. Jarel Kinsky'nin vurgunlar hakkında anlattıklarını hatırlamışlardı. Küçük bir kesik kan kaybından öldürürdü. Üstelik bu pek de küçük bir kesik sayılmazdı.

Peter saatine baktı. Öğleden sonra iki olmuştu, iki saat uyuyabilmişlerdi.

Zemin molozlarla doluydu. Büyük bir deprem olmuş gibiydi. Sırt çantaları ve torbalar dört bir yana saçılmıştı. Bıçak sığınağı ikiye ayırınca başka birçok şey daha yere düşmüştü. Palaları ve zıpkını buldular. Rick tespihağacı meyvesini buldu. Hiç değilse hayatta kalmalarını sağlayacak gereçleri ve erzakları vardı, ama nereye gideceklerdi? Echo İstasyonu kaldırıldığına göre, diğer istasyonlar ne durumdaydı? Adam onları görmüş müydü? Vin Drake'e mi çalışıyordu?

En kötü ihtimali hesaba katmak zorundaydılar.

Adam onları görmüştü, istasyonları kullanamayacaklardı. Nerede gizlenebilir, nereye gidebilirlerdi? Artık Nanigen'e nasıl ulaşacaklardı?

Ne yapacaklarını düşünürlerken hava kararmaya başladı. Aniden çıkan bir rüzgâr yakındaki bitkinin yapraklarını havalandırdı. Peter başını kaldırınca rüzgârın tepedeki yaprakları da karıştırdığını gördü.

Derken tuhaf bir ses, sulu bir patlama gürültüsü duyuldu; bunu bir başkası izledi. Hayretler içinde bakarlarken muazzam büyüklükte yassılaşmış bir su küresi yanlarına düşerek küçük damlacıklar halinde parçalandı. Öğlen sonrası yağmurları başlamıştı.

"Yüksek yerlere çıkalım!" diye bağırdı Peter. "Buradan!" Taşıyabilecekleri ne varsa alıp, yamaçtan yukarıya doğru koşmaya başladılar. Karen, Jenny'yi sırtında taşıyordu. Yağmur damlaları yanlarında bomba gibi patlamaya devam etti.

Nanigen'de Vin Drake başını bilgisayar ekranından çevirdi. Ko'olau Pali'nin hava durumunu izlemişti. Bu alize rüzgârları hiç şaşmıyordu. Rüzgârlar Oahu'nun rüzgâr alan tarafına estiği zaman taşıdıkları nemi dağlara bırakırdı. Ko'olau Pali dorukları dünyanın en nemli yerlerinden biriydi.

Don Makele kapıyı tıklattı, içeriye girip Echo Istasyonu'nun parçalarını Drake'in masası üstüne koydu. "Yataklar buruşmuş, tuvalet kullanılmıştı. Yerde koşuşan birkaçını gördüm. Durmaları için bağırdım. Bıçağımla durdurmaya çalıştım, ama hamamböcekleri gibi kaçıştılar."

"Bu hiç iyi değil," dedi Drake. "Çok kötü Don. Sana bu işi halletmeni

söylemiştim.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz efendim?”

Vin Drake koltuğuna yaslanıp kurşunkalemini dişlerinin arasına aldı. Arkasındaki duvarda bir portresi asılıydı. Bu tabloyu yapan Brooklyn’li ressam Drake’in yüzünü kat kat parlak renklerle boyayarak gücü temsil etmişti ve Drake bu tabloyu çok seviyordu. “Senden Manoa Vadisi’ne açılan güvenlik kapısını kapamanı istiyorum. Servis kamyonunu durdur. Vadinin tamamen kapatılmasını istiyorum. Ve bana en iyi iki güvenlik elemanını getir.”

“Telius ve Johnstone. Onları Kabil’de eğitmiştim.” “Mikro-dünya tecrübeleri var mı?”

“Fazlasıyla var,” dedi Makele. “Onların ne yapmasını istiyorsunuz?”

“Öğrencileri kurtarmalarını.”

“Ama vadiyi kapatıyor...”

“Ne diyorsam, onu yap Don.”

“Evet, tabii.”

“Dışarıda buluşuruz. B otoparkında, yirmi dakika sonra.”

Yağmur damlaları birbiri ardına yeri dövüyor, toprakla karışık su topakları saçıyordu. Üstüne düşen bir damlayla Peter bir an görünmez oldu. Damlanın şiddetiyle havalanıp öksüre tıksıra yere düştü. Diğerleri isabet almamak için düşe kalka deli gibi koşuyorlardı. Derken bir yük treni geçiyormuş gibi bir gürültü oldu.

Fern Gully’deki bir yarıktan fışkıran ani bir taşkındı. Bir kayanın etrafından dolanıp bir ağacın yanından geçerek kahverengi bir su duvarı halinde mikro-insanlara çarptı. Herkes ölümüne yüzmeye başlamıştı. O anda Jenny’yi taşımakta olan Karen sele kapılınca Jenny’yi sırtında tutamadı.

“Jenny!”

Karen suya battı. Jenny’yi göremiyordu. Akıntıda kendi etrafında dönen bir yaprağa tutunmuştu. Rick onun önündeki bir yaprağın üstündeydi. “Elimi tut,” diye bağırdı Karen’a. Rick onun elini yakalayıp yaprağın üstüne çıkardı. Yaprak döne döne akıntıda sürüklenmekteydi. Karen soluk soluğaydı, öksürüyordu. “Jenny’yi kaybettim!” diye bağırdı heyecanla etrafa bakınarak. Kırık koluyla Jenny yüzemezdi.

Danny Minot suların arasından çıkıntı yapmış bir kayanın üstüne tırmanmıştı.

Boğulmuş bir solucan akıntıyla sürüklenerek yanından geçti. Jenny Linn yüzmeye çalışıyordu, fakat askıda olan koluyla bunu yapması çok zordu. Bir an başı suyun altında kaldıysa da, tekrar yüzeye çıktı.

Rick yaprağın üstüne yatıp, “Jenny!” diye bağırdı. “Jenny, uzat elini!”

“Dayan Rick,” dedi Karen ve Jenny’ye uzanmaya çalışırken aşağıya kaymasın diye onu ayaklarından tuttu.

Jenny yan dönüp sağlam olan elini uzattı, ama parmak uçları Rick’in parmaklarını sıyırarak yanından geçti. Onun elini yakalayamayan Rick hüsranla haykırdı.

Jenny giderek Danny’nin tünediği kayaya yaklaşıyordu. “Danny, lütfen! ” diye haykırdı Jenny sağlam elini ona uzatarak. Şiddetli akıntı onu her an sualtına çekecek gibiydi.

Danny Minot ona uzandı. Eline dokundu. Jenny’nin parmakları onun parmaklarına takıldı. Danny öbür eliyle de uzanıp parmaklarını Jenny’nin askısına geçirmeyi başardı. Ve onu kendine doğru çekmeye başladı. Ama o sırada kendisi de kayadan aşağıya kayar gibi oldu.

Danny kırık kolundan çekince Jenny acıyla bağırdı, ama şikâyetçi değildi. “Sakın bırakma beni, lütfen!” Sağlam eliyle uzanıp Danny’nin gömleğini tuttu.

Danny boğulmakta olan bir insanın kurtarıcısını da dibe çektiğini biliyordu. O durumdaki insanlar çok tehlikeli olurlardı.

Etrafına bakındı. Onları izleyen kimse var mıydı? Sonra Jenny’nin gözlerine baktı. “Kusura bakma,” dedikten sonra ellerini açıp onu bıraktı. Yoksa Jenny onu da suya çekecek, birlikte boğulacaklardı.

Danny başını çevirdi. Jenny’nin yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamıyordu. Onu kurtarabilmek için her şeyi yapmıştı. Eğer elini bırakmasaydı, kesinlikle onu da aşağıya çeker... ve ikisi de boğulurdu. Zaten Jenny’nin kaderi yazılmıştı. Ben iyi bir insanım... Sular gümbürdeyerek etrafından akarken kayaya iyice sarıldı. Yaptığı şeyi kimse görmemişti. Jenny dışında. Ama gözlerindeki o ifade...

Jenny, Danny’nin elinden kurtulunca bunu gören Karen çığlığı bastı. “Olamaz! Jenny! Olamaz!” Jenny’nin başı bir an sudan çıktıktan sonra yine battı ve bir daha onu görmediler.

19. BÖLÜM

NANİGEN MERKEZİ

29 EKİM, SAAT 14.30

V

in Drake onu otoparkta bekleyen Telius ve Johnstone'a doğru yürüyordu. Her şeyi açık havada konuşmak daha güvenliydi. Söylediği her şey işitilebilir, kaydedilebilir ve saklanabilirdi. Ayrıntılara dikkat etmek zorundaydı Ayrıntılar delil olurdu. Delillerin de nereye uçacağı belli olmaz, kontrolden çıkabilirdi.

"Bir güvenlik ihlali oldu," dedi Drake iki adama. Kafası kazınmış, kısa boylu, sırım gibi bir adam olan Telius onu dinlerken kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi gözleri yeri tarıyordu. Ondan çok daha uzun boylu olan Johnstone güneş gözlüğü takmıştı, elleri arkasında dimdik duruyordu. Johnstone'un kafatasında bir dövme vardı. Drake devam etti. "Sanayi casuslarıyla uğraşıyoruz. Nanigen'i yok edebilirler. Bu casusların yabancı bir devlet adına çalıştıklarını sanıyoruz. Bildiğiniz gibi, Nanigen'in bazı çok gizli faaliyetleri düşman devletlerin ağzını sulandırıyor." "Böyle bir şeyden haberimiz yok," dedi Telius.

"Doğru," dedi Drake. "Bilmiyorsunuz."

O sırada birisi geldi ve arabasını park etti. Drake sustu; iki adamla birlikte dönüp otoparkın kenarına doğru yürüdüler. Gelen kişi binaya girene kadar konuşma olmadı. Alize rüzgârı otopark kenarındaki saksı çiçeklerini sallıyordu.

Drake dönüp metal binaya baktı. "Bu bina öyle gösterişli bir yer değil. Ama yakın gelecekte içindeki iş kapasitesinin değeri en az yüz milyar dolar edecek. Yüz milyar dolar." Adamların bu sayıyı sindirmeleri için bir süre sustu. "Böylece Nanigen'de zemin-kat başlangıç hisselerine sahip olan şanslı kişiler akıl durduracak servetlere edinecekler." Bir an gözlerini kısıp güneşli tarafa baktıktan sonra tekrar adamlara döndü. "Zemin-kat başlangıç hissesinin ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Şirket halka arza gidince bu hisse sahipleri hisselerini inanılmaz kârlarla satabilecekler." Konuyu nereye yönlendirdiğini anlamışlar mıydı? Yüzlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Ne bir düşünce, ne bir duygu; hiçbir ifade yoktu.

Tam profesyonellere özgü yüzler, diye geçirdi içinden Drake.

Drake devam etti. "Bu casusları bulmak için bir kurtarma göreviyle

mikro-dünyaya gitmenizi istiyorum. Size bütün gereçleri vereceğim; bir Hexapod, silahlar, ne gerekirse... Casusların atıldığı... kayboldukları yerin İkmal İstasyonu Echo'nun etrafındaki yarıçapı yirmi metrelik bir alanda olduğunu sanıyoruz. Kayıp şahısların mikro izleri takip ederek, sığınmak için diğer istasyonları arıyor olmaları mümkün. Bütün ikmal istasyonları yerlerinden alındı Kilo istasyonu dışında hepsi. Kilo İstasyonu'nu bulamadık. Sizler bütün istasyonları dolaşarak casusları arayacaksınız. Ve..." Yanlış anlama olmaması için bunu nasıl anlatmalıydı? "Kayıp şahısları bulacaksınız. Ama işin püf noktası burada. Kurtarma operasyonu başarısız olacak. Anlaşıldı mı? Bütün çabalarınıza rağmen casusları bulamayacaksınız. Nasıl yaptığınızı bilmek istemiyorum. Casusların ortadan kaybolması lazım, ama onlara ne olduğu konusunda söylenti çıkmasını istemiyorum. Eğer onlardan hiçbir iz kalmazsa, bir ödül olacak." Drake ellerini ceplerine sokup yüzünü rüzgâra çevirdi. "Yani," dedi alçak sesle. "Başarısızlık tek seçenektir."

Dönüp iki adama baktı. Yine hiçbir şey göremedi. Yüzlerinde en küçük bir ifade yoktu. Üstlerinden küçük bir kuş geçip akasya çalılıklarının üstüne tünedi.

"Eğer kurtarma operasyonu başarısızlıkla sonuçlanırsa, ödülünüz her biriniz için bir Nanigen zemin-kat başlangıç hissesi olacak. Nanigen halka açıldığı zaman her bir hisse en az bir milyon dolar edecektir. Anlıyor musunuz?"

İki adam ona boş gözlerle bakmayı sürdürüyorlardı.

Ama anlamışlardı. Drake buna emindi.

"Artık risk sermayedarları oldunuz," dedi Drake, Telius'un omzuna bir şaplak indirerek.

Yağmur başladığı gibi, çabucak bitivermişti. Bulutlar uzaklaşınca ormanın içini altın renkli bir pus kapladı; taşkın yapan küçük derecikler sularını Manoa Vadisi'ni sulayan akarsuya boşaltarak kurudular. Öğrenciler gereçlerinin büyük bir kısmını suda kaybetmişlerdi. Ve Jenny kayıptı. Tekrar bir araya geldikten sonra dağılıp, gereçlerini ve hepsinden önemlisi, Jenny'yi aramaya başladılar. Suyun akışını izleyerek yamaçtan aşağıya indiler. Birbirleriyle teması kaybetmemek için telsizleri kullanıyorlardı.

"Jenny! Orada mısın, Jenny!" diye bağırdılar, ama ondan hiçbir iz yoktu.

“Zıpkını buldum,” dedi Rick. Fazla uzağa gitmemişti. Okları torbada, plastik bir kılıf içindeydi; torbayı da bir kayanın dibinde buldular. Bir yaprağın altında sarı rengiyle ışıldayan tespihağacı meyvesi bile bulundu.

Jenny’yi ararlarken Karen çok endişeliydi. Titriyordu. Son kez başı suyun altına girmeden önce Jenny’nin yüzündeki ifadeyi görmüştü.

En korkunç şeyler insan eseri oluyordu. Jenny ne görmüştü?

O sırada Karen’ın gözüne bir dalın altında kalmış yumuşak, soluk renki bir şey çarptı. Bir insan eliydi. Jenny’yi bulmuştu. Çamur içindeki bedeni o dalın altında sıkışmış, ezilmiş ve tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Yüzünde boğulanlara özgü o terk edilmişlik ifadesi vardı, gözleri açıktı ve kırık kolu sanki vücudundan ayrı bir parçaymış gibi duruyordu. Spagettiye benzer şeritler bütün vücudunu sarmıştı. Bunlar şimdiden büyümeye başlamış olan mantar iplikleriydi.

Karen eğilip Jenny’nin yüzünden bir ipliği çekip gözlerini kapadı ve ağlamaya başladı.

Diğerleri de oraya geldiler. Rick de ağlamaya başladı ve bundan utandı. Ağlamamaya çalıştı, ama başaramadı. Peter gelip, elini omzuna koyunca onu itti.

“Çok gayret ettim,” dedi Danny ağlayarak. “Ama onu kurtaramadım.”

Erika, Danny’ye sarıldı. “Sen bir kahramansın Danny. Bu ana kadar bunu anlayamamıştım.”

Bir çıtırtı duyuldu. Jenny’nin vücudunu saran mantar iplikleri seğirmeye başlamıştı.

“Bu da nesi?” dedi Erika... Az sonra gözleri dehşet içinde büyüdü; mantar iplikleri çarpık bir parmak gibi eğilip büküldü ve ipliğin ucu Jenny’nin derisine dokundu. Derisini delip.

vücudunun içine girdi ve besin aramaya başladı. Mantar örtüsü cesedi tüketmeye başlamıştı. Erika ayağa fırladı.

Peter, “Onu gömmemiz lazım,” dedi. “Derhal.”

Zıpkını ve palaları kullanarak toprağı kazdılar. Toprak yumuşaktı ve kıvıl kıvıl oynayan küçük yaratıklarla canlı gibiydi. Orada tek canlı olmayan şey Jenny’nin kendisiydi. Onu yavaşça kazdıkları çukura indirip ellerini göğsünde kavuşturdular. Üstündeki mantarı temizlemeye çalıştılarsa da, iplikler cesede daha sıkı yapışmıştı ve her yerinden içeriye nüfuz ediyordu.

Erika Moll hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Peter yere düşmüş bir

amberçiçeği yaprağı kesti ve bunu beyaz bir kefen gibi Jenny'nin üstüne örttü. Böylece, altındaki mantar faaliyeti görünmez oldu.

Erika bir dua okumalarını önerdi. Aslında dindar biri değildi; hiç değilse öyle olmadığını sanıyordu, ama Katolik bir ailedendi ve Münih'teki çocuk yuvasında Katolik rahibeler tarafından eğitilmişti. Rahibeler ona ölünün ardından okunan bir dua öğretmişlerdi. Erika bunu hatırlamaya çalışarak başladı. **"Der Herr ist mein Hirte..."**

Peter gerisini İngilizce olarak getirip duayı tamamladı. "Tanrı benim çobanımdır; beni yeşil çayırlarda yatırıp..."

"Efsunlu sözler," diye yorum yaptı Danny. "Bu sözlerin gerçekle ilgisi yok, ama herhalde bize psikolojik bir yardımı oluyor. Sanırım, dua etmek beynimizin ilkel kısımlarını harekete geçiriyor. Doğrusunu isterseniz, bana bile iyi geldi."

Jenny'nin üstüne toprak yığdılar. Ceset fazla dayanamazdı; çok geçmeden mantar ve kurtlar tarafından tüketilecek, bakteriler tarafından sindirilecek, her tarafta kaynaşan uyuzböcekleri tarafından yutulacaktı. Çok geçmeden Jenny Linn'den hiçbir iz kalmayacaktı; onun parçaları yutulacak, geri dönüştürülecek ve başka yaratıkların vücutlarına geri verilecekti. Mikro-dünyada bir hayat biter bitmez, tekrar canlanıyordu.

Törenden sonra Peter grubu toplayıp onlara moral vermek için bir konuşma yaptı. "Jenny pes etmemizi istemezdi. Onun anısına saygı göstermek için hayatta kalmaya çalışmalıyız."

Sırt çantasını ve iki torbayı aldılar; Jenny'nin mezarı başında daha fazla oyalanamazlardı. Bir an önce otoparka varmak için harekete geçmek zorundaydılar.

İçinde haritanın bulunduğu laboratuvar defteri kaybolmamıştı. Karen onu sırt çantasına koymuştu. Defteri çıkardılar; ıslanmış ve hamurlaşmıştı, ama harita hâlâ okunabiliyordu. Echo İstasyonu'ndan Delta İstasyonu na, oradan da otoparktaki Alfa İstasyonu'na giden bir yol işaretlenmişti. Önlerinde kat edecekleri adamakıllı bir mesafe vardı. "Bu istasyonlar hâlâ var mı, bilmiyoruz, ama yolu takip edebiliriz."

"Eğer bulabilirsek," dedi Karen.

Herhangi bir yol bulamadılar. Yağmur sürüklediği döküntülerle her şeyi değiştirmiş, toprakta yeni kanallar açmıştı. Peter pusulayı çıkarıp elle çizilmiş haritayı inceleyerek otoparka doğru giden bir çizgi gördü. Peter önde, palasıyla bitkileri keserek yol açarken diğerleri de peşinden yürüdüler. Karen omzunda zıpkınla onun arkasından geliyordu. Grubun

en gerisinde Rick Hutter vardı; herhangi bir tehlikeye karşı palası elindeydi.

Danny ikide bir dinlenmek için duruyordu.

“Ayakların acımıyor mu?” diye sordu Peter ona.

“Sence acımıyor mudur?” diye homurdandı Danny.

“Sana ayakkabı gibi bir şey yapabiliriz.”

“Ümitsiz,” dedi Danny.

“Ama denememiz lazım,” dedi Erika.

“Jenny’yi kurtarmak için o kadar uğraştım.”

Peter ölü otları şerit halinde kesti, Erika da Danny’nin ayaklarını bu şeritlerle sararak ona ayakkabı yaptı. Amar Echo İstasyonu’nda bulduğu koli bandını hatırladı; torbasından çıkarıp, Danny’nin ayakkabısının üstüne sardı. Danny ayağa kalkıp koli bantlı ot ayakkabısıyla birkaç adım attı. Şaşırtacak kadar sağlam ve rahattı.

Tepelerinde tuhaf bir şekilde helikopter sesine benzer bir gürültü duydular. Bir sivrisinek göründü. Ağaçların arasından aşağıya uçup onların etrafında dolanmaya başladı. Büyük cüssesine rağmen sivrisinek fazla çaba harcamadan kanatlarını çırparak havada asılı kalmış, onları inceliyordu. Siyah beyaz şeritli bir vücudu vardı. Başından uzun bir hortum uzanıyordu. Hortumun ucundaki jilet gibi keskin iki iğnesini görebiliyorlardı. İğneler kurumuş kanla kaplıydı. Sivrisineğin kan emici gereçleri bir mikro-insanın bedenini delip geçecek kadar sivriydi.

Danny Minot paniğe kapıldı. “Defol git!” diye bağırarak ve kollarını sallayarak koşmaya başladı.

Belki onun hareketleri belki de kokusu sivrisineğin dikkatini çekti ve tepesinde uçarak onun peşinden gitti. Bir anda dalış yapınca neredeyse iğnelerini onun iki omzu arasına saplayacaktı. Danny kendini yere atıp sırtüstü döndü ve bacaklarını debelemeye başladı. “Çekil git üstümden!”

Sivrisinek onun tepesinde bir süre vızıldadıktan sonra bir dalış daha yaptı, ama Karen King hemen ata biner gibi Danny’nin üstüne çıktı ve sivrisineği kaçırmak için palasını salladı.

Sivrisinek kolayca korkacak gibi değildi.

“Savunma çemberi oluşturalım,” diye bağırdı Peter.

Mikro-insanlar yerde dehşet içinde debelenen Danny’nin etrafında koruyucu bir halka oluşturdular. Sivrisinek etraflarında dönerken yüzlerini ona doğru çevirip palalarını hazır tuttular. Sivrisinek onların kan

kokusunu almış ve soluk verirken çıkardıkları karbondioksidi hissetmiş olmalıydı. Hortumu sallanıyor, patlak gözleriyle onlara bakıyordu.

“Aha,” dedi Erika Moll.

“Ne?”

“Bu bir dişi. Aedes albopictus.”

“Yani?” dedi Danny dizleri üstünde doğrulmaya çalışarak.

“Asya kaplanı sivrisinek. Dişileri saldırgandır ve hastalık taşırlar.”

Rick Hutter, Karen'ın kolunu yakaladı. “O zıpkını ver bana...”

“Hey!” dedi Karen ona doğru dönerek ama Rick zıpkını elinden kapmıştı. Rick zıpkını havaya kaldırıp sivrisineğe doğru ilerledi.

“Sabırlı ol,” dedi Peter. “Bir açık vermesini bekle.”

Sivrisinek Rick’e doğru dalış yaptı. Rick aradığı fırsatı buldu. Zıpkını sopa gibi kullanıp sivrisineğin kafasına indirdi. “Git, kendinden büyük birini bul,” diye bağırdı.

Sivrisinek arkasına bakmadan oradan kaçtı.

Karen King bir kahkaha attı.

“Nedir komik olan?” diye babalandı Rick.

“Kosta Rika’da sivrisinekler seni oteline kadar kovalamıştı. Kayağı ilerleme kaydetmişsin Rick.”

“Hiç komik değil,” dedi Rick.

“Şunu ver bana,” dedi Karen zıpkını onun elinden kapmaya çalışarak. Uçlarından tutup çekiştirmeye başladılar. Karen kazandı. Zıpkını onun elinden söküp aldı. Rick ağır bir küfür savurdu.

Karen çok kızarak onun üstüne yürüdü ve zıpkını yüzüne doğru uzattı. “Sakın bir daha bana böyle bir şey söyleme.”

“Ağır ol,” dedi Rick ellerini kaldırıp gerileyerek.

Karen zıpkını Rick’in ayaklarına fırlattı. “Al.”

Peter araya girdi. “Biz bir ekibiz, tamam mı? Artık kavga etmeyi bırakmalısınız.”

Karen öfke içindeydi. “Ben Rick’le kavga etmiyordum. Öyle olsaydı, şimdi iki büklüm, yerde kıvranıyor olurdu.

Peter Jansen yolu bulmaya çalışarak önde yürüyor, palasıyla kendilerine engel olan bitkileri kesiyor, arada bir durup palanın ucunu bileyliyordu. Palanın ucu sık bileylenirse keskinliği kaybolmuyordu. Peter diğerlerine moral vermeye çalıştı. “Robert Louis Stevenson’ın seyahat hakkında ne söylediğini biliyor musunuz?” diye sordu gruba. “Ümitle

yolculuk yapmak, oraya varmaktan daha iyidir, demiş.”

“Başlatma ümidinden, ben oraya varmak istiyorum,” dedi Danny Minot.

Grubun arkasından yürürken Rick diğerlerine bakıp onları inceliyordu. Karen King’i düşündü. Gerçekten bu kadına tahammül edemiyordu. Kendini beğenmiş, kibirli ve saldırgandı; kendini örümcekler âleminin uzmanı, yakın dövüş sanatları ustası sanıyordu. Çok güzeldi, ama güzellik her şey değildi. Buna rağmen Rick onun grupta olmasından memnundu. Hakkını vermek lazım, kadın savaşçıydı. Şu anda gayet soğuk, tetikte, gergin görünüyor, her hareketini ölçüp biçiyordu. Hayatı için savaşıyormuş gibi... Tabii, yaptığı şey buydu. Rick ondan nefret ediyordu, ama birlikte olduğu için de memnundu.

Sonra Erika’yı incelemeye başladı. Tek başına yürüyordu, yüzü solmuş ve korku içindeydi. Her an duygusal bir çatırdama eşiğinde olan Erika’nın kendini zor tuttuğu belliydi. Jenny’nin vücudunu saran mantarlar... Bu sahne Erika’yı altüst etmişti. Bir an önce kendini toparlamazsa, sonu kötü olacaktı. Ama bu minik dehşetler krallığından hangisinin sağ çıkacak kadar güçlü ve kurnaz olduğunu kim bilebilirdi?

Amar Singh’i düşününce, Rick onun kaderine teslim olduğuna karar verdi... Sanki nasıl olsa öleceğini kabullenmiş gibiydi.

Danny Minot ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Bu adam göründüğünden daha dayanıklı, diye düşündü Rick onu incelerken. Buradan sağ çıkması çok mümkündü.

Rick sonra Peter Jansen’a baktı. Peter bunu nasıl başarıyordu? Hep sakin, nazik ve Rick’in bir türlü anlayamadığı bir şekilde kendisiyle barışık haldeydi. Peter Jansen gerçek bir lider olmuştu ve bu konum ona yakışıyordu. Sanki kendi mikro-dünyasına gelmiş gibiydi.

Bir de Rick Hutter’ın kendisi vardı.

Rick çok fazla düşünen bir insan değildi. Kendisi hakkında da pek düşündüğü olmazdı. Ama şimdi buna kafa yoruyordu. Ona tuhaf bir şeyler oluyordu ve bunu tam anlayabilmiş değildi. Kendini **iyi** hissediyordu. Neden iyi hissediyorum, diye geçirdi içinden. Çok kötü hissetmem lazım. Jenny öldü. Kinsky karıncalar tarafından parçalandı. Sıra kimde? Ama bu Rick Hutter’ın hep hayalini kurduğu, fakat asla gerçekleşmeyeceğini sandığı bir bilimsel geziydi. Tabiatın tam kalbine, daha önce kimsenin görmediği doğa harikalarından oluşan bir dünyaya yapılan yolculuktu.

Büyük ihtimalle bu serüven sırasında ölecekti. Tabiat nazik ve sevecen değildi. Doğal dünyada merhamet diye bir şey yoktu. Çok gayret ettin diye sana fazladan puan verilmiyordu. Ya hayatta kalırdın ya kalmazdın. Belki hiçbirimiz başaramayız. Acaba Honolulu eteklerindeki bu küçük vadide, hayal bile edilemeyecek tehditlerle dolu bir labirentte yok olup gidecek miydi?

Devam etmeliyim, dedi içinden. Akıllı olmalı, uyanık olmalıyım. İğnenin gözünden geçmeye çalışmalıyım.

Onlara kilometrelerce gibi gelen bir mesafe yürüdükten sonra Rick'in burnuna buruk bir koku geldi. Neydi bu? Başım kaldırıp bakınca tepesinde yıldızlar gibi saçılmış beyaz çiçekler gördü. Ağacın yılan gibi kıvrılan dalları ve gümüşsü gri bir kabuğu vardı. Çiçeklerin kokusu meniye benziyordu, ama çok zararlı olduğunu gösteren bir özelliği de vardı.

Evet.

Nux vomica.

Rick durmaları için diğerlerine seslendi. "Bir dakika bekleyin arkadaşlar. Bir şey buldum."

Topraktan çıkıntı yapmış bir kökün yanında eğildi. "Bu bir striknin ağacı," dedi gruba. İç kabuğu ortaya çıkana kadar palasıyla kökü kazıdı, sonra da iç kabuğu özenle doğradı. "Bu kabukta brusin vardır. Felce yol açan bir kimyasaldır. Çok daha zehirli olduğu için çekirdeklerini tercih ederdim, ama kabuk da işimizi görür."

Rick eline özsuyu gelmesin diye özen göstererek kabuğun etrafına bir ip sardı ve onu arkasından sürüklemeye başladı. "Bunu çantama koyamayız. Her şeyi zehirler."

"O kabuk çok tehlikeli," dedi Karen.

"Bekle Karen. Bunun sayesinde yiyecek sağlayacağız. Ben çok acıktım."

Erika kenarda durmuş, havayı kokluyor, karınca kokusu var mı diye kontrol ediyordu. Ciğerlerine girip çıkan havada bir ağırlık vardı. Nereye baksa, her bir çatlak, topraktaki her bir delik, her bir ot sapı küçük canlı şeylerle doluydu... Böcekler, uyuzböcekleri, kurtçuklar. Ve minik noktalar halindeki toprak bakterisi kütlelerini de görebiliyordu. Her şey canlıydı. Her şey

başka bir canlıyla besleniyordu. Bu ona ne kadar çok acıkmış

olduğunu hatırlattı.

Kurt gibi acıkmışlardı, ama yiyecek hiçbir şeyleri yoktu. Bir ağaç kökündeki delikten su içip yürümeye devam ettiler. Rick kabuk parçasını sürüklüyordu. “Artık tespihağacı meyvesi ve strikninimiz var,” dedi. “Ama bunlar yeterli değil. Hiç değilse bir bileşen daha lazım.” Devamlı etrafa bakınıyor, bitki örtüsünü tarayıp zehirli olabilecek bir bitki görmeye çalışıyordu. Sonunda aradığını buldu. Görmekten çok kokusuyla bunu fark etti. Yoğun bir bitki kümesinden keskin bir koku çıkıyordu.

“Zakkum,” dedi Rick ve uzun, sivri parlak yaprakları olan bir fundalığa doğru yürüdü. “Usaresi çok tehlikelidir.” Yaprakları yana itip fundanın gövdesini ortaya çıkardı. Palasını bileyledikten sonra gövdeye sapladı. Yarı saydam, süt gibi usaresi fışkırınca Rick hemen geriledi. “Bu sıvı cildine değdiği anda öldürür. İçinde öldürücü bir kardenolid karışımı vardır. Bir anda kalbini durdurur. Buharını koklamak da çok tehlikelidir. Bu da kalp krizine yol açabilir.” Usare sızmaya devam ederken Rick çantasından Echo İstasyonu’nda bulduğu laboratuvar önlüğünü ve lastik eldivenleri giyip koruyucu gözlüğü taktı.

Amar ona bakıp güldü. “Rick, şu anda kaçık bilim insanlarına benziyorsun.”

“Benim tarzım öyledir zaten,” dedi Rick. Plastik kavanozlardan birinin kapağım açıp akmakta olan usareye yaklaştı. Nefesini tutarak kavanozu doldururken sıvı eldivenlerine damlıyordu. Kavanozun kapağını sıkıca kapatıp bir çiy damlasıyla dış kısmını yıkadı. İkinci kavanozu da aynı şekilde doldurduktan sonra muzaffer bir gülücükle bunları havaya kaldırdı. “Artık yapmamız gereken tek şey bunları pişirip macun haline getirmek. Bunun için de ateş yakmamız lazım.”

Ne var ki, yağmurdan sonra bütün orman sırılsıklamdı. Hiçbir şey yanacak halde değildi.

“Sorun değil,” dedi Rick. “Bize gereken tek şey Aleurites moluccana.”

“O da nesi Rick?” diye sordu Karen.

“Mum fındığı ağacı,” dedi Rick. “Hawaii’liler buna kukui ağacı derler. Bu ormanın her yanında kukui ağaçları var.” Durup etrafına bakındı, “işte! Orada bir kukui ağacı gördüm.” Gümüşsü yapraklan olan büyük bir ağacı işaret etti. Ağaç on metre ötelerindeydi. Top biçiminde yeşil meyveleri vardı.

Mum fındığı ağacına doğru yürüdüler. Tabanına vardıkları zaman yere düşmüş lapa gibi meyveleri gördüler. “Bana bir pala verin,” dedi

Rick. “Şimdi seyredin.”

Palayla meyvelerden birini doğramaya başladı. Çok geçmeden sert çekirdeğine ulaştı. “Buna kukui fındığı denir,” dedi. “Fındık yağla doludur. Eski Hawaii’liler taş lambalarını kukui yağıyla doldururlarmış. Çok iyi bir ışık kaynağıdır. Bu fındıkları sopaların üstüne yerleştirip fener niyetine de kullanırlarmış. Fındık yanabiliyor.”

Parlak, sert bir kabuğu olan kukui fındığını kesmek kolay olmadı. Sırayla palayı kullanarak kesmeye çalıştılar. Birkaç dakika sonra kabuğun içindeki yağlı fındık eti ortaya çıktı. Bunu doğramaya devam ederek yerde bir yığın fındık eti biriktirdiler. Bunun üstüne Peter’ın topladığı ölü ot saplarını eklediler. Bunlar yağmura rağmen kuru kalmıştı. Rick metal tenceresini fındık parçalarının üstüne yerleştirip kimyasal donanımını giydi. Koruyucu gözlüğünü ayarladıktan sonra tencereye şeritler halinde striknin kökü kabuğunu, tespihağacı meyvesi parçalarını, iki kavanoz zakkum usaresini ve bir yaprağın üstünden topladıkları suyu ilave etti.

Rick çakmağı çakıp ateşi yaktı.

Kav tutuşunca kukui fındığı parlak sarı bir alevle yanmaya başladı. Normal bir dünyada bir mum ateşi kadar küçüktü, ama onlar için büyük bir kamp ateşi gibi olmuştu. Sıcak yüzlerini ısıtmış, gözlerini kırpıştırmak zorunda kalmışlardı. Birkaç saniye içinde tenceredeki su kaynamaya başladı. İki dakikalık kaynama tencerenin içindekileri katran gibi, yapışkan bir kıvama getirmeye yetti.

“Taze kürar,” dedi Rick. “Öyle olduğunu umalım.”

Rick bir tahta kıymığıyla çalışıp, lastik eldivenlerle ve nefesini tutarak küraru plastik şişeye yerleştirdi. Artık oklarım buna batırıp uçlarını zehirli silah haline getirebilecekti. Bu maddenin zehirli olduğunu umuyordu, ama bir av anında kullanmadan kesin olarak bilemeyecekti. Kavanozun ağzını kapadıktan sonra koruyucu gözlüğü alnına sıyırdı.

Peter onun elindeki plastik şişeye ve bunun içindeki kahverengimsi maddeye baktı. “Şimdi bununla büyük hayvanları devirebileceğin i mi düşünüyorsun? Çekirge büyüklüğünde bir şeyi?”

Rick ona buruk bir gülücük attı. “Henüz bitmedi.”

“Nasıl yani?”

“Bir miktar daha bileşen lazım.”

“Nedir o?”

“Siyanür.”

“Ne?” diye Peter hayretle; diğerleri de dikkatle dinlemekteydiler.

“Duydun beni siyanür,” dedi Rick. “Ve bunu nerede bulabileceğimi de biliyorum.”

“Nerede?” diye sordu Peter.

Cevap olarak Rick başını yavaşça çevirdi. “Kokusunu alıyorum. Hidrojen siyanür. Prusik asit olarak da bilinir. Acıbademlerin saldığı koku... Burnuna geliyor mu? Siyanür evrensel bir zehirdir, neredeyse her şeyi kısa sürede öldürebilir. Soğuk Savaş casuslarının en gözde silahıydı. Şimdi yakınlarda siyanür yapan bir hayvan var. Büyük ihtimalle bir yaprağın altında gizleniyor. Büyük ihtimalle uyuyor.”

Diğerleri merakla bakarlarken Rick ormanın içinde havayı koklaya koklaya yürümeye başladı. Yaprakları iki eliyle çekerek ters çevirdi. Koku giderek artıyordu; şimdi hepsinin burnu gıdıklanmaya başlamıştı. Rick bir yaprağın altına başım soktu. “Buldum!” dedi fısıltıyla.

Yaprağın altında kahverengimsi, yağlı, eklemli bir kabuklu hayvan vardı. Çok sayıda kıvrık bacağı görünüyordu. “Bu bir millipede, kırkayak,” dedi Rick. “Ben cahil bir botanikçi olabilirim, ama bunların siyanür yaptıklarını biliyorum.”

Erika inilder gibi bir ses çıkardı. “Yapma! Bu hayvan çok büyük. Tehlikelidir.”

Rick kıkır kıkır güldü. “Kırkayak mı?” Karen’a döndü. “Hey, Karen! Tehdit altında olduğu zaman bu hayvan nasıl davranır?” “Kırkayaklar mı?” dedi Karen gülerek. “Yavru kediler kadar korkaktırlar.”

“Durun!” dedi Danny. “Bunun çıyan olmadığına emin misiniz?” Peter’ın çıyanların zehirli iğnelerinden bahsettiğini hatırlamıştı.

“Hayır, bu yavru çıyan falan değil,” dedi Karen eğilip yaprağın altına baktıktan sonra. “Centipedeler, yani sarı çıyanlar yırtıcı etoburdurlar. Millipedeler etyemezdirler; sadece çürümüş yaprak yerler. Sakin bir hayvandır, iğnesi bile yoktur.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Rick kırkayağın üstündeki yaprağı çekip attı. Hayvan kıvrılmış halde yatıyordu ve uyur gibiydi. Silindir biçimindeydi, kat kat zırhı ve en az yüz tane ayağı vardı. Mikro-insanların ölçülerine göre beş metre uzunluğunda bir boğa yılanı kadardı. Hafifçe solurken ıslığa benzer bir ses çıkarıyordu. Bu hayvanların horlaması böyleydi.

Rick palasını çıkardı. “Uyan!” diye bağırarak palanın yassı tarafıyla kırkayağı tokatladı.

Hayvan birden öne atıldı. İnsanlar hemen gerilerken koku arttı. Kırkayak savunma pozisyonuna geçerek gergin bir yay biçimini aldı. Rick burnunu tutarak hayvana bir kez daha vurdu. Onu sadece korkutmak istiyordu, canını yakmak değil. Bu numara işe yaradı. Bademle karışık keskin, acı bir koku havayı doldururken kırkayağın zırhındaki gözeneklerden yağlı bir sıvı sızmaya başladı. Rick temiz bir plastik kavanozu açıp, lastik eldivenlerini ve önlüğünü giyip koruyucu gözlüğünü taktı.

Kırkayağın bir yere gideceği yoktu. Kıvrıldığı yerde kalmış, belli ki, çok korkmuştu.

Rick koruyucu donanımını giyindikten sonra bu sıvının bir miktarını kavanoza doldurdu. “Bu bir yağ,” dedi. “İçi siyanür doludur.” Bu yağı içinde kürar olan kavanoza boşaltıp bir değnekle karıştırdı. “Zavallıyı korkutup siyanürünü aldım,” dedi öldürücü kimyasallarla dolu kürar kavanozunu havaya kaldırarak. “Şimdi sıra avlanmaya geldi.”

20. BÖLÜM

NANİGEN MERKEZİ
29 EKİM, SAAT 16.00

V

in Drake tensör odasına bakan bir pencerenin önünde duruyordu. Cam kurşun geçirmezdi ve odaya bir balık akvaryumu görünümü vermekteydi. Odanın içinde boyut değiştirme tüplerinin heksagonları plastik zeminle aynı hizaya yerleştirilmişti. İki adam odaya girdi. Telius ve Johnstone.

Özel kıyafetlerini giyiyorlardı. Hafif kevlar çelik yelekleri ve zırhları, kol ve bacak koruyucuları. Bu zırh bir asker karıncanın dişlerini geçiremeyeceği kadar sertti. Her adamın elinde 600 kalibrelik Express gaz tüfeği vardı. Bu tüfekler basınçlı gaz tanklarıyla çalışırdı. Ucundan geniş spektrumlu süper-toksin bulunan ağır, çelik bir iğne fırlatıyordu. Uzun menzilliydi ve durdurucu etkisi kesindi. Süper-toksin bütün böceklere, kuşlara ve memeli hayvanlara karşı aynı derecede etkiliydi. Bu tüfekler mikro-dünyaya girecek insanların korunmaları için özel olarak

tasarlanmıştı.

“Hexapod’u bekleyin,” dedi Drake.

Telius başıyla anladığını belirtip, düşürdüğü bir şeyi arıyormuş gibi yere bakındı. Telius çok az konuşurdu.

Drake üstünde GİRİŞ YASAKTIR yazan bir kapıya gitti. Yazının altında biyolojik tehlike sembollerine benzer bir simgeyle, MlKRO-TEHLİKE yazısı vardı.

Tensör odasındaki bu kapıdan doğruca Omicron Projesi’ne geçiliyordu. Tabii, o kapının üstünde hiçbir şey yazılı değildi.

Drake video oyunu kumandasına benzer bir el kumandası alıp bir şifre tuşladı. Bu Omicron alanındaki robotları etkisiz kılmak içindi. Drake iç içe geçmiş, her birinin tensör odasına kapısı olan, küçük ve penceresiz laboratuvarların bulunduğu alana girdi. Birkaç en üst düzey Nanigen mühendisi dışında kimsenin Omicron’a girme izni yoktu. Hatta, Omicron’un varlığını bile bilen Nanigen çalışanı sayısı çok azdı. Odaların içinde birkaç laboratuvar tezgâhı, tezgâhların üstündeyse üstleri siyah bezlerle örtülü bir dizi nesne vardı.

Örtüler nesneleri gizliyordu. Her ne idiyseler, herkesten gizliydi. Omicron’a girme izni olanların bile bunlara bakmaları yasaktı.

Drake nesnelerden birinin üstündeki örtüyü kaldırdı. Bu, altı bacaklı bir robottu; Mars’a indirilen robotu veya metal bir böceği andırıyordu. Fazla büyük değildi, otuz santimetre çapındaydı.

Drake robotu tensör çekirdeğine götürdü ve Johnstone’a verdi. “Nakil aracınız. Bataryalar tam dolu.”

“Çok iyi,” diye mırıldandı Johnstone. Bir şey çiğniyordu. “Lanet olsun!” diye bağırdı Drake. “Ağzında ne var?”

“Enerji çikolatası efendim. İnsan çok acıkıyor...”

“Kuralı biliyorsun. Çekirdekteyken bir şey yemek yasak. Jeneratöre mikrop bulaştırabilirsin.”

“Özür dilerim efendim.”

“Neyse. Hemen yut onu.” Drake dostça adamın sırtını sıvazladı. Emrinde çalışanlara arada bir anlayış göstermek çok işe yarardı.

Telius altı bacaklı cihazı Hexagon 3’ün içine yerleştirdi. İki adam Hexagon 2 ve 1’in içinde girip durdular. Drake kontrol odasına gitti. Jeneratörü kendisi çalıştıracaktı. Bütün çalışanları çekirdekten dışarıya çıkarmıştı. Bu adamları ve donanımları küçültürken kimse onu görmemeliydi. Aksi takdirde açık vermiş olurdu. Hexagon 3’ü, altı bacaklı

robotu insanlardan daha az küçültecek biçimde programladı. Tam uygulamayı başlatmak üzereyken Don Makele kontrol odasına geldi.

Zemin altındaki enerji yapıları yükselip, Hexagon'lar inerken birlikte seyrettiler. İki adam küçültüldükten sonra Drake mikro-insanları bir nakil kutusuna, altı bacaklıyı ise ayrı bir kutuya yerleştirdi. Kutuları Don Makele'ye vererek, "Umarım kurtarma operasyonu başarılı olur," dedi.

"Umarım, öyle olur," dedi Makele.

Eric'i öldürdüğünü Peter ve diğer öğrencilerin bilmesi yeterince tehlikeliydi. Ama Drake, henüz ilan edemeyeceği bazı çok hassas faaliyetlerini Eric'in kardeşine açıklamış olmasından da endişe ediyordu... ve Peter bu bilgiyi diğer öğrencilerle paylaşmış olabilirdi. Bu bilginin ifşa edilmesi Nanigen'in bütün geleceğini yok ederdi.

Sadece işti. Kişisel bir şey değil, sadece mantıktı. Sadece işlerin gelişmesi için yapması gereken şeylerdi. Acaba Don Makele bir şeyler anlamış mıydı? Drake güvenlik amirinin ne kadar bildiğini ve ne düşündüğünü kestiremiyordu. Dönüp ona baktı. "Kaç adet zemin-kat başlangıç hissen var?"

"İki tane efendim."

"Sana iki hisse daha veriyorum."

Makele'nin yüz ifadesi değişmedi. "Teşekkür ederim."

Don Makele bu kısa konuşma sonunda iki milyon dolar kazanmıştı. Artık çenesini tutardı.

21. BÖLÜM

FERN GULLY
29 EKİM, SAAT 16.00

S

es çıkarmayın ve kımıldamayın. Çok keskin gözleri ve kulakları vardır." Konuşan Erika Moll'du. Biraz ötelerindeki bir mamaki bitkisinin dallarına ve iri yapraklarına bakıyordu. Bir yaprağa tutunmuş çok büyük bir yaratık, bir kanatlı böcek vardı. Hayvan parlak yeşildi ve dantelli yeşil kanatları yapraklardan zor ayırt edilebiliyordu. Uzun antenleri, patlak gözleri, eklemli bacakları ve yağla dolu şiş karnı vardı. Hayvan hırıltılı soluklar alırken sağrılarındaki deliklerden hava çıkıyordu.

Bu bir çekirgeydi.

Rick üfleme borularından birini alıp omzunda dengeledikten sonra içine bir ok yerleştirdi. Okun çelik ucu zehre bulanmıştı ve acıbadem kokuyordu. Rick'in kürarı. Okun arkasındaysa Rick'in yastık dolgusundan elde ettiği tüy vardı.

Rick diz çöküp boruyu dudaklarına götürdü; ağzına kürar değmemesi için çok dikkat ediyordu. Siyanür gözlerini sulandırmış, boğazını yakmıştı.

"Kalbi nerededir?" diye sordu yanında diz çöken Erika'ya. Böcek anatomisini en iyi bilen o olduğu için atışını Erika yönlendirecekti.

"Kalbi mi? Hayvanın sırtında."

Rick başını iki yana salladı. "Atışı yapamam. O bölgeyi kanatları koruyor." Boruyu bir o yana bir bu yana doğrulttuktan sonra içinden geldiği gibi atış yapmaya karar verdi. Hayvanın karnının altına nişan alıp derin bir nefes aldı ve üfledi.

Okun neredeyse tamamı çekirgeye saplandı. Hayvan soluk verdi, kanatları titreşti. Bir an uçup gideceğini sandılar, ama öyle olmadı. Çekirge kulakları sağır eden bir çığlık attı. Bu sesi acıdan mı çıkarmıştı, yoksa alarm mı veriyordu? Soluması hızlandı, sendeledi, kaydı ve yaprağın kenarından sarktı.

Bunu izlerken Amar kötü oldu. Acı çeken bir böceğin onu bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Rick'in kürarı çok güçlüydü.

Beklediler. Çekirge baş aşağıya yapraktan sarkıyordu. Hırıltılı soluması önce yavaşladı, sonra tamamen kesildi. Çok geçmeden yere düştü.

"Aferin Rick."

"Büyük avcı Rick."

İlk başta ölü çekirge kimsenin iştahını kabartmamıştı... Eri ka hariç. "Bir keresinde Tanzanya'da kınkanatlı böcek yemiştim," dedi. "Çok lezzetliydi. Afrika'da insanlar böcekleri lüks yiyecek olarak kabul ederler."

Danny Minot bir dalın üstüne oturdu; midesi bulanıyordu. Ölü böceğe bakarken bile kusacak gibi olmuştu. "Belki yakınlarda bir hamburgerci buluruz," diye espri yapmaya çalıştı.

"Böcek eti hamburger kadar kötü değildir," dedi Amar. "Bir sığırın ezilmiş kası, kanı ve dokuları midemi bulandırır. İnek yemem. Ama çekirge... eh... belki..."

Hayvana bakarlarken açlıkları daha da dayanılmaz bir hal aldı. Küçük bedenleri enerjiyi çok hızlı yakmıştı. Altı üstü yoktu. Yemek

zorundaydılar. Açlık mızmızlığa üstün geldi.

Palalarla çekirgeyi doğradılar. Eti ve organları çıkarırlarken Erika yiyecekleri her şeyin yıkanması gerektiğini söyledi. Hayvanın kanı saydam, sarı-yeşil bir sıvıydı ve zırhını kesip açtıkları zaman dışarıya damladı. Bacaklarını koparıp içindeki eti çıkardılar. Arka bacaklarının üst kısmında ince, beyaz kaslar vardı. Bacakların en geniş taraflarından biftek kestiler. Okun zehri hayvanın kanına geçmiş olabileceğinden etin yıkanması gerekiyordu. Çiy damlalarında yıkadıktan sonra etin temiz ve lezzetli bir kokusu oldu. Pişirmeden yediler. Hafif tatlımsı bir tadı vardı.

“Fena değil,” dedi Rick. “Suşiye benziyor.”

“Çok taze,” dedi Karen.

Danny bile eti yemeye başladı; önceleri tedirgindi, ama sonra tadını aldıktan sonra iştahla yedi. Ağzında iri bir lokma, “Tuzu eksik,” dedi.

Hayvanın yumuşak ve sarı yağları karnından dışarıya sızıyordu. “Karın yağı iyi gelir,” dedi Erika. Hiçbirinde bir hareket olmayınca elini kepçe yapıp bir miktar yağ aldı ve çiğ çiğ yedi. “Tatlıymış,” dedi. “Biraz fındık tadı var.”

Vücutlarının yağa ihtiyacı vardı; çok geçmeden hepsi çekirgenin karnına yumulup avuç avuç yağını yemeye başladılar. Parmaklarını bile yalıyorlardı.

“Kendimi avını yiyen aslanlar gibi hissediyorum,” dedi Peter.

Çekirgeden yemeleri mümkün olmayacak kadar çok et çıkmıştı. İsraf etmek istemedikleri için etin taşıyabilecekleri kadar bir kısmını yosunlara sarıp paket yaptılar ve serin kalması için torbalara koydular. Onlara epey bir süre yetecek kadar yiyecekleri olmuştu.

Tok karnına kendilerini daha iyi hissederek haritayı incelemeye başladılar. Harita ve pusula Peter’daydı. Onlara belli noktaları gösterdi.

“Sanırım, şimdi şuradayız,” dedi haritada belirtilen eğreltiotu kümesini göstererek. “İstasyon Bravo’ya çok yakınız. Gece olana kadar oraya varabiliriz.” Başım kaldırıp göğe baktı. Aydınlık azalmıştı, akşam oluyordu. “Dua edelim de, istasyon yerinde olsun.”

Torbaları ve çantaları sırtlayıp yola koyuldular; arada bir durup karınca kokusu veya sesi var mı diye kolluyorlardı. Bir karıncaya rastladıkları zaman etrafta daha fazlasının olduğunu biliyorlardı. Hızlı hareket ettikleri takdirde karıncalar huylanmazlardı. En büyük tehlike yuva girişlerinde oluyordu. Güneş batmaya başlayınca orman zeminindeki gölgeler daha koyulaştı; önde yürüyen Peter bir karınca

yuvasına basmaktan korkarak daha temkinli oldu. O ana kadar her şey yolunda gitmişti.

“Durun!” dedi Peter. Yerden minyatür bir ağaç gibi çıkmış bir ilihia bitkisinin sapında gördüğü bir işareti inceledi. Sapın üstüne üç tane V biçiminde çentik atılmıştı ve üzerine turuncu boyayla X işareti konmuştu.

Bu bir işaretti.

Bir patikaya gelmişlerdi.

Peter ilerleyince bir taş üstünde turuncu renkli bir X daha gördü. Yol ileriye doğru uzandıkça toprağın üstünde başka işaretler daha gördüler.

Birkaç dakika sonra Peter geniş bir çukurun önünde durdu. Etrafındaki toprak kazılmış ve tersyüz edilmişti. Çukurun her yanında devasa ayak izleri vardı. Çukurlaşan bu izler suyla dolunca yüzme havuzuna benzemişti. Peter haritaya baktı. “Bravo İstasyonu’ndayız,” dedi. “Ama istasyon falan yok.”

Ayak izleri her şeyi açıklıyordu. Birisi istasyonu kazıp sökmüş ve götürmüştü.

“En kötü ihtimali düşünmek zorundayız,” dedi Karen sırt çantasını çıkarıp çukurun yanına oturarak. Alnını sildi. “Bu Vin Drake’in işi. Yani hayatta olduğumuzu ya biliyor ya da kuşkulanıyor. Hayatta kalma imkânımızı ortadan kaldırdı.”

“Demek ki, Drake bizi arıyor,” dedi Peter.

“Ama bizi nasıl bulacak?” diye sordu Rick.

İyi soruydu. On iki milimetrelik vücutlarıyla normal boydaki bir insan tarafından fark edilmeyebilirlerdi. “Artık telsiz sessizliği çok önemli oldu,” dedi Peter.

Bravo İstasyonu’nun yok olması, gece karanlığında saklanacak bir yerleri olmadığı anlamına geliyordu. Tropik bölgelerde hep olduğu gibi, güneş batmaya yüz tutunca hava hemen kararacaktı.

Güneşin batışını gören Erica’nın endişesi de artmaktaydı. “Bilesiniz,” dedi diğerlerine. “Böceklerin büyük çoğunluğu ortaya gece çıkarlar, gündüz değil. Ve bunların da büyük bir kısmı etobur avcılardır.”

“Burada kamp kuracağız,” dedi Peter. “Ve kendimize bir kale yapacağız.”

Çok uzak olmayan bir mesafede altı bacaklı Hexapod taşıtı orman zeminindeki çakıllardan ve yapraklardan etkilenmeden, hızla ilerlemekteydi. Motorlu altı bacağı bitmez tükenmez bir enerjiyle hareket

ediyordu.

Aracı Johnstone sürüyordu; eli kumanda tertibatı olan eldiven benzeri bir cihazın içindeydi ve bir yandan ölçümleri okuyordu. Bu ölçümler servomotorların aracın altı bacağına sağladığı enerji düzeylerini göstermekteydi. Telius üstü açık kokpitte onun yanında oturuyor, büyük bir dikkatle etrafı tarıyordu. İki adam da tepeden tırnağa zırhlara bürünmüştü.

Yürüteç nano-laminat mikro-lityum güç kaynağıyla donatılmıştı. Uzun menzilliydi ve çok güçlüydü. Mikro-dünyada normal taşıtlar işe yaramıyordu; sık sık takılıp kalıyorlar, tekerlekleri boşuna dönüyordu. Tekerlekli taşıtlar engellerin üstünden de aşamazlardı. Bunun yerine Nanigen mühendisleri böcek tasarımını kopya etmişlerdi. Bu tasarım çok iyi çalışmaktaydı.

Yürüteç zemindeki bir çukura geldi.

“Dur,” dedi Telius.

Johnstone aracı durdurdu ve çukurun içine baktı. “Bu Echo İstasyonu,” dedi.

“Eskiden öyleydi,” dedi Telius.

İki adam araçtan atlayıp indiler. Mikro-dünyada bedensel hareketlere alışkındılar ve kuvvetlerini nasıl kullanacaklarını biliyorlardı. Çukurun etrafında dolaşıp toprak parçalarını ve yosunları incelediler. Bir gün önce yapan yağmur öğrencilerin çoğu izini silip süpürmüştü, ama Johnstone bazı ipuçlarının kalacağını biliyordu. Kim olsa, nerede olursa olsun, izini bulabilirdi. Bir kayanın üstündeki yosun dikkatini çekince yanına gidip inceledi. Yosun beli hizasındaydı. Bunun içinden yükselen dar bir bitki sapma dokundu. Ucu kırıktı. Dik açıyla bükülerek kırılmış, içindeki sporlar dökülmüştü. Islak sporların içinde Telius bir insana ait el izi buldu. Birisi bu sapı tutup kırmış, içindeki sporu boşaltıp elini sokmuştu. Biraz daha ileride Telius birbirine karışmış insan ayak izleri buldu. Büyük bir yaprağın altında yağmurdan sığınmışlardı.

Johnstone eğilip ayak izlerini inceledi. “Beş kişiymişler hayır, altı. Tek sıra halinde yürüyorlarmış. Güneydoğu yönüne.”

“Güneydoğuda ne var?” diye sordu Telius.

“Otopark,” dedi Johnstone gözlerini kısıp gülümseyerek.

Telius ona soran gözlerle baktı.

Johnstone omzuna konan bir uyuzböceğini tutup ezdi ve fiskeyle fırlattı. “Lanet böcekler. Neyse, artık planlarını biliyoruz.”

“Neymiş planları?”

“Nanigen’e gidecek bir vasıta arıyorlar.”

Haklıydı tabii. Telius hızla ilerleyip etrafta ipucu ararken Johnstone yürütece bindi ve koşar adım yürüyen arkadaşını takip etti. Telius arada bir durup yumuşak topraktaki izleri inceliyordu. Hedef şahıslar izlerini silmek için bir çaba göstermemişlerdi. Takip edildiklerinden kuşkulanmıyorlardı.

Fakat hava kararmaya başlamıştı. Telius ve Johnstone hava karardıktan sonra geceyi gizlenerek geçirmeleri gerektiğini bilecek kadar mikro-dünyayı tanıyorlardı. Karanlık bastıktan sonra hareket edilmezdi. Asla.

Yürüteci durdurdular. Johnstone aracın etrafına elektrik şoku verecek bir tel sararken Telius da tam bunun altında göğüs hizasında bir çukur kazdı. Bir kondansatörle tele elektrik verdiler. Herhangi bir hayvan araca dokunduğu anda çarpılacaktı. Sonra iki adam çukura girip, sırt sırta vererek oturdular; ellerindeki tüfekleri doluydu ve kullanıma hazırdı.

Telius ağzına bir tutam tütün atıp arkasına yaslandı. Gece boyunca bir telsiz haberleşmesi olabilir düşüncesiyle Johnstone telsiz tespit cihazını yanına almıştı. Burada hiçbir korku duymuyordu. Mikro-dünyaya onuncu ziyaretiydi ve ne yapacağını biliyordu. Tespit cihazını açıp, yetmiş giga-hertz menzili içinde herhangi bir yayın var mı diye ekranı kontrol etti. Nanigen telsizleri bu frekansla kullanılırdı. Herhangi bir sinyal almadı. “Belki telsizleri bile yoktur,” dedi Telius’a.

Telius karşılık olarak çiğnenmiş tütün tükürdü.

Paket yemeklerini yediler. İşemek için çukurdan ayrı ayrı çıkıyorlar; birisi birkaç adım ötede işerken diğeri gaz tüfeğiyle onu kolluyordu. Elektrikli çitin içinden bir hayvan saldırabilirdi. Bu yaratıklardan bazıları işerken çıkan kokuyu alabiliyorlardı.

Daha sonra nöbetleşe uyudular. Nöbet tutan enfrarujlu gözlük takarak etrafı kollamaktaydı.

Johnstone bu dünyanın gece olunca nasıl cıvıl cıvıl hayatla dolduğunu hayranlıkla izliyordu. Gece görüş gözlüğüyle bakarken minik yaratıkların hiç durmadan hareket ettiklerini, milyonlarca böceğin oradan oraya koşturmalarını görüyordu. Türlerini tanımazdı. Onun için her böcek aynıydı. Yeter ki, saldırgan bir avcı olmasın. Bir fare görebilmek ümidiyle bakındı. Bu gece büyük bir av yapmak istiyordu. Bir fareyi 600’lük gaz tüfeğiyle devirmek, kocaman bir buffalo vurmak kadar iyi sayılırdı.

Afrika’da birkaç kez buffalo avlamıştı.

“Bir fare vurmak istiyorum,” dedi Johnstone. “Çok eğlenceli olurdu.”

Telius homurdandı.

“Karşımıza bir çulluk çıkmasın da...” diye ekledi Johnstone.

22. BÖLÜM

BRAVO İSTASYONU YAKINLARI
29 EKİM, SAAT 18.00

H

ayatta kalma mücadelesi veren altı öğrenci bir ağacın altında nispeten yüksek bir yer buldular. Gece yağmur yağarsa, buradayken sulara kapılma tehlikesi yoktu. Bu bir ohia ağacıydı ve çiçek açmıştı. Akşam güneşinde kırmızı çiçekleri pırıl pırıl parlıyordu.

“Etrafımızı bir çitle çevirmeliyiz,” dedi Peter.

Kuru dallar ve ölü otların saplarını topladılar. Otları ve dalları uzun kıymıklar halinde kestikten sonra bunları yan yana yere sapladılar. Böylece kamp yerinin etrafı sivri uçlu kazıklarla çevrilmiş oldu. Sivri uçlar dışarıya dönüktü. Çitte, arasından bir insanın geçebileceği kadar bir boşluk bıraktılar, ama girişi zorlaştırmak için etrafına zikzaklı kazıklar yerleştirdiler. Aydınlığın elverdiği sürece çalışmaya devam edip kalelerini sağlamlaştırdılar. Başlarının üstünde bir çatı yapmak için ölü yaprakları çitin içine sürüklediler. Böylece hem yerden sıçrayan yağmur damlalarından korunacaklar, hem de uçan avcılar tarafından görü 1 meyeceklerdi.

Çatının altına da yaprak serip yerle teması kesen bir yatak yaptılar. Zemin minik kurtlarla kaynıyordu. İnce çadırı kesip bundan yaptıkları muşamba örtüyü de yaprakların üstüne sererek yataklarını daha konforlu hale getirdiler.

Kendilerine bir kale yapmışlardı.

Karen sprey şişesini çıkardı. Çoğunu karıncalarla savaşırken kullandığı için neredeyse boş gibiydi. “İçinde benzokinin var. Eğer bir saldırıya uğrarsak, hâlâ birkaç atış yapabiliriz.”

“Artık kendimi daha emniyette hissediyorum,” dedi Danny alayla.

Rick Hutter zıpkının ucunu kürar kavanozuna daldırdı. Sonra da

bunu savaşa hazır halde çite dayadı.

“Nöbet tutmalıyız,” dedi Peter. “Her iki saatte bir değişiriz.”

Ateş yakma konusu açıldı. Normal dünyada vahşi doğada mahsur kalınca hem ısınmak hem de yırtıcı hayvanlardan korunmak için ateş yakmak gerekirdi. Ne ki, mikro-diinyada durum farklıydı. Erika Moll açıklama yaptı. “Böcekler ışığa gelir. Ateş yakacak olursak yüzlerce metre ötedeki yırtıcıların dikkatini çekeriz. Bence baş lambalarını da kullanmayalım.”

Bu da geceyi zifiri karanlıkta geçirecekleri anlamına geliyordu.

Alacakaranlık karanlığa dönüşürken bütün renkler gri ve siyah olmaya başladı. Giderek yaklaşan bir gürültü duydular yerin üstünden geçen pek çok ayağın çıkardığı sesti.

“Bu da nesi?” dedi Danny korku içinde.

Çok ince yapılı bir hayvan sürüsü hayalet gibi kampın önünden geçti. Bunlar çayır sinekleriydi; son derece uzun sekiz bacakları vardı. Öğrencilerin bakış açısına göre bacakları beş metre açılıyordu. Oval biçimindeki gövdelerinin tepesinde iki parlak göz vardı. Bu yaratıklar arazide kayar gibi hareket ederek yiyecek aramaktaydılar.

“Dev örümcekler,” dedi Danny sıkılı dişlerinin arasından.

“Onlar örümcek değil,” dedi Karen ona. “Onlara Opilion denir.”

“Yani?”

“Örümceklerin kuzenidirler. Zararsızdırlar.”

“Çayır sinekleri zehirlidir,” dedi Danny.

“Hayır, değildir,” diye tersledi onu Karen. “Onların zehri yoktur. Çoğu mantar ve çürümüş bitki yer. Bence çayır sinekleri çok güzeldir. Benim gözümde onlar mikro-dünyanın zürafaları gibidir.”

“Ancak bir örümcek uzmanı böyle söyler,” dedi Rick.

Giderek uzaklaşan çayır sineklerinin arkasından baktılar. Karanlık iyice yoğunlaştı ve yükselen deniz gibi her yanı sardı. Ormanın sesleri değişmekteydi. Bu da yeni bir grup yaratığın piyasaya çıktığı anlamına geliyordu.

“Onların nöbet değişimi başlıyor,” dedi Karen. “Yeni vardiya aç olacak.” Artık birbirlerini bile doğru dürüst göremiyorlardı.

Gece ilerledikçe çevreyi kuşatan gürültüler de arttı ve sesler yükseldi. Ayakları altındaki zeminin de titreştiğini hissedebiliyorlardı, çünkü bazı böcekler yere vurarak haberîeşirlerdi. Tabii, öğrenciler bu haberleşmenin

tek kelimesini bile anlayamıyorlardı.

Amar ilk nöbeti alırken diğerleri de birbirlerine sokulup, kıvrılarak yattılar. Amar zıpkınla yaprak-çatıya çıkıp, dimdik oturdu; kulak kesilmiş, havayı kokluyordu. Hava feromonla yoğunlaşmıştı. “Bu kokuyu hiç tanımıyorum,” dedi. “Bana tamamen yabancı geliyor.”

Amar herhangi bir şeyin kokusunu nasıl alabildiklerini de anlayamıyordu. Bedenleri yüz katı küçültülmüştü; bu da vücutlarındaki atomların da o oranda küçüldüğü anlamına gelirdi. Böyle olunca, vücutlarındaki o minik atomlar çevredeki devasa atomlarla nasıl etkileşebiliyordu? Hiçbir şeyin kokusunu alamamaları gerekirdi. Hatta, hiçbir şeyin tadını da alamamaları gerekirdi. Dahası, nasıl nefes alabiliyorlardı? Kırmızı kan hücrelerindeki minik hemoglobin hücreleri soludukları havada bulunan devasa oksijen moleküllerini nasıl tutabiliyordu? “Burada bir paradoks var,” dedi Amar diğerlerine. “Vücutlarımızdaki minik atomlar etrafımızdaki dünyanın normal boyuttaki atomlarıyla nasıl etkileşiyor? Herhangi bir şeyin kokusunu, tadını nasıl alabiliyoruz? Hatta, kanımız oksijeni tutmayı nasıl başarıyor? Ölmüş olmamız gerekirdi.”

Kimse işin içinden çıkamadı. “Belki Kinsky buna cevap verebilirdi,” dedi Rick.

“Belki de veremezdi,” dedi Peter. “Bence Nanigen kendi teknolojilerini de tam anlayabilmiş değil.”

Rick bir süreden beri mikro-vurgunları düşünmekteydi. Kimse görmeden kollarını ve ellerini inceleyerek, herhangi bir morluk var mı diye kontrol ediyordu. O ana kadar herhangi bir belirti görmemişti. “Belki de mikro-vurgunlar atomların uyuşmazlığından kaynaklanıyordur,” dedi. “Belki vücutlarımızdaki minik atomların etrafımızdaki büyük atomlarla etkileşiminde bir sorun vardır.”

Bir uyuzböceği üstüne tırmanınca, Amar onu gömleğinden söküp yere bıraktı. Yaralamak istememişti. “Ya bağırsaklarımızdaki trilyonlarca bakteri? Onlar da küçültüldü mü?”

Kimse bilmiyordu.

Amar devam etti. “Ya süper-minik bakterilerimiz ekosistemde serbest kalırsa?”

“Belki de vurgunla ölürler,” dedi Rick.

Gökyüzü gümüşsü bir ışıltıyla biraz aydınlanır gibi oldu. Ay yükselmişti; ayla birlikte ormanın içinde yankılanan tüyler ürpertici bir uluma sesi duyuldu. **“Puuu...eee...ooo.”**

“Tanrım, bu da neydi böyle?” dedi birisi korkuyla.

“Sanırım, baykuştu. Sesini çok düşük frekansta işitiyoruz.”

Uluma tekrar işitildi; bir ağacın tepesinden geliyordu ve inlemeyle karışık bir ölüm tehdidi havası vardı. Baykuşun ölümcül varlığı üstlerinde bir yerdeydi.

“Fare olmanın ne anlama geldiğini anlamaya başlıyorum,” dedi Erika. Baykuşun ötmesi kesildi, ardından bir çift kanat sessizce çırpılarak sayvanlarının üstünden geçti. Baykuş kendine daha iri bir av bulmuştu; mikro-insanlar kadar küçük şeyler ilgisini çekmiyordu.

Hışırtılı bir titreşimle sarsıldılar. Toprak yerinden kalkıyordu.

“Altımızda bir şey var!” diye haykırdı Danny ayağa fırlayarak. Altındaki toprak ayrılırken dengesini kaybetti ve sendelemeye başladı.

Diğerleri de yattıkları yerden kalkıp palalarını kapmışlardı. Altlarındaki topraktan uğultular çıkıyor, zemin şiddetle sarsılıyordu. Amar zıpkını başının üstüne kaldırdı; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Öldürmeye hazırdı. Bunu biliyordu. İnsanlar panik içinde çite doğru koştular, fakat çitin dışına kaçmanın mı, yoksa içinde kalıp yerden ne çıkacağını beklemenin mi daha iyi olacağını kestiremiyorlardı.

Derken o sarsıntının nedeni ortaya çıkıverdi; inanılmaz büyüklükte, kahverengimsi pembe, silindir biçimli bir şey önündeki toprağı püskürterek yeraltından dışarıya yükseliyordu. Danny çığlığı bastı. Amar zıpkını tam fırlatacakken son anda durdu.

“Bu bir solucan arkadaşlar,” dedi Amar zıpkını yere bırakarak. Bu zararsız solucana zıpkın saplayacak değildi; zavallı hayvan toprak altında hayatını sürdürmeye çalışıyordu; kimse için tehdit değildi.

Solucan etrafında gördüklerinden hoşlanmadı. Buldozer gibi toprağı kazıp tekrar yeraltına girerken kamp çitini şiddetle sarstı.

Ay yükselmeye devam ederken yarasalar piyasaya çıktı. Öğrenciler ıslıksı çığlıklar, stakkato sesler ve ağaç tepelerinin arasından rüzgâr uğultusu gibi hışırtılar duydular: Bunlar yarasaların sonarlarıydı. Tüyler ürpertici bir gürültüydü; uçan yırtıcı avcıların ultrason ışınları kullanarak avlarını arama sesiydi. Yarasa sonarı normal bir insanın işitemeyeceği kadar tizdir. Fakat mikro-dünyada yarasaların sesi bir denizaltının ping

taraması gibiydi.

Bir yarasanın bir güve bulup onu öldürüşünü işittiler.

Bu öldürüş önce bir dizi yavaş pingle başladı. Yarasa ses titreşimlerini bir güve üstüne yönlendirip avını tanıtladı ve güvenin uçuş yönünü ve aradaki mesafeyi ayarladı. Ardından yarasanın çıkardığı pinglerin hızı ve sesi yükseldi. Erika Moll ne olduğunu açıkladı. “Yarasa sonarıyla güveyi ‘boyuyor.’ Güveye bir ültrason ışını gönderip geri gelen yankıları işitiyor. Bu yankılar güvenin yerini, boyunu ve biçimini belli ediyor. Yarasa güveye kilitlendiği an pingler hızlanıyor.”

Çoğu zaman bir yarasa saldırdığı zaman güve davul gürültüsü gibi bir sesle kendini savunurdu. “Güvelerin çok güçlü işitme duyuları vardır,” diye açıkladı Erika. Güve yarasanın sonarını işitmiş ve kendi savunma gürültü-çıkarıcılarını başlatmıştı. Bu gümbürtü sesleri onun karnındaki davullardan geliyordu. Bu sesler yarasanın sonarını etkisiz kılıp güveyi yarasa tarafından görünmez hale getirebilirdi. Yarasa güveye yaklaşırken hızlı ping sesleri, güvenin sonarı bozmak için çıkardığı davul seslerine karışırdı. Yarasa **ping, ping, ping** diye çınlarken, onun sonarını bozmaya çalışan güve **pom, pom, pom** sesini çıkarırdı. Bazen güvenin davul gürültüsü aniden kesiliverirdi. “Yarasa güveyi yedi,” diye açıkladı Erika.

Yarasa sesleri tepelerinde ötüp dururken hepsi büyülenmiş gibi kulak vermişlerdi. Derken başlarının üstünden kadife kanatlarını çırparak bir yarasa geçti. Çıkardığı sonar sesleri kulaklarını sağır edecek kadar güçlüydü.

“Bu dünya beni korkudan öldürecek gibi,” dedi Karen. “Ama burada olmaktan tuhaf bir şekilde memnunum. Deli olmalıyım.”

“Hiç değilse ilginç,” dedi Rick.

“Keşke bir ateşimiz olsaydı,” diye sızlandı Erika.

“Yakanlayız,” dedi Peter. “Etraftaki bütün yırtıcıları buraya çeker.”

Onlara ateş yakmamayı tavsiye eden Erika’ydı aslında. Ama buna rağmen insani içgüdüleri ateş istiyordu. Basit bir ateş, sıcak, parlak ve huzur verici. Ateş güvenlik demekti, yiyecek ve yuva demekti. Ama etrafında sadece karanlık, serinlik ve sinir bozucu sesler vardı. Nabzını boynunda hissediyordu. Erika’nın ağzı kurumuştu; hayatında hiç olmadığı kadar korktuğunu fark etti. Akılcı yanı körü körüne bu ormanda koşmanın kesin ölüm anlamına geldiğini bilse de, içindeki ilkel yanı çığlıklar atarak kaçmak istiyordu. Akılcı davranış sessizce bekleyip,

hareket etmemekti, ama karanlığa karşı duyulan o ilkel korkunun üstün geleceğinden çekiniyordu.

Karanlık onları sarmış, sanki hepsini gözlüyor gibiydi.

“Birazcık ışık için neler vermezdim,” dedi Erika. “Küçücük bir ışık. Kendimi çok daha iyi hissederdim.”

Peter’ın elini elinde hissetti. “Korkma Erika,” dedi Peter.

Erika onun eline sarılıp sessizce ağlamaya başladı.

Amar Singh oturup zıpkını dizleri üstüne koydu ve ucunu biraz daha kürara buladı; karanlıkta elini kesmemek için dikkat ediyordu. Peter palasını bileyledi. Peter bu işi yaparken diğerleri de uyuyor veya uyumaya çalışıyordu.

Sesler değişti. Bir anda etraflarını sessizlikten oluşan bir örtü kaplamış gibi oldu. Sessizlik uyuyanları uyandırdı. Bütün dikkatlerini toplayıp kulak kesildiler. Sessizlik her türlü gürültüden daha fenaydı.

“Ne oluyor?” diye sordu Rick.

“Silahlarınızı alın,” dedi Peter telaşla.

Herkes palasını alıp hazır duruma geçti.

Derken tuhaf, ıslık gibi bir ses duyuldu. Aynı anda birkaç yerden geliyor gibiydi. Islık sesi giderek daha yakından gelmeye başladı. Bir şey onlara doğru yaklaşıyordu.

“Bu ne?”

“Soluma sesine benziyor.”

“Belki bir faredir.”

“Fare falan değil.”

“Ama ciğerleri olduğu kesin.”

“Evet, çok fazla ciğeri var.”

Peter, “Baş lambalarınızı hazır edin. Benim işaretim üzerine yakın.”

Ekşimik bir misk kokusu havayı kapladı. Koku artarak iyice yoğunlaştı, artık neredeyse derilerine yağ gibi yapışıyordu.

“Bu zehir,” dedi Peter.

“Ne çeşit zehir Peter?” diye sordu Karen.

Peter farklı zehir kokularını belleğinden getirmeye çalıştı. Tanıyamadı. “Bilmiyorum, bu...”

Çok büyük, ağır bir hayvan etrafındaki otları ezerek onlara doğru hızla geliyordu.

“Işıklar!” diye bağırdı Peter.

Birkaç baş lambası aynı anda yandı; ışınlar onlara doğru gelen bir çıyanın üstünde toplandı. Üstünde dört tane gözü olan kan kırmızısı bir kafası vardı. Karmaşık ağzının etrafında bir çift siyah uçlu kırmızı diş görülüyordu. Çıyan kırk bacağı üstünde, dalgalar halinde hareket etmekteydi; gövdesi maun renginde, kat kat zırhla donanmıştı. Bu Hawaii'nin dev centipedesi, Scolopendra'ydı ve dünyadaki çıyanların en büyüklerinden biriydi.

23. BÖLÜM

FERN GULLY
30 EKİM, SAAT 02.00

S

colopendra derme çatma kazıklardan oluşan çitin arasından hızla geçerken insanlar çığlık çığlığa kaçıştılar. Bu hayvanların çok keskin koku alma duyuları olurdu; insan kokusu onu saldırmaya yöneltmişti. Çıyan yaprak-yatağı avı sanarak dişlerini geçirirken herkes bir yana kaçtı. Hayvan büyük bir hızla yaprak-yatağı vücuduyla sardı. Dişlerinden dışarıya kilolarca zehir fışkırırken havayı iğrenç bir koku kapladı.

Bir centipedenin her bir bacağının sonunda sivri dişler, ayak-dişleri vardır. Her bir ayak-dişi zehirle yüklüdür ve düşmanına batırabilir. Bu Scolopendra'nın kırk bacağı yeri döverken, zehir damlaları dökülüyordu.

Amar'a yaprak-çatının üstünde oturmaktaydı. Centipede çatıyı devirince Amar hayvanın tam önüne düştü. Yere yüzüstü kapanıp kendini korumaya çalıştı.

Karen centipede anatomisi hakkında bir şeyler biliyordu. Amar'a, "Bacaklarına dikkat et!" diye bağırdı. "Her bacağında zehirli dikenler vardır."

Amar yuvarlandı; zehir damlatan ayak-dişler ona saplanmak için etrafında dans ederken sağa sola kaçmaya çalıştı. Er geç bu ayaklar bedenine saplanacak gibiydi.

"Amar!" diye bağırdı Peter. Palasıyla ilerleyip çıyana vurarak onu Amar'dan uzaklaştırmaya çalıştı, fakat palanın hiç etkisi olmuyor, vurdukça hayvanın zırhından sekiyordu. Diğerleri de çıyanın dikkatini çekip Amar'a kaçma fırsatı yaratmak içn palalarıyla vurdular, fakat

hayvanın bunu hissettiği bile yoktu.

Çıyan birden yaprak-yatağı bırakıp kurbanını yakalamak için başını ileri geri sallamaya, ağzındaki dişleri açıp kapamaya başladı. Görme yetisi zayıftı, fakat artık sallamaya başladığı antenleriyle koku alıyordu. Antenlerinden biri Karen'a çarpıp onu devirdi.

Çıyan dönüp yüzünü ona çevirdi.

Çıyan Karen'a dönünce Amar yuvarlanarak uzaklaştı; ayağa kalkıp zıpkınını kaldırdı ve, "Hey!" diye bağırdı.

Bunun etkisi olmayınca Amar çıyanın sırtına atladı. Zırhlı kabuğunun üstünde ayağa kalkıp dengesini sağlamaya çalışırken, zıpkını nereye saplaması gerektiğini düşündü.

"Kalbine nişan al!" diye bağırdı Karen.

Amar kalbin nerede olduğunu bilmiyordu; yaratığın vücudunda bilezik biçiminde birçok boğum vardı. "Neresi?" diye bağırdı.

"Dördüncü boğum!"

Amar çıyanın başından geriye doğru dört boğum saydıktan sonra zıpkını kaldırdı, ama birden duraksadı. Bu hayvanın muhteşem bir yanı vardı. Onun bu tereddüdü sırasında çıyan sırtını

kaldırdı. Amar zıpkını hayvanın sırtına iyice soktu, fakat yere düştü. Zıpkın hâlâ çıyanın sırtındaydı. Hayvan kıvranmaya, debelenmeye başladı; dişlerini açıp kaparken bir dişi Amar'ın göğsünü kesti, gömleğini yırtıp üstüne zehir boşalttı.

Bu zehirle sırılsıklam olan Amar acı içinde inlemeye başladı. Göğsü alev almış gibiydi. Çıyan sırtındaki zıpkınla debelenirken Rick ve Karen koşup, Amar'ı çekerek oradan uzaklaştırdılar. Çıyan bir an halka oluyor, bir an düzleşiyordu.

"Yukarı çıkın!" dedi Karen. "Centipedeler ağaca tırmanamazlar."

Altında kamp kurdukları ağaç yosunla kaplıydı. Yosun tabakasının üstüne atlayıp tutunacak, ayak basacak yerler buldular ve tırmanmaya başladılar. Mikro-dünyada yerçekimi daha az olduğu için kolayca ve çabuk tırmanabiliyorlardı. Amar da tırmanmaya çalıştı, ama bütün vücudu sızılar içinde olduğundan bir yere tutunacak kuvveti yoktu. Peter onu kollarının altından tutup kaldırdı; göğsündeki yaraya dokunmamaya gayret etti. Çok geçmeden yerden yarım metre yükseklikteki mağara gibi bir yere vardılar.

Çıyan sırtındaki zıpkınla birlikte harap haldeki kalenin dışına doğru sürünüyordu. Tıslamasını duymak mümkündü. Fakat fazla uzağa gidemedi ve soluması kesildi. Amar zıpkınla öldürücü bir darbe vurmuş, Rick'in küraru işe yaramıştı.

Yerden yarım metre yükseklikteki yosun mağarasında emniyetteydiler; hiçbir çıyan buraya erişemezdi. Baş lambalarım söndürmüşlerdi. Amar aklını kaçırma eşiğinde gibi görünüyordu. Peter ve Karen elini tutup onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Şok içindeki Amar şiddetle terliyordu, fakat vücut ısısı adamakıllı düşmüş, teni soğuk ve ıslaktı. Onu battaniyeye sardılar.

Sonra lambanın ışığında muayene ettiler. Çıyanın dişi göğsünü kemiğe kadar yarmıştı ve bir hayli kan kaybettiği belliydi. Bu da yetmezmiş gibi, büyük miktarda zehir de yaraya bulaşmıştı. Amar'ın zehrin ne kadarını özümlediğini veya bunun ne gibi bir etkisi olacağını kimse bilmiyordu.

Amar hezeyan içinde onlarla didişmekteydi. Soluması sık ve sığdı. "Yanıyor..."

"Amar, dinle beni. Zehir aldın," dedi Peter.

"Buradan ayrılmamız gerek!"

“Hareket etmemen lazım.”

“Hayır!” Diğerleri onu tutup yatıştırmaya çalışırken Amar debeleniyordu. “Geliyor! Buraya varmak üzere!”

“Ne geliyor?”

“Öleceğiz!” diye haykırdı Amar. Ellerinden kurtulmak için mücadele ediyordu.

Onu yere bastırıp, direnmesini engellemeye çalıştılar.

Peter çıyan zehrinin bilim insanları tarafından pek araştırılmadığını biliyordu. Herhangi bir çıyan zehri için bir panzehir yoktu. Peter, Amar in solunum yetersizliği çekmesinden korkuyordu. Çıyan zehirlenmesinin bazı belirtileri kuduza benzerdi. Amar hiperestezi içindeydi, yani her şeyi aşırı bir duyarlılıkla hissediyordu. Sesler ona çok yüksek geliyor, tenine en küçük bir dokunuş ona acı veriyordu. Battaniyeyi üstünden atmaya çalıştı. “Yakıyor, yakıyor,” deyip duruyordu.

Peter ona bakmak için bir anlığına baş lambasını yaktı.

“Kapat onu!” diye haykırdı Amar kollarını sallayarak. Ağlamadığı halde sulanan gözlerinden boşanan yaşlar yanaklarından aşağıya akmaktaydı. Ama hepsinden kötüsü, Amar’ı müthiş bir ölüm korkusu sarmıştı. Her an korkunç bir şey olacağına inanıyordu. “Buradan gitmemiz lazım!” diye inledi. “Geliyor! Yaklaşıyor!” Ama bunun ne olduğunu söyleyemiyordu.

“Kaçın!” diye bağırdı Amar. Yosun mağaradan sürünerek çıkmaya çalıştı. Peter ve diğerleri onu yakalayıp aşağıya atlamasına engel oldular.

Uzun bir süre Amar hezeyan içinde debelendi ve sayıkladı, ama sabahın erken saatlerinde daha sakinleşti ve soluması düzeldi. Belki de çırpınmaktan bitkin düşmüştü. Peter bu gelişmeyi olumlu bir işaret olarak gördü. Amar’in kurtulacağını umuyordu.

“Öleceğim,” diye fısıldadı Amar.

“Hayır, ölmeyeceksin,” dedi Peter. “Dayan.”

“İnancımı kaybettim. Küçükken reenkarnasyona inanırdım. Artık ölümden sonra hiçbir şey olmadığını biliyorum.” “Zehir seni böyle konuşturuyor Amar.”

“Hayatımda o kadar çok kişiyi incittim ki. Artık bunu telafi etme imkânım yok.”

“Hadi Amar. Sen kimseyi incitmemişsindir.” Peter sesinin güven verici olduğunu umuyordu.

Bütün bunlar karanlıkta oluyordu, çünkü baş lambalarım yakmaya cesaret edemiyorlardı. Erika Moll çocukluğunda karanlıktan çok korkmuştu; şimdi Amar'ın dehşet içinde sayıklaması onun bu köklü korkusunu tekrar yüzeye çıkarıyordu. Amar'ın acı çekmesi Erika'yı herkesten çok üzmüştü; ağlamaya başladı. Kendini tutamıyordu.

"Birisi şu kadını sustursun lütfen," dedi Danny Minot. "Amar'ın delirmesi zaten yeterince kötü, ama bu hıçkırıklar beni sinir ediyor." Danny burnunu kaşımaya, parmak uçlarını yüzünde gezdirmeye başladı.

Peter, Danny'nin de durumunu iyi görmedi, ama dikkatini Erika'ya yöneltti. Onu kollarının arasına alıp saçlarını okşadı. Bir zamanlar sevgili olmuşlardı, ama şimdiki aşk değildi, hayatta kalma savaşıydı. İnsanların ölmesine engel olmaya çalışıyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi Erika'ya elini sıkarak.

Erika Tanrı'ya yakarış duasına başladı. "Cennetteki babamız..."

"Bilim ona yetmeyince Tanrı'ya dönüyor," dedi Danny.

"Sen Tanrı hakkında ne bilirsin ki?" dedi ona Rick.

"Senin bildiğin kadar Rick."

Diğerleri uyumaya çalıştılar. Yosunlar ılık ve yumuşaktı; onca mücadeleden sonra hepsi bitkin düşmüştü. Hiçbiri uyumak istemiyordu, ama yine de uyku onları şefkatli kolları arasına alıverdi.

24. BÖLÜM

CHINATOWN, HONOLULU
30 EKİM, SAAT 11.30

Komiser yardımcısı Dan Watanabe, Honolulu şehir merkezindeki Deluxe Plate adında küçük bir lokantada oturmuş, parmakları arasında domuz konserveli suşi tutuyordu. Suşi deniz yosununa sarılı yağda kızartılmış pirinçti ve tam ortasında domuz eti vardı. Watanabe bir lokma ısırdı. Deniz yosunu, kızarmış pirinç ve tuzlu domuz ağzında birleşerek mükemmel bir tat verdi. Bunu Hawaii dışında hiçbir yerde yiyemezdiniz.

Tadını çıkararak lokmasını ağır ağır çiğnedi. İkinci Dünya Savaşı sırasında askerleri beslemek için gemiler dolusu domuz konservesi

Hawaii'ye gelmişti. Amerikan askerleri savaş boyunca neredeyse bundan başka bir şey yememişlerdi. Domuz konservesi ve atom bombası Amerika'nın zaferini sağlamıştı. Aynı zamanda Hawaii halkı da domuz konservesini sevmeye başlamıştı ve bu sevgi hâlâ devam etmekteydi. Dan Watanabe domuz etinin beyni iyi çalıştırdığına inanırdı. Bunun sayesinde bir polis elindeki vakayı daha net inceleyebiliyordu.

Şu anda kayıp Nanigen yöneticisi hakkında düşünmekteydi. Yönetici Eric Jansen tekne motorunun bozulması ve büyük dalgalarla alabora olması sonucu boğularak ölmüştü. Ne var ki, cesedi bulunamamıştı. Molokai Kanalı beyaz köpekbalıklarıyla doluydu; cesedini yemiş olmaları çok mümkündü. Ama daha kuvvetli bir ihtimal cesedin her zamanki rüzgârlar ve akıntılarla Koko Head'e sürüklenmiş olmasıydı. Oysa ceset kaybolmuştu. Eric'in kaybolmasından kısa bir süre sonraysa, kardeşi Peter Jansen, Hawaii'ye gelmişti.

Sonra da Peter'ın kayboluşu.

Nanigen güvenlik amiri Don Makele den Honolulu polisine yedi doktora öğrencisi ve Alyson E. Bender adlı bir Nanigen yöneticisinin kaybolduğu ihbarı gelmişti. Bu öğrencilerden biri de Peter Jansen'dı. Öğrencilerin Nanigen'de işe alınmaları söz konusuydu. Bender adlı kadın da dahil olmak üzere bütün bu sekiz kişi akşam eğlenmek üzere dışarıya çıkmışlar, bir daha da dönmemişlerdi.

Don Makele'nin ihbarı Honolulu Polis Müdürlüğü Kayıp Şahıslar Şubesi'ne gelmişti. Bu ihbar hakkında rapor tutulmuş ve her sabah bütün şubeye dağıtılan "Günün Önemli Olayları" bültenine dahil edilmişti. Watanabe de bu bültene baktığı zaman hadiseyi öğrenmişti. Demek ki, iki Nanigen yöneticisi kayıptı. Artı, yedi öğrenci.

Nanigen'le bağlantılı dokuz kişi. Kayıp.

Tabii, Hawaii'de insanlar kaybolurdu, özellikle de genç turistler. Sörf dalgaları çok tehlikeli olabilirdi. Ya da içkinin dozunu kaçırırlar, kendi adlarını bile unutabilirlerdi. Kauai'ye kalkan bir uçağa atlatıp, sırt çantalarıyla Na Pali Sahili'ne giderler, nereye gittiklerini kimseye söylemezlerdi. Ama hepsi Nanigen'le bağlantılı, hepsi farklı yerlerden gelen ve farklı işler yapan dokuz kişinin dokuzu birden nasıl kaybolurdu?

Dan Watanabe şekersiz kahvesinden bir yudum aldı ve sıışisini bitirdi. İçinde profesyonel bir merakla birlikte tuhaf bir huzursuzluk vardı. Neredeyse kokusunu alabiliyordu. Bir suç işlenmiş olabilirdi.

"Tekrar doldurayım mı?" diye sordu garson kadın Misty elinde kahve

sürahisiyle.

“Sağ ol.” İnsanı öğlen sonrasında ayakta tutabilecek kadar sert Kona kahvesiydi.

“Tatlı ister misin Dan? Haupia turtamız var.”

Watanabe göbeğini okşadı. “Hayır, sağ ol Misty. Az önce domuzlu suşimi yedim.”

Misty hesap pusulasını bırakıp gittikten sonra Watanabe pencereden dışarıya baktı. Yaşlı bir Çinli kadın günlük alışverişini yapmış, çekçek arabasıyla paketlerini taşıyordu; gazete kâğıdına sarılı bir balığın kuyruğu dışarıya sarkmıştı. Havada bir bulut bir an sokağı gölgelere boğduktan sonra geçiyor, ortalık yine aydınlanıyordu. Her zamanki gibi alize rüzgârları yağmuru ve güneş ışığını Oahu’nun bir ucundan diğerine sürüklemekteydi. Yağmur ve güneş adanın devamlı misafirleriydi ve dağlara bakınca sık sık gökkuşağı görülürdü.

Watanabe güneş gözlüğünü takıp karakola dönmek üzere yola çıktı. Diliyle dişleri arasında kalan bir domuz eti parçasını çıkarmaya çalışarak ağır adımlarla yürüyordu. Ofisine vardığın da Watanabe kararını vermişti.

Nanigen’e soruşturma açacaktı.

Sessizce.

Olay çok hassastı. Nanigen çok ünlü bir şirketti ve CEO’su tanınmış bir insandı. Kim bilir, şirketin siyasi bağlantıları da olabilirdi. Nanigen konusu onu üç kişinin ölümüyle ilgili vakaya ayırdığı zamanı alacaktı. Avukat Willy Fong, özel dedektif Marcos Rodriguez ve kimliği belirsiz Asyalı bir adam Fong’un kilitli ofisinde vücutlarındaki sayısız kesik sonucu kan kaybından ölmüşlerdi. Watanabe bu vakaya Willy Fong Balçığı diyordu. Nasılsa bir ilerleme kaydetmemiş olduğu için, bu vakayı bir süre askıya alabilirdi.

Merkeze gelince amiri Marty Kalama’nın ofisine uğradı. “Nanigen’deki kayıp şahıslar vakasını araştırmak istiyorum.” “Neden Dan?” diye sordu Kalama arkasına yaslanıp gözlerini kırpıştırarak.

Watanaba amirinin onun yöntemlerini sorgulamadığını biliyordu. Kalama sadece onun ne düşündüğünü öğrenmek istemişti. “Önce belki kayıp şahıslar ortaya çıkar diye, kısa bir süre beklemek istiyorum. Öyle olmazsa bir ekip oluşturacağım. Ama şu anda tek başıma biraz soruşturacağım. Gizlice.”

“Bir suç işlendiğinden mi kuşkulanıyorsun?”

“Olası bir neden düşünemiyorum. Ama açıklaması olmayan bazı

tuhaflıklar var.”

“Pekâlâ,” dedi Kalama. “Anlat.”

“Peter Jansen. Ona ağabeyi Eric’in boğulurken çekilmiş videosunu gösterdiğimde, olaya tanık olan bir kadını tanır gibi oldu. Ama sonra kadını tanımadığını söyledi. Bence yalan söylüyordu. Sonra iki adamımı boğulan yönetici Eric Jansen hakkında bilgi almaları için Nanigen’e yolladım. Adamlarım şirketin CEO’su olan Drake adındaki adamla görüştüler. Drake çok nazikti. Ama adamlarım onun hiç gereği yokken çok gergin olduğunu rapor ettiler.”

“Belki de o Bay...”

“Drake.”

“Drake yöneticisini kaybettiği için üzgündü.”

“Daha çok arabasının bagajında ceset saklayan biri gibiymiş,” dedi Watanabe.

Marty Kalama çerçevesiz gözlük camlarından gözlerini kısarak baktı. “Dan, bana henüz bir delilden söz etmedin.” Watanabe karnını ovaladı. “İçgüdüm böyle söylüyor.” Kalama başını salladı. “Dikkatli ol.”

“Hangi konuda?”

“Nanigen’in ne iş yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Watanabe sırıttı. Eyvah. Nanigen’in ne işle uğraştığına hiç bakmamıştı.

“Küçük robotlar yapıyorlar,” dedi Kalama. “Çok küçük.” “Ee?”

“Böyle bir şirketin devletle sözleşmeleri olabilir. Bu da bize sorun çıkarabilir.”

“Nanigen hakkında bir şeyler biliyor musun?” diye sordu Watanabe.

“Ben sadece bir polisim. Polisler bir boktan anlamazlar.” Watanabe güldü. “Seni bu işe karıştırmam.”

“Sakın karıştırma,” dedi Kalama sertçe. “Hadi, şimdi toz ol.” Gözlüğünü çıkarıp camlarını kâğıt mendille silerken odadan çıkan Watanabe’in arkasından baktı. Onu sessiz ve çok akıllı bulurdu, en iyi dedektiflerinden biriydi. En büyük sorunları da onun gibiler çıkarırdı zaten. Ne ki, Marty Kalama böyle sorunları severdi.

25. BÖLÜM

FERN GULLY
30 EKİM, SAAT 07.00

Sabah olduğunda Ko’olau Pali’de yağmur ormanıyla kaplı dağ yamacındaki bir ağacın gövdesinde, yosunlu bir girintiye sığınan altı öğrenci uyandı. Öten kuşların sesleri derin denizlerdeki balinaların birbirleriyle haberleşmesine benziyordu.

Peter Jansen başını kenardan uzatıp etrafa bakındı. Çıyanın ezip geçtiği kalelerinin enkazını görebiliyordu. Az ötedeyse çıyanın leşi yatmaktaydı. Karıncalar çoktan onu doğramaya haşlamışlar, leşin büyük bir kısmını parçalar halinde götürmüşlerdi.

Denizin dibine yakın bir yerdeyiz, diye düşündü Peter. Orası herhangi bir okyanus kadar derin bir orman deniziydi.

Başını kaldırıp ağacın gövdesini inceledi. Ağaç gençti ve küçüktü; tepesinde sanki alev almış gibi görünen kırmızı çiçekler vadi. “Bence tepeye tırmanmaya çalışmalıyız,” dedi diğerlerine.

“Neden?” diye sordu Rick.

Peter saatine baktı. “Otoparkı görmeye çalışacağım. Doğru yönde olduğumuzu anlamak için. Ve otoparkta neler olduğunu görmek için.”

“Mantıklı,” dedi Rick.

Diğerleri battaniyeye sarılı Amar’ı ortalarına almış, yosunun üstünde oturmaktaydılar. Amar nihayet uyuyabilmişti. Sağ şakağının üstü morarıyordu. Bu basit bir çürük de olabilirdi, vurgun belirtisi de her halükârda diğerleri ağaca tırmanmaya çalışırken Rick’in Amar’la kalıp ona bakmasına karar verildi. Dört adet telsizleri vardı. Bir tanesi Rick’te kalacak, diğerleri tırmananlarda olacaktı. “Çok acil bir durum olmadıkça telsiz kullanmıyoruz,” diye uyardı Peter.

“Nanigen’de birisi dinliyor olabilir mi sence?” diye sordu Karen.

“Telsizin menzili sadece otuz beş metre. Ama Drake bizim hayatta olduğumuzdan kuşkulanıyorsa, dinlemede olabilir. Ve o adamdan her şey beklenir.”

Ağaca tırmanmaya başladılar. Peter yine önden gidecekti. Ucuna ip bağlı makaralı kemeri taktı ve sırt çantasındaki ip merdiveni yanma aldı. Karen da Rick’in üflemeli okunu, ok kutusunu ve kürar kavanozunu aldı. Karen grubun avcısı olacaktı.

Tırmanma işi beklenenden kolay oluyordu. Yosunlar ve sert ağaç

kabukları onlara yeterince tutunacak ve basacak yer sağlamaktaydı. Mikro-dünyada tek elle, hatta birkaç parmakla bile bir dala tutunup sarkacak kadar kuvvetliydiler. Ve düşmek de önemli değildi. Hiçbir tehlikesi yoktu. Yere düşünce kimse yaralanmıyordu.

Tırmanırken sırayla öncülük ediyorlardı. Bir kişi makaralı kemerle alttakine bağlı olarak elinde ip merdivenle önden tırmanıyor, bunu ağaca bağladıktan sonra diğerlerinin tırmanması için aşağıya sarkıtıyordu.

Ağacın gövdesi oluklu ve sert bir kabukla kaplıydı ve bu kabuğun üstünde mikroskobik bitkiler vardı. Ama bunlar mikro insanlar için çalılık kadar büyüktü. Ağaç kabuğunda ayrıca pek çok çeşit liken de görülüyordu. Yapraklan yuvarlak ve kayış gibi, dalları yılan gibi kıvrılıyordu.

Bir süre sonra Danny Minot pes etti. “Bunu artık yapamayacağım,” dedi ve güneşli, sıcak bir noktadaki liken kümesi üstüne oturdu.

“Bizler devam ederken burada kalmak mı istiyorsun?” diye sordu Peter.

“Aslında Harvard Meydanındaki Cezayir Kafe’de oturup espresso içmeyi ve dergimi okumayı isterdim,” dedi Danny cılız bir gülümsemeyle.

Peter ona bir telsiz uzattı. “Acil bir durum olursa bize seslen.”

“Tamam.”

Peter elini onun omzuna koydu. “Her şey yoluna girecek.”

“Tabii ki girmeyecek,” dedi Danny.

“Pes edemeyiz Danny.”

Danny kaş çatıp sırtını liken kümesine dayadı ve telsiz kulaklıklarım başına geçirdi. “Deneme, deneme,” dedi mikrofona. Sesi herkesin kulaklarını sızlattı.

“Hey, telsiz kullanmamalıyız,” diye uyardı Peter.

“Vin Drake! İmdat! SOS. Bir ağacın üstünde mahsur kaldık!” diye bağırdı Danny mikrofona.

“Kes şunu!”

“Şaka yapıyordum.”

Bir telsiz yayını yakaladım.” Johnstone başında kulaklıklar, kokpitteki telsiz belirleyicinin üstüne eğildi. Sonra bir kahkaha attı. “Aptal herifler, Drake’ten yardım istiyorlar.” Başını kaldırıp tepedeki ağaçlara baktı. “Buralarda bir yerdeki ağacın üstündeler.”

Telius homurdandı. Dürbünüyle ayağa kalkıp etraftaki ağaçları

taramaya başladı; bir hareket görmeyi veya ses duymayı umuyordu. Casuslar yukarıda bir yerdeydiler. Onları bulmak kolay olmayacaktı.

Hiçbir şey göremedi. Sonra sessizce parmağıyla işaret etti: Bu taraftan.

Johnstone Hexapod'u o tarafa yönlendirince, yürüteç orman zemininde hiç ses çıkarmadan, kayar gibi ilerlemeye başladı. Motorlarının mırıltısı dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Telius bir ağacın tabanını göstermekteydi. Bir pandanus ağacıydı. Telius ağacın üst kısmını gösterip, "Yukarıya," dedi.

Johnstone cihaza bir komut verince aracın pençeleri ve bacakları kılıfları içine çekildi ve onların yerinde üstü son derece ince kıllarla örtülü yumuşak yastıklar belirdi. Bunlar nano-kıllardı ve cam dahil her türlü yüzeye yapışabiliyordu. Hexapod ağacın gövdesine tırmanmaya başladı. Kokpitte emniyet kemerleri bağlı olan iki adam yürütecin artık diklemesine ilerlediğni fark etmediler bile. Zaten yerçekimini de pek hissettikleri yoktu.

Öğrenciler ohia ağacının en üst dallarına vardıklarında öncülüğü Karen King yapmaktaydı. Karen yaprakların arasında sürünerek parlak güneş ışığı altındaki yüksek bir dala çıktı. Buradan gördüğü manzara muhteşemdi. Diğerleri de onun yanma geldiler. Dal hafif rüzgârda sallanıyordu. Ohia çiçekleri kırmızının çeşitli tonlarıyla havai fişekleri andırmaktaydı ve tatlı bir kokusu vardı.

Çiçeklerin arasından gördükleri yer Manoa Vadisi ve etrafındaki dağlardı. Yeşil bir pelerin giydirilmiş gibi görülen yamaçların dorukları bulutlarla taçlandırılmıştı. Ağaçların arasından akan şelaleler görülüyordu. Bir volkanik krater olan Tantalus Zirvesi kuzey yönünde vadiye tepeden bakan bir konumdaydı. Güneybatıda, vadinin dar ağzının ötesinde görünen Honolulu binaları şehrin vadiye ne kadar yakın olduğunu göstermekteydi. Buna rağmen Pearl Harbor'un uzak tarafındaki Nanigen merkeziyle aralarında sanki bir milyon kilometre mesafe varmış gibiydi.

Güneydoğu yönüne baktıkları zaman seraları, otoparkı ve yağmurla oluşan su birikintileri içindeki toprak yolu gördüler. Otopark boştu; ne bir insan ne de bir araç görünüyordu. Vadinin dar ağzındaki erişim tünelini ve güvenlik kapısını gördüler. Kapı kapalıydı.

Peter pusulada otoparkın kerterizini aldı. "Otopark yüz yetmiş derece güneybatıda," diye açıkladı diğerlerine. Sonra saatine baktı. Dokuz

buçuktu. Servis kamyonu öğlen sonrasına kadar oraya gelmezdi. Tabii, geleceği varsa... Ama o anda vadide herhangi bir insan etkinliği görünmüyordu.

Başlarının üstünden gök gürültüsü gibi bir ses geçti. İnsanlar içgüdüleriyle hemen eğilip yapraklara tutundular ve bulundukları dalın üstüne yattılar. Peter, “Dikkat!” diye bağırdı. Başlarının üstünden bir kelebek geçti. Turuncu, altın ve siyah renkli kanatlarını çırparak havada dolanıyor, sanki onlarla oyun oynuyor gibiydi. Bir süre sonra bir ohia çiçeği üstüne kondu.

Çiçeğin üstünde nektar damlacıkları ışıldıyordu. Kelebek hortumlarını açtı ve damlacıklara erişene kadar uzattı. Galonlarca nektarı midesine indirirken şapırtı ve emme sesleri duyuluyordu.

Peter yavaşça başını kaldırdı.

Karen kahkahalarla gülüyordu. “Kendini bir görecektin, Peter. Bir kelebek ödünü kopardı.”

“Çok etkileyiciydi,” dedi Peter şaşkın halde.

Erika onlara bu türün Hawaii yerlisi olan Kamehameha kelebeği olduğunu açıkladı. Kelebek beslenmeye devam ederken rüzgâr insanlara kötü bir koku taşıdı. Kelebeğin görünümü çok güzeldi, ama kokusu felaketti.

“Bu onun kimyasal savunmasıdır,” diye açıkladı Erika. “Sanırım, fenoldür. Bu bileşen bir kuşu kusturabilir.”

Kelebeğin insanlara aldırdığı yoktu. Çiçeğin üstünden havalanıp, rüzgârı da arkasına alarak oradan hızla uzaklaştı.

Kelebek insanlara bir şey öğretmişti. Çiçekler sıvı şekerle doluydu. Enerji için tam ihtiyaçları olan şey. Karen King çiçeğin içine balıklama daldı ve iki elini kepçe yapıp nektarı içmeye başladı. “Arkadaşlar, bunu bir denemeniz lazım,” diye seslendi. Nektarın ilk yudumuyla birlikte vücuduna enerji yayıldığını hissedebiliyordu.

Diğerleri de çiçeklerin içine dalıp mümkün olduğunca çok nektar içtiler.

Onlar doyasıya nektar içerlerken uzaktaki bir kıpırtı Peter’ın gözüne çarptı. “Birisi geliyor,” diye seslendi.

Herkes içmeyi bırakıp uzaktan onlara doğru gelmekte olan araca baktı. Bu siyah bir kamyonetti. Honolulu’dan gelen kıvrımlı yolda ilerledi ve tünelin önündeki kapıda durdu. Sürücü dışarıya çıktı. Manzarayı dürbünle seyretmekte olan Peter adamın kamyonetin arkasından sarı bir

tabela çıkardığını gördü. Adam tabelayı kapının üstüne yerleştirdi.

“Bir tabela astı,” dedi Peter.

“Tabelada ne yazıyor?” diye sordu Karen.

“Göremiyorum,” dedi Peter.

“Bu servis kamyonu mu?”

“Durun bir dakika.”

Adam kamyoneti içeriye sürüp kapıyı arkasından kapadı. Bir süre sonra kamyonet tünelden çıkıp vadiye doğru indi ve otoparkta durdu. Adam dışarıya çıktı.

Peter sahneyi dürbünle seyretmekteydi. “Sanırım ikmal istasyonlarım yerinden söken bu adamdı. Adaleli bir yapısı ve havai gömleği var. Kamyonetin üstünde NANİGEN GÜVENLİK yazılı.”

“Bu servis kamyonu olamaz,” dedi Karen.

“Haklısın.”

Otoparkta adam yere bakarak bir şeyler arıyor gibiydi. Sonra dizleri üstüne çöküp elini bir zencefil kümesi altında ileri geri gezdirmeye başladı.

“Otopark kenarındaki zeminde bir şey arıyor,” dedi Peter.

“Bizi mi arıyor?” diye sordu Karen.

“Öyle görünüyor.”

“Bu hiç iyi değil.”

“Şimdi de elindeki telsizle birisine bir şeyler söylüyor.”

“Ne?”

“Tam bize doğru bakıyor.”

“Bizi göremez,” dedi Karen.

“Eliyle bizim olduğumuz yeri işaret ediyor. Ve telsizle konuşuyor. Sanki nerede olduğumuzu biliyormuş gibi.”

“Bu imkânsız,” dedi Karen.

Adam bir kez daha kamyonetin arkasına gidip püskürtme tankı gibi bir şey çıkardı. Tankı omzuna kayışla bağladıktan sonra otoparkın kenarı boyunca yürüyerek bütün bitkilere bir şey püskürttü. Sonra bu maddeyi otoparkın bütün zeminine boca etti.

“Ne olabilir bu?” diye sordu Erika.

“Eminim, zehirdir,” dedi Karen. “Sağ olduğumuzu biliyorlar. Servis kamyonuyla oraya gitmeyi düşündüğümüzü tahmin ettiler, şimdi de bütün otoparkı zehre buladılar. Bizi bu vadide kıstırmaya çalışıyorlar. Burada ölmemizi bekleyecekler.”

“Onları yanıltalım,” dedi Peter.

Karen pek iyimser değildi. “Nasıl?”

“Yeni bir plan yapalım,” dedi Peter.

“Nasıl?” diye sordu Karen.

“Tantalus’a gidelim,” dedi Peter.

“Tantalus’a mı? Bu delilik Peter.”

“Ama neden?” diye sordu Erika.

“Orada bir Nanigen üssü var,” dedi Peter. “Üste insanlar olabilir. Belki bize yardım ederler, kim bilir. Jarel Kinsky Tantalus’ta uçaklar olduğunu söylemişti. Onlara mikro-uçaklar diyordu.”

“Mikro-uçaklar mı?” dedi Karen.

“Ben çok küçük bir Nanigen uçağı görmüştüm. Sizler de gördünüz, unuttunuz mu? Ağabeyimin arabasında bulmuştum.
Amar’la birlikte büyüteç altında baktık. Kontrolleri ve kokpiti vardı. Belki bir mikro-uçak kaçırıp bunu uçurabiliriz.”

Karen hayretle ona bakıyordu. “Bu tamamen delice bir fikir Peter. Tantalus Üssü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Hiç değilse bizi Tantalus’ta kimse beklemiyor, bu sayede onları şaşırtabiliriz.”

“Ama şu dağlara bak,” dedi Karen eliyle göstererek. Tantalus Zirvesi neredeyse dikey yükselen ormanla kaplı bir yamacın tepesindeydi. “En az yedi yüz metre yüksekliktedir Peter.” Bir an düşündükten sonra, “Bu bizim için Everest’e tırmanmak gibi bir şey olur,” dedi.

“Ama yerçekimi bizi yavaşlatmaz,” dedi Peter. Dürbünle Tantalus’u inceliyordu. Kraterin tam ağzında devasa bir kayalık gördü. “Bu herhalde Büyük Kaya’dır. Haritaya göre Tantalus Üssü bunun hemen altındaymış.” Ne ki, üssü göremiyordu kayaya çok yakın olabilirdi, ama bu mesafeden görünmüyordu. Pusulayı çıkarıp kayanın kerterizini aldı. “Buradan üç yüz otuz derecede. Pusula çizgisini takip ederek...”

“Haftalar sürer,” dedi Karen. “Vurgun yemeden önce sadece birkaç gün zamanımız var.”

“Askerler günde elli kilometre yürüyebilir,” dedi Peter. “Peter, biz asker değiliz ki,” diye yakındı Erika.

“Sanırım, deneyebiliriz,” dedi Karen. “Ama Amar ne olacak? Yürüyemiyor.”

“Onu sırtımızda taşırız,” dedi Peter.

“Danny’yi ne yapacağız?” dedi Karen. “İyice can sıkmaya başladı.”

“Danny de bizden biri. Onu bırakacak değiliz,” dedi Peter. Tam o anda Peter’ın telsizi telaşlı bir sesle cızırdadı. Arayan Danny’ydi.

“Şeytanı an...” dedi Karen.

Peter kulaklığı takınca Danny Minot’un bağırışını duydu. “İmdat! Tanrım! Bana yardım edin!”

Danny Minot ağacın alt dallarından birinde, güneşli bir noktada uyuyakalmıştı. Ağzı aralanmış, horluyordu; hayatının en korkunç ve en uzun gecesinin sonunda bitkin düşmüştü. Ona doğru yaklaşıp üstünde dolanan takırtıyı duymadı. Yaratık helikopter gibi Danny’nin üstünde dolanırken ifadesiz gözlerle onu inceledi. Bu bir dişi yabanarısıydı.

Arı onun üstüne konup anteniyle yavaşça sol koluna dokundu, sonra bunu boğazına ve yanaklarına sürerek tadına baktı. Çok yumuşak ve soluk renkli olan derisi arıya tırtılları hatırlattı. Karnının ucundan uzun bir tüp sarktı, bahçe hortumu gibi bir şeydi. Tüpün ucunda bir matkap ucu vardı.

Arı ön ayaklarıyla Danny’yi yavaşça tuttuktan sonra matkabını onun omzuna yerleştirip tenine batırdı. Anestezik bir sıvı enjekte ediyordu. Sonra matkap ucunu derinlemesine soktu.

Doğum anındaki bir kadına özgü seslerle soluk alıp veriyordu.

Danny rüya görmekteydi. Rüya değişti. Güzel bir kadını kolları arasına almıştı. Kadın çıplaktı ve şehvetli sesler çıkarıyordu. Öpüştüler. Kadının dili boğazına girmişti... Başını kaldırıp yüzüne baktı; bir kadın yüzünde birleşmiş gözler gördü... Kadın onu sımsıkı tutmuş, bırakmıyordu... Danny sarsılarak uyandı.

“Aahhh!”

Dev bir yabanarısının gözlerine bakıyordu. Arı bacaklarıyla onu sımsıkı tutmuş, iğnesini omzuna gömüyordu. Ve Danny’nin hiçbir şey hissettiği yoktu. Kolu cansızdı.

“Hayır!” diye haykırdı ve iğneyi eliyle tutup dışarı çekmeye çalıştı. Ama o sırada arı zaten iğnesini çekmiş, onu bırakmıştı. Uçup gitti.

Danny sırtı üstüne yuvarlanıp kolunu tuttu. “Ah! İmdat!” Kol hiçbir hissi olmayan, ölü bir ağırlık gibi omzundan aşağıya sarkıyordu; sanki içine Novocaine pompalanmıştı. Gömleğinde küçük bir delik fark etti; etrafına koyu renkli bir sıvı yayılıyordu kanıydı. Gömleğini yırtıp açtı ve omzundaki deliğe baktı. Sanki bir matkapla delinmiş gibi, düzgün bir yuvarlaktı ve kan sızıyordu. Herhangi bir acı veya

başka bir his yoktu.

Hemen telsizi kaptı. “İmdat! Tanrım! İmdat!” diye bağırdı.

“Danny?” Bu Peter’ın sesiydi.

“Bir şey beni soktu... Tanrım.”

“Seni ne soktu?”

“Hissedemiyorum. Uyuştu.”

“Ne uyuştu?”

“Kolum. Çok büyüktü...” Danny’nin sesi dehşet doluydu.

Rick Hutter’ın sesi duyuldu. “Ne oluyor?” Amar’la birlikte kaldığı ağacın alçak dallarındaki yosun mağarasındaydı.

“Danny’yi bir şey sokmuş,” dedi Peter. “Danny... olduğun yerde kal. Sana geliyorum.”

“Onu ürkütüp kaçırdım.”

“İyi.”

Danny iki büklüm olup oturdu; omzuna bakmak istemiyordu. Sızan kan gömleğini ıslatmıştı. Alınım tuttu. Ateşi mi vardı? Hezeyan mı başlıyordu? “Zehir yok... İyiyim... Zehir yok... Zehir yok...”

Peter ilkyardım çantasını yanına aldı. İniş kolay oluyor, bazen tek elle bir dala tutunabiliyordu. Danny’yi iki büklüm olmuş, yüzü solmuş halde buldu. Sol kolu cansız gibi görünüyordu.

“Kolumu hissedemiyorum,” diye sızlandı Danny.

Peter onun gömleğini sıyırıp omzundaki yarayı inceledi. Küçük bir delik yarasıydı. İyotlu bezle sildi. Bunu yaparken Danny’nin canı yanacak sanmıştı, ama Danny hiçbir şey hissetmedi.

Peter zehirlenme belirtisi var mı diye inceledi. Danny’nin gözbebeklerinde büzülme veya büyüme var mı diye baktı. Normal görünüyordu. Nabzını tuttu, solumasını kontrol etti ve derisinin renginde veya akli durumunda bir değişiklik var mı diye kontrol etti. Danny çok korkmuştu. Peter onun kolunu muayene etti. Derisinin rengi normaldi, ama kol hissizdi. Bir çimdik attı. “Bunu hissettin mi?”

“Hayır.”

“Mide bulantısı? Herhangi bir acı?” diye sordu Peter.

“Zehir yok... Zehir yok...”

“Zehir aldığını sanmıyorum.” Eğer onu sokan şey zehirlemiş olsaydı Danny o anda çok büyük acılar içinde, belki de ölmüş bile olabilirdi. Ama hayati belirtileri stabil durumdaydı. “Sanırım, onu korkutup kaçırmışsın. Neydi bu sahi?”

“Bir arı veya yaban arısı,” dedi Danny. “Bilmiyorum.”

Yabanarıları arılardan çok daha yaygındı. Hawaii’de çoğu isim verilmemiş ve keşfedilmemiş binlerce tür yabanarısı vardı. Danny’yi ne tür bir yabanarısının soktuğunu bilmek mümkün değildi tabii, onu sokan şey bir yaban arısıysa... Peter kendi gömleğinin kolunu söküp bununla Danny’yle derme çatma bir kol askısı yaptı ve onu nasıl aşağıya indireceğini düşünmeye başladı. “Kendini atlayabilecek gibi hissediyor musun?”

“Hayır. Belki.”

“Hiç korkma, bir şey olmaz.” Peter telsizle hâlâ ağacın tepesinde bulunan Karen ve Erika’yı aradı. “Danny’yle birlikte yere atlayacağız. Siz de aynı şeyi yapın.”

Karen ve Erika yaprakların yanından başlarını uzatıp aşağıya baktılar. Yeri göremiyorlardı. “Biz hazırız,” dedi Karen telsize. Sonra üfleme borusunun sırtına bağlı olduğunu kontrol etti. “Bir, iki, üç...” Önce Erika, hemen ardından Karen atladı.

Boşlukta uçarken Karen hava dalışçısı gibi kollarını ve bacaklarını iki yana açtı. Yere doğru süzülüyordu. Altında düşmekte olan Erika’yı gördü; Erika bağırıyordu. Kontrollü bir düşüştü. Karen yumuşak ve yoğun havanın vücudunu sarışını hissedebiliyordu. Bu iş vücut sörfü gibiydi, ama suyun içinde değil, havadaydı. Bir dala çarptı, ama düşmeye devam etti; canı acımamıştı. Tekrar kollarını açıp hava sörfünü sürdürdü. Erika ondan daha hızlı düşmekteydi.

Karen biraz yavaşlamak istedi. Düşüşünü yavaşlatmak için sağa sola kıvrıldı, bacaklarını ve kollarını iki yana açtı. Yapraklar yaklaşıyordu. Erika’yı gözden kaybetmişti... derken onun çığlık attığını duydu.

Karen yaprakların arasına daldı... Tam karşısında bir örümcek ağı vardı. Erika ağa yakalanmış, kollarını, bacaklarını savurarak kurtulmaya çalışıyordu. Ağın bir ucunda soluk yeşil renkli bir örümcek belirdi. Bu bir yengeç örümceğiydi ve çok zehirliydi.

Karen düşüp yanlamasına yuvarlanırken bu örümcek hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Onun da ağa girmesi gerekiyordu. Erika’yı kurtarmanın tek yolu buydu. Ağa girmek. Karen’ın korkusu yoktu. Bir yengeç örümcekle başa çıkabilirdi. Ağın kenarından içine dalıp orada asılı kaldı.

Karen’ın boyutlarında biri için ağ bir ucundan diğerine otuz metre büyüklüğündeydi. Bir sirkteki güvenlik ağından çok daha büyüktü. Ve

güvenlik ağından farklı olarak bunun ipleri tutkallıydı. Karen tutkalın elbisesine bulaştığını ve onu ağa yapıştırdığını hissetti; Erika onun erişemediği bir yerde panik içinde çırpınıyordu. Örümcek tereddüt içindeydi. Belki de insanları avı olarak düşünmüyor, diye geçirdi içinden Karen. Ama er geç saldıracaktı. Ve bu saldırı çok hızlı olacaktı. “Kımıldama,” diye seslendi Erika’ya. Örümceğin tam karşısına gelene kadar ağda yuvarlandıktan sonra palasını çıkardı. “Yahh!” diye bağırdı örümceğe. Gözleri hızla ağı taradı. Bir süre tetikleyici ipliği aradıktan sonra buldu. Örümceğin ayaklarının birinden ortadaki spiral ipliklere kadar uzanan bir iplikti. Karen bunun üstüne atlayıp tetikleyici ipliği kesti.

Örümcek bu tetikleyici ipliği ağma düşen bir kurbanını hissetmek için kullanırdı. Tetikleyici ipliği kesmek bir sinirin kesilmesi gibi olurdu. Örümceği de alarma geçirirdi.

Örümcek birden kaçıp kıvrık bir yaprağın içine yuvasına saklandı.

“Bunların çoğu çok kolay korkutulurlar,” dedi Karen Erika’ya. Bir ipliği daha kesince iki kadın da serbest kalıp aşağıya düştüler. Karen dönüp örümceğe, “Kusura bakma hayatım,” diye seslendi.

Düştükleri zemin yapışkan ipliklerle doluydu. Erika çok sarsılmıştı. “Bir an öleceğimi sandım.”

Karen üstündeki iplikleri çekip çıkardı. “Ağın yapısını bildikten sonra gerisi kolay oldu.”

“Ama benim uzmanlık alanım kınkanatlı böcekler,” dedi Erika.

Peter ve Danny de yakında bir yere düşmüşlerdi. Neden sonra Rick de ortaya çıktı; bir ip yardımıyla Amar’ı indiriyordu. Ohia ağacının altında toplandıkları zaman Peter plandaki değişikliği açıkladı. Tantalus’a gideceklerdi.

On dakika sonra Rick ve Peter, Amar’ı aralarında taşıyarak bir eğreltiotu ormanına girdiler. Kılıç büyüklüğündeki otların üstü çiy damlalarıyla kaplıydı ve uçsuz bucaksız bir orman gibiydi. Otların arasından koa ağaçları, olopua ağaçları yükseliyordu.

Peter pusulaya baktı. “Bu taraftan,” dedi ve eğreltiotları arasındaki kıvrımlı bir geçit boyunca yürümeye başladılar. Tepelerinde yemyeşil bir sayvan vardı.

Danny sendeleyerek yürürken birden durdu ve Amar Singh’e baktı. Gözleri büyüdü. “Kanaması var... kanıyor.”

Kimse fark etmemişti. Rick onu yere indirince Amar dizleri üstüne

çöktü; burnundan kan sızıyordu. Derken kan düzenli damlalarla yere akmaya başladı.

“Beni bırakın,” dedi Amar. “Vurgun başladı.”

26. BÖLÜM

YEŞİL SAYVAN ALTINDA
30 EKİM, ÖĞLEN VAKTİ

O

rada saklanıyorlar,” dedi orman zeminindeki eğreltiotlarına dürbünle bakan Telius. İki adam aracın içinde kayışlarla bağlı olarak baş aşağıya sarkmışlardı. Araç da pandanus ağacının bir yaprağında tersyüz olmuş durumdaydı, ayaklarıyla yaprağa tutunmuştu. Telsiz haberleşmesini yakalamışlardı.

Telius bir süre o tarafa baktıktan sonra parmağıyla işaret verdi: İnelim.

Johnstone bir düğmeye basınca ayak yastıkları yaprağı bıraktı ve Hexapod aşağıya düşmeye başladı. Araç düşerken Johnstone bacakları katladı. Bacakları altına bükülmüş haldeki araç yere düştü, yuvarlandı ve tersyüz halde durdu. Aracın kafesi içindeki insanları korumuştu.

Johnstone yürütecin bacaklarını çıkardı. Bir anda araç doğruldu ve eğreltiotu ormanına doğru ilerlemeye başladı. Telius ayağa kalkıp başını çevirdi ve dinledi. Onların konuşma-
larını duymuştu. Parmağıyla nerede olduklarını işaret ederek Johnstone’u bir eğreltiotu sapına doğru yönlendirdi.

Hexapod otun sapma tırmanıp yaprakların arasına girdi ve durdu. Telius dürbünle bakınca hedefleri gördü. Altı kişiydiler. Biri hastaydı ve burnu kanıyordu. Herhalde vurgun yemişti. Diğerleri onun etrafında toplanmışlardı. Göründüğü kadarıyla Hintli olanıydı. Burnundan çıkan kan çenesinden aşağıya doğru akıyordu. Adam gidiciydi. “Zavallı herifin

vurgun kanaması var,” diye açıkladı arkadaşına.

Grubu incelerken Telius liderleri olan kişiyi belirledi ince yapılı, açık kahverengi, kıvırcık saçlı olanı biraz ayrı durmuş bir şeyler anlatıyor, diğerleri dinliyordu. Grubun liderliğini üstlenen kişi buydu. Telius bunu anlamakta zorlanmamıştı. Kimin subay olduğunu hemen anlayabilirdi. Tabii, önce subayı devirmek gerekirdi.

Pozisyon iyiydi. Telius gaz tüfeğini çıkarıp grup liderine nişan alırken Johnstone da dürbünü hedefe odaklayıp Telius’a bilgi verdi. Telius tüfeğin dürbününden bakarak hedefin başına kilitlendi. Menzil uzundu, yaklaşık dört metreydi. Hafif bir rüzgâr eğreltiotu yaprağını ve Hexapod’u salladı. Telius yüzünü buruşturdu. Dengeli değildi. Atış riskliydi; Telius hiçbir işini tesadüflere bırakmazdı. Hareket halindeki hedeflere art arda hızlı atışlar yaparak öldürmek zorundaydı, çünkü lideri devirdiği anda diğerleri ürkmüş tavşanlar gibi kaçışacaklardı. Johnstone’a alçalmaları için işaret verdi.

Johnstone aracı döndürüp, yapraktan aşağıya, daha dengeli bir pozisyona getirdi. O anda Telius ona durmasını işaret etti. Telius emniyet kayışını çözüp Hexapod’dan aşağıya atladı. Havada bir takla atıp kedi gibi yere düştü. Tüfeği sırtında, sürünerek hedeflere yaklaştı.

Peter ilkyardım çantasını açıp Amar’ın yanında diz çöktü ve burnuna kompres yapmaya başladı. Ne yapacağını bilemedi. Burun kanaması bir türlü durmuyordu.

“Benden hayır yok,” dedi Amar. “Lütfen, siz devam edin.” “Seni bırakacak değiliz.”

“Ben sadece proteinim. Bırakın, gidin.”

“Amar haklı,” dedi Danny askıdaki koluna dokunarak. “Onu bırakmamız lazım. Yoksa hepimiz öleceğiz.”

Peter ona aldırmadan Amar’ın burnundaki kompresi aldı; bez sırılsıklamdı. Amar çok kan kaybetmiş ve güçsüz kalmıştı. Ve kollarındaki morluklar... Göründüğü kadarıyla centipedenin zehri Amar’ın vurgununu hızlandırmış gibiydi. Vurgunun tek tedavisi dekompresyondu, ama Nanigen’den hâlâ çok uzaktaydılar.

“Telsizle yardım istemeliyiz,” dedi Danny diğerlerine öfkeyle bakarak.

“Danny haklı olabilir,” dedi Erika. “Belki Nanigen’de iyi bir insan da vardır...”

“Galiba arasak iyi olacak,” dedi Karen. “Amar’ı kurtarmak için tek çare bu olabilir.”

Peter ayağa kalkıp telsizi aldı. “Pekâlâ.”

Eğreltiotunun altında Telius nişan aldı. Tam lideri gaz tüfeğinin dürbününde kilitlemişken, lider vurgun yiyen adamın üstüne eğildi ve ona yardım etmeye çalıştı. Belki ikisini tek atışla devirebilirdi. Lideri ve vurgun yiyeni. Tekrar nişan aldı ve tetiği sıktı; gaz tüfeği şiddetle geri tepti.

Aniden bir tıslama duyuldu. Yaklaşık otuz santimetre uzunluğundaki çelik bir iğne Peter’ın gömleğini yırtarak boynunun yanından geçip Amar Singh’e saplandı ve patladı. Patlamayla birlikte her yana metal parçaları ve kan sıçradı. Amar yerden havalandı ve bütün vücudu parçalara ayrıldı. Amar’ın parçaları etrafına saçılırken Peter donup kalmıştı.

Üstü Amar’ın kanıyla kızıla boyanmış halde ayağa kalktı. “Bu da ne...” diye başladı.

Diğerleri de gerçek ötesi bir sahne seyreder gibi, ağızları açık kalakalmışlardı.

Karen etrafa bakındı. “Keskin nişancı!” diye haykırdı. “Siper alın!” En yakın eğreltiotuna doğru bir hamle yaparken Peter’ın hiç kımıldamadığını fark etti; Peter hâlâ olup biteni anlayamamıştı ve felç olmuş gibiydi.

Keskin nişancının ikinci atışı Peter’ın başı üstündeki yaprağa isabet ederek patladı. Bu patlama Peter’ı yere düşürdü. Karen keskin nişancının Peter’ı hedef aldığını anladı. Yön değiştirip Peter’a doğru koştu ve onu tuttu. “Eğil ve zikzaklar yap,” diye bağırdı. Uzaklaşması lazımdı, ama şaşırtarak koşması gerekiyordu; keskin nişancı onu koşarken vurabilirdi. “Koş!” diye bağırdı Karen ona.

Peter nihayet anladı. Sağa sola doğru kıvrılarak koştu. Amacı bir an önce eğreltiotları arasında gizlenmekti. Karen da onun gibi zikzaklar yaparak Peter’ın yanında koşuyordu, fakat çok fazla yakınında değildi. Bir sonraki atışın...

Peter’ın ayağı takıldı ve tepetaklak yere düştü.

“Peter!” diye bağırdı Karen. “Kalk hemen!” Peter hareketsiz kalmış, kolay bir hedef olmuştu.

“Karen... kaç buradan...” dedi Peter ayağa kalkmaya çalışarak.

Bu onun son sözleri oldu. Bir an sonra bir çelik iğne uçarak Peter’ın göğsüne saplandı ve vücuduna girer girmez patladı. Peter daha yere düşmeden ölmüştü.

ÜÇÜNCÜ KISIM

TANTALUS

27. BÖLÜM

FERN GULLY
30 EKİM, SAAT 12.15

Rick Hutter, Karen'ın onu gömleğinden çekerek güvenli sandığı yerden sürüklediğini hissetti. "Kalk... kaç!" diye bağırdı Karen. Rick yerdeki üfleme borusunu ve ok takımını alıp saklanabileceği bir yere doğru koştu. Karen'ı gözden kaybetmişti, nerede olduğunu bilmiyordu. Bir dalın altından koşarak geçti ve yüksek eğreltiotları saplarının arasına daldı. Ve o anda böcek benzeri taşıtı gördü. Altı bacaklı kamyonet gibi bir şey eğreltiotu üstüne çıkmış, zırhlı bir adam tarafından sürülüyordu. Adam Rick'in boyutlarındaydı. Bir mikro-insan. Adam deneyimli ve özgüvenli görünüyordu.

Adam aracı durdurup, büyük kalibreli namlusu olan tuhaf görünümlü bir tüfek çıkardı. Yuvasına metal bir iğne yerleştirdikten sonra dürbünüyle nişan alıp ateş etti. Tüfek geri teperek tıs diye bir ses çıkardı.

Rick hemen kendini bir kayanın arkasına attı; soluk soluğa sırtüstü uzandı. Adam son derece rahat görünüyordu. Cinayet işlemek onun için oyun gibiydi. Bunu anlayan Rick'in içini büyük bir öfke kapladı. Bu adam Amar ve Peter'ı soğukkanlılıkla doğramıştı. Üfleme borusu hâlâ Rick'in elindeydi. Bu alçağa bir ok atmalıyım, dedi içinden. Galiba Karen az önce hayatımı kurtardı. O şekilde büzülüp oturmam budalacaydı. *Karen o kötü durumdan kurtardı beni.*

Ok çantasını açıp bir ok çıkardı. Bundan ne fayda görebilirdi ki? Bir kıymık parçasına takılmış çataldan metal uç. O al çağın zırhına işlemezdi. Kürar kavanozunu açıp okun ucunu buna daldırdı ve içinde döndürdü. Kavanozdan çıkan koku Rick'i öksürtecek gibi olduysa da, bunu bastırdı. Her halükârda oku biraz daha etkili hale getirmişti.

Oku boruya yerleştirdikten sonra başını kayadan çıkarıp baktı.

Araç orada değildi. Görüş alanından çıkmıştı.

Neredeydi?

Rick sürünerek kayanın arkasından çıktı; etrafa bakınıp kulak verdi.

Sol tarafında aracın motor hırıltısını duydu. Böcek kamyonet. Kalkıp sese doğru koştu; ses yükselince bir yosun kümesine dalıp bekledi. Ses yaklaşıyordu. Yavaşça başını çıkarıp baktı.

Böcek kamyonet yosunun üstüne tırmanmış, neredeyse Rick'in tam üstünde durmuştu. Bulunduğu yerden aracın altına bakıyordu, ama oradan adamı görmesi mümkün değildi.

Bir tıslama daha duyuldu. Adam yine ateş etmişti.

Rick kendisinden başka sağ kalan olup olmadığını bilmiyordu. Karen da ölmüş olabilirdi, Erika da. Birer birer onları öldürüyorlardı.

Bu onu çok öfkelendirdi.

İçinde öldürme arzusu yanıp tutuşuyordu. Bu hayatına mal olsa bile...

Adam ateş etmeyi kesmiş, kamyonet tekrar ilerlemeye başlamıştı. Rick'e yakın bir yerde durdu ve adam telsizle konuşmaya başladı. "Saat üç yönünde bir dişi var. Kaltağın elinde bıçak görüyorum."

Kaltak.

Karen.

Olamaz onu vuracaklardı. Rick telaşla yosunun içinde sürünmeye başladı; sonra yerdeki bir yaprağın arkasına gizlendi. Adamın tam karşısındaydı. Adamın başında miğfer, göğsünü ve kollarını örten zırh plakaları vardı. Çenesi ve boynu açıktaydı.

Rick adamın boynuna nişan aldı. Atardamarına isabet ettirmek istiyordu. Yavaşça nefes aldı; ses çıkarmamaya çalışarak bütün gücüyle oku üfledi.

Ok adamın boynunu ıskaladı, ama çenesinin altındaki yumuşak ete saplanıp, sonuna kadar girdi. Çenesinin altından girip, gırtlak çıkıntısının hemen üstünden yukarıya doğru çıkmıştı. Rick boğuk bir çığlık duydu; adam aracın içine yuvarlanarak görüş alanından çıktı. Bu defa ıslak bir öksürük duydu; bunu debelenme sesleri izledi; adam aracın içinde sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordu. Derken sesler kesildi.

Rick borusuna bir ok daha yerleştirip kamyonete atladı. Yeni bir atışa hazır, içine baktı. Adam sereserpe yatmış, yüzü kıpkırmızı, gözleri yerinden fırlamış, ağzının kenarından köpükler sızıyordu siyanür zehirlenmesiydi. Adamın çenesinin altında okun sadece tüylü kuyruğu görünüyordu. Ok diklemesine girip adamın dilini ve damağını geçtikten sonra beynine saplanmıştı.

"Bu Peter için," dedi Rick. Önce elleri, sonra bütün vücudu titremeye başladı. Daha önce hiç insan öldürmemişti; bunu yapabileceği hiç aklına

gelmezdi.

Sağ tarafında başka bir tıslama duydu.

Lanet olsun, biri daha var, dedi içinden. Bir keskin nişancı daha... Arkadaşlarıma ateş ediyor. O alçağı da haklamalıyım. Rick araçtan inip, elinde ok yüklü borusuyla sesin geldiği yere doğru koştu. Koşarken ortalığın daha karanlık olduğunu fark etti; sonra da eğreltiotlarının arasında kımıldayan bir gölge gördü. Olduğu yerde kaldı. Birden kendini son derece küçük ve güçsüz hissetti. Bu lanet şeyin bu kadar büyük olabileceğine inanamıyordu.

Karen adamın iki eğreltiotu sapı arasından ayağa kalktığını gördü. Ufak tefekti, fakat kedi gibi çevikti. Üstünde zırh, sağ elinde eldiven vardı. Çıplak olan sol eli tetiğin üstündeyken tüfeği Karen'a doğrultulmuştu. Bir metre ötesindeydi. Yeterince yakındı.

Karen bıçağını çekmişti, ama bu, tüfekle baş edebilecek bir silah sayılmazdı. Etrafına bakındı. Saklanacağı bir yer yoktu.

Adam ot saplarının arasından açığa çıktı, tüfek hâlâ Karen'a doğrultulmuştu. Adam onunla oynar gibiydi, çünkü istese kolayca atış yapabilecek konumdaydı. Boğazındaki mikrofona seslendi. "Onu buldum." Bir saniye sonra, "Anlaşıldı mı?" diye ekledi. Bir karşılık almadığı belliydi. "Anlaşıldı mı?"

Hâlâ cevap alamamıştı. Bir adım ilerledi.

Karen adamın arkasındaki gölgeyi o an gördü. Önce ne olduğunu anlayamadı. Üstü kıllarla kaplı kahverengi bir şey eğreltiotları kümesinin içine gömülmüştü. Hafifçe hareket ettikten sonra durdu. Karen bunun bir memeli, hatta kahverengi kılları ve çok büyük oluşu nedeniyle bir fare olabileceğini düşündü. Ama sonra bir bacak ortaya çıktı; uzun, giderek incelen ve eklemli bir bacak. Kahverengi kıllarla kaplı bir dış iskelet. Derken bir yaprak kenara itildi ve Karen onun gözlerini gördü. Sekizini birden.

Bir ev büyüklüğünde muazzam bir örümcekti. O kadar büyüktü ki, onun örümcek olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Karen bu türü tanırdı. Tropik bölgelerde sık rastlanan kahverengi bir avcıydı ve etoburdu. Avcı örümcekler ağ yapmazlardı. Kurbanlarına yerde pusu kurup orada avlarlardı. Karşısındaki örümcek gövdesini yere yakın tutuyordu avda olduğunun belirtisiydi. Kıllarla korunan yassı bir vücudu, orak gibi dişleri vardı. Bu avcı dişiydi. Yumurtladığı için protein alması gerekiyordu.

Örümceğin hareketsizliği Karen'ı endişelendiriyordu. Bu bir pusu kuran avcı olduğuna göre hiç kımıldamaması onun avına saldırmak üzere olduğunun belirtisiydi.

Adam arkasındaki örümceğin farkında değildi. Avcının siyah damlalar gibi görünen gözleri adamı inceliyordu. Karen onun inler gibi nefes alışını ve karnındaki ciğerinden nefes verişini işitti.

"Johnstone. Beni duyuyor musun?" dedi adam.

Durup partnerinden bir karşılık bekledi.

"Arkadaşına ne oldu?" diye fısıltıyla sordu Karen. Onu konuşturmak istiyordu.

Adam ona sadece bakmakla yetindi. Konuşkan değildi.

Karen hiç hareket etmiyordu. Ani hareketler yapmamalıydı. Örümceklerin sekiz göze rağmen iyi göremediklerini bilirdi, fakat çok hassas işitme duyuları vardı. Her bir bacağında bulunan on tane kulak bütün sesleri algılardı. Tamamı seksen kulak ediyordu. Bu da yetmezmiş gibi, bacaklarındaki kıllar da işitme cihazı ve titreşim sensörü gibi kullanılırdı. Bacaklarındaki işitme organları örümceklere dünyanın üç boyutlu bir ses görüntüsünü sağlardı.

Karen bir ses veya titreşim çıkaracak olsa, örümcek onun hemen bir ses görüntüsünü oluştururdu ve avı olarak belirlerdi. Saldırının göz açıp kapayana kadar hızlı olacağını biliyordu.

Karen yavaşça eğilip yerden bir taş aldı. Ağır ağır kolunu kaldırdı.

Adam güldü. "Seni rahatlatacaksa, at o taşı bari."

Karen taşı ona fırlattı. Taş adamın göğsündeki zırhtan sekip yere düştü.

Adam tüfeğini kaldırıp dürbünden nişan aldı; gülerek tetiğe basmak üzereyken örümceğin dişleri onu kavradı ve havaya kaldırdı. Adam bir çığlık attı.

Örümcek birkaç adım öne çıktı ve kendini sırtüstü yere bıraktı; Karen hızla güvenli bir yere kaçtı. Örümcek yattığı yerde adamı havaya kaldırıp dişlerini daha derine geçirdi. Ustura keskinliğindeki uçları zırhı kolayca delip adamın vücuduna zehir pompalamaya başladı.

Zehir dolan vücudu basınç artınca şişmeye başladı ve zırhta yarıklar açtı. Bu yarıklardan kanla karışık zehir fışkırıyordu. Zehir etkisini göstermeye başladı; adamın beli geriye büküldü, başı ileriye geriye sarsıldı. Zehirde bulunan nörotoksinler adamın merkezi sinir sisteminde yangın çıkarmıştı. Adam kıvranıyor, bütün vücudu kasılıyordu. Gözleri

başının içine girer gibi oldu ve sadece akı ortaya çıktı. Sonra birden gözlerinin akı kıpkırmızı oldu. Bütün vücudunda olduğu gibi gözlerindeki kan damarları da patlamıştı; zehrin içinde eti sıvılaştıran sindirici enzimler bulunuyordu. Adamın vücudu iç kanamayla dolup taşmıştı. Çok geçmeden kalbi durdu.

Zehir otuz saniyede adamı öldürmüştü.

Adamın zırhı çatlayıp açılana kadar örümcek zehir pompalamaya devam etti. Göğüs plakası patlayarak açılınca adamın iç organları zehir damlatarak dışarıya fırladı.

Karen bir eğreltiotunun arkasına saklanmıştı; elinde üfleme borusuyla Rick de oradaydı.

Örümceğin yemeğini hazırlayışını büyülenmiş gibi seyrettiler.

Kurbanını sırtüstü yatarken öldüren örümcek, sonra sekiz bacağı üstünde ayağa kalktı ve yemeğini doğramaya başladı. Ağzının iki yanındaki dokunaçlarıyla adamı tuttu. Dişleri katlanan bıçaklar gibi açıldı ve içinden tırtıllı bıçaklar çıktı. Bu bıçaklar cesedi et, kemik kırıkları, bağırsaklar ve zırh parçalarının birbirine karıştığı bir yiyecek topu haline getirdi. Örümcek bu arada bu kütleye dişlerinin ucundan sindirici sıvı püskürtüyordu. Birkaç dakika sonra insandan geriye kalanlar, içinde nokta halinde kemik ve zırh parçalarının göründüğü sıvılaşmış, küremsi bir lapaya dönüşmüştü.

“İlginç,” diye fısıldadı Karen, Rick’e dönerek. “Örümcekler yiyeceklerini vücutlarının dışında sindiriyorlar.”

“Bilmiyordum.”

Örümcek kurbanını sindirdikten sonra ağzını bu yiyecek topunun üstüne getirip içindeki sıvıyı emmeye başladı; midesinden pompalama sesleri geliyordu. Gözlerinde uzaklara bakar gibi hülyalı bir ifade vardı. Karen bunun doyum ifadesi olduğunu düşündü.

“Endişe etmemiz gerekir mi?” diye sordu Rick.

“Hayır, şimdi çok meşgul. Ama yeniden ava çıkmadan önce buradan gitsek iyi olur.”

Erika ve Danny’ye seslendiler. Erika bir amberçiçeğinin, Danny ise bir ağaç kökünün altına gizlenmişti.

Sadece dört kişi hayatta kalabilmişti. Rick, Karen, Danny ve Erika. Sırt çantalarını alıp hızla eğreltiotlarının arasına daldılar. Peter ve Amar’ın cesetlerini orada bıraktıkları için büyük bir eziklik duyuyorlardı.

Bütün bitkileri seven, iyi kalpli Amar Singh artık yoktu. Peter Jansen ölmüştü. Peter'ın öldüğüne inanamıyorlardı.

Peter'ın ölümü onları kahretmişti. "O kadar mantıklıydı ki," dedi Rick. "Bizi buradan çıkarabileceğine inanmıştım."

"Peter bizim tek ümidimizdi," dedi Erika ve ağlamaya başladı. "Bir şekilde bizi kurtaracağına emindim."

"Her şey benim tahmin ettiğim gibi oluyor," dedi Danny. Oturup kol askısını düzeltti, sonra da otlardan oluşan ayakkabısından sıyrılan bir koli bandını tekrar yapıştırdı. Başını dizleri arasına eğip sızlandı. "Kaçınılmaz olan gerçekleşti... Felaket... Artık hepimiz kesinlikle öldük."

"Aslına bakarsan hâlâ hayattayız," dedi Rick.

"Çok sürmez," dedi Danny ağlamaklı bir sesle.

"Hepimiz Peter'a inanıyorduk," dedi Karen. "O kadar... sakindi ki. Cesaretini hiç kaybetmedi." Yüzündeki teri silip sırt çantasını yüklendikten sonra yürümeye başladı. Karen kendine bile itiraf etmekte zorlanıyordu, ama ilk defa korkmaya başlamıştı. Dehşet içindeydi. Nanigen'e nasıl döneceklerini bilemiyordu. "Peter bize liderlik edebilecek tek kişiydi. Artık liderimiz yok."

"Evet," dedi Rick. "Ye Drake'in sağ olduğumuzu bildiği ve bizi öldürmeye çalıştığı belli oldu bizi haklaması için kiralık katillerini gönderdi. O iki hayduttan kurtulduk, ama bizi öldürme emri alan başka kimler var, bilmiyoruz."

"İki kişi miydiler?" diye sordu Karen.

Rick buruk bir gülümsemeyle ona baktı. "Tam karşına bak." Hexapod çarpık bir açıyla yosun kümesi üstünde duruyordu. Rick aracın içine atladı. Bir dakika sonra bir ceset dışarıya fırlatıldı ve Karen'ın ayaklarının dibine düştü. Karen adamın zırhını, çenesinin altına gömülü oku, yerinden fırlamış gözlerini, köpükler içinde sarkan dilini gördü.

Demek ki, iki keskin nişancı vardı, diye düşündü. Rick o ana kadar bundan söz etmemişti. "Bu adamı sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Hadi, binin," dedi Rick kontrolleri incelerken. "Bu araçla Tantalus'a gideceğiz. Ve artık bir tüfeğimiz var."

28. BÖLÜM

MANOA VADİSİ
30 EKİM, SAAT 13.45

Kamyonet Manoa Vadisine giden tek şeritli kıvrımlı yolda ilerliyordu. Eski bir Toyota'ydı; püskürtme boyalarla farklı renklere boyanmış, tepesinde sörf tahtası için bir yuvası vardı. Tünelin önündeki kapıya gelip durdu ve bir adam dışarıya çıktı. Kapıdaki tabelayı okudu: ÖZEL MÜLK. GİRİŞ YASAKTIR.

"Lanet olsun." Eric Jansen kapıyı zorladı. Kilidi yokladı. Klavyeliydi. Birkaç şirket şifresi denedi, ama işe yaramadı. Tabii, lanet olası Vin kilit şifrelerini değiştirmiş, diye düşündü Eric.

Kamyoneti geri vitese alıp kısa bir mesafe gittikten sonra aracı çalılıklara doğru sürüp, orada bıraktı. Eğer Nanigen'den birisi onu görmüşse, dağdaki tarlasına giden bir haşhaş ekicisi sanacaktı. Kardeşini arayan şirket başkan yardımcısı değil.

Sırt çantasını omuzladıktan sonra tekrar kapıya gitti, altından sürünerek geçti ve tünele koştu. Tünelden çıktıktan sonra yoldan ayrılıp, ormanın içine koştu. Kimsenin göremeyeceği
bir yere varınca bir dizüstü bilgisayar ve elektronik devreleri olan karmaşık görünümlü bir kutu çıkardı. Başına kulaklıkları geçirdi ve yetmiş giga-hertzlik bir yayın yakalamak için çevreyi taradı. Hiçbir şey duymuyordu. Frekans değiştirip Nanigen'in özel telsiz haberleşme şebekesini taradı. Duyduğu tek şey parazitli bir tıslamaydı. Bunu hep duyardı. Şirket içi gevezelikler. Mesele bunları deşifre etmekti.

Pilleri iyice zayıflayana kadar üç saat boyunca kulak verdi. Sonra malzemelerini toplayıp tünele, oradan da kamyonetine binip gitti. Kimse onu fark etmemişti; zaten etrafta kimseler yoktu. Ertesi gün tekrar gelip dinlemeyi sürdürecekti. Belki Peter ve diğerleri vadideydiler. Nerede olduklarını bilmiyordu; bildiği tek şey onların kaybolduklarıydı.

29. BÖLÜM

HONOLULU
30 EKİM, SAAT 13.00

P

enceresiz ofisinde oturmakta olan Dan Watanabe, Kayıp Şahıslar Bürosu'ndan bir memuru çağırdı. "O öğrenciler hakkında yeni bir bilgi gelirse, bana haber verin."

"Bunu istemeniz ne tesadüf. Nancy Harfield'ı arayın. Şu anda 8. Bölge de."

Komiser yardımcısı Nancy Harfield Trafik Şubesi'ndeydi; 8. Bölge Oahu'nun güneybatı tarafından sorumluydu.

"Şu anda Kaena'dayım," dedi Nancy ona. "1929Köprüsü'nün altındaki koyda ters dönmüş lüks bir otomobil var. Araç Nanigen Mikro-Teknoloji şirketinden Alyson F. Bender diye birinin adına kayıtlı. Otomobilin altında kalmış bir ceset var. Göründü ğü kadarıyla bir kadın. Görünürde başka ceset yok."

"Ben de bakmak isterim," dedi Watanabe.

Ford Crown Victoria marka aracına binip Pearl Harbor'ın etrafını saran otoyola çıktı. Buradan Oahu'nun güneybatı kıyısındaki Waianae'ye doğru devam etti. Burası adanın rüzgâr altı kısmıydı; her zaman kuru ve güneşli, dalgalarsa bir çocuğun kanosuyla gezebileceği kadar yumuşaktı. Ne ki, bu bölge adanın polis kuvvetleri için o kadar sakin sayılmazdı. Küçük hırsızlıkların ardı arkası kesilmiyordu, ama şiddet suçları yok denecek kadar azdı. 1800'lü yıllarda, Hawaii Krallığı zamanında Oahu'nun rüzgâr altı tarafı buraya gelmeye cesaret edenleri soyup öldüren haydutların cenneti gibiydi. Artık sadece mülk suçları işleniyordu.

Kaena Point'te sığ suyun içinde ters dönmüş bir araba vardı. Polisin vinçli kamyonu yolda park etmişti. Kamyondan aşağıya sarkıtılan bir kablo arabaya takılıydı; vinç çalışınca kablo gerildi ve araba sağ tarafı üstüne yattı. Lacivert, üstü açılan bir Bentley'di. Yumuşak üst kısmı yırtılıp ezilmişti. Arabanın içinden kum ve deniz suyu boşalıyor, sürücü koltuğunda bir kadın tuhaf bir şekilde dimdik oturuyordu.

Watanabe yamaçtan aşağıya indi. Bu arada pantolonu yırtıldı, ayakları kayarak düşecek gibi oldu. Keşke sokak ayakkabılarıyla gelmeseydim, diye geçirdi içinden.

Arabanın yanına vardığında kayaların üstüne çekilmişti. Kadının üstünde koyu renk bir döpiyes vardı. Saçları yüzünü sarmış, ağzına tıkılmıştı. Gözleri yoktu; mercanbalıkları yemişlerdi.

Watanabe arabanın içine uzandı, cesedin üzerinden içeriye baktı. Kimi döşemenin üstüne yapışmış, kimi koltukların arasına sıkışmış çeşitli giyecekler görülüyordu: Şortlar, yarısı balıklar tarafından çiğnenmiş yılan derisinden bir kemer, üstünde hâlâ etiketi bulunan bir erkek şortu. Bir havai gömlek. Bir sürü yırtık kot pantolon.

“Bu hanım çamaşırhaneye mi gidiyormuş?” diye sordu yanındaki polis memuruna. Kıyafetler daha çok gençlere özgü şeylerdi. Torpido gözünün altında bir plastik sürahi Watanabe’in gözüne çarptı. Bunu çıkarıp üstündeki etiketi okudu. “Etanol. Hımm.” Arka koltukta bir cüzdan buldu. İçinde Jenny H. Linn adında birine ait bir Massachusetts sürücü ehliyeti vardı. Kayıp öğrencilerden biriydi. Ama arabada kadınınkinden başka ceset yoktu ki bu kadın belki Alyson Bender’dı, belki de değildi. Bunu adli tıp belirleyecekti.

Watanabe yamacı tırmanıp tekrar yola çıktı. Nancy Harfield ve bir memur aracın yuvarlanmadan önce çakıllar üstünde bıraktığı lastik izlerini ölçüp, fotoğrafını çekmişlerdi.

Watanabe, Harfield’a baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Göründüğü kadarıyla otomobil aşağıya uçmadan önce burada durmuş. Sonra da doğruca uçuruma yuvarlanmış.” Harfield lastik izlerinin yanında ayak izleri var mı diye dikkatle aramıştı. “Anlaşılan, sürücü tam burada durmuş. Sonra da otomobil hiç fren kullanılmadan, kenardan aşağıya gitmiş. Frene bassaydı toprağın üstünde patinaj izi kalırdı. Bunun olmayışı, durmak için hiçbir çaba gösterilmediğini belli eder. Belki kadın burada bir süre oturup karara varmış, sonra da gaza basıp aşağıya uçmuş olabilir.”

“İntihar mı?” diye sordu Watanabe.

“Mümkün. Bu izler öyle gösteriyor.”

Delil toplama ekibi fotoğraflar çekip olay yerini videoya kaydetti. Cesedi torbaya koydular; bir ambulans bunu alıp yola çıktı. Bunu, içinden hâlâ sular dökülen Bentley’in yerleştirildiği polis kamyonu takip etti.

Watanabe tekrar merkezdeki ofisine döndü ve bazen düşüncelerini netleştirmek için gözlerini diktiği metal duvara baktı. İçinden bir ses o giyecekleri otomobilin içine birisinin yerleştirdiğini söylüyordu. Özellikle

de o cüzdan. Ortadan kaybolmayı düşünen insanlar cüzdanlarını geride bırakmazlardı. Jenny Linn kendi isteğiyle ortadan kaybolsaydı, cüzdanını da yanına alırdı. Ya kendi isteğiyle kaybolmadıysa? Kaçırılmış olabilir miydi? Bu bir tekne kazası mıydı? Kayıp bir tekne aynı anda birçok insanın kayboluşunu açıklayabilirdi.

Mülk Suçları Birimi ni arayıp, kayıp tekne ihbarı var mı diye sordu. Son günlerde böyle bir ihbar olmamıştı. Watanabe bir süre daha duvara bakmaya devam etti. Galiba domuz etli suşi yeme zamanı gelmişti.

O anda telefonu çaldı. Kayıp Şahıslar Şubesi'nden bir memurdu. "Size bir ihbar daha var."

"Öyle mi? Kim?"

"Joanna Kinsky adında bir kadın kocasının dün gece eve dönmediğini bildirdi. Adam Nanigen'de mühendismiş."

"Nanigen'den bir kayıp şahıs daha mı? Ciddi olamazsın..." "Bayan Kinsky şirketi aradığını söyledi. Dün öğlen sonrasından beri kocasını gören olmamış."

Nanigen güvenlik amiri bunu ihbar etmemişti. Bu sessiz Honolulu şehrinde Nanigen'de kaybolanların sayısı çok fazla artmıştı artık.

Telefon bir daha çaldı. Fenni Soruşturma Şubesi'nden adli tıp uzmanı Dorothy Girt'ti. "Dan, buraya gelip bir şeye bakar mısın? Fong vakası. Bir şey buldum."

Lanet olsun. Willy Fong Balçığı. Hiç sırası değildi.

Don Makele, Vin Drake'in ofisine girdi. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. "Telius ve Johnstone ölmüşler."

Drake dişlerini sıktı. "Ne olmuş?"

"Onlarla telsiz irtibatını kaybettim. Hayatta kalan öğrencilerin yerini bulmuşlar ve... kurtarma operasyonuna başlamışlardı." Makele yine terlemeye başlıyordu. "Tam bu işe başlamışken bir şeyin saldırısına uğradılar. Bir çığlık duydum ve o şey Telius'u... yedi."

"Yedi mi?"

"Duydum. Yırtıcı bir hayvan. Telius'un telsizi kapandı. Uzun süre aradım. Başka hiç yayın olmadı."

"Sence ne olmuştur?"

"Bence herkes ölmüştür."

"Neden?"

"O adamlardan daha iyisi yoktu. Bir şey onların silahlarını ve

zırhlarını etkisiz hale getirdi.”

“O halde öğrenciler...”

Makele başını iki yana salladı. “En küçük bir ihtimal bile yok.”

Drake arkasına yaslandı. “O halde bir yırtıcı hayvan kazasına uğradılar.”

Makele dudaklarını ısırdı. “Afganistan’dayken kazalarla ilgili bir şey fark etmiştim.”

“Neymiş o?” diye sordu Drake.

“Kazalar daha çok salakların başına geliyor.”

Drake güldü. “Bak, bu doğru işte.”

“Kurtarma işi... maalesef başarısız oldu efendim.”

Drake onun kurtarma ifadesiyle neyin kastedildiğini anladığını fark etti. Her şeye rağmen Drake’in içinde hâlâ bir kuşku vardı. “Kurtarma işinin başarısızlıkla sonuçlandığına nasıl emin olabiliyorsun Don?”

“Hayatta kalan yok. Buna eminim.”

“Bana ceset göster.”

“Ama yok ki...”

“Öldüklerine dair bir delil görmeden öğrencilerin öldüğüne inanmıyorum.” Drake yine arkasına yaslandı. “Bir ümit olduğu sürece onları kurtarmak için hiçbir çaba esirgenmeyecek. Hiçbir çaba. Anlatabildim mi?”

Makele başka bir şey söylemeden Drake’in ofisinden çıktı. Zaten söylenecek bir şey yoktu.

Drake ise Telius ve Johnstone’un ölmelerinden memnundu. Böylece çok değerli hisselerinden onlara vermek zorunda kalmayacaktı. Fakat bütün öğrencilerin öldüğünü varsayamazdı. O ana kadar inanılmaz bir azim ve hayatta kalma becerisi göstermişlerdi. Hâlâ birkaçı sağ olabilir diye onları arayıp işlerini bitirmesi gerekiyordu.

30. BÖLÜM

PALI
30 EKİM, SAAT 16.00

B

oston trafiğinde böyle bir şey çok işe yarardı,” dedi Karen King, Hexapod’u kaya parçaları ve kurumuş otlarla örtülü dik bir yamaçtan yukarıya doğru sürerken. Araç şiddetle sarsılıyordu.

“Lütfen! Koluma dikkat!” Danny yolcu koltuğunda oturmuş, askısı içinde sosis gibi asılı duran sol kolunu tutuyordu. Kolu fena halde, neredeyse gömlek kolunu parçalayacak kadar şişmişti. Hexapod bacaklarından motor mırıltıları çıkararak yeşilin bin bir tonuyla süslü yamacı tırmanıyordu. Yük kısmındaysa iki büklüm oturmuş durumda Erika vardı. Rick, elinde gaz tüfeğiyle aracın yanı sıra yürüyor, yırtıcı avcılara karşı etrafı kolluyordu. Omzunda iğne-mermilerle dolu bir fişeklik asılıydı.

Arazi çok dikleşmişti. Toprak yerini arada bir lav kayalarının çıkıntı yaptığı lav çakıllarıyla kaplı bir zemine bırakmıştı. Bu zemin otlar ve küçük eğreltiotlarıyla kaplıydı. Ağaçların çoğunun üstü sarmaşıklarla örtülüydü. Kuvvetli rüzgâr dalları savurduğu gibi Hexapod’un üstündeki insanları da hırpalıyordu. Sisten oluşan bir duvar bitki örtüsü arasından geçip yerini pırıl pırıl güneş ışığına bıraktı.

Öğrenciler hâlâ Peter Jansen ve Amar Singh’in ölümlerini yüreklerinde hissediyorlardı. Mikro-dünyada mahsur kalan sekiz kişilik grupları dört kişiye düşmüştü. Sayıları sadece iki gün içinde yarıya inmişti. Zayiat yüzde elliydi. Rick Hutter bunun çok korkunç bir istatistik olduğunu düşündü. Normandiya Çıkarması sırasında kumsaldaki askerlerin yaşama beklentisinden bile kötüydü. Bir mucize eseri kurtaramazlarsa zayiatın artacağı belliydi. Ama artık Nanigen’de hiç kimseye yerlerini belli edemezlerdi. Vin Drake onları bulup yok etmek için bütün kaynaklarını işe koşmuştu. “Drake hâlâ peşimizde,” dedi diğerlerine. “Buna eminim.”

“Yeter artık,” dedi Karen ona. Artık Vin Drake hakkında konuşmanın bir yararı yoktu; sadece kendilerini daha çaresiz hissetmelerine yol açıyordu. Aracı dikkatle sürerken bu defa daha sakin bir sesle, “Peter olsaydı, pes etmezdi,” dedi. Dik bir kayaya tırmanırken Rick de araca bindi.

Dağın bitki örtüsüyle kaplı kısmına gelmişlerdi. Tepelerindeki sayvanda arada bir beliren boşluklardan inanılmaz güzellikte bir manzara

görülüyordu. Pali'nin uçurumları her yanı kaplamış, yakındaki bir şelalenin gümbürtüsü duyuluyordu. Daha yukarılarda bir yerdeki kıvrımlı bir kayalık Tantalus Krateri'nin ağzını oluşturmaktaydı. Yürüteç ilerledikçe yerdeki canlıları harekete geçiriyordu. Ürken yay kuyruk böcekleri havaya zıplıyor, solucanlar ve uyuzböcekleri kaçışıyordu. Uyuzböceklerinin araca çıkmasını engellemek için çaba göstermeleri gerekti; yoksa bu küçük yaratıklar Hexapod'un her bir köşesine doluşur,

aracın her yanını dışkılarıyla kirletirlerdi. Etraflarındaki hava vızıldayarak uçuşan binlerce böcekle doluydu.

"Bu kadar fazla *hayata* dayanamıyorum," diye yakındı Danny cansız kolu üstüne eğilerek; son derece mutsuz görünüyordu.

"Bataryalar dayanırsa gece olurken Tantalus'a varabiliriz," dedi Rick.

"Sonra ne olacak?" diye sordu aracı yöneten Karen.

"Keşif yaparız. Üssü iyice inceledikten sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Ya orada üs yoksa? Diğer istasyonlar gibi, onu da söküp çıkarmışlarsa?"

"Bu kadar kötümser olmak zorunda mısın?"

"Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum Rick."

"Tamam Karen. Senin planın ne peki?"

Karen'ın planı olmadığı için Rick'e cevap vermedi. Sadece Tantalus'a ulaşıp, bir çözüm çıkacağını ümit et. Bu plan falan değildi; olsa olsa dua etmek sayılırdı. Yolda ilerledikleri sırada Karen içinde bulundukları durumu gözden geçirdi. İtiraf etmesi gerekirse, fena halde korkuyor, ama bu korku sayesinde de kendini çok diri hissediyordu. Acaba ne kadar ömrü kaldı diye merak ediyordu. Belki bir gün, belki birkaç saat. En doğrusu, bu zamanı olabildiğince iyi geçirmekti; hayat belki bir böceğinki kadar kısa olabilirdi.

Dönüp Rick Hutter'a baktı. Bu adam bunu nasıl başarıyordu? Tüfek omzunda, hayatta hiçbir derdi yokmuş gibi yürüyordu. Karen bir an için ona gıpta etti. Her ne kadar ondan hiç hoşlanmasa da...

Karen bir inilti duydu. Bu ses kollarını dizleri üstünde kavuşturmuş, aracın arkasında oturan Erika'dan gelmişti.

"İyi misin Erika?" diye sordu Karen.

"İyiyim."

"Korkuyor musun?"

"Elbette korkuyorum."

“Korkmamaya çalış. Her şey düzelecek.”

Erika karşılık vermedi. Bu yolculuğun baskısını kaldıramadığı belliydi. Karen onun için üzülüyor, endişe ediyordu.

Don Makele, Nanigen’in haberleşme merkezine uğradı. Burası şirketin telsiz iletişim sistemlerinin bulunduğu küçük bir ofisti. Şirket kanallarını kontrol eden genç bir kadının yanma gitti. “Manoa Vadisinde kaybettiğimiz bir donatıdan ping almayı denemek istiyorum,” dedi kadına. Donatının seri numarasını verdi.

“Ne çeşit bir donatı?” diye sordu kadın.

“Deneysel.” Bunun Omicron Projesi’nin gelişmiş bir Hexapod’u olduğunu ifşa edecek değildi.

Kadın klavyeye komutlar tuşladıktan sonra Waipaka Botanik Bahçesi’ndeki seranın çatısında bulunan yetmiş iki gigahertzlik vericiyi aktive etti. Görüş-hatlı bir vericiydi. “Nereye yönlendireyim? ”

“Kuzeybatı. Echo İkmal İstasyonu’na doğru.”

“Tamam.” Kadın birkaç tuşa basıp vericiyi yönlendirdi.

“Şimdi ping’le.”

Genç kadın bir komut girdikten sonra ekrana baktı. “Hiçbir şey yok.”

“O bölgedeki bir arama modeli içinde pinglemeye devam et.”

Kadın birkaç tuşa daha bastı. Yine bir şey çıkmadı.

“Şimdi vericiyi dağ tarafına çevir ve art arda ping’le.”

Kadın biraz uğraştıktan sonra yüzü aydınlandı. “Buldum. Bana geri ping geldi.”

“Donatı neredeymiş?”

“Olur şey değil. Uçurumun tepesinde. Tantalus’a giden yolun yarısında.” Ekrana arazinin görüntüsünü getirdi ve Manoa Vadisi tabanından bir hayli yüksekteki dağ yamacında bulunan bir noktayı gösterdi. “Donatı oraya nasıl gitmiş?”

“Bilmiyorum,” dedi Makele.

Demek ki, birileri hâlâ hayattaydı. Şimdi de Hexapod’u dağın tepesine çıkarıyorlardı. İlginçti.

Makele, Drake’in ofisine döndü. “Laf olsun diye Hexapod’u pingledim. Geri ping aldım. Bilin bakalım, ne olmuş? Hexapod Tantalus Yolu’nun yarısına varmış.”

Drake gözlerini kıstı. Demek ki, Telius ve Johnstone’u yiyen yırtıcıdan kurtulmuş birileri vardı. “Hexapod’u bulup geri getirebilir miyiz?”

“O kayalıklar çok diktir. Şu anda Hexapod’a ulaşabileceğimizi sanmıyorum. Üstelik yerini tam belirleyebilmiş değiliz. Kayalıklardayken yerini sadece yaklaşık olarak saptayabiliyoruz. Yüz metre fark edebilir.”

Drake’in dudakları önce hafifçe kıvrıldı, sonra geniş bir gülümsemeye döndü. “Acaba... yoksa bunlar Tantalus Üssü’ne mi gidiyorlar?”

“Mümkün.”

Drake bir kahkaha patlattı. “Tantalus Üssü! Hah! Tantalus’u gördükleri zaman yüzlerini görmek isterdim. Onları çok kötü bir sürpriz bekliyor tabii, oraya varabilirlerse...” Birden ciddileşti. “Sen kratere gidip onlara bir sürpriz hazırla. Ben de buradan takip edeyim.”

Bir bip sesi duyulup Hexapod’un haberleşme paneli aydınlandığında aracı Rick sürüyordu. Ekranda CEVAP VER 23094-451 yazısı belirdi.

“Bu da neydi böyle?” dedi Rick.

Yolcu koltuğunda oturmakta olan Danny eğilip baktı. “O şeyi kapat hemen.”

“Kapatamam. Bu işi kendiliğinden yapıyor.” Birisi acaba onlarla konuşmaya mı çalışıyor diye düşündü Rick. Belki Drake’ti. Ama sonra panel tekrar sessizleşti. Rick nerede olduklarını Drake’in bildiğini düşünüyordu. Eğer öyleyse, Drake onları bulduğunda ne yapacaktı? Bu gaz tüfeği normal boyutlardaki bir insanda etkili olmazdı. Karen aracın yanında yürüyordu.

Rick, “Telsizde tuhaf şeyler oluyor,” dedi Karen’a.

Karen omuz silkti.

Arazi dik bir açıyla yukarıya doğru yükseliyordu. Nispeten alçak bir kayaya geldikleri zaman yürüteç bunun üstüne tırmandı. Kayanın tepesindeki zemin hasırotlarıyla kaplıydı; bir başka kayaya geldiler. “Durun!” dedi Rick. Kayaya yaklaştı; altında bir şey görmüştü. Siyah ve parlak bir şey. “Kayanın altına gizlenmiş bir kınkanatlı böcek var,” dedi. “Erika, bu hangi cins?”

Erika böceğe dikkatle baktı. Bu bir Metromenus’tu. Mikrodünyaya ilk vardıklarında gördükleri cinsti.

“Dikkatli ol,” dedi Erika. “Püskürttüğü şey çok kötüdür.”

“Aynen öyle,” dedi Rick.

“Ne oluyor?” diye sordu Karen.

“Ortada kimyasal bir savaş var. Bize de kimyasal silahlar lazım.”

“İhtiyacımız yok,” dedi Karen. “Elimizde zaten benzo spreyi var.” Vin

Drake’e göstermek ümidiyle laboratuvarda hazırlamış olduğu savunma bileşiğiyle dolu sprey şişesini çıkardı. Ama pompasına basınca bir şey püskürmedi. Hepsini çıyana karşı kullanmıştı.

Rick o şişeyi tekrar doldurmaya kararlıydı. Gaz tüfeğiyle yaklaşıp kınkanatlı böceğe nişan aldı. İğne böceğin kabuğunu delip saplandı ve boğuk sesli bir patlama duyuldu. Böcek çırpınırken etrafa kimyasallar saçıldı ve hava asit kokusuyla doldu.

Erika onlara böceğin içinde yeterince kimyasal kalmış olduğunu söyledi. Rick yine çılgın bilim insanı kıyafetine bürünüp işe koyuldu.

Önce ölü böceği sırtüstü yatırdı. Sonra palasıyla karnındaki eklemli kısımlara hafifçe vurarak bir açık aradı.

Erika öğüt veriyordu. “Altıncı ve yedinci boğumlar arasını kes. Sklerite plakalarını yavaşça kaldır.”

Rick böceğin içini keserek bıçağı boğumlar arasındaki eklem boyunca soktu ve palasıyla zırhlı plakaları kaldırdı. İçinden yağ çıktı. Rick bu yağı özenle kesmeye başladı.

“Karnının altında bir çift kimyasal kese olacak,” dedi Erika. “Sakın keseyi patlatma, çok pişman olursun.”

Rick futbol topu biçiminde bir organ çıkardı, ardından bir tane daha... Bunlar kimyasal keselerdi. Kaslarla sımsıkı kapatılmıştı. Erika’nın talimatlarına uyarak kası kesti ve keseden sıvı sızmaya başladı. Çok kötü bir kokusu vardı.

“Bu benzodur,” dedi Erika. “Bir deterjan olan kaprilik asitle karışıktır. Bu sayede kimyasal yüzeylere yapışır ve silah olarak gücü artar. Sakın cildine değmesin.”

Erika’nm bir şeyle ilgileniyor olması Karen’ı memnun etti. Öyle sessizleşmiş, öyle içine kapanmıştı ki... Hiç değilse bu olay korkusunu dağıtırdı.

Rick bu sıvıyı bir şişeye doldurup tıpasını kapadı ve Karen’a verdi. “Al işte. Korunman için.”

Karen ona şaşırıyordu. Müthiş bir enerjisi vardı. Daha çok kimyasal toplamayı asıl kendisinin akıl etmesi gerekirdi. Rick mikro-dünyada varlığını sürdürme konusunda çok becerikliydi. Dahası, neredeyse bundan hoşlanır gibi bir hali vardı. Bu özelliği Rick’ten daha çok hoşlanmasına yetmiyordu, ama onu şaşırtsa da, bu yolculukta Rick’le birlikte olduğuna memnundu. “Sağ ol,” diyerek şişeyi cebine soktu.

“Bir şey değil.” Rick üstündekileri çıkarıp çantasına soktu ve hep

birlikte tırmanmaya devam ettiler.

Arazi iyice sarplaşmış, neredeyse dikey hale gelmişti. Tepesi görünmeyen bir kayalığın tabanına vardılar. Üstü çeşitli bitkiler ve yosunlarla kaplı, uçsuz bucaksız bir volkanik kayaydı. Bunun etrafından dolanan bir yol görünmüyordu.

“Bu kayalığı dert etmeyin, tam hızla devam ediyoruz,” dedi Rick.

Gereçlerinin araca bağlı olup olmadığını kontrol ettikten sonra Rick de arkaya, Erika’nın yanına oturdu ve kendini bağladı. Aracı Karen sürüyordu. Yürütecin ayakları yere sağlam yapışıyor, hızla yukarıya doğru ilerliyorlardı.

Ne var ki, bu kayalık bitecek gibi değildi.

Gün bitmek üzereydi ve ne kadar ilerlediklerini veya ne kadar yollarının kaldığını bilemiyorlardı. Batarya göstergesinde enerjinin giderek tükendiği görünüyordu. Sadece üçte biri doluydu.

“Bence kayalığın üstünde kamp kuralım,” dedi Rick. “Başka her yerden daha güvenli olabilir.”

Düz bir çıkıntı bulup yürüteci bunun üstüne park ettiler. Buradan vadinin çok güzel bir manzarası vardı. Son biftek parçalarını yediler.

Danny Hexapod’un arkasına bir şeyler serdi; geceyi orada geçirmeyi düşünüyordu. Kolu fena halde şişmişti ve cansız gibiydi. Artık ona ait bir parça değilmiş gibi, ölü ağırlığı vardı. “Aaah,” diye inleyerek yüzünü buruşturdu ve kolunu tuttu. “Şimdi ne oldu?” diye sordu Rick.

“Kolum pat dedi.”

“Pat mı dedi?”

“Hiç. Sadece kolumdan bir ses çıktı.”

“Şuna bir bakalım,” dedi Rick onun yanına eğilerek.

“Hayır.”

“Hadi. Gömlek kolunu sıyır.”

“Bir şeyim yok, tamam mı?”

Danny’nin sol kolundaki felç hali devam ediyordu. Kolu neredeyse gömleği yırtacak kadar şişmişti. Gömlek de çok kirliydi. “Gömlek kolunu sıyır da derine biraz hava gelsin,” dedi Rick. “Yoksa mikrop kapacak.”

“Git işine. Annem değilsin.” Danny bir bez parçasını buruşturup yastık yaptıktan sonra yürütecin arkasına kıvrılıp yattı.

Pali üstüne karanlık çökmüştü. Böceklerin cıvıltısı yine gece sessizliğini bozuyordu.

Rick aracın yolcu koltuğuna yerleşti. “Sen uyu Karen. Ben nöbet tutarım.”

“Asıl sen uyu Rick. İlk nöbeti ben tutayım.”

Sonunda ikisi birden uyanık kaldı ve Erika’yla Danny uyurlarken nöbet tuttular. Yarasaların piyasaya çıkma zamanıydı; güveleri ve diğer uçan böcekleri havada kaparlarken dört bir yandan onların çıkardığı eko sesleri duyuluyordu.

Danny kıpırdadı. “Yarasalar beni uyutmuyor,” diye yakındı, ama çok geçmeden onun horultusunu işittiler.

Ay Manoa Vadisi’nin üstünde yükselmişti, aşağıdaki boşluklara dökülen şelaleler gümüş iplikler gibi görünüyordu. Bunlardan birinin etrafında yay şeklinde bir ışık parladı. Rick şelaleyi saran bu ışığı merak etti. Işıltısı değişiyordu.

Bunu Karen da fark etmişti. Zıpkınla işaret ederek, “Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hiç fikrim yok.”

“Bu bir aykuşağıdır,” dedi Karen onun koluna dokunarak. “Bak! ikili aykuşağı.”

Rick aykuşağı diye bir şeyin varlığını bile bilmiyordu. Onunki de ne şanstı! Burada bu tehlikelerle dolu cennete düşmüştü, ama başka hiç kimse kalmamış gibi, yanında Karen King vardı. Belli etmeden ona baktı. Eh, güzeldi doğrusu, özellikle de ay ışığında. Hiçbir şey onun moralini bozmuyor, hiçbir şey onu alt edemiyor gibiydi. Pek iyi geçinemeseler de, böyle bir yolculukta Karen King iyi bir partnerdi. Cesurdu. Bu kadar aksi ve huysuz oluşu büyük talihsizlikti. Rick uyuyakaldı; daha sonra uyandığında Karen’ın da başını onun omzuna dayamış halde uyuduğunu gördü.

31. BÖLÜM

BERETANIA CADDESİ, HONOLULU
30 EKİM, SAAT 16.30

Tuhaf,” dedi Honolulu Polis Müdürlüğü adli tıp uzmanı Dorothy Girt. Bir mikroskobun üstüne eğilmiş, bütün dikkatiyle bir şey inceliyordu. “Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Ayağa kalkıp, bakması için yerini Dan Watanabe’e bıraktı. Etrafı laboratuvar tezgâhlarıyla çevrili, açık bir alandaydılar. Tezgâhların üstü deney gereçleri, görüntüleme donatıları, mikroskoplar ve bilgisayarlarla doluydu. Watanabe merceği odakladı.

Önce gördüğü şey... metal gibi görünen küçük bir nesneydi.

“Büyüklüğü ne kadar?” diye sordu.

“Bir milimetre.”

Yaklaşık afyon tohumu büyüklüğündeydi, ama bu bir makineydi. Ya da öyle bir şey.

“Ne biçim...” diye bir şeyler geveledi Watanabe.

“Ben de şaşırdım.”

“Nereden çıktı bu?”

“Fong’un ofisinden,” dedi Dorothy Girt. “Delil toplama ekibi iz için ofisi tozlarken bunu pencerenin yanındaki bir şeridin üstünde bulmuşlar.”

Watanabe odak ayarını değiştirip nesneyi bir kez daha inceledi. Hasar görmüştü; ezilmiş ve üstü katran gibi bir maddeyle örtülüydü. Nesne az çok bir elektrikli süpürgeyi andırıyordu, ama üstünde vantilatöre benzeyen bir şey vardı. Evlerde kullanılan vantilatör pervaneleri. Biraz da jet motoru gibi. Kaz boynuna benzeyen uzun, esnek bir boyun ve bunun ucundan çıkan keskin ve yassı iki metal parçası.

“Birinin bilgisayarından düşmüş olmalı,” dedi Watanabe.

Dorothy Girt masaya dayanmış, ona bakıyordu. “Bilgisayarın içinde bıçak var mıdır?” diye sordu.

Watanabe bir kez daha baktı. Onun iki yassı metal parçası sandığı şey şimdi daha çok bıçağa benzemişti. Esnek bir kolun ucunda parlayan çapraz iki hançer. “Sence bu...” diye başladı.

“Ben senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum Dan.”

Watanabe mikroskobu ayarlayıp hançerleri büyüttü. Bunların cilalanmış, hassas aletler olduğu kesinleşmişti. Her bir bıçak Watanabe’e Japon samuray kılıcını hatırlattı. Üstlerine koyu renkli pis bir madde

bulaşmıştı. Derken hücreleri gördü. Kurumuş kırmızı kan hücreleri. Hücreler fibrinle karışmıştı.

“Üstünde kan var,” dedi Watanabe.

“Fark ettim.”

“Bu bıçakların uzunluğu ne kadardır?”

“Yarım milimetreden kısa,” dedi Girt.

“O halde hesap tutmuyor,” dedi Watanabe. “Maktuller iki santimetrelik kesiklerin yol açtığı kan kaybından ölmüşlerdi. Atardamarlarında açılan kesiklerdi. Bu bıçaklar bir insanın boğazını kesecek büyüklükte değil. Bir balinayı çakıyla öldürmeye benzer. Mümkün değil.”

Bir süre ikisi de konuşmadı.

“Ama doğum günleri farklı,” diye ekledi Watanabe.

“Anlayamadım Dan.”

“Bir doğum günü hediyesini hediye paketi olarak sararsın. Kâğıdı da kesmek için...”

“Makas.”

“Bu bıçaklar aslında makas,” dedi Watanabe. “Maktullerde büyük yaralar açabilir.”

Nesneyi tekrar inceleyip tanıtıcı bir işaret aradı seri numarası, basılı bir kelime veya şirket amblemi... Cihazı her kim yapmışsa, hiçbir tanıtıcı işaret bırakmamıştı, ya da bunu özenle silmişti. Yani, cihazı her kim yapmışsa, iz bırakmak istememişti. “Otopsilerde bu cihazlardan çıktı mı? Yaralarda? Kanda?” “Hayır,” dedi Girt. “Ama otopsiyi yapanlar fark etmemiş olabilirler.”

“Cesetlerin durumu nedir?”

“Fong’un cesedi yakıldı. Rodriguez gömüldü. Kimliksiz maktul de buzdolabında.”

“Onun cesedine bir daha bakmamız gerekecek.”

“Bakarız.”

Watanabe ellerini cebine sokup laboratuvar içinde volta atmaya başladı. Kaşları çatılmıştı. “Bu cihaz neden pencerede bulundu? Dahası, cesedin içine nasıl girdi?” Tekrar mikroskoba dönüp cihazın vantilatöre benzeyen kısmını inceledi. Evet! Bu bir pervaneydi. “Yahu, bu nesne uçabiliyormuş Dorothy.”

“Bu bir tahmin,” dedi Dorothy Girt.

“Kanın içinde yüzebiliyormuş.”

“Mümkün.”

“Cihazın üstüne yapışan kandan DNA çıkarabilir misin?” “Bir pirenin hapşırığından bile DNA çıkarabilirim,” dedi Dorothy gülerek.

“Cihazın üstündeki kanın maktullerden birinin kanıyla uyuşup uyuşmadığını bilmek istiyorum.”

“Bu ilginç olurdu,” dedi Dorothy gözleri parlayarak.

“Adamlar minik robotlar yapıyorlar,” diye mırıldandı Watanabe.

“Ne dedin Dan?”

Watanabe ayağa kalktı. “Çok iyi iş çıkardın Dorothy.”

Dorothy Girt ona cılız bir gülümsemeyle baktı. Bu adam onun adli tıp laboratuvarında çok iyi iş çıkarmaktan başka ne yaptığını sanıyordu ki? Büyük bir özenle küçük nesneyi bir cımbızla alıp küçük bir şişe içine yerleştirdi ve bu şişeyi delillerin saklandığı dolaba götürdü. Belki de bu bir cinayet silahıydı.

Watanabe dışarıya çıkarken düşünüyordu. Nanigen. Küçük robotlar. Şimdi artık Willy Fong Balçığı ile Nanigen arasında bir ilişki olmuştu.

Artık Nanigen’in CEO’suyla görüşme zamanıydı.

Vin Drake haberleşme merkezine gelmişti. Görevli genç kadını odadan çıkarıp kapıyı kilitlemiş, pingerin başına kendisi geçmişti. Şimdi ekranda Manoa Vadisi’nin kuzeybatı tepelerindeki arazinin üçboyutlu görüntüsüne bakıyordu. Tantalus kayalıklarının tepesine yakın bir yerde, üstünde nişan çaprazı olan bir daire gördü.

Bu kaybolan Hexapod’un yaklaşık mevkiini gösteriyordu. Gördüğü kadarıyla hayatta kalan öğrenciler neredeyse Tantalus Krateri’nin alt yamaçlarına varmışlardı. Bu hızla tırmandıkları takdirde yarın sabaha kadar Tantalus Üssü’ne varırlardı. Tabii, daha önce bir yırtıcı avcı işlerini bitirmezse... Drake yırtıcı avcıları kontrol edemiyordu. Kontrol edebildiği şey, Tantalus Üssüydü.

Drake şifreli şirket telefonunu çıkarıp Don Makele’yi aradı. “Hexapod oraya yaklaşıyor.”

32. BÖLÜM

TANTALUS FALEZLERİ

31 EKİM, SAAT 09.45

H

exapod bir kayanın üstünden aşıp yosunlu zemini olan bir oyuğa girdi. Küçük bir gölet ve buna dökülen minyatür bir şelale vardı.

Rick, Karen ve Erika araçtan aşağıya indikten sonra göletin yanında durup suya baktılar. Yüzeyi ayna gibiydi ve pırıl pırıl berraktı.

“O kadar kirlendik ki,” dedi Erika.

“Suya girebiliriz,” dedi Karen.

Suda yansıyan yüzlerini gördüler; bitkin ve terli bir görünümleri vardı ve kıyafetleri pislik içinde, lime lime olmuştu. Karen eğilip elini suya değdirdi. Parmağı suda çentik açtı, ama içine girmedi. Suyun kauçuk gibi olan yüzeyine dokunmuştu. Bu tabakaya bastırınca delebildi ve elini içeriye soktu. “Ne kadar çekici görünüyor.”

“Sakın yapma. Ölürsün,” dedi araçta kalan Danny.

“Burada tehlikeli bir şey yok Danny,” dedi Karen.

Rick o kadar emin değildi. Zıpkını alıp suyun içine soktu ve dibini karıştırdı. Göletin içinde zararlı bir yaratık varsa ortaya çıkacağını umuyordu. Tekhücreli yaratıkların etrafa saçılmasıyla suyun yüzeyinde titreşimler oldu, ama bunların hiçbiri tehlikeli görünmüyordu.

Gölet çok küçük ve sığ olduğu için her tarafını görebiliyorlardı. Tehdit edici hiçbir şey yoktu.

“Ben suya gireceğim,” dedi Erika.

“Ben girmem,” dedi Danny.

Rick ve Karen bakıştılar.

Erika bir yosun kümesinin arkasına gittikten sonra çıplak halde geri geldi. “Sakıncası var mı?” diye sordu diğerlerine. Danny ağzı açık bakıyordu. “Hepimiz biyoloğuz.” Erika ayağını gölete sokunca parmaklarının altındaki su dalgalandı, ama ağırlığını kaldırabildi. Erika biraz daha bastırınca yüzeyi delip, boğazına kadar suyun içine battı. Yürüyerek şelalenin olduğu tarafa gitti ve altında durdu. Üstüne dökülen su onu bir an soluksuz bıraktı, ama çok keyifliydi. “Bu harika bir şey. Siz de gelsenize.”

Karen da sıradan bir şey yaparmış gibi üstündekileri çıkarmaya başladı. Rick tereddüt içindeydi; Karen soyunurken ona bakmak, dahası onunla ve Erika’yla birlikte suya çıplak girmek onu utandırıyordu. Bir

çırpıda üstündekileri çıkarıp suya atladı.

“Cennete hoş geldin,” dedi Erika.

“Tehlikeli bir cennet,” dedi Rick; başını suya sokup ovaladı.

Karen göletin içini incelerken buranın canlı şeylerle dolu bir akvaryuma benzediğini düşündü; tek farkı burada balık değil, tekhücreli organizmaların oluşuydu. Yaratıklar onların etrafında dolanıyordu. Torpido biçiminde bir yaratık Karen’a doğru yaklaştı.

Bu bir Paramecium’du, göletlerde yaşayan, tekhücreli bir protozoa. Paramecium’un gövdesi yaratığın suda ilerlemesini sağlayan tüylerle kaplıydı. Karen’ın koluna tos atarak onu gıdıkladı. Ellerini birleştirip Paramecium’u avucundaki suda tuttu. Hücre kıvrılıp dururken ellerinin içinde tüylerini hissediyordu. Kucağa alınmaktan hoşlanmayan bir kedinin direnmesi gibiydi. “Canını yakmayacağım,” dedi hücreye, parmağıyla hafifçe okşayarak. Karen dokunduğu zaman hücrenin tüyleri ters yöne dönerek tepki veriyordu. Üstünde elini gezdirirken yüzeyi direnç gösteren bir kadifeyi okşamaya benziyordu.

“Neden bir hücreyle konuşuyorum?” diye düşündü Karen. Çok saçmaydı. Bir hücre de bir makineydi. Suyla dolu bir torba içindeki protein mekanizmasından ibaretti. Ama yine de... bu hücrenin de kendine özgü amaçları ve arzuları olan küçük bir canlı varlık olduğunu göz ardı edemiyordu. Hücrelerin insanlar gibi zekâsı yoktu tabii. Hücreler güneş sistemlerini hayal edemezler, senfoniler besteleyemezlerdi, ama onlar da gelişmiş biyolojik sistemleriyle ortamlarına uyum sağlıyorlar ve mümkün olduğunca çok kendi kopyalarını yapıyorlardı. “İyi şanslar,” dedi Karen yüksek sesle ve avucunu açıp hücreyi serbest bıraktı. Burgular yaparak ondan uzaklaşan hücreyi seyrederken Rick’e, “Bu protozoalardan farklı değiliz,” dedi.

“Ben bir benzerlik göremiyorum,” dedi Rick.

“Bir insan doğduğu günden itibaren bir protozoadır. Biyolog John lyier Bonner’ın dediği gibi, insan, gövdesinde karmaşık meyveler veren tekhücreli bir organizmadır.”

Rick sırıttı. “Ben gövdedeki meyveleri severim.”

“Çok ayıp,” dedi Karen. Erika da sırıtıyordu.

Göletin üstünden bir gölge geçerken bir çığlık duyuldu. İçgüdüyle hepsi başlarını suyun altına soktular. Tekrar başlarını kaldırınca Rick etrafa bakındı ve, “Kuşlar,” dedi.

“Ne cins?” diye sordu Karen.

“Bilmiyorum. Neyse, gittiler.” Kıyafetlerini suda yıkayıp tozları ve çamurlarını temizlediler. Sonra elbiselerini yere serip kuruturlarken bir süre yosunların üstünde yatıp güneşlendiler. Elbiseleri kısa zamanda kurumuştu.

“Artık gitmeliyiz,” dedi Rick gömleğini iliklerken.

Tam o anda uzaktan gelen çığlık sesleri yaklaştı ve koyu renkli bulut gibi bir şey üstlerinden geçti. İnsanlar hemen ayağa fırladılar.

Bir kuş sürüsü falez boyunca uçuyor, bir an bir yere konuyor, sonra havalanıyordu. Kuşlar yiyecek arıyorlardı. Çığlıkları havayı deler gibiydi.

Kuşlardan biri tam önlerinde yere kondu. Siyah parlak tüyleri, sarı gagası ve delici bakışlarıyla korkunç görünüyordu. O noktanın keşfini yapmak için hoplayarak etrafı dolaştıktan sonra yankılanan bir çığlık salıverdi. Bunun üzerine başka kuşlar da gelip havada daireler çizdiler, ağaçlara ve kayalara kondular. İnsanlar birçok gözün onları izlediğini fark etmişlerdi. Göletin çevresinde kuş çığlıklarından geçilmiyordu.

Rick hemen Hexapod’a koşup gaz tüfeğini kaptı. “Bunlar mina kuşları,” diye bağırdı. “Hemen saklanın!”

Mina kuşları etoburdu.

Danny yürüteçten inip hemen altına saklandı. Karen kendini bir kayanın arkasına atarken Erika da yosun kümesinin içine daldı. Rick açıkta duruyordu; tüfeği elinde kuşların tepelerinde dolanışım seyretti.

Kuşlar onu gördüler. O kadar küçük bir şeyden korku duymuyorlardı. Bir mina yere konup ona doğru hoplayarak ilerlemeye başladı. Rick ateş etti. Tüfek bir tıslama sesiyle ateşlendi ve geri tepti; ama o anda mina havaya sıçradı ve uçup gitti. Rick ıskalamıştı. Telaşla bir kez daha doldurup yuvasına bir iğne daha yerleştirdi. Tüfeğin sürgülü mekanizması vardı; tek atışlar yapabiliyordu.

Hem zaten en az yirmi otuz kuş var, diye düşündü Rick. Kulakları sağır eden bir gürültüyle falezin etrafında dönüp duruyorlardı. “Bunlar sürü halinde avlanıyorlar.”

Başka bir mina önüne kondu.

Rick tetiği çekti. Hiçbir şey olmadı.

“Lanet olsun!”

Tüfek tutukluk yapmıştı. Rick telaşla sürgüyü çekti. Kuş ona doğru tek hamle yaparak yaklaştı. Sonra gagasıyla bir hamle yapıp elindeki tüfeği kaptı. Parlak nesne kuşun gözüne çarpmıştı. Mina tüfeği duvara

çarpıp yamulttuktan sonra bir yana fırlattı. Ardından başını kaldırıp gagasını açtı ve tüyler ürperten bir sesle çığlık attı.

Bu arada Rick kendini yere atıp, göletin yanında duran zıpkına doğru sürünmeye başlamıştı.

Mina dikkatini yosunların içinde büzülmüş Erika'ya çevirdi. Bulunduğu yerden kuşu seyreden Erika birden paniğe kapıldı ve başını eğerek koşmaya başladı.

"Erika, yapma!" diye bağırdı Rick.

Erika'nın hareketini gören kuş ona doğru hoplamaya başladı.

Karen olayı seyrediyordu; ani bir karar verdi. Erika'yı kurtarmak için kendi hayatını feda edecekti. Erika'ya yaşaması için bir fırsat vermek istiyordu. Şimdiye kadar çok da fena yaşamadım, diye düşündü. Ayağa kalkıp, kollarını sallayarak kuşa doğru koştu. "Hey! Beni al!"

Kuş ona dönüp gagasıyla bir hamle yaptı, ama ıskaladı. Bu arada Erika Hexapod'a atlamış, çalıştırmak için uğraşıyordu. Panikle aklı başından gitmiş olan Erika ne yaptığının farkında değildi ve kaçmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Danny ona bağırdı. "Dur! Sana durmanı emrediyorum!" Erika ona aldırmadı. Hexapod ileriye fırladı ve kayaların üstüne doğru tırmanmaya başladı. Ama çok korunmasızdı.

Erika diğerlerini terk ediyordu.

"Erika!" diye haykırdı Karen. "Geri dön!"

Erika artık kimseyi işitecek halde değildi.

Altı bacaklı, parlak renkli Hexapod kayalara tırmanırken kuşlara çok lezzetli ve ilginç bir şey gibi görünmüş olmalıydı. Minalardan biri pike yapıp Erika'yı sürücü koltuğundan söküp aldı. Yürüteç uçurumdan aşağıya yuvarlanırken içindeki bütün malzemeler de boşluğa düştü ve gözden kayboldu.

Mina gagasında Erika'yla birlikte yere kondu. Avını öldürmek için onu birkaç kez duvara çarpıp, başını ileriye geriye savurdu. Sonra da ağzında kurbanıyla havalandı. Bir anda başka bir mina ona saldırdı ve Erika'nın cesedi için savaşmaya başladılar. Erika'dan ne kaldıysa, havada dağılmıştı.

Tehlike geçmiş değildi. Rick zıpkını eline aldı ve etrafa bakındı: Karen neredeydi? Orada, açıktaydı ve bir minanın altında yatıyordu. Gagasında bir çizgi olan mina altındaki Karen'a bakarken, bu yenebilir bir şey mi diye kestirmeye çalışır gibiydi.

“Karen!” diye bağırdı Rick ve zıpkını kuşa fırlattı.

İnce bir metal ucu olan zıpkın kuşun tüyleri arasından girdi, ama tam saplanmadı. Kuş silkininceye zıpkın yere düştü. Kuş Karen’ı incelemeye devam etti.

Karen büzülmüş, kendini küçük ve lezzetsiz bir şey gibi göstermeye çalışıyordu.

“Buraya bak!” diye bağırdı Rick kuşun dikkatini çekmeye çalışarak.

“Yapma Rick!”

Karen konuştuğu anda kuş gözünü tekrar ona dikti. Birden eğilip onu gagasıyla kaldırdı ve başını yukarıya savurarak onu tek hamlede yuttu. Sonra da uçup gitti.

“Kahrolası!” diye haykırdı Rick kuşun ardından. Mina artık uzakta bir nokta kadar görünüyordu. “Getir onu bana!” Ağaçlardaki kuşlar hep birlikte çığlık attılar. Rick artık hangisinin Karen’ı yuttuğunu bilemiyordu. “Dön geri!” Yerinde sıçrıyor, zıpkını sallayıp duruyordu.

Ağlayacak gibi olmuştu. Gagasında çizgi olan o kuşu geri getirmek için her şeyi yapabilirdi. Pes etmeyecekti.

Derken kuşlar hakkında öğrendiği bir şey aklına geldi. Kuşların midesi olmazdı. Kursakları vardı.

33. BÖLÜM

TANTALUS'UN KENARINDA
31 EKİM, SAAT 10.15

Karen kuşun kursağında cenin pozisyonu alarak kıvrılmış, soluğunu tutmuştu. Kursağın kaslı duvarları onu sıkıştırdığı için hareket edemiyordu. Bu duvarlar çamur gibi kaygandı ve kötü kokuluydu. Ne var ki, kursağın içinde sindirim sıvıları yoktu. Bu sadece sindirim sistemine geçmeden önce yiyeceğin saklandığı bir depoydu.

Karen kanatları hareket ettiren pektoralis kaslarının düzenli temposundan kuşun uçmakta olduğunu anlamıştı. Elleriyle yüzünü örtüp öne doğru bastırarak ağzına ve burnuna biraz boşluk açabildi.

Nefes aldı.

Çürüyen böceklerin asitli kokusuyla dolu berbat bir havaydı, ama hiç

değilse havaydı. Ve azdı. Çok geçmeden boğucu bir sıcak başlayınca Karen soluksuz kaldı. Klostrofobiye kapılarak çığlık atmak istedi. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Çığlık atarak debelenmeye başlarsa havayı çabucak bitirir ve boğulurdu. Hayatta kalabilmesinin tek yolu sakin olup, havayı
ekonomik kullanarak mümkün olduğu kadar uzun süre yetmesini sağlamaktı. Belini doğrultup bacaklarını gerdi. Bu hareket kursağı esneterek biraz daha yer açılmasını sağladı. Buna rağmen havası giderek tükeniyordu.

Karen bıçağını eline almaya çalıştı, fakat onu arka cebine sokmuştu ve şimdi elini oraya uzatamıyordu. Kuşun kursağının duvarları kolunu sıkıştırmıştı.

Lanet olsun. O bıçağı almalıyım.

Bir daha o bıçağı hep boynuma asacağım, diye yemin etti. Tabii, hayatta kalırsa... Onu saran lastik gibi duvarları iterek sağ kolunu öne doğru itmeye çalıştı. Parmak uçlarını cebine sokmak için çabaladı; ciğerlerindeki havayı boşaltıp derin bir nefes aldı ve öksürdü. Parmak uçları cebindeki bir şişeye temas etti... Neydi bu? Sprey şişesiydi. Böcek püskürtücüsüyle dolu. Şişeyi Rick doldurmuştu.

Bir silahı vardı artık.

Karen zorlanarak şişeyi cebinden çıkardı.

O anda kuş havada bir dönüş yapınca kursağı da kasılarak Karen'ın nefesini kesti. İçinde bir boşluk ve düşüyormuş gibi bir his duydu. Ardından bir sarsılma ve çarpma oldu. Kuş bir yere konmuştu. Karen bayıldı.

Mina kuşu başka yiyecek aramak için Karen'ı yakaladığı aynı noktaya geri dönmüş, karşısındaki Rick'e bakıyordu.

Rick onun gagasındaki siyah çizgiyi tanıdı. Aynı kuştu. Karen'ı yiyen kuş; Karen'ın hâlâ sağ olup olmadığını bilmesi mümkün değildi. Ama sağ olabilirdi. Rick zıpkını önünde sallayarak kuşa doğru ilerledi. "Gel de beni yakala, korkak puşt."

Masai hamlesi. Kuşa karşı bunu uygulayacaktı. Masai yerlilerinden on üç yaşındaki bir genç savaşçı bile mızrağıyla bir aslanı öldürebilirdi. Bunu yapabilirim, dedi Rick içinden. Sadece doğru tekniği uygulamalıyım.

Kuş ona doğru zıplayarak yaklaşıyordu.

Rick mesafeyi ayarlayıp, hamlesinin zamanlamasını, vücudunu nasıl çevireceğini ve zıpkının açısını hesapladı. Masai avcılarının aslanlara yaptığı gibi, hayvanın kendi ağırlığını ona karşı kullanmalıydı. Masaili avcı aslanın ona saldırması için tahrik eder, son anda mızrağının sivri ucu aslana dönük halde dip kısmını yere dayar ve mızrağın arkasında diz çöker: Aslan mızrağın üstüne atlayarak kendini öldürür.

Kuş gagasıyla Rick e bir hamle yaptı. O anda Rick zıpkının sivri ucu kuşa çevrili halde dip kısmını yere dayadı. Sonra elini zıpkından çekip kendini kuşun göğsünün altına attı.

Kuş Rick'i gagalamak için eğilince zıpkın boynuna isabet etti. Kancalı ucu bir cerrah iğnesi kadar sivriltilmiş ve zehre bulanmış silah kuşun boynunu deldi ve kancası içinde kaldı. Kuş boynundaki zıpkını sallayarak geriledi. Söküp atmak için başını silkelerken Rick sürünerek oradan uzaklaştı. Ayağa kalkıp palasını çekti ve, "Gel de savaş benimle," diye babalandı.

Karen, Rick'in sesini duyunca kendine geldi... Kısa bir baygınlık geçirmişti. Hızlı soluklar alarak ciğerlerini doldurmaya çalıştı, fakat yeterince hava yoktu. Gözlerinde şimşekler çakıyordu; bu oksijen açlığının belirtisiydi. Avucunda sımsıkı tutmakta olduğu şişeyi fark etti. Şişeyi tetikleyince püsküren kimyasallar her yanını sardı ve yakıcı bir acı verdi. Kuşun kursak kasları daha sıkı kasılınca Karen'ın gözlerindeki şimşekler yerini sise bıraktı, sonra da boşluk...

Mina mutsuzdu. Boynuna zıpkın girmiş, bir de kursağını altüst eden çok kötü bir şey vardı. Kustu.

Karen King bir yosun kümesi üstüne düştükten sonra kuş havalanıp gitti.

Karen baygındı. Rick onun yanında eğilip boynundan nabzına baktı ve kalbinin hâlâ attığını anladı. Ağzını onun ağzının üstüne yerleştirip ciğerlerine hava gönderdi.

Karen hırıltılı bir sesle kendisi solumaya başladıktan sonra öksüre tıksıra gözlerini açtı.

"Oohh."

"Solumaya devam et Karen, iyisin."

Karen hâlâ sprey şişesini sımsıkı tutuyordu. Rick onun elini zorlayarak açtı ve şişeyi aldı. Sonra da Karen'ı bir eğreltiotunun altına çekti, dik oturtup kollarının arasına aldı. "Derin nefesler al," diyerek

yüzüne inen saçlarını düzeltti. Kuşların hâlâ orada avlanıp avlanmadıklarını kestiremiyordu, ama sesleri daha uzaktan gelmeye başlamıştı. Karen'ın sırtını bir ot sapına dayadıktan sonra yanma oturdu; kolu hâlâ onun omzundaydı.

"Teşekkür ederim Rick."

"Yaran var mı?"

"Sadece başım dönüyor."

"Soluk almıyordun. Bir an senin..."

Kuşların çığlıkları kesilmişti. Sürü başka bir yere uçuyordu.

Rick geriye kalan donanımların bir dökümünü yaptı. Hayatta kalmaları ihtimali giderek zayıflıyordu. Artık yürüteç yoktu. Erika ölmüştü. Gereçlerinin çoğu yürüteçle birlikte uçurumdan aşağıya düşmüştü. Zıpkını da yoktu; mina onu boynunda taşıyarak gitmişti. Sırt çantası göletin yanında duruyordu. Hiç değilse üfleme borusu ve kürar vardı. Geriye kalan tek pala yerdeydi. Danny Minot ortalıkta görünmüyordu.

Derken tepede bir yerden onun sesini duydular. Danny panik içinde bir sarmaşığa tırmanmış, buradan da kayanın üstüne çıkmıştı. Sağlam koluyla onlara el sallıyordu. "Büyük Kaya'yı görüyorum! Oraya vardık sayılır!"

34. BÖLÜM

NANİGEN
31 EKİM, SAAT 10.20

Drake haberleşme merkezinde tek başınaydı; Hexapod'u pingleyen uzaktan iz bulma sisteminin ekranına bakıyordu. O anda gördükleri onu biraz şaşırtmıştı. Falez yüzeyindeki nişan çaprazı yürütecin yaklaşık yerini gösterirken birden yürüteç elli metreden fazla bir mesafe aşağıya düşmüştü. Önce sistemde bir hata olduğunu sandı. Ama izlemeye devam edince Hexapod'un yerinin bir daha değişmediğini fark etti. Hareket etmiyordu.

Gülümsedi. Evet. Göründüğü kadarıyla Hexapod uçurumdan aşağıya düşmüştü. Mutlaka öyle olmalıydı.

Mikro-boyutlardaki bir insanın ne kadar yüksekten düşerse düşsün,

kurtulabileceğini bilirdi. Fakat Hexapod'un hiç kımıldamıyor olması, en azından aracın hasar gördüğü anlamına gelirdi. Artık kullanılamaz durumdaydı.

Öğrenciler artık büyük bir panik içinde olmalıydılar. Tantalus'a hâlâ çok uzaktaydılar. Çok geçmez vurgundan
etkilenmeye başlarlardı. Kendilerini çok kötü hissedecekleri kesindi.

Telefonla Makele yi aradı. "Tantalus'a vardın mı?"

"Evet."

"Ve?"

"Bir şey yapmadım. Gerek olmadı. Sadece..."

"Tantalus'a gelemeyecekler. Zavallılar tökezlediler."

35. BÖLÜM

KALIKIMAKI ENDÜSTRİYEL BÖLGESİ
31 EKİM, SAAT 10.30

Komiser Dan Watanabe kahverengi Ford'unu otoparkın ziyaretçiler için ayrılan yerine bıraktı. Boyalı metal binanın yanında inşaatı yarı bitmiş olan deponun iskeleti duruyor, diğer tarafındaysa çalılıklar görünüyordu. Deponun yanında çakılla kaplı bir alan dikkatini çekince gidip yerden birkaç parça aldı. Ezilmiş kireçtaşıydı. Watanabe bunu ilginç buldu. Özel dedektif Rodriguez'in otomobil lastiklerinde bulduğu çakıllara benziyordu. Daha sonra Dorothy Girt'e göstermek amacıyla birkaç tanesini gömlek cebine attı.

Nanigen binasının etrafındaki otopark tamamen doluydu.

"İşler nasıl?" diye sordu resepsiyon görevlisine.

"Bana bir şey söylemezler ki."

Masanın üstündeki kahve makinesinden saatlerden beri ısınmakta olan kahvenin ekşimik kokusu geliyordu.

"Size kahve yapmamı ister misiniz?" diye sordu resepsiyon görevlisi.

“Zaten yapmışsınız.”

Şirketin güvenlik amiri geldi. Don Makele sağlam yapılı, kaslı bir adamdı. “Kayıp öğrencilerden bir haber var mı?” diye sordu Watanabe’e.

“Ofisinizde konuşabilir miyiz?”

Binanın ana bölümüne giderlerken kapalı kapıların önünden geçtiler. Pencereler odalara bakıyordu, ama hepsi içeriden siyah panjurlarla kapatılmıştı. Panjurlar neden indirilmişti? Neden hepsi siyahtı? Yürüdükleri sırada Watanabe zeminden gelen bir mırıltı işitti. Bu sesin anlamı binanın içindeki klima sistemi için adamakıllı elektrik akımı olmasıydı. Amaç neydi?

Makele onu odasına aldı. Penceresizdi. Watanabe bir kadın fotoğrafı gördü; herhalde adamın karısıydı, iki de çocuk vardı. Duvardaki plaket dikkatini çekti. Üstünde ABD Deniz Piyadesi yazılıydı.

Watanabe bir iskemleye oturdu. “Güzel çocuklar.”

“Onları canımdan çok severim,” dedi Makale.

“Deniz piyadesi miydiniz?”

“istihbarat şubesinde.”

“Çok iyi.” Gevezelik etmenin bir zararı olmazdı; önemli bilgiler edinilebilirdi. “Başkan yardımcınız Alyson Bender’ı bulduk...” diye başladı.

“Biliyoruz. Zavallı kadın bunalım içindeydi.”

“Onu bunalıma sokan neydi?”

“Sevgilisi Eric Jansen’ı kaybetmişti. Jansen boğuldu.”

“Demek, Bayan Bender ile Bay Jansen’ın bir gönül ilişkisi vardı,” dedi Watanabe. Karşısındaki adamın huzursuzluğunu sezmişti. Polis sezgisi. Watanabe devam etti. “Aslında bu adalarda yedi kişinin birden kaybolması çok zor. Öğrencileri gören olmuş mu diye etrafta soruşturdum. Örneğin Molokai’de. Molokai’deki herkes herkesi tanır. Massachusetts’li yedi genç oraya gitmiş olsalardı, Molokai’liler mutlaka bundan söz ederlerdi.” “Bilmez miyim,” dedi Makale. “Ben Molokai’de doğdum.” Watanabe onun adanın ismini eski biçimiyle telaffuz ettiğini fark etti. Acaba Makele, Hawaii dilini biliyor muydu? Molokai’de doğan insanlardan bazıları Hawaiice bilirlerdi; geleneksel öğretmenler olan büyükanne, büyükbabalarından veya amcalarından öğrenirlerdi. “Molokai çok güzel bir yerdir,” dedi Watanabe.

“Eski Hawaii. Ya da geriye ne kaldıysa.”

Watanabe konuyu değiştirdi. “Marcos Rodriguez adında bir adamı

tanıyor musunuz?”

Makale boş gözlerle baktı. “Hayır.”

“Ya Willy Fong? Otoyolun kuzeyinde ofisi olan bir avukat.” Watanabe bu şahısların ölmüş olduğunu söylemedi.

Fakat Makele hemen uyandı. “Tabii...” Gözlerini kısıp düşünür gibi yaptı. “Bıçaklanan kişiler, değil mi?”

“Evet, Fong’un ofisinde oldu. Fong, Rodriguez ve kimliği hâlâ belirlenemeyen bir kişi daha.”

Makele’nin aklı karışmış gibiydi. Ellerini iki yana açıp, “Benim ıskaladığım bir şey mi var, komiserim?” dedi.

“Bilmiyorum.” Watanabe onun tepkisini inceliyordu. Makele şaşırmış ve huzursuz olmuş gibiydi, ama sükûnetini bozmadı. Watanabe onun koltuğunda huzursuzca kıpırdandığını görünce hoşuna gitti. Adamın gerildiğini hissedebiliyordu.

“O cinayetler hakkında bütün bildiklerim, haberlerde seyrettiğim kadar,” dedi Don Makele.

“Cinayet olduğuna nasıl hükmettiniz?”

“Haberlerde öyle deniyordu,” dedi Makele biraz duraksadıktan sonra.

“Aslında haberlerde intihar olduğu duyurulmuştu,” dedi Watanabe. “Siz cinayet olduğunu mu düşündünüz?”

Makele’nin bunu geçiştirmeye niyeti yoktu. “Komiserim, benimle bu konuyu konuşmak istemeniz için bir neden mi var?” “Fong veya Rodriguez, Nanigen hesabına bir iş yapmıyorlardı, değil mi?”

“Şaka mı ediyorsunuz? Nanigen onlar gibi iki şapşalı asla çalıştırmaz,” dedi Makele.

Don Makele aslında Fong ve Rodriguez’e ne olduğunu çok iyi biliyordu. Şirket binasına gizlice girildiği gece on dokuz robot birden kaybolmuştu. Robotlar hırsızın üstüne saldırıp vücudunu delerek adamın kan dolaşım sistemine girmişler, atardamarlarını içeriden kesip açmışlardı. Ama robotların bunu yapmamaları gerekiyordu. Kimseyi öldürmek için programlanmamışlardı. Görevleri hırsızın fotoğrafını çekmek, derisini hafifçe keserek kanatmak ve geride kan izi bırakmasını sağlamaktı ve sessiz bir alarmı devreye sokmaktı. Hepsi bu kadardı. Tehlikeli olmadığı gibi, kesinlikle öldürücü değildi. Ama birisi o robotları öldürmeye programlamıştı. Vin Drake’ten başkası olamaz, diye düşündü Makele. Robotlar hırsızı lime lime ettikten sonra vücudunu keserek dışarıya çıkmışlar, pire gibi ondan diğer adama, sonra diğer adama

sıçramışlardı. Kana susamış, ölümcül pireler. Bir hırsız ve arkadaşları böylece öldürülmüşlerdi. Ama bu dedektif ne kadarını biliyordu? Makele bundan emin olmadığı için huzursuzdu.

Biraz sert oynamaya karar verdi. Öne eğilip, sesini olabildiğince resmileştirerek, “Bu şirket veya herhangi bir çalışanı cinayetle mi suçlanıyor?” diye sordu.

Watanabe hemen cevap vermedi. “Hayır,” dedi neden sonra. Şimdilik, dedi içinden.

“Bunu duyduğuma sevindim komiserim. Çünkü bu şirket son derece etik çalışır. Kurucusu Vincent Drake servetini yetimlerin hastalıkları için harcamasıyla tanınır; kazançlı olmadığı için başka kimsenin yatırım yapmadığı hastalıklara. Bay Drake parasının olduğu yere yüreğini de koyar.”

Dan Watanabe bunları ifadesiz bir yüzle dinledikten sonra, “Yani, parasını yüreğinin olduğu yere koyar demek istiyorsunuz.”

“Ben de öyle söyledim zaten,” dedi Makele.

Watanabe kartvizitinin üstüne bir telefon numarası yazıp onun masasına bıraktı. “Bu benim cep telefonum. Bir gelişme olursa beni herhangi bir saatte arayabilirsiniz. Sanırım, Bay Drake şu anda beni bekliyordun”

Vin Drake şirket başkanı masasında oturuyordu. Odanın zemini antika bir Şark halısıyla kaplıydı. Havada tatlı bir puro kokusu vardı. Watanabe bu kokunun niteliğinden o puronun on dolardan daha pahalı olduğunu anladı. Ofiste pencere yoktu. Aydınlatma hafif bir ışıkla panellerden geliyordu. Bir yan kapıdan mermerle kaplı özel bir banyoya geçildiğini fark etti. Böyle bir şeyin bir depoda bulunması ilginçti. Doğrusu adam kendine iyi bakıyordu.

“Son olaylar bizi çok üzdü,” dedi Drake. “Bize yardım edebileceğinizi umuyorduk.”

“Elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Watanabe. “Sadece bu kayıpların geri planında neler olduğu hakkında biraz daha bilgi edinmek istedim.”

“Elbette.”

Watanabe duvardaki Drake portresine baktı. Fena değildi. Belki biraz fazla iddialıydı, ama canlı bir tabloydu. “Bana şirketinizin ne iş yaptığını anlatır mısınız?”

“Temel olarak yaptığımız şey, minik robotlar üretmek; bunlarla doğayı

keşfederek insan hayatını kurtaracak yeni ilaçlar üretmeyi amaçlıyoruz.”

“Bu robotlar ne kadar küçük oluyor?”

Drake omuz silkti; sonra arasında on iki milimetrelik bir boşluk bırakarak baş ve işaret parmaklarını birleştirdi.

Watanabe gözlerini kıstı. “Yani on iki, on üç milimetre mi? Bir fındık tanesi kadar mı?”

“Daha da küçük olabilir,” dedi Drake.

“Ne kadar daha küçük?”

“Daha küçük işte.”

“Yani bir milimetre falan mı?”

Drake gülümsedi. “Bunu yapmak çok zor.”

“Ama siz yaptınız?”

“Neyi yaptık?”

“Bir milimetrelik robotlar.”

“Şirketimin özel konularına giriyoruz,” dedi Drake arkasına yaslanarak.

“Robotlarınızla herhangi bir teknik kaza yaşadınız mı?” “Kaza mı?” Drake önce alnını kırıştırdı, sonra da bir kahkaha attı. “Evet sık sık olur.”

“Yaralanan kimse oldu mu?”

“Tam tersi,” dedi Drake gülerek. “İnsanlar kazayla robotların üstüne basıyor. Kaybeden hep robotlar olur.” İç geçirip saatine baktı. “Bir toplantım var.”

“Tabii. Tek bir şey kaldı,” dedi Watanabe. Mikroskopta gördüğü şeyi ona tarif edecekti, fakat fotoğrafını göstermeyecekti, çünkü fotoğraf delil sayılırdı. Delili de pat diye göstermek olmazdı. Bu nedenle münkün olduğunca üstü kapalı konuştu. “Bir hayli küçük bir cihazın varlığını öğrendik. Sanki pervanesi ve kesici bıçakları varmış gibi görünüyor. Uçabilir veya bir insanın kan damarlarında yüzebilir. Nanigen’in böyle bir ürünü var mı?”

Drake hemen cevap vermedi. Aradaki süre Watanabe’e fazla uzun geldi. “Hayır,” dedi Drake. “Biz böyle robotlar yapmıyoruz.”

“Yapan var mı?”

Drake ona dikkatle baktı. Bu polis işi nereye götürüyordu? “Sanırım teorik bir cihazı tarif ediyorsunuz.”

“Nasıl?”

“Eh, bu bir cerrah robot olabilir.”

“Ne?”

“Cerrah mikro-robot. Buna cerrah-robot da derler. Tıbbi uygulamalar için kullanılan çok küçük robotlar. Teoride bir cerrah-robot hastanın kan damarlarında dolaşabilecek kadar küçük olabilir. Neşterlerle donatılmış olan bir grup cerrah-robot mikroşiruji uygulayabilir. Hastaya enjekte edildikten sonra cerrah-robotlar kan dolaşım sisteminde yüzerek hedef dokuya giderler. Örneğin, atardamarların içindeki plakları kesebilirler. Ya da bir cerrah-bot grubu metastas yapan kanser hücrelerini bulup birer birer yok ederek kanseri yenebilir. Ama şimdilik cerrah-robot sadece bir hayal, gerçek değil.”

“Yani, siz bu... cerrah-robot dediğiniz şeyleri üretmiyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır, o şekilde değil.”

“Pardon, anlayamadım,” dedi Watanabe.

Drake yine iç geçirdi. “Çok hassas bir konuya giriyoruz.” “Neden?”

“Nanigen araştırma yapıyor... Sizin için.”

“Benim için mi?” dedi Watanabe iyice şaşırarak.

“Vergi ödüyor musunuz?”

“Elbette.”

“Nanigen sizin için çalışıyor.”

“Haa, o halde siz devlet hesabına çalışıyorsunuz...”

“O konuya giremeyiz komiserim.”

Devlet hesabına gizli bir çalışma yapıyorlardı... Minik robotlarla ilgili bir şey. Drake onu uyarıyor, bu işin peşini bırakmazsa devletle başının derde gireceğini ima ediyordu. Pekâlâ. Watanabe aniden vites değiştirdi. “Başkan yardımcınız neden teknesinden denize atladı?”

“Ne? Ne demek istiyorsunuz?”

“Eric Jansen tecrübeli bir denizciydi. Büyük dalgalarda bile teknede kalması gerektiğini bilirdi. Bir nedenden dolayı kendini dalgalara attı. Neden atladı?”

Drake ayağa kalktı; yüzü kızarmıştı. “Nereye varmak istediğinizi anlamıyorum. Sizden kayıp öğrencilerimizi bulmanızı istedik. Kimseyi bulamadınız. İki önemli yöneticimizi kaybettik. Bu konuda da bize zerre kadar yardımcı olmadınız.”

Watanabe ayağa kalktı. “Bayım, Bayan Bender’ı bulduk. Eric Jansen’ı da hâlâ aramaktayız.” Cüzdanından kartvizitini çıkarıp uzattı.

Drake karta bakarken bir kez daha iç geçirdi ve yüzünde sevimsiz bir ifade belirdi. “Açık konuşayım, Honolulu polisi bizi hayal kırıklığına

uğrattı.” Kartı masanın üstüne attı. “Ne iş yaparsınız diye düşünmekten alamıyorum kendimi.”

“Bakın bayım, Honolulu Polis Teşkilatı, New York Polis Teşkilatı ndan bile daha eskidir bilmem, bunu biliyor muydunuz. Vakalarımızı da her zaman yaptığımız gibi, çözmeye devam edeceğiz.”

Onlardan beş tane daha bulduk,” dedi Dorothy Girt, Watanabe’in görmesi için fotoğrafları laboratuvar tezgâhı üstüne yayarak. Her birinde pervane ve ucunda bıçaklar olan kaz boynuyla aynı cihazlardı. “Asyalı kimliksiz maktulde buldum.” “Nasıl bulabildin bunları Dorothy? Çok küçük şeyler.” Dorothy Girt ona zafer ışıltıları saçan bir gülücük çıkardıktan sonra bir çekmece açtı ve içinden ağır bir nesneyi aldı. Bu at nah şeklinde bir sanayi tipi mıknatıstı. “Yaraların üstünde gezdirdim. Lanet şey çok ağır.”

Mıknatısı bir kenara bırakıp robotlardan birinin büyütülmüş resmini gösterdi. Temiz bir şekilde ikiye bölünmüş olan robotun kesit görünüşü çok netti. İnanılmayacak kadar küçük çipler ve devreler görülebiliyordu... Ayrıca pile benzeyen bir şey, bir tahrik mili ve vitesler de vardı.

“Bu şeyi kusursuz bir biçimde ikiye bölmüşsün! Bunu nasıl yaptın Dorothy?”

“Kolay oldu. Tıpkı bir doku numunesi gibi, onu bir epoksi bloku üstüne yerleştirdim. Sonra da mikrotomla kestim. Doku numunelerine yaptığımız gibi.” Dorothy nin son derece keskin bıçağı olan mikrotomu mikro-robotu tam ortasından kesmişti. “Şu özelliğine dikkatini çekerim Dan.”

Watanabe eğilip robotun iç kısmında onun parmağıyla gösterdiği kutu biçimli nesneye baktı. Kutunun üstünde çok küçük bir **n** harfi basılıydı.

“Demek ki, CEO bana yalan söyledi,” dedi Watanabe. İçinden Dorothy’nin sırtına bir şaplak indirmek geldi, ama son anda kendini tuttu. Dorothy Girt böyle şeylerden hoşlanacak biri değildi. Bunun yerine başını eğerek Japon tarzı saygı gösterisinde bulundu aile geleneğiydi. “Harika bir iş çıkardın Dorothy.” “Hımh,” diye bir ses çıkardı Dorothy. Ne zaman harika olmayan bir iş yapmıştı ki?

36. BÖLÜM

TANTALUS KRATERİ
31 EKİM, SAAT 13.00

İ

çine tükürdüğümün doğası,” diye homurdandı Danny Minot. “Doymak bilmeyen canavarlardan ibaret.” Otlardan yapılan ayakkabılarını sürüyerek ve şiş kolunu bir eliyle koruyarak yürümekteydi. Kolundaki şişlik artık gömlek kolunu çeşitli yerlerinden yırtacak hale gelmişti. Rick Hutter ve Karen King onun yanında yürüyorlardı. Sırt çantasını Rick taşıyor, Karen da savaşa hazır biçimde palasını tutuyordu. Hayatta kalan son üç kişiydiler. Çok geniş, kum ve çakıllarla kaplı bir arazideydiler. Burası Tantalus Krateri’nin dudağıydı. Bu açık alan ileride bambuların sıralandığı bir yere geldikten sonra kule gibi yükselen bir tepeyle son buluyordu. Bambuların arasındaki bir boşluktan, dağ büyüklüğündeki kaya belirdi. Üstü yosun ve oluklarla kaplıydı. Onların boyutlarındaki insanlar için bu kaya kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordu.

Güneş yakıcıydı. Saatlerden beri Tantalus’a yağmur yağmamıştı. Küçük bedenleri çok çabuk nem kaybettiği için fena halde susamışlardı.

Karen çok korunmasız olduklarını hissediyordu. Kolay hedeftiler. Apaçık arazide, sığınacakları hiçbir yer yoktu. Tepelerinde bir kuş uçarken Karen hemen palasını hazırladı. Ama kuş mina değildi; Tantalus üstünde dolanan bir şahindi. Bu insanlar ona yemek olamayacak kadar küçüktü ya da Karen öyle olduğunu umuyordu.

“İyi misin Karen?” diye sordu Rick.

“İkide bir bana bunu sorma.”

“Ama...”

“Ben iyiyim. Danny’yle ilgilen. Kötü görünüyor.”

Danny bir taşın üstüne oturmuştu; göründüğü kadarıyla devam edemeyecek gibiydi. Yüzü bembeyazdı; kolunu tutmuş, askısını düzeltmeye çalışıyordu.

“İyi misin Danny?”

“Bu sorunun anlamı ne?”

“Kolun nasıl?”

“Kolumda bir sorun yok!” Ama Danny gözlerini dikmiş koluna bakıyordu. Kolunda bir kas seğirerek gömlek kumaşını gerdi; derken gevşedi, sonra bir daha gerildi. İstem dışı gibiydi. Danny kaslarının

kontrolünü kaybetmişti.

“Neden böyle yapıyor?” diye sordu Rick bu kasılmalar Danny’nin kolunda dalgalar halinde gidip gelirken. Kolu sanki kendi canı olan bir varlık gibiydi.

“Bir şey yaptığı yok,” diye üsteledi Danny.

“Ama, Danny, kolun kasılıyor...”

“Hayır!” diye bağırdı Danny onu iterek; sonra sağlam koluyla öbürünü çekip Rick’ten uzaklaştırdı. Kolunu saklamak için sırtını Rick’e döndü. Rick onun kolundaki motor kontrolünü tamamen kaybetmiş olduğunu anladı.

“Kolunu hareket ettirebiliyor musun?”

“Şimdi hareket ettirdim ya.”

Aniden cırt diye bir ses duyuldu. Danny inlemeye başladı. “Olamaz... olamaz...” Gömlek kolu parçalanmaya başlamıştı. Yırtığın içinden korkunç bir manzara göründü. Derisi yağlı parşömen gibi saydamlaşmıştı. Derinin altında hafifçe kımıldayan beyaz, tombul yumurta biçimli ovoidler vardı. Hepsi halinden memnun görünüyordu.

“Yabanarısı yumurtalarını bırakmış,” dedi Rick. “Asalakmış.”

“Hayır!” diye haykırdı Danny.

Yumurtalar çatlamış, larva haline gelmişti. Tırtıllar. Danny’ nin kolundaki dokuyla beslenmişlerdi. Danny koluna bakarak inliyordu. Kolunda duyduğu o pat sesleri yumurtaların çatlamasıydı... Tırtıllar dokuyu kazıyorlar... kolunu çiğniyorlardı. “Bunlar büyüyecekler!”

Rick onu yatıştırmaya çalıştı. “Sana doktor bulacağız. Tantalus’a varmak üzereyiz...”

“Ölüyorum!”

“Bunlar seni öldürmez. Asalaklar senin canlı olmanı isterler.”

“Neden?”

“Beslenmeye devam etmek için...”

“Of, Tanrım!”

Karen onu oturduğu yerden kaldırdı. “Hadi. Hareket etmen lazım.”

Yürümeye devam ettiler, fakat Danny onları yavaşlatmaktaydı. İkide bir tökezliyor, oturma ihtiyacı duyuyordu. Tırtıllar onu büyülemiş gibiydi; gözlerini kolundan alamıyordu.

Bir süre yürüdükten sonra karşılarına çamur damlalarının birbirine yapışmasıyla oluşmuş yuvarlak bir tulum çıktı. Bu tulum eğri bir baca gibi yerden yükseliyordu.

“Keşke Erika burada olsaydı,” dedi Karen. “Bize bunu neyin yaptığını anlatabilirdi.”

Bu çamurdan bacanın içinde tehlikeli bir şey, büyük ihtimalle bir böcek olduğunu varsaymak zorundaydılar. Herhangi bir hareket olduğu takdirde derhal koşmaya hazır halde, bacanın epeyce uzağından dolanarak geçtiler. Büyük Kaya ya yaklaşıyorlardı.

0 bir anneydi. Kelebekler gibi o da sadece çiçeklerin nektarını içerek beslenirdi. Bununla birlikte avcıydı da. Bebeklerini arıyordu; onlar etle beslenirlerdi. Bütün avcılar gibi onun da zekâsı, öğrenme kabiliyeti ve mükemmel bir hafızası vardı. Dahası, onda dokuz tane beyin bulunuyordu. Bir ana beynin yanı sıra sekiz tane küçük beyin omuriliği boyunca boncuk gibi diziliydi. Böcekler arasında en akıllılarından biriydi.

Bir kere çiftleştiği eşi bunun hemen ardından ölmüştü. O bir kraliçeydi ve bütün hayatını yalnızlık içinde geçirirdi. O tek başına yaşayan bir yabanarısıydı.

Bacadan dışarıya uzanıp güneşe baktı. Önce başı çıktı, ardından gövdesi. Katlanmış bir yelpaze gibi kanatları sırtında katlanmıştı. Kanatlarım açıp titreştirerek güneş ışığında kaslarını ısıttı.

Yabanarısı bacadan dışarıya çıkarken insanlar donup kaldılar. Sarı siyah şeritleri ve eklemli karnıyla muazzam bir görünüşü vardı. Yabanarısı kanatlarını gerip çırptı ve altındaki bacakları sallanarak havalandı.

“Eğilin!”

“Yere yatın!”

İnsanlar kendilerini yere atıp, ot parçaları veya çakıl gibi bir siper bulabilmek için sürünmeye başladılar.

Yabanarısı önce insanları fark etmedi. Bacadan havalandık tan sonra avlanma amacıyla zikzaklar çizerek uçmaya başladı. Bu sırada yere bakıyor, her bir ayrıntıyı inceliyordu. Hafızasında arazinin kesin bir haritası vardı.

Yeni bir şey gördü.

Bacanın güneydoğu tarafında üç nesne vardı. Bu nesneler canlıydı. Yerde sürünüyorlardı. Gördüğü kadarıyla bunlar avdı.

Derhal uçuş rotasını değiştirip, saldırıya geçti.

Yabanarısı büyük bir hızla pike yaptı, Rick Hutter’ı seçerek onun

üstüne kondu.

Rick palasını savurarak sırtüstü yuvarlandı; arı onu bacakları arasına almış, kanatlarıyla ona vuruyor, çeneleriyle onu hafifçe tutuyordu.

“Rick!” diye bağırdı Karen palası elinde ona doğru koşarak.

Rick soluk alamıyordu. Arının çeneleri göğsündeki bütün havayı boşaltmıştı. Ama nedense derisine batmamıştı. Arı nazik davranıyordu.

Bir an sonra arı kıvrılıp iğnesini öne çıkardı. Karnının ucundaki zırh plakaları ayrılarak hassas kıllarla kaplı iki yumuşak parmak ortaya çıktı; parmaklar sallanıyordu. Bu parmaklar onun dokunaçlarıydı. Dokunaçlar Rick’in boynunda ve yüzünde gezinip onun tadına baktı.

Arı bu tadı beğenmişti.

Sokma işlemi çok hızlı gerçekleşti. Tat alma dokunaçlarının altındaki bir delikten bir kılıf içinde iki iğne çıktı. Kılıf Rick’in koltuk altına girerken iğneler de sırayla koltuk altına saplandı.

Rick iğneler saplanırken dayanılmaz bir acı duymuştu.

Karen palasını sallayarak arıya saldırdı, ama çok geç kalmıştı. Arı bacaklarıyla Rick’i taşıyarak havalandı. Karen bir an Rick’in bacaklarını sallayışını gördüyse de az sonra Rick hareketsiz kaldı.

Yabanarısı bacanın üstüne konduktan sonra başıyla Rick’i baca deliğinden içeriye itmeye başladı. Rick’in ardından o da içeriye girerken önce şeritli karnı, en sonundaysa iğnesi gözden kayboldu.

Kumlu zeminde büzülmüş halde kalan Karen ve Danny ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

“Rick öldü,” dedi Danny.

“Nereden biliyorsun?” dedi Karen.

Danny gözlerini devirdi.

Keşke Erika burada olsaydı, diye geçirdi içinden Karen. Bu arı hakkında Erika’nın bilgisi olabilirdi. “Rick hâlâ sağ olabilir.”

Danny inler gibi bir ses çıkardı.

Karen entomoloji dersinde yaban arıları hakkında öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. “Sanırım, bu tek başına yaşayan bir yabanarısıydı.”

“Ne olmuş? Hadi gidelim, lütfen.”

“Bekle.” Üniversitedeyken böcekler hakkında gördüğü dersler... “Tek başına yaşayan yabanarıları onlar dişi olur, tabii. Yavruları için bir yuva yaparlar. Kurbanlarını felç ederler, galiba. Ama onları öldürmezler. Yavrularını onlarla beslerler.”

Aslında Karen bu yabanarısının hangi tür olduğunu ve gerçekten nasıl yaşadığını tam olarak bilmiyordu.

“Hadi gidelim!” Danny ayağa kalkıp yürümeye başladı.

Karen palasını kılıfından çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Danny.

“Rick benim hayatımı kurtardı.”

“Sen delirmişsin.”

Karen cevap vermedi. Kemerindeki bileği taşını çıkarıp palasını keskinleştirdi. “O kaltak Rick’i kaçırdı.”

“Hayır Karen! Yapma!”

Karen ona aldırmadı. Sırt çantasını açıp, kulaklıktı bir telsiz ve baş lambası çıkardı. Bir telsiz daha çıkarıp bunu Danny’ye verdi. “Bunu başına tak.” Ayağa kalkıp bacaya doğru yürüdü. Sonra telsize seslendi. “Beni duyuyor musun Danny?”

Danny küçük bir bitkinin gölgesinde uzanmış, karnının üstüne yatıyordu. “Sen kaçıksın!” diye bağırdı telsize.

Karen kulağını bacaya dayadı. Kurumuş çamurla yapılmıştı ve tuhaf bir kokusu vardı. Ayaklarının altında bir uğultu hissetti — arı yerin altında kanat çırpıyordu. Aşağıda yuvası vardı. Uğultu bir süre daha devam etti. Derken bu ses yer seviyesine doğru yaklaşmaya başladı. Yabanarısı yuvasından çıkmak için bacayı tırmanıyordu.

Karen bacanın gölgeli tarafına gizlendi.

Arının başı ortaya çıkınca Karen vücudunu bacaya yapıştırdı. Arının iki gözü ona baktı. Karen fark edildiğine emindi, ama arı bir tepki göstermedi; uçup gitti. Havada bir süre dolandıktan sonra avlanmak için kuzeybatı yönüne doğru uçtu.

Arı gözden kaybolunca Karen palasını bacadan içeriye soktu ve etrafını parçaladı. Arı tekrar dönebilir diye gözü kuzeybatı yönündeydi. Ama görünürde bir şey yoktu. Karen kırık parçaları ortadan çektikten sonra tünelin içine atladı.

“Beni bırakma!” diye bağırıyordu Danny.

Karen kulaklığı düzelttikten sonra telsizle onu aradı. “Beni duyuyor musun?”

“Öleceksin Karen. Tek başıma kalacağım...”

“Arıyı görürsen, bana haber ver.”

“Tanrım!”

“Tamam,” dedi Karen ve telsizi kapadı. Hızlı hareket edip Rick’i

bulmalı ve onu dışarıya çıkarmalıydı. Arı her an geri gelebilirdi.

Tünelin içinde sertleşmiş çamurla kaplı duvarlar vardı. Ve dik bir şekilde aşağıya iniyordu. Karen elleri ve dizleri üstünde yengeç gibi yürüyerek inmeye başladı. Tünel çok dardı. Arkasındaki giriş yerinden gün ışığı sızıyordu, fakat aşağıya doğru gittikçe bu aydınlık azaldı. Karen baş lambasını yaktı. Tünelin içinde çok da kötü olmayan mayhoş bir koku vardı. Büyük ihtimalle bu anne arının feromonuydu. Ama Karen daha derine indikçe buna tatsız, ekşimik bir koku karıştı.

Birden önünde bir boşluk belirdi. Tünel aniden bu dimdik baca deliğinde bitiyordu. Karen aşağıya bakarken soluğu kesilecek gibi oldu. Dibi görünmeyen, karanlık bir çukurdu. Bendeki talihe bak, Rick burada olmalı, dedi içinden. O benim hayatımı kurtardı. Ona ödemem gereken bir borcum var. Üstelik adamdan hiç hazzetmiyorum.

Çukurun ağzında oturup bacaklarını sallandırdı. Sonra ellerini ve dizlerini duvarlara dayayarak inmeye başladı. Düşerse çok kötü olurdu. Eğer bu bacada sıkışıp kalırsa, bir daha çıkamayabilirdi. O dimdik bacada sıkışıp kalmışken dev bir yabanarısının ona doğru yaklaşması... Hayır. Bunları düşünmemeliydi.

Dışarıda Danny Minot sırt çantasını açmış, yiyecek bir şey arıyordu. Gücünü koruması lazımdı. Aslında çok da önemi yoktu; nasıl olsa ölecekti. Kulaklığını çıkarıp yanına bıraktı ve kolunu incelemeye başladı. Görünüşü korkunçtu.

Telsiz cızırdayınca hemen aldı. “Ne?”

“Bir şey görüyor musun?”

“Hayır.”

“Dinle Danny. Gözünü dört aç. Eğer arıyı görürsen bana haber ver ki, buradan çıkayım. Senin iyiliğin için.”

“Tabii, tabii.” Danny tekrar kulaklığı başına geçirdi, sonra yüzü arının gitmiş olduğu kuzeybatıya dönük halde sırtını bir kayaya yaslayıp oturdu.

Karen bacanın dibine varmıştı. Burası hafifçe genişledikten sonra keskin bir kıvrım yapıyordu. Karen bu kıvrımı döndükten sonra tünel bir odaya açıldı. Karen baş lambasını odanın içinde gezdirdi. Yıldız yağmuru biçiminde en az iki düzine tünel gördü. Her tünelin ağzı karanlıktı.

“Rick?”

Rick bu tünellerden birinde olmalıydı. Büyük ihtimalle ölmüştü.

Karen sürünerek bunlardan birinin içine girdi. Kısa bir mesafe

ilerledikten sonra karşısına bir duvar çıktı. Molozların sıkıştırılmasıyla oluşmuş ve tünele girişi tıkayan bir duvardı arada boşluklar ve delikler olan salyayla yapıştırılmış kum ve çakıllar... Karen bunun öbür tarafında ne olduğunu görmek için lambasını boşluklardan birinin içine tuttu.

Bu boşlukların nefes alma delikleri olduğunu anladı. Çünkü moloz duvarın ardında canlı bir şey vardı. Bu moloz kapı tüneli tıkamak için yapılmıştı. Deliklerden çıtırdama ve emme sesleriyle birlikte bir çürüme kokusu geliyordu. İçeride büyük bir iştahla, hiç durmadan yemekte olan canlı bir şey vardı.

“Rick!” diye seslendi Karen. “Orada mısın?”

Çıtırdama sesi bir an kesildikten sonra yine devam etti. Karen’ın seslenişine başka bir karşılık gelmedi.

Karen gözünü bir deliğe yaklaştırıp, lambasını içeriye tuttu. Işık fildişi renginde parlak bir yüzeyden yansıdı. Bu yüzey katmanlarla buruşuktu. Katmanlar deliğin önünden birer birer geçmeye başladı; bir trenin art arda geçen vagonları gibiydi. Karen soluma sesi duydu, ama bu bir insana ait değildi. Onu asıl korkutan şey, içerideki yaratığın cüssesiydi. Bir denizaygırı kadar büyük görünüyordu.

Araştırması gereken daha pek çok tünel vardı. Karen tekrar ana odaya döndükten sonra başka bir tünele girdi ve bunun çamur duvarına varınca, “Rick?” diye seslendi. “Beni duyuyor musun?”

Kulaklığına Danny Minot’un sesi geldi. Yerin çok altında olduğu için ses zayıf ve cızırtılıydı. “Ne oluyor orada?” diye sordu Danny.

“Büyük bir odaya vardım. Bu odadan değişik yönlere en az yirmi tane tünel çıkıyor. Her tünelin sonunda bir hücre var. Her hücrede bir larva var ve galiba...”

Karen moloz kapıya palasıyla vurup çamur yapıyı doğramaya başladı. “Rick!” diye bağırdı. “Orada mısın?” Belki beni işitiyor, ama konuşamıyordur. Belki ölmüştür. Belki hemen buradan çıkıp gitmem gerek. Şunu bir kez daha deneyeyim. Karen moloz kapıyı doğrayıp vücudunu geçirebileceği kadar bir boşluk açtıktan sonra sürünerek hücreye girdi.

Hücrede Karen’dan daha büyük, gözleri olmayan ve sık soluyan tombul bir tırtıl vardı. Ağzının önündeki kesicidişleri parantez biçimindeydi. Anne arı yavrusu için hücreye yiyecek doldurmuştu. İki kurt, bir koa böceği ve perişan görünümlü bir örümcek. O anda tırtıl parlak kabuklu koa böceğiyle besleniyordu. Odanın içi parçalanmış

böcek kabukları ve et kırıntılarıyla doluydu. Yenmemiş ve çürümekte olan üç tane de böcek kafası vardı.

Karen tırtılın dişlerine fazla yaklaşmadan hücrenin içinde dolaştı. Tırtıl koa böceğini yemekle meşguldü.

Karen kulak kesildi. Yiyecekler nefes alıyordu. Güzel. Demek ki, yiyecekler felç edilmişlerdi, ama canlıydılar. Rick de sağ olabilirdi. Felçli örümcek soluk aldıkça karnı inip kalkıyordu, fakat tamamen hareketsizdi, donuk gözlerle bakınıyordu.

Tırtıl başını iki yana sallayarak dokunaçlarıyla koa böceğinin içinden parçaları çıkarıp emmekteydi. Koa böceği de nefes alıyordu.

Karen'ın içinden bu yaratığı doğramak geldi, ama kendini tuttu. Bu tırtıl da doğanın bir parçasıydı. Annesinin getirdiği eti yiyen bir aslan yavrusundan da kötücül değildi ki... Yabanarıları böcekler âleminin aslanlarıydı. Tıpkı aslanların ekosistemi sağlıklı bir dengede tuttukları gibi, yabanarıları da iyi şeyler yapıyorlar, bitki yiyen böcek nüfusunu kontrol altında tutuyorlardı. Karen bunu bilse de, bir yabanarısının Rick'i yeme düşüncesinden hoşlanmadı.

Karen sürünerek hücreden çıkıp başka bir tünele geçti. Nefes deliğinden içeriye seslendikten sonra bunu keserek genişletti ve hücreye girdi. Burada yetişkin bir larva etraftaki her şeyi yemiş, önündeki kurdun son parçalarını tüketmekteydi.

"Rick!" diye bağırdı Karen. Toprak duvarlar sesini boğuyordu. Rick aşağıda, yukarıda, dört bir yanda olabilirdi.

Kulaklığı cızırdadı. "Ne oluyor orada?" diye sordu Danny.

"Rick'i bulamıyorum. Burası labirent gibi."

Başka bir hücreye girdi. Burada ipekle örülmüş bir kozanın içinde doğmamış bir yabanarısı vardı. Çok geçmeden yetişkin olarak kozadan çıkardı. Karen oradan ayrıldıktan sonra genişlettiği kapıyı tekrar taşlarla örttü. Yeni doğmuş bir yabanarısının iğnesini sallayarak peşinden gelmesini hiç istemiyordu.

"Rick! Benim, Karen!" diye bağırdıktan sonra soluğunu tutup kulak kesildi.

Tırtılların ağız şapırtıları ve korku içindeki kalbinin atışları dışında bir ses yoktu.

Rick Hutter hücrelerden birinin karanlığında yatıyor, konuşamıyor ve hareket edemiyordu. Arı onu felç etmişti, ama bütün duyuları uyanıktı.

Sırtında ve bacaklarında toprak zemindeki tümsekleri hissedebiliyordu. Odada yaşayan tırtılı göremese de kolayca işitebiliyordu. Tırtıl çatırdatarak, şapırdatarak bir şey yemekteydi. Rick normal nefes alabiliyor, istediği zaman gözlerini kırpıştırabiliyordu kendi iradesiyle yapabildiği tek şey buydu. Bir parmağını oynatmaya çalıştı, ama parmağın kımıldayıp kımıldamadığını anlaması mümkün değildi.

İmdat. Bana yardım edin.

Bu sadece aklından geçen sözlerdi.

Arı zehrinin sinir sisteminin sadece bir kısmını felç ettiğini anlamıştı; bilinçli hareketleri kontrol eden sempatik sinirler. Bilinçdışı kısmı yöneten özerk sinir sistemi normal işlevlerini sürdürüyordu. Kalbi atıyor, normal nefes alıyor, bütün sistemleri çalışıyordu. Ama vücuduna hiçbir şey yaptıramıyordu. Vücudu motoru rölantide çalışan bir kamyon gibiydi; bir türlü onu hareket ettirecek gaz pedalını bulamıyordu. Bir şey canım yaktı, bir süre bunun ne olduğunu anlayamadıysa da, mesanesi otomatik olarak boşalınca altında yayılan sıcaklığı hissetti. Bu onu rahatlattı.

Zehir yabanarısının yiyecekleri buzdolabında saklama versiyonuydu. Kurbanlarını yeme zamanına kadar canlı ve taze muhafaza ediyordu.

Şapırtılar ve çıtırtılar Rick'in ayakları dibinde devam ediyordu. Tırtıl artık yemeğin sonuna gelmiş olmalıydı, çünkü burnuyla yemeyeceği kemik parçalarını bir yana ittiğini duydu. Bu seslerden tırtılın çeneleri olduğunu anladı ve vücuduna temas etmesi fikri Rick'i ürpertti. Acaba onu yemeye neresinden başlayacaktı? Yüzünü çiğneyerek mi başlardı, yoksa erkeklik organından veya karnından mı?

Karanlığın içinde felçli bir halde yatarken yaklaşan ölümü yerine onu hayatta mutlu etmiş olan şeyleri düşünmeye karar verdi. Bu anıları hatırlamak için son fırsatı olabilirdi. Jersey Sahili'nde, Belmar'da denizin içinde ayaklarım sürüyerek yürüyüşünü hatırladı; ailesiyle her yaz oradaki bir motelde bir hafta tatil yaparlardı. Babası bir market zincirinin dağıtımını yapan kamyon sürücüsüydü. Beş yaşındayken bu kamyonun sürücü koltuğunda ayakta durur ve herkese büyüyünce babası gibi kamyon sürücüsü olacağını söylerdi. Gözünün önüne Stanford Üniversitesinden gelen kabul mektubunu açışı geldi... Bu prestijli üniversiteye tam burslu olarak kabul edildiğini okuyunca inanamamıştı. Sonra yine burslu olarak Harvard'ın yüksek lisans programına kabul edilişi. Kosta Rika'da mülakat yaptığı yaşlı yerli kadının ona ilaç niyetine Himatanthus ağacı yapraklarından çay demleyişini hatırladı.

Sonra aklı laboratuvara gitti. Bir gece Himatanthus yapraklarından ekstre çıkarmaya çalışırken Karen King de örümcekleriyle deney yapmak için geç saatlere kalmıştı. Odada sadece ikisi vardı; laboratuvar tezgâhında yan yana çalıştıkları halde tek kelime etmiyorlardı. Karşılıklı duydukları husumetle hava ağırlaşmıştı. Ama bir an kazayla elleri birbirine sürtünmüştü... Belki de o gece Karen'a asılmayı denemeliydim, diye geçirdi aklından. Ama Karen böyle bir girişim yaptığı anda ona yumruğu indirirdi.

Bir erkek ölürken hep kaçırmış olduğu seks fırsatlarını düşünürmüş. Kim demişse bunu, galiba bir gerçek payı varmış...

Uyuklamaya başlıyordu.

"Rick!"

Karen'ın sesi onu uyandırdı. Toprağın içinden geliyordu.

"Buradayım Karen!" diye bağırdı içinden. Ağzını oynatamıyordu.

"Rick! Neredesin?"

Çabuk ol! Burada beni yemek isteyen bir şey var!

Karen'ın ışığı kısa bir an odanın içine vurdu, ama hemen kayboldu. Rick'in epey bir zamandan beri gördüğü ilk ışıktı. Yine zifiri karanlık içinde kaldı. Karen başka yere gitmişti.

Geri dön! Ben buradayım!

Sessizlik. Karen oradan gitmişti.

Derken, o zifiri karanlıkta en korktuğu şey olmaya başladı. Islak ve bir hayli ağır bir şey bileklerinin üstünde kayarak ayaklarını yere bastırdı. Olamaz! Ardından larvanın katmanlarını bacağının üstünde hissetti. Sonra bu ağırlık karnını geçip göğsüne gelerek soluğunu kesti. Hayır! Lütfen, hayır! Arının larvası üstünde yatarak onu eziyor, nefes almasını engelliyordu. Rick tırtılın kalp atışlarım hissetti. Şapırtılı bir çıtırdama sesi duyunca çenelerin çalışmaya başladığını anladı.

Çıtır çıtır. Şılap şulup.

Işık geri geldi. Hücrenin içine bir ışın huzmesi girince bunun aydınlığında larvanın soluk renkli bir anüse benzeyen yumuşak ağzındaki kesicidişleri göründü. Tam yüzünün önündeydi.

Karen baş lambasını hücrenin içine tutuyordu. "Tanrım, Rick!" Girişteki moloz yığınını palasıyla doğrayıp, parçaları yana attı.

Larvanın dişleri Rick'in alnında geziniyordu. Sanki çiğnemeye başlamak için yumuşak bir nokta arar gibiydi. Dişlerini omzuna değdirince kan çıkardı. Rick az sonra bu dişleri burnunda hissetti.

Larvanın ıslak ağzı salyalar saçarak onu öper gibi dudaklarına sürtündü. Rick refleksle öksürmeye başladı. Boğulacak gibi olmuştu.

“Dayan Rick!”

Çabuk ol, bu alçak bana Fransız öpücüğü vermek istiyor.

Karen girişten geçip kendini larvanın üstüne attı ve iki ayağıyla onu tekmeleyip, Rick’in yüzünden uzaklaştırdı. “Onu rahat bırak!” diye bağırarak palasını tırtıla sapladı. Tırtılın soluğu kesilirken hava deliklerinden bir tıslama duyuldu. Karen palasını geri çekti ve bu defa yukarıdan aşağıya doğru savurarak tek darbede tırtılın başını kopardı. Kafası kesik vücut kıvrılarak seğiriyor, debeleniyordu. Karen darbeler indirmeye devam etti.

Rick’i kollarının arasına alıp hücreden dışarıya sürükledi. Tuhaf bir koku onları takip ediyordu.

Bu kötü, dedi Rick içinden. Bu larvanın alarm feromonu.

Karen da fark etmişti. Ölmekte olan larva koku diliyle imdat çığlıkları gönderiyordu. Bu koku arı yuvasını doldurmaya başlamıştı. Anne bunu fark ederse...

Danny’nin sesi duyuldu. “Ne oluyor?”

“Rick’i çıkardım. Hâlâ sağ. Hazır ol, onu dışarıya getiriyorum.”

Rick patates çuvalından farksızdı, ama Karen da inanılmaz derecede kuvvetliydi. Rick’i bulmuşken, onu yarı yolda bırakacak değildi. Onu sürükleyerek ana odaya getirdikten sonra dik bacaya doğru yöneldi.

Tam o anda Danny’nin sesi duyuldu: “Arı dönüyor!”

37. BÖLÜM

TANTALUS KRATERİ
31 EKİM, SAAT 14.00

A

nne yabanarısı bacakları arasında felç ettiği kurdu taşıyarak ağır ağır uçuyordu. Çamur bacasını aramak için yuvasının üstünde birkaç zikzak yaptı.

Çok geçmeden bacasının tahrip edildiğini fark etti. Yuvası hasar görmüş ve işgal edilmişti. Bir işgalci vardı.

Danny Minot bir kaya veya bitki gibi görünmeye çalışarak vücudunu kayaya yapıştırıp bitkinin altına saklandı. “Ahmak!” diye fısıldadı Karen’a. Mikro-dünyada yapayalnız kalmıştı.

Anne yabanarısı taşıdığı kurtla birlikte bacanın üstüne kondu. Kanatlarını titreterek girişe yaklaştı. O anda yavrusunun dışarıya sızan ölüm kokusunu duydu. Öfkeyle kanatlarını çırpmaya başladı. Kurdu bırakıp kafa üstü deliğe daldı.

Karen King yukarıdaki toprakta bir gümbürtü işitti yabanarısının kanat çırpması ve kabuğunun duvara sürtünme sesiydi.

“Danny!” diye seslendi. “Ne oluyor?”

Karşılık yoktu.

“Danny, konuş benimle!”

Öfkeyle zırhlanmış anne yabanarısı yuvasından içeriye hışımla daldı.

Karen arının geldiğini duyabiliyordu. Dikey bacanın dibindeki odada çömeldi; Rick arkasındaydı, yerde yatıyordu. Odayı keskin bir koku kapladı annenin öfkesinin ilk dalgasıydı.

Karen elmas bileği taşım çıkarıp telaş içinde palasını bilemeye başladı. “Dayan Rick!” diye mırıldandı. Bir süre biledikten sonra palası en keskin halini almıştı. Arının devasa biyoplastik zırhını mutlaka kesmek zorundaydı. Karen palayı başını üstüne kaldırıp pozisyon aldı ve, “Hadi, gel bakalım,” dedi.

Anne arı bacanın dibine varmıştı. Bir an durdu.

O anda arının kocaman, sarı siyah başı belirdi.

Baş aşağıya duruyordu.

Karen bütün gücüyle palasım arının yüzüne savurdu.

Pala arının gözünde bir iz bırakarak sekti. Anne arının gözlerinde zırh vardı.

Arı hâlâ baş aşağıya olduğu halde başım odanın içine sokup çenelerini palaya geçirdi ve Karen’ın elinden söküp aldı, tekrar deliğin içine götürdü. Karen çatırdayan metal sesi işitti; arı onun son silahını doğruyordu.

Oda sarsıldı: yabanarısı tünel duvarları arasında kanat çırpmaktaydı. Saldırıya hazırlanıyordu. Karen onun solumasını işitti. Bir an arkasına dönüp bakınca baş lambasının ışığında Rick’i gördü. Ölü gibi duruyordu.

Karen başını çevirirken boynunda sallanan küçük çakıyı fark etti. Bir

daha cebinde taşımamaya yemin etmişti. Çakıyı açıp, boynundan çıkardı.

Arının başı hâlâ ters durumda olduğu halde artık odanın içindeydi; çeneleri Karen'ı kapmak için açılıp kapanıyordu. Başının üstü tüylerle kaplıydı. Karen tüyleri kavradı. Arı başını sallayınca Karen'ı yere çarptı. Üç küçük gözüyle onu görebiliyordu.

Başı dönerek onu tünel duvarlarına çarparken ve çeneler onu tutmak için açılıp kapanırken Karen arının başına sımsıkı tutundu. Fena halde hırpalanıyordu, ama buna rağmen art kafa boğumuna parmaklarını geçirmeyi başardı. Burası arının boynuydu; buradaki zırhında bir eklem yeri vardı. Karen parmak uçlarında yumuşak dokuyu hissetti.

Boyun kısmı o kadar dardı ki, kolayca parmaklarının arasına alabilmişti. Boğazı artık avucundaydı. Belki de arıyı boğabilirdi.

O anda arı geriye doğru bir hamle yaparak Karen'ı tünelin içine sürükledi. Karen tünelin içinde sıkışıp kalmıştı ve arı başıyla ona darbeler indiriyordu. Arı vücudunu kıvırınca Karen onun karnını öne çıkarıp iğnesini batırmak istediğini anladı. Arı tekrar onu odanın içine ittikten sonra onu silkelemek için debelendi. Ama Karen çok sıkı tutunuyordu. Bir elini boynundan çekip çakısını aldı ve arının boğazını kesmeye başladı.

Arının başı koptu.

Karen'ın üstünden geçip yuvarlanırken Karen da sıçrayan kanlarla birlikte odanın içine döndü.

Arının dokunaçları birkaç kez seğirdikten sonra hareketsiz kaldı. Kesilen boyundan akan kan Karen'ı ıslatmıştı. Kafası kesik gövdesinin kanatları bir süre tünel duvarlarına çarptıktan sonra hareketsiz kaldı.

Karen, Rick'in yanına eğilip elini tuttu. Fena halde titriyordu. "Başardım."

Rick gözünün ucuyla onun arkasında bir hareket gördü. Gözlerini kırpıştırıp içinden haykırdı: *Dikkat et!*

Kesik kafada bulunan ana beyin arının gövdesindeki sekiz küçük beyinle irtibatını kaybetmişti, fakat o küçük beyinler hâlâ vücudun geri kalanına mesajlar gönderiyordu. Arının bacakları hareketlendi ve başsız gövdeyi odanın içine sürükledi. Karın kısmı kıvrılarak öne fırladı ve iğnesi ortaya çıktı.

Karen bir ses duyunca hemen arkasına döndü. Tam zamanında iğneyi görüp kendini yana atınca arının karnı duvara çarptı. Karen sıkışıp

kalmıştı; iğne yüzünü yalayıp geçti. İkiz bıçakları gözünün iki parmak ötesindeydi, iğne dokunaçları yanağına dokunduktan sonra ağzına girdi. Fakat nihayet iğne hareketsiz kaldı ve Karen'ın köprücükkemiği üstünde durdu. Bıçakların üstünden zehir damlacıkları kabarıyordu. Karen bu zehir damlacığında yansıyan yüzünü gördü.

Sıvıya değmeden iğnenin altından sıyrılarak çıktı. Rick'in yanına eğilip onun yüzüne bulaşan toprakları sildi ve, "Nasıl gidiyor asker?" diye sordu.

Rick tamamen felç olmuş gibiydi. Yüzü maskeden farksızdı. Gözleri kırpılabiliyordu, fakat hiçbir ifade yoktu. Yüz kasları çalışmıyordu ve altına işemişti. Hiç değilse nefes alıyor, kalbi atıyordu. Karen arı zehrinin karmaşık bir şey olduğunu bilirdi. Sinir sisteminin bir kısmını felç etmişti, ama tamamını değil. Rick konuşmaya mı çalışıyordu? Karen emin olamadı.

"Göz kırpabiliyor musun?" diye sordu Rick'e. "Eğer kırparsan, evet anlamına gelir. Göz kırpmazsan, hayır demek istiyorsun. Beni anlayabiliyor musun?"

Rick bir kere göz kırptı. Evet. Sonra yüzünde bir titreme oldu.

"Rick! Bu bir gülümseme miydi?"

Evet. Gayret ediyorum.

"Bu bir başlangıç. Bir yerin acıyor mu?"

Evet.

"Neren acıyor?... Neyse, boş ver. Şimdi seni taşıyacağım. Bu canını yakar mı?"

Rick göz kırpmadı. *Hayır***.**

Rick'i kollarının altından kaldırıp hâlâ iğnenin ucunda asılı kalan zehir damlasına temas etmeden ölü arının etrafından sürükledi. Karen onun durumunun ne kadar kritik olduğunu görebiliyordu. Kaslarını hareket ettiremezse yaşaması imkânsızdı. Sinir sisteminin yardıma ihtiyacı vardı. O lanet olası zehir -hâlâ iğne ucunda asılı duran zehir damlası sanki akıllı bir bomba etkisi yapmış, sinir sisteminin sadece bir kısmını felç etmişti. Korkunç bir zehirdi, fakat aynı zamanda hayranlık duyulacak bir şeydi. Doğanın kimya büyüsü hiçbir insan yapımı ilacın yapamayacağı şeyleri başarıyordu.

Rick'e yardım edilmezse, ölecekti.

Karen o zehir damlasına bakarken aklına bir fikir geldi. Rick'i felç eden zehir onu kurtarmaya da yarayabilirdi.

Bundan toplaması lazımdı. Belindeki pala kemerinden asılı duran su şişesini aldı. İçindeki suyu boşalttıktan sonra ağzını zehir damlasına tutarak sıvıyı şişeye doldurdu. Sonra kapağı sıkıştırdı. Bu iş tamamdı.

“Bir planım var Rick. Çılgınca, ama işe yarayabilir.”

Rick sadece ona bakabildi.

Karen dizlerini duvara dayayıp, önündeki Rick’i yukarıya iterek tırmanmaya çalışıyordu. Kendini bir süper kahraman gibi hissetmeye başlamıştı. Normal dünyada böyle bir şeyi kesinlikle yapamazdı. Sık sık dinlenme molası verdiği çok zorlu ve uzun bir tırmanıştı; bir karınca kadar kuvvetli olduğu için memnundu.

Danny Minot ümidini kesmişti. Bir anda delikte beliren Rick’in başını ve ardından adamakıllı hırpalanmış haldeki
Karen’ı görünce gözlerine inanamadı. “Onu getirdim,” dedi Karen ve omzuna yükleyip Danny’nin yanındaki bitki gölgesine kadar taşıdı.

Karen, Rick’in yanına eğilip onu muayene etti. Danny de rüzgârdan korunmak için eğilmiş, onlara bakıyordu.

Karen, “Ayağa kalkabilir misin?” diye sordu Rick’e.

Rick bir kere göz kırptı.

“Evet mi? Denemek mi istiyorsun?” Karen onun kalkmasına yardım etti. Rick bir an sallandı, sendeledi, önce dizleri üstüne çöktükten sonra tamamen yere devrildi.

Karen ona şişe içindeki arı zehrini gösterdi. “Bu seni kurtarabilir Rick. Garantisi yok. Şimdi yapmamız gereken şey...” Açık alanın karşısında kule gibi yükselen bambu ağaçlarına baktı. “Tekrar şu ormanın içine dönmek.”

Karen’ın aklına örümcek zehriyle tamamen felç olan keskin nişancının ölümü gelmişti. Adamın ölümünde Rick’i kurtarabilecek bilgi vardı.

38. BÖLÜM

TANTALUS ÜSSÜ
31 EKİM, SAAT 14.30

T

antalus Krateri üstünde şiddetli bir rüzgâr vardı. Karen King ve Danny Minot ağır ağır yürüyorlar, bir battaniyeden yaptıkları sedyeyle Rick Hutter'ı taşıyorlardı. Sırt çantası ve üfleme borusu Karen'daydı. Bambu ağaçlarından oluşan duvara ve Büyük Kaya'ya doğru adım adım ilerliyorlardı. Sedyedeki Rick'in hırıltılı solukları duyuluyordu.

"Onu yere indir," dedi Karen, Danny'ye. Rick'i muayene etti: Yüzü solmuş, dudakları morarmaya başlamıştı. Yeterince oksijen alamıyordu. Karen'ın en büyük endişesi Rick'in kesik kesik ve hırıltılı solumasıydı. Arı zehri beynindeki nefes alma merkezini etkilemiş olabilirdi. Eğer soluması kesilirse, işi bitmiş demekti.

Karen onun gömleğini açınca göğsünde bir morarma gördü. Bu neydi? Vurgun mu başlıyordu? Ya da arı tarafından sağa sola çarpılması sonucu muydu? Bu açık alandan bir an önce çıkmaları gerekiyordu, yoksa kuşlara ve başka bir arıya yem olacaklardı.

"Nasılsın Rick?"

Rick başını yavaşça iki yana salladı.

"Pek iyi değilsin. Aman uyuyakalma. Tamam mı? Lütfen."

Karen ilerideki bambu ormanına baktı. "Şu bitkilerin olduğu yere gitmemiz lazım Rick. Az kaldı." Karen aradığı şeyi orada bulabilmek için dua etti. O yaprakların arasında.

Onun iç çektiğini duydu. "Nasılsın Rick?"

Sessizlik. Rick kendinden geçmişti. Karen onu sarstı. "Rick! Uyan! Benim, Karen!" Rick'in gözleri açıldı, sonra yine kapandı. Artık karşılık verecek halde değildi.

Pekâlâ. Belki de onu kızdırması gerekiyordu. Karen her zaman onu kızdırmakta çok başarılı olmuştu. Suratına bir tokat attı. "Hey, Rick!"

Rick'in gözleri birden sonuna kadar açıldı. Tokat işe yaramıştı.

"O cehennem çukurundan poponu çıkarana kadar neredeyse geberecektim. Sakın elimde öleyim deme."

"Onu bırakmak zorunda kalabiliriz," dedi Danny alçak sesle.

Karen öfkeyle ona döndü. "Bir daha böyle dediğini duymayayım."

Nihayet bitkilerin altına varınca Rick'i gölge bir yere yatırdılar. Karen eline su döküp, avucundan ona su içirdi. Sonra yukarıdaki yapraklara baktı. Bitki türleri hakkında kesin bilgisi yoktu, ama bu çok da önemli değildi. Önemli olan o yapraklarda yaşayan bir örümcek olmasıydı.

Belli bir tür örümceği bulmak istiyordu.

Rick'in yanına eğilip, "Rick," dedi. "Kıçına sıkı bir tekme atılması

gerekiyor.”

Rick cılız bir gülümsemeyle baktı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Danny.

Karen cevap vermedi. Çantanın içini karıştırıp boş bir plastik laboratuvar şişesi çıkardı. Sonra da gözü yukarıdaki yapraklarda, dolanmaya başladı. Üfleme borusunu ve ok kutusunu da yanına almıştı.

Ormanın içine girerken arkasından Danny bağırdı: “Ne yapıyorsun?”

“Sen ona göz kulak ol Danny. Eğer Rick’e bir şey olmasına izin verirsen, seni...”

“Karen!”

Karen koşarak uzaklaştı. Bir yaprağın altında parlak renkli bir şey gözüne çarptı. Yeşil, kırmızı ve sarı. Aradığı şey bu olabilirdi.

Ve öyleydi.

Çok zehirli olmayan bir örümcek bulmak istiyordu. Bütün örümcekler, genellikle böcek olan kurbanlarını öldürmek için zehir kullanırlardı, fakat örümcek zehri insanları ve memelileri etkileyen toksin düzeyi bakımından farklılık gösterirdi. Karadul cinsi örümcek bir ısırışta bir atı bile öldürebilecekken, başka örümceklerin zehri insanlara daha az toksik gelirdi.

Karen örümceğin altında durup onu inceledi. Küçüktü, neredeyse cam kadar saydam olan bacakları, rengârenk lekeleri olan bir gövdesi vardı. Bu lekeler kahkaha atan bir insan yüzüne benzer bir biçimdeydi... Gülen bir soytarının yüzü.

Bunun adı güler-yüzlü örümcekti. Theridion grallator. Bilim insanlarının en çok inceledikleri, Hawaii’de en yaygın olan örümcek türüydü. Isırdığı zaman insanları pek etkilemediği bilinirdi.

Güler yüzlü örümcek yaprağın altına ördüğü ağında hareketsiz duruyordu.

Bu örümcekler çok ürkek olurlar, tehlikeli olabilecek en küçük belirtide hemen kaçmaya çalışırlardı. “Sakın benden kaçayım deme,” dedi Karen.

Karen ağacın gövdesine tırmanmaya başladı. Bir yaprağın üstüne oturduktan sonra kutudan bir ok çıkardı ve zehir şişesini açtı. Şişe arı zehriyle ağzına kadar doluydu. Karen okun ucunu zehre daldırdıktan sonra borusuna yerleştirdi ve nişan aldı.

Örümcek ona bakarak geri çekildi. Ürkmüş gibi görünüyordu. Evet, fena halde korkmuştu. Ağının en dip köşesine gidip büzüldü.

Karen örümceğin onu işitebildiğini biliyordu; bacaklarındaki "kulaklarıyla" onun bir ses görüntüsünü oluşturmuştu. Büyük ihtimalle daha önce hiç insan görmediği için Karen'ın ne olduğunu kestiremiyordu.

Karen oku üfledi.

Ok örümceğin rengârenk sırtına saplandı.

Örümcek geriledi, koşmaya çalışırken bacakları dolandı; zehir hızla etkisini gösterince hareketsiz kaldı. Karen onun solumasıyla ciğerlerinden çıkan havayı işitebiliyor, inip kalkan sırtını görebiliyordu. Bu önemliydi. Zehir pompalaması için örümceğin kan basıncı olmalıydı.

Karen ağa tırmandı. Bir tutam alıp silkeledi. "Öö!"

Örümcek kımıldamadı. Karen kendini ağın üstüne atıp örümceğe kadar sürünerek gitti, bacaklarından birine uzanıp dokundu. Hiçbir tepki gelmedi.

Boş şişenin ağzını açıp örümceğin dişlerinin altına yerleştirdi. Gözleri örümceğin gözlerinde, dişlerinden birini çekti.

Zehri nasıl akıtacaktı? Zehir salgıbezleri örümceğin alnında, gözlerinin arkasındaydı. Karen yumruğunu sıkıp örümceğin alnına vurdu. Örümcek kımıldarken dişlerinden birkaç damla sıvı döküldü. Karen hemen şişenin ağzını kapadı. Altındaki ağı kesip, yere atladı.

Rick'in yanma eğildi. Görebilmesi için şişeyi kaldırarak, "Bu örümcek zehri sinirlerini harekete geçirebilir," dedi. "İçinde eksitotoksin var. Anlıyor musun?"

Rick ona bakarak bir kez göz kırptı. *Evet, anlıyorum.*

"Eksitotoksin sinirlerini ateşe verecek. Ama gerçek bir tehlike söz konusu. Bu zehir hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Dozunu kontrol edemem. Bu şey vücudundaki hücreleri öldürebilir. Seni sindirmeye başlayabilir." Karen'ın gözleri önüne keskin nişancının daha örümceğin midesine inmeden sindirilmesi geldi.

Rick'in elini eline alıp sıktı. "Korkuyorum Rick."

Rick de onun elini sıktı.

"İstiyor musun?" diye sordu Karen.

Rick göz kırptı. *Evet.*

Karen çantadan bir ok çıkardı. Kürar bulanmamış, temiz bir oktu. Bunun ucunu örümcek zehrine bandı; geri çektiğinde ucunda çok az bir sıvı vardı. Karen bunu Rick'in görebileceği şekilde tuttu. "Emin misin?"
Evet.

Karen okun ucunu onun önkolundaki bir damarın üstüne koyup itti. Fazla derine gitmeden. Sonra da Rick'in elini tutup üstüne eğildi. "Rick..."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Karen acaba yeterli doz vermedim mi diye düşünürken Rick'ten bir soluma sesi geldi. Soluması hızlandı. Karen onun boynuna dokunup nabzına baktı. Zehir adamakıllı sert bir etki yapıyordu.

Patlama gibi bir ses çıktı: Rick soluk soluğa, ciğerlerine hava çekiyordu. Ardından nöbet geçirmeye başladı. Gözleri yerinden fırlayacak gibi dönüyor, bütün vücudu titreyerek doğrulmaya çalışıyordu. Karen onun üstüne abanarak kollarını tuttu, ama fazla bastırmaya da korkuyordu. Rick'in belkemiği yay gibi gerilirken hızla nefes alıyordu. Karen bütün ağırlığıyla onun üstüne yattı, kendini yaralayacak diye endişe ediyordu.

Rick inledi. Sonra eli birden Karen'ın boynuna dolandı. Boğazını sıkıyordu.

Onu boğmaya çalışıyordu. Demek ki, ondan bu kadar çok nefret etmekteydi.

Ama sonra parmakları gevşedi. Elini Karen'ın boğazından çekti ve omzunu okşamaya başladı. Elini daha yukarıya götürüp, Karen'ın saçlarını okşadı. Karen onu öpüyordu ve asıl önemlisi, Rick'in de buna karşılık vermesiydi.

Neden sonra Karen geri çekildi. "Canın yanıyor mu Rick?"

"Bok... gibi... yanıyor," diye geveledi Rick. "Ama hoşuma da gidiyor."

Karen onun doğrulmasına yardım etti. Rick'in başı dönüyordu, bir an devrilecek gibi olduysa da, Karen ona sarılarak yardım etti. Kulağına alçak sesle her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyordu. "Sen benim hayatımı kurtardın Rick. Hayatımı kurtardın."

Karen ve Rick'in birbirlerine sokulmalarını seyrederken Danny çok rahatsız olmuştu. Ona göre böyle şeylerle vakit kaybederek Nanigen'e varamazlardı. Oysa onun bir an önce bir doktora görünmesi lazımdı. Eğilip koluna bakınca kusacak gibi oldu. Larvalar daha da tombullaşmış gibi görünüyordu.

Kısa bir süre sonra Rick ayağa kalkabildi ve yürümeye başladılar. Bambu ormanının içinden çıkınca şaşırtan bir manzarayla karşılaştılar. Tantalus Krateri'nin dudağındaki Büyük Kaya karşılarındaydı.

Altlarındaki kraterde kenarları yalın toprak ve rüzgârın çatlattığı

ağaçlarla çevrili yağmur ormanı bütün havzayı kaplamıştı. Ko'olau Pali'nin dorukları bulutların arasında kayboluyordu. Büyük Kaya'nın altında Tantalus Üssü vardı.

Bu üssü normal boyutlardaki bir insan kesinlikle fark edemezdi. Bir metre uzunluğunda bir uçak pisti görünüyordu. Üstündeki çizgileri ve taksileme işaretlerini görünce Karen bunun uçak pisti olduğunu anladı. Pistin yanında betondan yapılmış bir minyatür binalar kümesi vardı. En büyük olanı uçak hangarı gibiydi. Daha küçük olanlarıysa bomba sığınaklarına benziyordu. Bütün bu yapılar kısmen toprağa gömülmüş, üstleri ölü yapraklar ve bitki molozlarıyla örtülerek mikro-arazide kamufle edilmişti.

Karen durdu. "Yaşasın Rick! Başardık!"

Rick başını çevirip ona baktı ve gülümsedi. Karen onun kan dolaşımını hızlandırmak için ellerini ve kollarını ovdu. "Ellerin daha sıcak. Sanırım, iyileşiyorsun."

Üs sakinlerinin onları nasıl karşılayacaklarını bilmedikleri için kimsenin dikkatini çekmek istemiyorlardı. Nanigen çalışanları Vin Drake'in emirlerine körü körüne uyan tipler olabilirlerdi. Bir süre üssü gözlemleyip, herhangi bir faaliyet var mı diye bakmaya karar verdiler ve bir mamaki bitkisinin altına uzandılar. Büyük Kaya başlarının üstünde bir dağ gibi yükseliyordu.

Pistte herhangi bir hareketlilik yoktu. Bütün üs terk edilmiş gibiydi.

Pistin üstü taşlar, kurumuş çamur ve bitki molozlarıyla doluydu. Yanı başında topraktan bir huni vardı; bir karınca yuvası. Pisti kat eden bir karınca yolu kraterin altına kadar iniyordu.

"Hiç iyi görünmüyor," dedi Danny.

Karen'ın morali bozuldu. Eğer burada yaşayan mikro-insanlar yoksa, Nanigen'e servis de yapılmıyor demekti ve yardım alamayacaklardı. Bu üs çoktan terk edilmiş, karıncalar tarafından işgal edilmişti.

Ama uçak olabilirdi.

Ağır adımlarla yamaçtan aşağıya yürüyüp hangara girdiler. Dört uçaklık park yeri vardı, ama hiç uçak yoktu. Rick, Danny'yle birlikte oturup dinlenirken, Karen üssü dolaştı. Bir zamanlar mekanik parçalar ve malzemelerin deposu olduğunu sandığı bir oda buldu, ama şimdi sadece eğilip bükülmüş vidalar ve çiviler vardı. Başka bir odaya girdi; bu da boştu. Yatakhane olması gereken bir odayı yağmur suyu basmıştı ve

çamurla kaplıydı.

Burada insanların yaşadığını gösteren en küçük bir iz yoktu. Tantalus Üssü terk edilmişti. Honolulu yönünü gösteren bir tabela da görünmüyordu. Servis kamyonu yoktu. Uçak yoktu. Sadece üssün boş koridorlarında ıslıklar çalarak esen rüzgâr vardı.

Hep birlikte pistin yanında oturup kraterden aşağıya baktılar. Krater duvarları arasındaki boşluktan şehri ve onun gerisindeki Pasifik Okyanusu nu görebiliyorlardı. Nanigen bu kraterden kilometrelerce uzaktaydı; eve dönüş yoluysa yoktu.

Danny Minot oturmuş, kolunu tutuyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Hıçkırıkları gri bulutların örtmeye başladığı göğe doğru yükseldi.

Karen, telaşla çekirdek taşıyan bir karıncayı seyretti. Sonra da Büyük Kaya'ya ve gökteki bulutlara baktı. Kayanın üstünde bir hareket gördü. Bu bir insandı.

39. Bölüm

TANTALUS ÜSSÜ
31 EKİM, SAAT 17.00

Karen adamın ne kadar zamandan beri orada olduğunu kestiremiyordu... Büyük ihtimalle üsse geldikleri andan beri onları izlemekteydi. Karen onun rüzgârda savrulan uzun, beyaz saçını gördü. Üstünde bir zırh vardı, ama neden yapıldığı belli değildi. O mesafeden bile bakışlarındaki sertlik belli oluyordu. Bir nesneyi kaldırdı; Karen bunun bir gaz tüfeği olduğunu fark etti.

"Eğilin!" diye bağırdı Karen hemen Rick'i tutarak.

Adam ateş etti. Bir tıslamanın ardından bir çelik pırıltısı onların yanında yere saplandı ve infilak etti. Karen, Rick'i peşinden çekerek sürünmeye başladı, ama gizlenecekleri bir yer yoktu. Drake bir keskin nişancı daha bulmuştu.

Adamın sesini duydular. "Bu uyarı atışıydı. Ayağa kalkıp ellerinizi gösterin. Silahınız varsa, önünüze atın."

Bu talimata hemen uydular. Karen üfleme borusunu kaldırıp, adama gösterdikten sonra yere bıraktı. Ok kutusunu da yanma koydu.

"Ellerinizi başınızın üstüne koyun."

Karen adamın dediği gibi yaptıktan sonra ona seslendi. “iki yaralımız var. Yardım gerekli.”

Adam cevap vermedi. Tüfeği onlara doğrultulmuş halde yaklaştı. Yakına gelince onun yüzü güneşten esmerleşmiş, mavi gözlü, yaşlıca bir adam olduğunu gördüler. Kaslı ve kuvvetli bir vücudu vardı. Yaşı elli ila seksen arasında olabilirdi. Zırhı böcek kabuklarından yapılmıştı. Alnından başlayan bir yara izi boynuna kadar uzanıyordu. Adam onların yüzlerine bakarak inceledi.

Sonra gözleriyle etrafı taradı. Karen onun yırtıcı avcıları kolladığını anladı. Adam tüfeğini onlara doğru sallayıp, “isimleriniz?” dedi.

Karen isimlerini söyledikten sonra, “Siz kimsiniz?” diye sordu.

Adam bu soruyu duymazlıktan geldi.

“Kolum...” diye başladı Danny, ama adam tüfeği onun yüzüne çevirince sustu.

“Bize doktor lazım,” dedi Karen.

Adam bir şey söylemeden ona baktı. Sonra ayağıyla yerdeki üfleme borusunu dürttü, “ilginç.” Yerden boruyu ve bir oku aldı, oku kokladıktan sonra, “Zehirli mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Tüfekleriniz nerede?”

“Tek tüfeğimizi kaybettik. Bir kuşun saldırısı...”

“Sizi Vin Drake gönderdi,” dedi adam onun sözünü keserek. “Neden?”

Karen açıklamaya başladı. “Hayır, Drake bizi öldürmeye çalıştı...”

Adam yine onu susturdu. “Bu da Drake’in numaralarından biri.”

“Bize inanmak zorundasınız,” dedi Karen.

“Nereden geldiniz?”

“Botanik bahçesinden.”

“Oradan buraya kadar geldiniz, ha? Bu imkânsız.”

Karen onun yanma gidip eliyle tüfeğini yana itti. “Bana silahımı geri ver.”

Belki hayretten, belki de öfkeden adamın gözleri büyüdü. Bir an duraksadıktan sonra tüfeğin namlusunu yere çevirdi ve beyaz dişlerini sergileyen bir şekilde gülümsedi. “Nedense, beni etkilemeyi başardın,” dedi. Üfleme borusunu Karen’a geri verdi. “Tantalus’a hoş geldiniz. Benim adım Ben Rourke. Tensör jeneratörünün mucidiyim.”

Karen adama dikkatle bakarak, “Siz buraya nasıl düştünüz?” diye

sordu.

“Tesadüf sonucu buraya geldim, ama tercihim sonucu keşiş oldum.”

Ben Rourke, Büyük Kaya’nın yakınında, Tantalus Üssü nün iki metre üstündeki bir mağarada yaşıyordu. Onları Büyük Kaya’ya doğru yukarıya götürürken Rick’e yardım etti. Mağaranın girişi kayanın dibindeki toprakta bulunan bir delikti; buradan içeriye, tıpkı bir maden ocağında olduğu gibi yatay bir tünel giriyordu. Tünelden içeriye yürüdükçe aydınlık azalıyordu. Bir süre ilerledikten sonra ağaçtan oyulmuş bir kapıya geldiler. Kapı kapalı ve demir bir kancayla sürgülüydü. Rourke kapıyı açtı ve zifiri karanlık bir tünele girdiler. Rourke bir düğmeye basınca tünel boyunca tepede asılı bir sıra küçük ampul aydınlandı. “Rourke’un Tabyası’na hoş geldiniz. Bu küçük sarayıma bu adı verdim.” Kapıyı kapatıp demir sürgüyü çekti. “Çıyanlar girmesin diye.” Güçlü adımlarla yürümeye devam etti.

Tünel bir kıvrımla dönüp dağın içine doğru iniyordu. Sağa sola dönüp, birkaç yan tünelin yanından geçtiler. ‘Burası boş bir fare yuvası,” diye açıkladı Rourke. “Drake’in adamları fareleri Tantalus Üssü için bir tehdit olarak görüp zehirlediler ve yuvalarını kapattılar. Ben tekrar açıp, buraya taşındım.”

“Enerji nereden geliyor?” diye sordu Karen.

“Güneş paneli. Bir ağacın tepesinde. Kablo buradaki bir batarya kutusuna geliyor. Lanet bataryaları Tantalus Üssü’nden buraya sürüklemek üç haftamı aldı. Bir Hexapod’dan yararlandığım halde. Vin Drake adamları Tantalus’u boşaltırken geride neler bıraktıklarını bilmiyor. Beni ölü sanıyor.”

“Drake’le ilişkiniz nedir?” diye sordu Karen.

“Nefret.”

“Ne oldu?”

“Zamanı gelince anlatırım.”

Ben Rourke esrarengiz bir adamdı. Nasıl olup da buraya tıkılıp kalmıştı? Vurgunlardan kurtulmayı nasıl başarmıştı?

Rick kollarını ovdu. Her tarafı çürüklerle kaplıydı; ışıkta bunu görebiliyordu. Hiç değilse hareket edebilmekteydi. Karen, Danny ve kendisi vurgun etkisini göstermeden ne kadar dayanabileceklerdi acaba? Ne kadar zamandır mikro-dünyadaydılar? Sanki yıllar geçmiş gibiydi, ama aslında sadece üç gün geçti diye hatırlattı kendine. Vurgun belirtileri

üçüncü veya dördüncü gün başlardı.

Başka bir ağır ahşap kapıya vardılar. Bu kapılar gemideki bölme kapıları gibiydi ve yuvanın diğer kısımlarıyla irtibatı kesiyordu. Rourke yine arkalarından kapıyı kapatırken buralarda yaşayan avcılara karşı her türlü önlemi almak gerektiğini anlattı. Bir düğmeye basınca yine ışıklar yandı ve yüksek tavanlı, mobilyalı, kitapların doldurduğu raflar, laboratuvar gereçleri ve çeşitli malzemelerle dolu bir oda ortaya çıktı. Burası yaşama alanıydı.

“Sevgili yuvam,” dedi Rourke. Zırhını çıkarıp astı. Yan geçitlerden diğer odalara geçiliyordu. Odalardan birinde elektronik donanımlar göründü.

Üstünde bir bilgisayar olan bir masa, örülmüş otlardan yapılma birkaç koltuk vardı. Salonun ortasında bir şömine tabanı, bunun yanındaki raflardaysa tütsülenmiş böcek etleri görülüyordu. Rourke ayrıca kurutulmuş meyve, yenebilir tohumlar ve kuru gulgas kökü de stok etmişti.

Rourke’un yatağı içi yumuşak ağaç kabuğu şeritleriyle döşenmiş bir fındık kabuğuydu. Birkaç yağlı fındık içini şömineye götürdü ve gaz çakmağıyla ateşi yaktı. Şömine yanınca odaya ışık ve sıcaklık yayıldı, duman tavandaki bir delikten dışarıya süzülüyordu.

Çok akıllı bir adam olan Rourke her konuda bilgili gibiydi. Kalesinde mutluydu; çok sevdiği bir hayat tarzını bulmuştu. Ama onun hikâyesini çok merak ediyorlardı. Nasıl buraya gelmişti? Neden Drake’ten nefret ediyordu? Drake ona ne yapmıştı? Karen ve Rick ellerine bakınca morlukları fark ettiler. Rourke’u bir an önce Nanigen’e gitmeleri gerektiğine ikna etmek zorundaydılar; ya da ondan vurgundan nasıl kurtulduğunu öğreneceklerdi.

Ama öncelikli ilk iş Rourke’un Rick ve Danny’yi muayene etmesi ve gerekli tıbbi yardımı sağlamasıydı. Rick’in kollarını ve bacaklarını ovduktan sonra gözlerinin içine baktı ve ona sorular sordu. Küçük bir sandık getirip açtı; bu tıpkı gemi kaptanlarının deniz yolculuğuna çıkarken yanlarında bulundurdukları sandıklara benziyordu. İçinde pens, makas, steril kompresler, çok uzun bir neşter, bir kemik testeresi, bir şişe tentürdiyot ve bir şişe Jack Daniels marka viski vardı. Rick’in kolunda arının iğnesini soktuğu deliği inceledi. Yaranın üstüne tentürdiyot dökünce Rick yerinden fırladı. Rourke ona iyileşeceğini söyledikten sonra, “Hepinizin yıkanmaya ihtiyacı var,” diye ekledi.

“Üç günden beri mikro-dünyadayız,” dedi Karen.

“Üç gün, öyle mi?” dedi Rourke. “Aslında bundan daha uzun zamandan beri buradasınız. Basıncı hissetmişsinizdir herhalde.”

“Ne demek istediniz?” diye sordu Rick.

“Burada bizler için zaman daha hızlı geçer. Vücutlarınız daha hızlı çalışır, kalbiniz minik bir kuşunki gibi hızlı atar.”

“Gündüzleri uyumamız gerekiyordu,” dedi Karen.

“Elbette. Ve zamanınız bitiyor. Vurgun şimdiden sizi etkilemeye başlamış, görebiliyorum. Çok geçmeden sizi ezecek. Morarmalar, eklemlerde ağrılar, burun kanaması ve son.”

“Vurgundan siz nasıl kurtuldunuz?” diye sordu Karen.

“Kurtulmadım. Az kalsın bu yüzden ölüyordum. Ama kurtulacak bir yol buldum; belki bazı insanlar da bunu atlatabilirler.”

“Ne yaptınız peki?” diye sordu Rick.

“Şu anda bu arkadaşınızın koluyla ilgilenmeliyim.” Rourke, Danny’ye döndü.

Danny şöminenin yanındaki bir koltuğa oturmuştu. Koltuk eğreltiotlarıyla örülmüş hasırdan yapılmıştı, ama epey büyüktü ve çok rahattı. Danny kolunu kucağına almış, gerinerek oturuyordu. Gömlek kolu tamamen sökülmüştü ve derinin altındaki larvalar kolun üstünde yumrular halinde görülüyordu. Rourke onun kolunu dikkatle inceledikten sonra, “Göründüğü kadarıyla parazitik bir yabanarısı senin kolunu tırtıl sanıp yumurtalarını bırakmış,” dedi.

“Ölecek miyim?”

“Elbette.” Danny dehşet içinde ağzım açarken Rourke devamını getirdi. “Soru, *ne zaman* öleceğin. Hemen ölmek istemiyorsan, kolunun kesilmesi gerek.” Sandıktan uzun neşteri çıkarıp viski şişesini Danny’ye uzattı. “Anestezi. Ben gereçleri kaynatırken sen de içmeye başla.”

“Hayır.”

“O kolu kestirmezsen, larvalar göç ederler.”

“Nereye?”

“Beynine.” Rourke kemik testeresini alıp dişlerini kontrol etti.

Danny koltuktan fırladı, viski şişesini sopa gibi önünde tutarak geriledi. “Benden uzak dur!”

“Sakın o viskiyi dökeyim deme. Çok az kaldı.”

“Sen doktor değilsin!” Danny viskiden bir yudum içti. “Ben gerçek bir doktor istiyorum!” Eliyle ağzını silip öksürdü.

“Hiçbir yere gidemezsin Bay Minot,” dedi Rourke gereçlerini tekrar sandığa koyarak. “Gece oluyor. Gece oldu mu, akıllı insanlar yeraltında kalırlar.”

40. BÖLÜM

ROURKE'UN TABYASI
31 EKİM, SAAT 19.00

Rourke fındık kabuğu parçalarıyla ateşi besledikten sonra üstüne bir kazan yerleştirdi. Kazan yere raptedilmiş bir demir sopanın ucundan sallandırılmıştı. Bunlar onun Tantalus Üssü’nden yağmaladığı nesnelerdi. Birkaç çay kaşığı dolusu olan su çabucak kaynadı. Rourke kazanın içine daha küçük bir kova daldırıp kaynar su aldıktan sonra bunu duvardaki bir nişin içinde bulunan ahşap küvete götürdü.

Özel bir köşedeki banyo küvetiydi. Buna biraz soğuk su ilave etti.

Rick suyun içine girdi. Zehir hâlâ sisteminde olduğu için hareketleri tutuktu ve biraz da başı dönüyordu. Yumuşak bir sabun da vardı. Ortaçağ sabunu gibiydi; büyük ihtimalle Rourke bunu kül ve bazı böceklerin yağından yapmıştı. Üç gün boyunca çamur içinde dolandıktan sonra vücudunu yıkamak onu çok rahatlatıyordu. Ama kollarını ve bacaklarını saran morlukları görmeden de edemedi. Bunların yabanarısıyla kapışmasından
kaynaklandığına inanmak istedi. Kendini tuhaf hissediyordu, ama bu zehirden olmalıydı.

Suyun larvaları harekete geçireceğinden korkan Danny banyo yapmak istemedi. Koltukta oturup Rourke’un viskisini içiyor, şöminedeki alevleri seyrediyordu.

İkinci olarak Karen sıcak suyun tadını çıkardı. Temizlenmek müthiş güzel bir şeydi. Elbiselerini de yıkayıp, kuruması için astı ve Rourke’un verdiği sabahlıkla ateşin yanma oturdu. Rick de Rourke’un bir pantolonunu ve gömleğini giymişti. Bu kıyafetler kabaca yapılmıştı, ama

rahat ve temizdi.

Bu sırada Rourke konukları için yemek pişirdi. Kaynattığı suyun içine tütsülenmiş böcek eti, doğranmış kök sebzeler, yeşil yapraklar ve tuz boca etti. Yahni kısa sürede pişince salona lezzetli bir koku yayıldı. Rourke'un böcek-sebze yahnisi enfes olmuştu; iştahla yedikten sonra yeniden güç kazandılar. Daha sonra ateşin başında, koltuklara oturup Rourke'un hikâyesini dinlediler.

Ben Rourke eskiden bir fizikçi ve en güçlü manyetik alanlarda uzmanlaşan bir sistem tasarım mühendisiydi. Bu verilerle Huntsville'deki askeri deneyler sırasında karşılaştıktan sonra bir tensör alanında maddeyi küçültme yöntemini keşfetmeye karar vermişti. Bu alandaki imkânsız gibi görülen bazı denklemleri çözmeyi başarmıştı. Çalışmalarını öğrenen Vin Drake onu Nanigen'in kurucu mühendislerinden biri olarak işe almıştı. Nanigen'deki diğer mühendislerle birlikte çalışarak, çoğu Asya ülkelerinden satın alınan modifiye edilmiş fakat standart donanımlardan yararlanarak tensör jeneratörünü inşa etmişti. Drake, Davros Konsorsiyumu'ndan muazzam miktarlarda sermaye sağlayabiliyordu; adamın müthiş bir ikna yeteneği vardı, bu çalışmaların akıl durduracak büyüklükte bir servet getireceğini söyleyerek herkesi heyecanlandırmıştı.

Ben Rourke tensör jeneratöründen yapılacak ilk geçiş için gönüllü olmuştu. Tehlikeleri bildiği için bu riski kendisinin alması gerektiğine karar vermişti. Canlı organizmalar karmaşık ve çok kırılgandı. Jeneratörde küçültülen hayvanların çoğu kan kaybından ölmüşlerdi. "Drake tehlike olmadığını söyledi," dedi Rourke. "Ona göre sorun çıkmayacaktı."

Rourke küçültülmüş halde sadece birkaç saat kaldıktan sonra normal boyutuna döndürülmüştü. Başka insanlar da jeneratörde küçültülmüşler ve daha uzun sürelerde küçük kalınca hastalanmaya başlamışlar, morarmalar belirmiş ve nedeni belirsiz kanamalar olmuştu. Hemen normal boyutlarına döndürülüp doktor muayenesinden geçirildikten sonra tetkikler sonucu vücuttaki kanın pıhtılaşmasında sorun olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu arada yatırımcıların parası içinde yüzen Nanigen mikro-dünyanın keşfi için dörtnala gidiyordu. Şirket önce Tantalus Krateri'ni keşfetmeye karar verdi. Kraterde son derece zengin biyolojik çeşitlilik vardı ve o alan kimyasal ve biyolojik bileşenlerle doluydu. Tantalus Üssü modüller

halinde inşa edildi. “Mikro-insanların boyutlarına uyması için her modülü 1:10 oranında ölçekli model olarak inşa ettikten sonra bunları küçülttük.” Gerekli donanımlar ve malzemelerle birlikte modüller Tantalus Krateri ne yerleştirilmişti.

İlk başlarda saha ekipleri Tantalus Üssünde otuz altı saatten fazla kalmıyorlardı. Bu süre sonunda Nanigen’e getirilip, normal boyutlarına döndürülüyorlardı. Daha sonra Nanigen, Waipaka Botanik Bahçesinde ikmal istasyonları kurup bunlara personel yerleştirmeye başladı.

Ekiplerin bu kadar kısa sürede geri alınıp, yenilerinin gönderilmesi kazıcı robotların numune toplaması işini zorlaştırıyordu. Tehlikelere rağmen Vin Drake insanları mikro-dünyada daha uzun süre tutmak istiyordu. Drake, Rourke’a bir test yapmaya razı olur mu diye sordu: İnsan vücudunun zamanla mikro-dünyaya alışıp alışamayacağını denemek için Tantalus’ta daha uzun süre kalabilir miydi? “Vin’e inanıyordum ve kendi icadıma güvenim vardı,” dedi Rourke. “Nanigen tasarımım için patent almıştı. Ben de Nanigen’in yükselmesi için daha uzun süre mikro-dünyada kalmanın risklerini göze almaya hazırdım.”

Ben Rourke, Tantalus’ta bir hafta kalmayı deneyecek olan gönüllü ekibin lideri olmayı önermişti. “Tensör jeneratörünü tasarlayan kişi olduğum için daha uzun süre kalmayı deneyecek ilk insan ben olmalıyım, diye düşünüyordum. Riski ben almalıydım.” Rourke’a iki kişi daha katılmıştı: Fabrio Farzetti adında bir mühendis ve diğer ikisinin sağlık kontrollerini yapacak olan Amanda Cowells adında bir doktor. Böylece üçü küçültülüp Tantalus Üssü’ne yerleştirilmişti.

“Önceleri her şey yolunda gidiyordu,” diye anlattı Rourke. “Deneyler yaptık, üsteki donanımları test ettik. Özel bir haberleşme sistemi aracılığıyla Nanigen’le düzenli irtibat halindeydik... Bu ses frekansı kaydırıcısı olan bir video bağlantısıydı; böylece büyük insanlarla konuşabiliyorduk.” Rourke salondaki bir ahşap kapıyı işaret etti. Kapısı açık olan odanın içinde elektronik donanımlar ve bir video ekranı görünüyordu. “Bu video bağlantısı. Onu Tantalus Üssü’nden getirdim. Belki bir gün Drake, Nanigen’in başında olmazsa, o zaman evimi arayabilirim. Ama işleri Vin Drake yönettiği sürece bu sistemi kullanmam. Drake öldüğümü sanıyor. Hâlâ sağ olduğumu bilmesi benim için ölümcül bir hata olur.”

Üste geçen birkaç gün sonra üç gönüllü de mikro-vurgun etkilerini görmeye başlamıştı. “Kollarımızda ve bacaklarımızda morarmalar oluştu.

Derken Farzetti fena hastalandı. Doktor Cowells onda iç kanama başladığım teşhis edip Farzetti'nin oradan alınmasını istedi. Farzetti'nin derhal hastaneye kaldırılması gerekiyordu, yoksa ölecekti.

"İşte o zaman Drake bize Farzetti'yi geri almanın imkânsız olduğunu söyledi. Dediğine göre jeneratör bozulmuştu. Onun onarımı için uğraştıklarını iddia etti."

Kimse tensör jeneratörünü Ben Rourke kadar iyi bilmiyordu. Video-link kanalıyla Nanigen merkezindeki mühendislere onarım için talimatlar veriyor, onlar da söylenenleri yapıyorlardı. Ama nasıl olduysa, makine bir türlü onarılamıyor, sürekli arıza yapıyordu. O sırada Doktor Cowells'in bütün çabalarına rağmen Farzetti öldü.

"Drake'in jeneratörü sabote ettiğini sanıyorum," dedi Rourke.

"Neden?" diye sordu Karen.

"Bizler kobaydık," dedi Rourke. "Drake biz ölene kadar gelişen bütün tıbbi verileri edinmek istiyordu."

Daha sonra Doktor Cowells hastalanmıştı. Ben Rourke bir taraftan onu geri almaları için yalvarırken elinden geldiğince onu iyileştirmeye çalışmıştı. "Sonunda bize asla yardım etmeyeceklerini anladım. Vin Drake bu alçakça deneyi sonuna kadar götürmeye kararlıydı... Hepimiz ölene kadar. Video bağlantısıyla diğer Nanigen çalışanlarına bunu anlatmaya çalıştım, ama kimse bana inanmıyordu. Drake'in ölümümüzü seyretmekten zevk aldığını da düşünüyorum o adam insanların acı çekmesini izlemekten büyük keyif alır. İnsanlar mikro boyutlarına küçültüldükten sonra Drake onların hâlâ insan olduğunu unutuyor. Kimse Drake'in bunu yapabileceğine inanmıyordu. Onun gibiler için normal ahlak kavramı yoktur. İçlerindeki kötülüğü normal insanlar göremeyebilir, çünkü hiçbir normal insan kimsenin bu kadar büyük kötülük yapabileceğine inanamaz. Bir psikopat iyi rol yaptığı sürece, kimseye belli etmeden hayatını sürdürebilir."

Karen ona Drake'in tek başına mı çalıştığını sordu. "Suç ortağı var mı?"

"Drake hakkında kuşkuları olan insanlar var," dedi Rourke. "Omicron Projesi personeli bir şeyler biliyor olmalılar."

"O nedir?"

"Omicron Projesi mi? Nanigen'in karanlık yüzüdür."

"Karanlık yüzü mü?"

"Nanigen Amerikan devleti için gizlilik dereceli araştırmalar yapar.

Omicron Projesi budur.”

“Omicron ne yapar?”

“Proje bir şekilde silahlarla ilgili, ama bütün bildiğim bu kadar,” dedi Rourke.

“Peki, bu kadarını nasıl biliyorsunuz?”

“Çalışanlar arasındaki dedikodu. Bu kaçınılmazdır.” Rourke gülerek çenesini sıvazladı; sonra kalkıp fındık kabuğu yığınından büyük bir parça alıp ateşi besledi.

Bir keşiş olarak çok yalnızlık çekiyor olmalı, dedi içinden Karen. Ateşi seyrederken Doğu’daki kendi yaşamını düşündü. Kendi yaşamının da keşişlerden farkı yoktu; Somerville’de köhne bir dairede kalıyor, laboratuvarda uzun saatler geçiriyordu. Yakın arkadaşı veya sevgilisi yoktu, sinemaya da tek başına gitmezdi. Doktora yapıp bir bilim insanı olmak için normal bir yaşamı gözden çıkarmıştı. Bir erkekle en son yatalı bir yıldan fazla oluyordu. Örümceklerini, huysuzluğunu ve laboratuvar bağımlılığını bilen erkekler ondan korkar gibiydiler. Karen huysuz olduğunun fakındaydı. Galiba yaradılışı böyleydi. Belki de
Ben Rourke gibi tek başına yaşamak onu daha mutlu edecekti. O anda Cambridge’teki yaşamı neredeyse başka bir evren gibi kalmıştı. “Mikro-dünyada kalmak istesem ne olur Ben?” diye sordu. “Sence hayatta kalabilir miyim?”

Uzun bir sessizlik oldu. Rick Hutter hayret dolu gözlerle ona baktı.

Rourke kalkıp ateşe bir fındık kabuğu parçası daha attıktan sonra, “Neden burada kalmak isteyeceksiniz ki Bayan King?” dedi.

Karen gözlerini ateşe dikmişti. “Burası tehlikeli... ama... o kadar güzel ki. Şu ana kadar hayal bile edemeyeceğim şeyleri gördüm.”

Rourke tabağına yahniden biraz daha aldıktan sonra tekrar koltuğuna oturdu. “Bir Zen deyişine göre, akıllı bir insan cehennemde bile rahat yaşayabilir. Aslında burası o kadar da kötü değildir. Sadece birtakım yeni beceriler geliştirmek gerekiyor.”

Karen dumanın tavandaki delikten çıkışını seyretti. Acaba oradan nereye gidiyordu? Bu bacayı Rourke yapmış olmalıydı. Ateş yakabilmek için ne zahmetli bir iş... Mikro-dünyada yaşamı sürdürmeye çalışmak nasıl bir şey olurdu acaba? Ben bunu başarmıştı. O da yapabilir miydi?

Rick ona döndü. “Sadece hatırlatayım dedim. Zamanımız tükeniyor.”

Rick haklıydı. “Ben,” dedi Karen. “Nanigen’e dönmemiz gerek.”

Rourke arkasına yaslanıp, gözlerini kısarak onlara baktı. “Sizlere

güvenebilir miyim diye düşünüyordum.”

“Güvenebilirsin Ben.”

“Umarım. Gelin bakalım, sizi geri göndermek için ne yapabileceğimizi görelim. Üstünüzde hiç demir var mı?” Karen’a bıçağını orada bırakmasını söyledi.

Oturma odasının bir ucunda kapalı kapısı olan bir oyuk vardı. Rourke kapıyı açıp içeriye girdi. Ortası simit gibi delik, büyük, gri parlak bir metal disk vardı. “Bu neodimyum mıknatısıdır, iki bin Gauss,” diye açıkladı. “Süper güçlü bir manyetik alan. Farzetti ve Cowells öldükten sonra ben de hastalandım. Ama bir teorim vardı; vücuttaki enzim tepkilerinin bozulmasına yol açan boyutsal değişiklikler güçlü bir manyetik alanla stabilize edilebilirdi. Böylece kendimi bu manyetik alana soktum ve iki hafta kaldım. Çok şiddetli hastalandım. Az kalsın ölüyordum. Ama sonunda iyileştim. Sanırım, artık mikro-vurgunlara karşı bağışıklığım var.”

“Yani, bu mıknatısın içinde kalırsak, kurtulabilir miyiz?” diye sordu Rick.

“Mümkün olabilir,” dedi Rourke garanti vermeyerek.

“Ben jeneratöre girmeyi yeğlerim,” dedi Rick.

“Elbette. İşte bu nedenle size Tantalus’un sırrını göstereceğim,” dedi Rourke. Onları mıknatıs odasından çıkarıp uzun bir tünele götürdü. Merak içine onun peşinden yürüdüler. Ben Rourke onları merakta bırakmaktan hoşlanır gibiydi. Uzun ve geniş bir odaya girdikten sonra Rourke bir düğmeye basıp ışıkları açtı. Yerde park edilmiş üç tane uçak vardı. Bu oda bir yeraltı hangarıydı. Mağaranın ağzında kapalı durumda büyük hangar kapıları görülüyordu.

“Olur şey değil,” dedi Karen.

Uçakların açık kokpitleri, geriye katlanmış kanatları, ikiz kuyruğu ve arka kısmında pervaneleri bulunuyordu. Geri çekilebilir tekerlekler üstünde durmaktaydılar. “Bozuk oldukları için Drake’in adamları onları burada bıraktılar. Ben onarıp, hepsine yeni parçalar ekledim. Bunlarla bu dağların üstünden uçarım.” Uçaklardan birinin kokpitine dokundu. “Silah da yerleştirdim.”

“Nerede? Makineli tüfek göremiyorum,” dedi Rick kanatlara bakarak.

Rourke kokpitin içine uzanıp bir pala çıkardı. “Biraz ortaçağ silahı, ama daha iyisini bulamadım.” Palayı tekrar kokpitin içine soktu.

“Bunlarla Nanigen’e uçabilir miyiz?” diye sordu Karen. “Çok zor

ihtimal.” Rourke onlara bir mikro-uçağın maksimum hızının saatte on kilometre olduğunu açıkladı. “Oahu üstünde esen alize rüzgârlarının ortalama hızı yirmi kilometredir. Rüzgâra karşı gitmeye kalkışırsanız, geriye doğru uçarsınız. Rüzgârı arkanıza alırsanız da Pearl Harbor’u kat edersiniz. Belki de edemezsiniz. Ayrıca, uçaklarımı size verip vermeyeceğime de bağlı. Bunlar tek kişiliktir. Siz üç kişisiniz ve sadece üç uçak var. Bana uçak kalmıyor, değil mi?”

“Doktor Rourke, uçaklarınızdan biri için size çok büyük miktarda para ödeyebilirim,” dedi Danny. “Bana bir vakıf fonu miras kaldı. Tamamını size veririm.”

“Benim paraya ihtiyacım yok Bay Minot.”

“O halde, sizi ne memnun eder?”

“Vincent Drake’i devirdiğinizi görmek. Bunu yapabilirseniz, uçaklarımı size veririm.”

“Kesinlikle Bay Drake’i haklayacağız,” dedi Danny. Karen’dan ses çıkmıyordu. Rick ona baktı. Aklından ne geçiyor acaba, diye merak etti. Sonra Rourke’a uçakları olmadan nasıl hayatta kalabileceğini sordu.

“Bir tane daha yaparım,” dedi Rourke soruyu önemsemeyerek. “Birçok yedek parça topladım.” Sonra onları kokpite oturtup nasıl kullanılacağını açıkladı. “Çok basit. Her şey bilgisayar kontrollüdür. Siz bir hata yapsanız bile bilgisayar hatanızı düzeltir. Bu gaz kolu. Bu telsizi. Bu kulaklığı.” Havalandıktan sonra birbirleriyle konuşabileceklerdi. Ama radar veya navigasyon cihazı yoktu.

Nanigen’i nasıl bulacaklardı?

“Kalikimaki havadan kolayca seçilebilir Farrington Otoyolu üstünde, bir grup depoyu görürsünüz.” Rourke onlara bir rota çizdi.

“Pekâlâ,” dedi Rick. “Nanigen’e girdik diyelim; sonra ne olacak?”

“Tensör çekirdeğine bekçilik eden güvenlik robotları olacak.”

“Güvenlik robotları mı?”

“Uçan, mikro-robotlar. Ama sizin için sorun olacağını sanmam. Çok küçük olduğunuz için robot sensörleri sizi algılamaz. Onları uyandırmadan yanlarından geçersiniz. Sizi görmezler. Eğer çok küçük olursanız, jeneratörü mikro taraftan çalıştırmanın da bir yolu var; bu kontrolü ben tasarladım. Odanın tam ortasında bir kapağın altında. Kapak Hexagon 3’ün tam ortasında. Beyaz bir daireyle işaretli. Beyaz daireyi havadan göreceksiniz.”

“Kontrolü çalıştırmak zor mu?”

“Hayır. Sadece kapağı açın ve kırmızı renkli acil durum düğmesine basın. Süper boyuta geçe...” Rourke konuşmayı kesti ve Rick’e baktı. Gözleri onun kolundaydı.

Rick gömleğini sıvamış, kolunu uçaklardan birine dayamıştı. Rourke onun neredeyse bütün kolunu kaplayan morluğa baktı. “Ezilmeye başlıyorsun,” dedi.

“Ezilmek mi?”

“Kanama başladıktan sonra işin bitmiş demektir. Seni hemen mıknatısa sokmalıyız,” dedi Rourke. “Ezilmene birkaç saat kalmış.”

Karen da kendi kollarına baktı. O da pek iyi durumda değildi. Artık zamana karşı bir yarış olacaktı. Şafak sökene kadar bekleyip, o ana kadar kimsenin kanamaya başlamaması için dua edeceklerdi.

Ben Rourke onlara mıknatısın içinde uyumalarını tavsiye etti. Hiçbir garanti veremiyordu, ama manyetik alan belirtilerin başlamasını geciktirebilirdi. Mıknatıs odasının içinde de bir şömine vardı; Rourke buraya fındık kabukları getirip bir ateş yaktı. Karen ve Rick içeriye girdiler ve battaniyelere sarınarak geceyi geçirmeye hazırlandılar. İkisi de çok gergin olmasına rağmen son derece yorgundular. Mikro-dünyada zaman çok hızlı geçiyordu ve dinlenme molası çabuk gelmiyordu.

Danny Minot mıknatıs içinde uyumayı kabul etmedi. Oturma odasında, Rourke’un koltuklarından birine yerleşip üstüne bir battaniye sardı.

Rourke ateşe bir fındık kabuğu parçası daha attıktan sonra ayağa kalktı. “Hangara gidip uçakları hazırlayacağım. Gün doğar doğmaz havalanmanız lazım.” Rourke hangarın yolunu tuttu. Mikro-uçakların bakımını yapacak, enstrümanları kontrol edecek, elektrik şarjlarını en üst düzeye çıkaracak ve gün doğar doğmaz uçmalarını sağlayacaktı.

Danny Minot salonda tek başına, koltukta kıvrılmıştı. Uyuyamıyordu. Viskinin son yudumunu da içtikten sonra şişeyi attı. Kolu seğiriyor, kendiliğinden hareket ederek şişiyor ve çatlama sesleri çıkarıyordu. Battaniyeyi kaldırıp bakınca larvaların seğirdiğini gördü. Dayanılır gibi değildi. Ağlamaya başladı. Belki alkolden, belki kolunun feci görünümünden, belki de genel olarak içinde bulundukları durumdandı, ama artık dağılmıştı. Ağlayarak Rourke’un gittiği yöne doğru baktı. Geri gelmesi ne kadar sürecekti?

O anda kolu parçalanmaya başladı.

Önce bir kâğıdın yırtılmasına benzer bir gürültü çıktı. Bir şey hissetmemişti, ama sesin geldiği yere baktı. Bir larva kolunun derisini yırtarak başını dışarıya çıkarmıştı. Kafası parlaktı. Büyüktü ve kıvıl kıvıldı; başını döndürüyor, dışarıya çıktıkça gövdesi uzuyordu.

“Tanrım!”

Larva hem tuhaf hem de korkunç bir şey yapmaya başladı. Ağzından ipliksi bir sıvı tükürüyordu... Aslında bu iplikti, ipekti. Gövdesinin yarısı, Danny’nin kolundan çıkmış olan larva bu ipeği kendine sarmaya başladı. Bir kısmı hâlâ kolun içinde olmasına rağmen önce başını, sonra bütün vücudunu ipekle sardı.

Ne yapıyordu? Yeni bir evreye geçiyor olmalıydı. Bir koza haline geliyordu, ama kolundan çıkmaya niyeti yok gibiydi.

Dehşet içinde larvayı kolundan sökmek için çekmeye başladı. Larva öfkeyle kıvrılıp ipek tükürdü, minik dişleriyle ısıracak gibi yaptı. Orada, kolun içinde kalmak istiyordu ve kendisine ipekten bir kılıf yapmıştı.

“Karen? Rick?” diye inledi. Mıknatıs odasının kapısı kapalıydı. Onu işitemezlerdi. Zaten yapabilecekleri bir şey yoktu. “Aaahhh...”

Panik içindeydi. Bitişik odadaki video ekranı? Rourke bunun Nanigen’le haberleşme sağlayan bir sistem olduğunu söylemişti. Danny etrafına bakındı. Rick ve Karen mıknatıs odasındaydılar. Rourke hangardaydı. Battaniyeyi üstünden atıp ayağa kalktı ve haberleşme odasına giderek video ekranını inceledi. Bir mercek buldu. Ekrana dönük bir mini kameraydı. Ekranın tabanında da bir örtü vardı. Örtüyü kaldırınca bir şalter ve üstünde BAĞLANTI yazılı kırmızı bir düğme gördü. Şaltere basınca ekran canlandı ve mavi bir renk aldı. Sonra da BAĞLANTI düğmesine bastı.

Hemen bir kadın sesi duyuldu, fakat ekran boş kalmaya devam etti. “Nanigen Güvenlik Hizmetleri. Nereden arıyorsunuz?”

“Tantalus’tan. Yardıma ihtiyacım var...”

“Kimsiniz efendim? Durumunuz nedir?”

“Adım Daniel Minot...”

Bir anda ekranda kadının yüzü belirdi. Görünümü düzgün ve profesyonelceydi.

“Beni Vin Drake’e bağlayın lütfen,” dedi Danny kadına.

“Efendim, çok geç bir saat.”

“Acil durum! Ona Tantalus’ta olduğumu ve yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyin.”

41. BÖLÜM

WAIKIKI KUMSALI
31 EKİM, SAAT 22.30

Vincent Drake, The Sea Restaurant'ın en güzel masasında oturmuş, sörfçü ve ev içi tasarımcısı olan son sevgilisi Emily St. Claire'le manzaranın tadını çıkarıyordu. Waikiki Kumsalı'na tepeden bakan The Sea, Honolulu'nun en gözde restoranıydı. Denizden gelen hafif meltem pencerenin yakınındaki palmiye ağacından fısıltılar çıkararak yüzlerini yalıyordu. Yemek bitmişti. Emily çikolatalı turtasını kaşıklarken, bir yandan da şampanyasını yudumlamaktaydı.

Drake skoç viskisini bir dikişte bitirdi. "Birkaç günlüğüne Doğu'ya gitmem gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Emily.

"Birkaç yeni ortakla buluşacağım. Gelmek ister misin?" "Kasım ayında Boston mu? Sanmam."

İleride, Diamond Head boyunca uzanan evlerin ve deniz fenerinin ışıkları göz kırpıştırıyordu.

"Daha sonra Paris'e de giderdik," dedi Drake.

"Eh," dedi Emily. "Belki Gulfstream'e gidersek..."

Tam o anda bir vızıltı duyuldu ve Drake elini ceketine götürdü. Bu onun şifreli şirket telefonuydu. "Özür dilerim," diyerek telefonu çıkardı. Ayağa kalktı, peçetesini masanın üstüne bıraktı ve masalar arasındaki açık bir pencerenin önüne gitti. Telefonunun ekranında Danny Minot'un yüzü vardı. "Tantalus Üssü'nde olduğunuzu mu söylüyorsun?" dedi Drake.

"Pek sayılmaz," dedi Danny. "Ben Rourke'un kalesindeyiz." "Ne?"

"Adamda her türlü donanım var ve..."

"Bana Ben Rourke'un sağ olduğunu mu söylüyorsun?" "Kesinlikle," dedi Danny. "Ve o adam sizden hiç hoşlanmıyor Bay Drake."

“Bu... kaleyi tarif eder misin?”

“Eski bir fare yuvası. Bana tıbbi yardım gerekli...”

Drake onun sözünü kesti. “Bu şey... fare yuvası tam olarak nerede?”

“Tepeye doğru, Tantalus Üssü’nden iki metre yukarıda.” Drake bir an konuşamadı. O sarp kayalıklardan tırmanmışlardı. Birkaç dakika içinde ölmeleri gereken o vahşi cangıldan sağ çıkmışlardı.

“Bay Drake! Benim bir hastaneye gitmem lazım!” diye haykırdı Danny. “Kolum. Enfekte oldu. Bakın...”

Drake ekranda Danny’nin uzattığı kolunu gördü. Kol beyaz kafaların oynaştığı bir patates çuvalına dönmüştü. Bu kafalar seğiriyordu. Drake’in midesi kalktı.

“Büyüyorlar Bay Drake!” Danny kolunu kameraya biraz daha yaklaştırdı. Görüntü büyüyünce Drake o beyaz kafalardan birini net bir şekilde gördü. Bu, Danny’nin kolundaki delikten çıkmaya çalışan bir larvanın kafasıydı, bir yandan da ipek tükürüyordu. Kamera hareket edince kolun derisinden çıkan başka larvalar da göründü. “Teşekkür ederim Bay Minot, her şeyi yeterince gördüm...”

“Korkunç! Kolum tamamen uyuştu!”

“Çok üzüldüm Daniel...” Drake’in boğazı sıkıştı. Yan gözle sabırsızlık belirtileri gösteren Emily’ye baktı.

“Tanrı aşkına, bana yardım edin!” diye yalvarıyordu ekrandaki küçük yüz.

“Yanında kimler var?” diye sordu Drake telefonu iyice kulağına yapıştırarak.

“Yüzünüzü göremiyorum!”

Drake onun görebilmesi için telefonu çevirdi. “Sana yardım edeceğiz,” dedi. “Yanında başka kim var?”

“En iyi hastaneye gitmek istiyorum...”

“Evet, tamam, en iyi hastane olacak. Başka kim var?” “Karen King ve Rick Hutter.”

“Diğerlerine ne oldu?”

“Hepsi öldü Bay Drake.”

“Peter Jansen da mı öldü?”

“Peter vuruldu. Göğsü patladı. Gözlerimle gördüm.”

“Ne korkunç. King ve Hutter neredeler?”

“Onlar umurumda değil! Beni hastaneye götürün!”

“Ama onlar nerede?”

“Uyuyorlar,” dedi Danny başını sallayarak. “Rourke da hangarda.”

“Hangarda mı? Ne hangarı Daniel?”

“Rourke, Tantalus Üssünden uçak çalmış. O adam hırsızın teki Bay Drake...”

Demek ki, Rourke’un mikro-uçakları vardı. Peki, vurgundan nasıl kurtulmuştu? O halde vurgunu savuşturacak bir yol bulmuş olmalıydı. “Rourke vurgundan nasıl kurtulmuş Daniel?” Danny’nin yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. “O mu? Çok basit.”

“Ne yapmış?”

“Bana yardım ederseniz söylerim.”

“Daniel, sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum.”

“Bu işin sırrını Ben biliyor,” dedi Danny.

“Neymiş bu sır?”

“Çok basit.”

“Söylesene!”

Danny onu hizaya getirdiğini anlamıştı. Drake’e güvenmiyordu, ama kendisinin ondan daha akıllı olduğuna emindi. “Beni bir hastaneye götürün Bay Drake, ben de size vurgundan kurtulmanın yolunu anlatayım.”

Drake dudaklarını büzdü. “Pekâlâ...”

“Anlaşma koşulu bu, Bay Drake. Pazarlığa açık değil.” “Elbette, haklısın. Şimdi, bak, senden yapmanı istediğim şey şu. Ne diyorsam, aynen yapmalısın.”

“Yeter ki, bana yardım edin...”

“O uçaklardan birini uçurabilir misin?” En ahmak insan bile bunu yapabilir, hatta sen bile Daniel, dedi içinden Drake. “Dinleyin, bana yardım gerek...”

“Ben de bunun için gayret ediyorum.”

“Beni buradan çıkarın...” Danny çığlıklar atıyordu.

“Bir dakika beni dinler misin?” Drake açık pencereden dışarıya uzandı. Danny’yi oradan çıkarmalıydı. Onunla konuşup,

Rourke hakkında bilgi alıp... sonra da sırayla bütün o küçük insanların icabına bakacaktı. Drake, Waikiki Kumsalı boyunca uzanan alana baktı. Küçük Daniel’a doğal bir işaret lazımdı. O sırada yanıp sönen deniz fenerini gördü.

Diamond Head Deniz Feneri.

Sol tarafta dağların üstünde dolanan bulutları gördü. Alize rüzgârları

esiyordu; Tantalus'tan Diamond Head'e doğru... Bu önemliydi. "Daniel, Diamond Head'i görünce tanırsın, değil mi?"

"Tabii."

"O uçaklardan birini alıp Diamond Head'e doğru uçmanı istiyorum."

"Ne?"

"Kullanması çok kolaydır. Düşüp parçalanma ihtimali yok. Sadece yere dokunup sekersin."

Sessizlik.

"Beni dinliyor musun Daniel?"

"Evet."

"Diamond Head'e yaklaşırken deniz kenarında yanıp sönen ışığı göreceksin. O Diamond Head Deniz Feneri'dir. Deniz fenerine doğru uç. Görmemen mümkün değil. Ben de kırmızı bir spor araba içinde, fenere mümkün olduğunca yakın bir yere park edeceğim. Arabamın kaputunun üstüne iniş yap."

"Beni hastaneye götürecek bir helikopterin orada olmasını istiyorum."

"Önce seni dekompresyondan geçirmemiz lazım. Helikopter için çok küçüksün."

Danny kıkırdayarak güldü. "Beni helikopterin içinde kaybedebilirler, değil mi? Ha ha!"

"Çok komiksin Daniel," dedi Drake. "Seni en iyi hastaneye götüreceğiz."

"Larvalar büyüyor!"

"Sen sadece deniz fenerine doğru uç." Drake telefonu kapatıp cebine soktu ve masasına döndü. Emily'nin yanağına bir öpücük kondurup, "Çok acil bir durum çıktı, kusura bakma," dedi.

"Aman... Vin. Nereye gidiyorsun?"

"Nanigen'e. Bana ihtiyaçları var." Garsona işaret edince, adam oraya geldi.

Emily St. Claire saçlarını savurduktan sonra şampanyasından bir yudum alıp, kadehini masaya bıraktı. Drake'in yüzüne bakmadan, "Ne istiyorsan yap," dedi.

"Bunu telafi edeceğim Emily. Söz veriyorum. Birlikte Tahiti'ye gideceğiz."

"Orasının modası geçti. Mozambik'i tercih ederim."

"Tamam," dedi Drake. Elini cebine götürüp cüzdanını çıkardı ve bir tutam yüz dolarlık banknotu garsona uzattı. "Hanımefendinin isteklerini

karşılayın.” Koşar adım restorandan çıktı.

Vin Drake Kapiolani Bulvarı’ndaki bir mağazaya doğru giderken yolda Don Makele’yi aradı. “En kısa zamanda benimle Diamond Head Deniz Feneri nde buluş. Yanında bir mikro-haberleşme telsizi olsun. Güvenlik kamyonetiyle gel. Kamyonete gerek olacak.”

Drake mağazadan içinde kabarık bir şey olan bir plastik torbayla çıktı. Bunu arabanın bagajına koydu.

Danny video ekranını kapatıp tekrar salona döndü ve kovadan su alıp içti. Müthiş susuyordu. Larvalar kolundan dışarıya süzülürken boşalan sıvı gömleğini ıslatıp, pantolonuna damlıyordu. Bu arada larvalar ipekten kozalarını örmüşlerdi. Koluna yapışmış kozalar! Danny’nin kalbi aşırı hızla atmaktaydı; dehşet içindeydi, ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Dünyanın kuralı böyleydi: öl veya öldür. Ateşin yanındaki koltukta kıvrıldı. Rourke hangardan döndüğünde gözlerini kapatıp horlayarak uyuma numarası yaptı.

Kirpiklerinin arasından Rourke’un ateşi besleyip yatağına yatışını izledi.

Danny koltuktan kalkıp tünele doğru sürünmeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Rourke.

Danny dondu kaldı. “Tuvalete.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa, söyle.”

“Tabii Ben.”

Tünele girip Ben’in tuvaletinin önünden geçtikten sonra hangarın yolunu tuttu. Oraya varınca lambaları yaktı. Üç tane mikro-uçak vardı. Hangisini seçseydi? En uzun menzili ve gücü olacağını umarak en büyük olanını seçti. Uçağın batarya paketinden çıkan bir kablo toprak zemine iniyordu. Danny kablonun fişini çekti. Hangar kapılarını açmayı unutmuştu.

Kapılar metal takozlarla tutturulmuştu. Danny takozları çekip sürgülü kapıları açtı. Dışarıda tropik yıldızlar, bir ay ve ağaçların hayalet gibi görünen siluetleri vardı. Kokpite oturup emniyet kemerini bağladı ve enstrüman paneline dokundu.

O anda dehşet içinde marş anahtarının olmadığını fak etti.

Kontrol panelinin üstünü ararken üstünde enerji simgesi olan bir düğme buldu. Düğmeye bastı. Uçağın elektrik motoru

çalışmaya başlayınca hafifçe sarsıldı ve panel aydınlandı. Kalkışa hazırdı. Sol kolu cansız bir şekilde kucağında duruyordu. Larvalar

çiğneyerek dışarı çıkarlarken gömlek kolunu lime lime etmişlerdi. O sırada iki larva daha dışarıya süzülüp kozalarını örmeye başladılar. Korkunç bir şeydi; Tabiat Ana nasıl bu kadar zalim olabiliyordu? insanlık dışıydı ve hiç adil değildi.

Gaz kolunu eline alıp kımıldatınca kanatçıklar sallandı. Gaz kolunu öne itti. Arkada bulunan pervane hızla dönerken uçak zeminde zıplamaya başladı. Danny bir yandan küfrederek gaz kolunu döndürdü ve nihayet uçağı kontrol altına alarak hangardan dışarıya, karanlığın içine sürdü.

42. BÖLÜM

WAIKIKI
31 EKİM, SAAT 23.15

Eric Jansen yiyecek bir şeyler almak için Kapiolani'ye gitmiş, içinde söğüş domuz eti ve pilav olan yemek paketiyle yürüyerek evine dönmüştü. Garaj yolundaki bahçe koltuklarında oturup bira içen iki adamla selâmlaştıktan sonra arka kapıdan girip, iki kat üstteki dairesine girdi.

Evi mobilyalı, tek yatak odalı bir daireydi. Eric küçük bir masaya oturup yemeğine başladı. Derken, aklına monitörüne bakmak geldi; bir saatten beri dışarıdaydı. Yatak odasına gidip, dolabındaki çekmeceyi açtı. Çekmecenin içinde dizüstü bilgisayarı ve elektronik parçalarla kaplı metal bir kutu, elektrikli havya, kerpeten, bant ve bir rulo lehim teli vardı.

Kutudaki bir ışık yanıp sönmekteydi. Bu, Nanigen'in şirket içi şebekesinden acil bir görüşme yapıldığının işaretiydi. Lanet olsun, bunu kaçırmıştı.

Mesaj şifreliydi. Klavyenin tuşlarına Nanigen'den yüklemiş olduğu şifre-çözme programını girdi. Bir dakika sonra bilgisayarında sesleri dinlemeye başladı:

"Tantalus Üssü'nde olduğunuzu mu söylüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Ben Rourke'un kalesindeyiz."

"Ne?"

"Adamda her türlü donanım var ve..."

"Bana Ben Rourke'un sağ olduğunu mu söylüyorsun?" "Kesinlikle. Ye

o adam sizden hiç hoşlanmıyor Bay Drake.”

Eric eğilip can kulağıyla dinledi. Bu konuşma Tantalus’la video-konferans bağlantısı kanalıyla yapılmıştı. Görüntü alamıyordu, ama ses vardı. Konuşma devam etti:

“Diğerlerine ne oldu?”
“Hepsi öldü Bay Drake.”
“Peter Jansen da mı öldü?”
“Peter vuruldu. Göğsü patladı. Gözlerimle gördüm.”

Eric Jansen midesine sert bir yumruk yemiş gibi oldu. “Olamaz,” diye inleyip gözlerini kapadı. “Olamaz.” Yumruğunu masaya vurdu. Dönüp yatağını yumrukladıktan sonra bir iskemle alıp duvara fırlattı. Sonra yatağa oturup yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Peter... ah, Peter... Kahrol Drake... Kahrol.”

Eric Jansen’ın ağlaması fazla uzun sürmedi. Şimdi bunun için harcayacak zamanı yoktu. Kalkıp, konuşmayı sonuna kadar dinledi. “Diamond Head’e yaklaşırken deniz kenarında yanıp sönen ışığı göreceksin. O Diamond Head Deniz Feneri’dir. Deniz fenerine doğru uç.”

Eric günlerden beri Nanigen’in şirket içi konuşmalarını dinliyor, kardeşi ve diğer öğrenciler hakkında bir bilgi edinmeyi umuyordu. Drake’in onları bir yerde attığına emindi; emin olmasa da, bu yer botanik bahçesi olabilirdi. Oraya kamyonetiyle gidip tünelden geçmiş ve vadiyi karış karış dolaşmış, ses alma cihazlarıyla dinlemesine rağmen bir şey duymamıştı. Her şeye rağmen Peter’ın sağ olarak ortaya çıkacağını ummuştu. Peter’ın kararlılığına ve yaratıcılığına güveniyordu. Peter’ı ve diğerlerini kurtarma ümidiyle bekleyip durmuştu.

Böyle yapmakla da büyük bir hata etmişti. Kendi ölümünün ilanı bile olsa, hemen polise gitmesi gerekirdi.

Dinlediği konuşma yaklaşık bir saat önce gerçekleşmişti. Lanet olsun! Yemek için o değerli zamanı kaybetmişti. Eric küfrederek bilgisayarı ve telsiz kulaklığını alıp merdivenden aşağıya koşarak indi. Garaj yolunda bira içen iki adam park edilmiş bir kamyonetin yanında oturmaktaydılar. Eric’in arabası yoktu. O adamlardan biriyle anlaşma yapmış, kamyoneti her kullandığında ona elli dolar ödemişti. Şimdi de ona elli dolar verip, kamyonete bindi, gereçlerini yanındaki koltuğa koydu.

“Ne zaman dönersin?”

“Bilmiyorum.” Eric motoru çalıştırdı.

“İyi misin?”

“Bir yakınım ölmüş.”

“Çok üzüldüm.”

Eric, Kalakaua Caddesi ne yöneldiği anda hata ettiğini anladı. Kalakaua, Waikiki’nin ana caddesiydi ve bu saatte hem araç hem yaya trafiği çok yoğun olurdu. Diamond Head’e gitmek için diğer yolu seçmeliydi. Ama herhalde o da bu kadar kötü olacaktı. Önündeki araçların stop lambalarına bakarak adım adım ilerlerken yine ağlamaya başladı. Benim suçum, diyordu içinden. Kardeşim benim yüzümden öldü.

Drake, Eric’i öldürmek için her türlü güvenlik önlemini almıştı. Eric onun bunu nasıl yaptığını bilmiyordu, ama Drake teknenin şiddetli dalgalar arasında bozulmasını sağlamış, uzaktan kumandayla iki tane Hellstorm mikro-robotu ona yöneltmişti. Tekne arıza yapınca katil robotlar kamaradan dışarıya fırlamışlardı. Eric önce bunları sinek veya güve sanmış, ama sonra onların pervanelerini ve cephanelerini görmüştü. Denize atladıktan sonra iki katil robot peşinden uçmuşlar, Eric de onlara yakalanmamak için başını suyun altında tutmuştu. Atlamadan hemen önce Peter’a kısa mesaj çekerek, oraya gelmemesi için uyarmıştı, ama neler olduğunu açıklayacak zaman yoktu.

Eric iyi bir yüzücüydü ve dalgalı denizde ne yapılacağını bilirdi. Suya can yeleği takmadan atlamıştı, ne zaman başının üstünden büyük bir dalga geçse, robotlardan kaçmak için dibe dalıyordu. Dalgaların içi en güvenli yerdi. Gizli Kumsal adıyla bilinen küçük bir koya kadar yüzmüştü. Burası çoğu yerden bakınca görünmeyen, dağlık burunlar arasına sıkışmış bir koydu.

Kimsenin onu görmediğine emin olana kadar bekledikten sonra sudan çıkmış, otostopla Honolulu’ya dönmüştü. Polise gitmek o anda iyi bir seçenek değildi. Polisler şirket CEO’sunun onu öldürtmek için süper zehirli minik uçan robotlar gönderdiğine inanmazlar, onu şizofren sanırlardı. Üstelik, polise gidecek olsa, Drake onu öldürmek için daha çok Hellstorm gönderir, bu defa kesinlikle işini bitirirdi. Eric, Honolulu’ya varınca kendi dairesine gitmedi; Drake ona orada bir tuzak kurmuş olabilirdi. Bunun yerine bir rehinci dükkânına gidip Hublot kronograf kol saatini rehin bırakıp karşılığında birkaç bin dolar almıştı. Bir yerde

saklanıp, Drake'i adalete teslim etmenin yolunu bulmak zorundaydı. Ucuz, gösterişsiz bir daire kiraladı.

Eric, Nanigen'in teknolojiden sorumlu başkan yardımcısı olarak şirketin haberleşme şebekesi hakkında çok şey biliyordu. Tabii, üniversitede fizik okumuş olması da işe yaramıştı. Bir dinleme cihazı geliştirdikten sonra Nanigen'in şirket kanallarını taramaya başlamış, kardeşinin ve diğer öğrencilerin
Hawaii'ye geldiklerini ve ortadan kaybolduklarını öğrenmişti. Bu öğrencilere Drake'in bir şey yaptığından kuşkulanıyordu. Drake'in onları öldürdüğünü sanmıyordu; bu çok belli olurdu ve Drake akıllı bir adamdı. Bu nedenle Eric, Drake'in onların mikro-dünyada geçici olarak kaybolmalarını sağladığını düşünüyor, er geç tekrar ortaya çıkacaklarını umuyordu.

Eric kardeşinin kurtulacağı anı ümitle beklemişti, çünkü Peter'a inancı tamdı. Kardeşinin ne yapıp edip bu zor durumdan sıyrılacağım ve kendisinin de onu kurtaracağını ummuştu. Eğer ikisi birlikte polise giderlerse, Drake'in işlediği suçlar için iki tanık olacaktı.

Ama bu artık mümkün değildi.

Fena halde çuvallamıştı. Hemen polise gitmesi gerekirdi. Polis ona inanmasa da, bu Drake'in onu hemen öldüreceği anlamına gelse de, hiç değilse Peter'ın hayatını kurtarırdı. Sorunun temel kaynağı Omicron'du. Eric, Omicron Projesi hakkında Peter'a bilgi vermemeye özen göstermişti. Bu şekilde kardeşini koruduğunu düşünüyordu. Oysa, hiç işe yaramamıştı.

Deniz Feneri'ne zamanında ulaşabilmek için gaza bastı ve diğer araçların arasından sıyrılmaya çalıştı.

43. BÖLÜM

KO'OLAU DAĞLARI
31 EKİM, SAAT 23.00

D

anny Minot 2.200 fit yükseklikte irtifa kazanıp Tantalus Krateri'nin kenarlarından uzaklaşmak amacıyla mikro-uçağın burnunu yukarıya çevirdi. Kraterin çevresindeki yüksek ağaçların tehdit edici bir görünümü vardı. Peşinde onu takip eden başka mikro-uçak var mı diye baktı, ama bir şey göremedi. İrtifa kazanmaya devam etti.

Bu iş video oyunlarından bile daha kolaydı; mikro-uçaklar yere çakılması neredeyse imkânsız olacak şekilde tasarlanmıştı. Bu uçağın seyir ışıkları var mıydı? Bir düğmeye basınca kanat uçlarında yeşil ve kırmızı seyir ışıkları yandı. Danny kimse onu takip edemesin diye ışıkları söndürdü, ama çok geçmeden tekrar yaktı. Kanatlarda ışık görmek onu rahatlatıyordu.

Honolulu şehri bütün haşmetiyle altındaydı. Waikiki otellerinin devasa bir görünümü vardı. Bulvarlarda kırmızı beyaz çizgiler halinde akıp giden arabaları ve limanda demirlemiş bir gezinti gemisini gördü. Şehrin bittiği yerde uçsuz bucaksız bir
mürekkep lekesi gibi okyanus yayılıyor, ay ışığı denizin üstünde bir yol gibi uzanıyordu. Waikiki Kumsalı'nın solunda karanlık bir kütle vardı. Burası Diamond Head denen yerdi ve Danny şimdi ona yaklaşmaktaydı. Yukarıdan bakınca Diamond Head halka biçiminde bir kraterdi. Ortasında yanan birkaç ışık vardı. Kraterin en yüksek noktasındaki bu burnu seçebiliyordu, ama yanıp sönen ışık göremedi. Deniz feneri neredeydi?

Hızını artırıp Diamond Head'e doğru uçmaya başladı.

O sırada uçak aniden savrulmaya başlayınca Danny korku içinde çığlığı bastı. Dağların üstündeki rüzgâr anaforuna kapılmıştı. Uçak fırıl fırıl dönerken küfrederek kumanda levyesiyle kontrol etmeye çalıştı. Fakat sonra bu çalkantı bitti ve arkasından gelen rüzgârla düzgün bir şekilde ve hızla uçmaya başladı. Tıpkı bir nehirde akıntıyı arkasına almak gibiydi. Bir ormanın üstünden geçerken göstergeye baktı; irtifa üç bin metreydi. Ay ışığında harika bir manzaraya bakıyordu.

Tantalus Krateri'nin boşluğu arkasında kalmıştı. Krater karanlık bir mağara gibiydi; ne bir ışık ne de Rourke'un Tabyası veya Tantalus Üssü nden bir iz vardı. Tam altında yollar yılan gibi kıvrılarak uzanmaktaydı. Önünde şehrin ışıl ışıl gökdelenlerini gördü. Bir an kendini uzaydaki bir imparatorluğun başkentine doğru uçuyormuş gibi hissetti. Oysa burası sadece Honolulu'ydu. Ama hâlâ deniz fenerini göremiyordu.

Rüzgâr onu Waikiki Kumsalı boyunca uzanan otellere doğru sürüklemekteydi. Oysa Danny daha sola doğru, Diamond Head'e doğru

uçmak istiyordu. Kumanda levyesini ve gaz kolunu denedi. Sol yana doğru yatıp hızı artırdı ve etrafa bakındı.

Rüzgârın sürüklemesiyle şehrin içine düşmekten korkuyordu. Ya bir arabanın altında ezilir ya da bir binanın klimasına kapılırdı. Bu nedenle hızını ACİL DURUM MAKSİMUM düzeyine çıkarıp Diamond Head yönündeki rotasına devam etti. Kalan uçuş süresi: 20.25 dakika... 18.05 dakika... 17.22 dakika... Kalan uçuş süresi hızla tükeniyordu. Bir süre sonra enerji bitecekti.

Hızına baktı: Saatte 10 kilometre. Telsiz panelini bulup, hattı açtı. “İmdat, imdat. Ben Daniel Minot. Küçük bir uçaktayım. Çok küçük bir uçak. Beni duyan var mı? Bay Drake, orada mısınız? Diamond Head’e ulaşamıyorum... Rüzgâr beni şehre sürüklüyor... Tanrım!”

Birden önünde dev bir uzay gemisi gibi bir otel belirdi. Balkonda iki dev vardı, ellerinde içki kadehleri olan bir kadın ve bir adam. Rüzgârın sürüklediği uçak tamamen kontrolsüz bir şekilde onlara doğru hızla uçuyordu. Başları Rushmore Dağı’ndan daha büyüktü. Adam kadehini bırakıp kadına doğru uzandı ve elbisesinin omuz askısını aşağıya çekti; üç metre yüksekliğindeki meme ucu dimdik olan dev gibi bir meme ortaya çıktı. Adam onu korkunç büyüklükteki eliyle okşarken, öpüşmek için yüzleri birbirine yaklaştı. Uçağı onlara çarpma rotasındayken Danny bir çığlık attı; uçak onların burunları arasından geçtikten sonra bir rüzgâr anaforuyla binanın köşesine savruldu ve gözden kayboldu.

Adam irkilerek kadından ayrıldı. “Bu da nesi...”

Kadın da tuhaf bir şey görmüştü. Minik bir adam minik bir uçak uçuruyordu. Kanatlarında yanıp sönen ışıklar. Minik adam çığlık atıyordu. Kadın onun böcek gibi sesini ve motorun vızıltısını kesinlikle işitmiş, adamın açık ağzını ve fincan gibi olmuş gözlerini görmüştü... Böyle bir şey olamazdı! Bu da bir rüya mıydı? “Buradaki böcekler felaket Jimmy.”

“Hawaii’nin uçan kakalakları. Kanatları var.”

“İçeriye girelim.”

Rüzgârın hızı azalınca Danny uçağın kontrolünü bir kez daha ele alabildi. Kalakaua Caddesi üstünden geçerken aşağıdaki kalabalığa baktı. Artık uçak yana doğru savrulmuyordu. Rüzgârı arkasına almış, adamakıllı hız yapmaya başlamıştı. Kuzeydoğu yönüne doğru dönüp doğruca Diamond Head’e yöneldi.

Artık ay ışığında bu burnun ünlü şekline bakarken yanıp sönen bir

ışık gördü. Yanıp sönüyordu. Bu deniz feneriydi.

“Kurtuldum!”

Hızını azalttı; bataryalar şimdi tükenirse felaket olurdu. Artık uçak kullanmayı beceriyordu. Tekniğini kavramak yeterdi.

Tekrar yükseldi. Olabildiğince binaların üstünde kalmak istiyordu. Hayatın bu kadar çabuk dönmesi tuhaftı. Bir an mahvolduğunu, öleceğini sanırken, bir an sonra en iyi hastane yolundasın ve ay ışığında Waikiki Kumsalının muhteşem manzarasını seyrediyorsun. Hayat güzel be, dedi Danny içinden.

Karanlığın içinden bir siluet belirdi. Danny birden karşısında parlayan bir çift kanat gördü... Kumanda levyesini son anda çekerek o şeye çarpmaktan kurtuldu.

“Salak güve! Önüne baksana!” Az kalsın çarpacaktı. “Bunlarda hiç beyin yok,” diye homurdandı. Bir güveyle çarpışırsa doğruca denize düşerdi; aşağıda köpüklü dalgaları görebiliyordu.

Derken kulağına tuhaf bir ses geldi. *Vınnn...* Bir kez daha duydu... *Vınnn... Vızzz...* Neydi bu? Bir şey karanlığın içinde tuhaf sesler çıkarıyordu. Ardından davul gürültüsüne benzeyen bir gümbürtü duydu. *Pom... pom... pom...* Bir güve daha gördü; davul sesi güveden geliyordu... Sonra bir anda güve ortadan yok oldu.

Bir şey güveyi süpürüp gitmişti.

“Lanet olsun!” dedi Danny.

Yarasalar.

Sonarlarıyla güveyi boyamaktaydılar. Danny çok kötü bir durumun içine dalmıştı. Bu hiç iyi değildi.

Gaz kolunu ACİL DURUM MAKSİMUM düzeyine getirdi.

Yarasa radarlarının çınlamasını işitiyordu... Sağında, solunda, altında, üstünde... Fakat yarasaları göremiyordu. En kötüsü buydu. Yırtıcı avcılar her yanını sarmıştı. Gece yarısı aç köpekbalıklarıyla dolu bir suya girmek gibiydi. Hiçbir şey göremiyordu, ama yarasaların avlarını kapışlarını işitebiliyordu. *Şışşşşş... ouıuu... vızzz...* Güve avlanmıştı.

Derken olayı gördü. Bir yarasa bir güveyi tam önünde öldürmüştü. Yarasa yanından hızla geçerken onun rüzgârıyla uçağı sarsıldı. Bu yarasa olması gerekenden çok daha büyüktü.

Bir yere inmesi lazımdı. Neresi olursa olsun... Gerekirse bir otelin çatısına. Uçağın burnunu dalış konumuna getirip tam hızla en yakın otele yöneldi... Fakat kumsala doğru sürükleniyordu... Lanet olsun... Binadan

çok uzağa, denize çok yakın bir yere...

Yarasa sesleri daha da yükseldi. Derken bir radar huzmesi bir an için üstünü kaplayıp, uzaklaştı. Bir anlık sessizlik... Ardından radar huzmesi bütün şiddetiyle ona çarptı, göğsünü titretti. Ooom... iip... biip... iii... Yarasa onu ultrasonla boyuyordu. Pingler kısaldı ve odaklandı. Danny karmaşık bir ses bulutu içinde kalmıştı.

“Ben güve değilim!” diye bağırdı. Kumanda levyesini çekip yana doğru dalış yaptı. Yarasaların davul sesini taklit etmeye çalışarak sağlam eliyle kokpitin kenarına vurmaya başladı. Belki radarlarını bozabilirdi.

Böyle yapmakla yarasaya tam olarak nerede bulunduğunu belli etmişti; bunu fark ettiğinde çok geç kalmıştı.

Birden önünde kahverengi kürkü ve inanılmayacak genişlikte kanatlarıyla ayın önünü kapatan bir şey gördü. Açık ağzında sivri dişleri parlıyordu...

Mikro-uçak kanadı kırık, kokpiti boş bir halde döne döne kumsala yakın bir yerde suya düşüp gözden kayboldu.

44. BÖLÜM

DIAMOND HEAD DENİZ FENERİ
31 EKİM, SAAT 23.45

R

ourke bir süre dalmıştı, fakat Danny’nin tuvaletten dönmediğini fark edince hemen uyandı. Epey zaman geçmiş, ateş sönmüştü. Kalkıp tünelden geçti ve tuvalete gitti; Danny orada yoktu.

Rourke’un Tabyası geniş bir alana yayılmıştı ve kullanılmayan birçok tünel vardı; Danny tünellerden birinde kaybolmuş olabilirdi. Rourke bir yan tünele girip seslendi: “Bay Minot! Orada mısın?” Karşılık gelmedi. Başka bir tünele girip bir daha seslendi, yine cevap yoktu. Derken tüneldeki hava akımını hissetti. Hangar... Hemen hangara koştu ve kapıların açık, uçaklardan birinin gitmiş olduğunu gördü.

Kapıları kapadıktan sonra Rick ve Karen’ı uyandırdı. “Arkadaşınız gitmiş. Uçaklardan birini almış.”

Danny’nin neden böyle yaptığını anlayamadılar. Kolu o kötü durumdayken, çok korkup paniğe kapılarak tek başına

uçakla Nanigen'e gitmeye karar vermiş olabilirdi. Bunu yapması aslında ondan beklenmeyecek kadar cesurca bir şeydi.

"Biz de uçaklara binip onu bulsak mı?" diye önerdi Karen.

Rourke buna karşı çıktı. "Artık gitmiş. Rüzgâr onu adanın üstünde herhangi bir yere sürükleyebilir." Ayrıca karanlıkta uçmanın çok tehlikeli olduğunu, yarasaların ava çıktığını ekledi. "İntihar gibi bir şey olur."

Danny çoktan ölmüş olabilirdi. Hem uçuşu sağ olarak tamamlasa bile, Nanigen'e nasıl girmeyi düşündüğünü bilmiyorlardı.

"Çok mantıksız," dedi Karen.

"Panikten gözü dönmüş olmalı," diye karşılık verdi Rick.

Vin Drake, deniz fenerinin ışığı tepedeki ağaç dalları arasından göz kırparken arabasının içinde oturmuş bekliyordu. Ay bütün ortamı gümüş rengine boyamıştı. Gerçekten de çok güzel bir dünyaydı. Drake kendini çok rahat hissediyordu. Bu dünyanın üstünde bir cambaz ipinde yürüyor ve pekâlâ da başarılı oluyordu.

Siyah bir kamyonet otoparka girip Drake'in yanına park etti. Drake arabadan inip kamyonete bindi. Durumu Makele'ye açıkladıktan sonra, "Şimdi havada olmalı," dedi. "Vurgunların nasıl iyileştirileceğini biliyormuş. İniş yaptıktan sonra bana anlatacak."

"Sonra?" diye sordu Makele.

Drake cevap vermedi. Telsiz kulaklığını takıp seslenmeye başladı. "Daniel? Daniel, orada mısın?"

Hava dalgalarının hışırtısından başka bir şey işitmedi. Makele'ye döndü. "Gözün onun seyir ışıklarında olsun. Kırmızı ve yeşil, çok küçük."

"O çocuğa ne yapacaksınız?" diye sordu Makele.

Drake bu soruyu da cevapsız bıraktı. "Rüzgâr Tantalus'tan esiyor. Daniel her an burada olabilir."

Otoparka bir araba girince Drake telsiz kulaklığını başından çıkardı ve Makele'ye, "Gidip baksana," dedi.

Makele park eden arabaya yaklaşıp bakınca, içinde birbirlerine iyice sokulmuş bir çift gördü. Dönüp Drake'e endişe edecek bir şey olmadığını söyledi.

Drake tekrar telsizde çağrılar yapmaya başladı, ama karşılık alamıyordu. Arabalar geçiyor, deniz fenerinin ışığı art arda daireler çiziyordu, iki adam gözlerini göğe dikip minik uçağın seyir ışıklarını görmek ümidiyle baktılar. "Küçük Danny bana yalan söyledi," dedi Drake.

“Hangi konuda?”

“Vurgun tedavisi hakkında.” Onu kurtarayım diye yalan söyledi. Hah!

Mikro-uçağın motor sesini duyabilmek için kulak kabarttılar. Don Makele rüzgârın adamakıllı şiddetli olduğunu fark etti. Eğer çocuğu görmezlerse, denize sürüklenebilirdi. Drake spor arabasının bagajından bir şey çıkarıp bunu kamyonetin arka kısmına bıraktı. “Sana üç hisse daha veriyorum. Artık yedi hissen var. Bu da net yedi milyon eder.”

Makele bir şeyler mırıldandıktan sonra, “Çocuğu ne yapacağız?” diye sordu.

“Sorguya çek.” Drake kulaklığa dokundu. Bununla mikroinsanlarla haberleşilebilirdi.

“Sonra?”

Drake hemen cevap vermedi. Sonra kamyonete sırtını dayayıp avucuyla metalin üstüne vurdu. Gözleri göğe çevrili halde, “Bu gece böcekler çok azmış,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi Makele.

İki adam bir süre daha göğü seyrettiler. Makele birkaç adım geri gidip Drake’in kamyonete bıraktığı şeye baktı. Bu bir plastik yakıt bidonuydu. Burnuna benzin kokusu geldi.

Drake telsizle birkaç çağrı daha yaptıktan sonra kulaklığı çıkardı. “Bay Minot bir kazaya uğradı. Veya fikrini değiştirdi.” Arabasının anahtarlarını Makele’ye verip, kamyonete bindi. “Arabanızı ne yapmamı istiyorsunuz efendim?”

“Nanigen’de bırak. Eve taksiyle dönersin.”

Drake kamyoneti çalıştırıp Diamond Head Yolu na doğru hareket etti. Stop lambaları gözden kaybolana kadar arkasından bakan Makele başını iki yana salladı.

45. BÖLÜM

ROURKE'UN TABYASI
1 KASIM, SAAT 01.00

Karen ve Rick sönmeye yüz tutmuş şöminenin karşısında kıvrılmış, gecenin bitmesini bekliyorlardı.

“En sona biz kaldık,” dedi Karen.

Rick zoraki bir gülümsemeyle baktı. “Birlikte sona kalacağımızı hiç sanmazdım Karen.”

“Ne sanıyordun?”

“Senin hayatta kalacağını düşünmüştüm. Ama benim değil.”

“Nasılsın?” diye sordu Karen.

“Çok iyi.” Yalandı. Yüzü mor lekelerle doluydu ve bütün eklemleri sızlıyordu.

Karen onun mor lekelerine bakarken acaba ben nasıl görünüyorum diye geçirdi içinden. Herhalde, bir kapkaççının saldırısına uğramış gibiyimdir. “Jeneratöre girmen gerek Rick.”

Rick onun yüzüne baktı. “Senin de.”

“Dinle Rick...” Kararını ona nasıl açıklayacaktı? En iyisi dobra olmaktı. “Ben geri dönmüyorum.”

“Ne?”

“Sanırım, vurgunu atlatacağım.”

“Ne?”

“Nanigen’e gitmeyeceğim. Burada kalıp şansımı deneyeceğim.”

Battaniyeye sarınmış, omuz omuza oturuyorlardı. Karen onun vücudunun gerildiğini hissetti. Rick dönüp onun yüzüne baktı. “Sen ne diyorsun Karen?”

“Döneceğim herhangi bir şey yok Rick. Camridge’te o kadar mutsuzdum ki... ama farkında değildim. Ama burada hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum. Tehlikeli, ama yepyeni bir dünya. Keşfedilmeyi bekliyor.”

Rick göğsünün sıkıştığını hissetti; bunun vurgundan mı, yoksa duygularından mı olduğunu kestiremiyordu. “Ama neden... Yoksa Ben’e âşık falan mı oldun?”

Karen güldü. “Ben’e mi? Ciddi misin? Ben kimseye âşık değilim. Burada kimseye âşık olmak zorunda değilim. Yalnız ve özgür olabilirim. Doğayı inceleyebilir, adı olmayan birçok şeye isim verebilirim...”

“Tanrı aşkına Karen.”

Bir süre sustuktan sonra Karen, “Nanigen’e tek başına gidebilir

misin? Herhalde Ben de seninle gelir," dedi.

"Bunu yapamazsın."

Şöminedeki ateşten çıtırtılar yükseliyordu. Rick hayal kırıklığıyla, midesine bir şey oturmuş gibi oldu. Karen'a döndü, ateşin ışığını yansıtan kuzguni saçlarına bakarken gözlerini boynundaki morluktan alamıyordu. Bu morluk onu endişelendirdi. Bunu o mu yapmıştı? Boynundan yakaladığı zaman mı olmuştu? Onun canını yakmış olma düşüncesine dayanamıyordu. "Karen," dedi.

"Evet?"

"Lütfen, burada kalma. Burada ölebilirsin."

Karen onun elini tutup sıktı. Sonra bıraktı.

"Bunu yapma," diye devam etti Rick.

"Şansımı denemek istiyorum."

"Bu cevap beni tatmin etmiyor."

Karen ona sert bir bakış attı. "Bu benim kararım."

"Ama ben de bu durumun içindeyim."

"Nasıl yani?"

"Seni sevdiğim için."

Rick onun derin bir soluk aldığını duydu. Başını çevirmiş, saçları gözlerini örttüğü için yüzündeki ifadeyi göremiyordu. "Rick..." diye başladı Karen.

"Elimde değil Karen. Buradaki mücadelemiz sırasında sana âşık oldum. Nasıl olduğunu bilemiyorum, ama âşık oldum işte. O kuş seni yuttuğu zaman öldüğünü sanmıştım Karen. O anda seni kurtarmak için hayatımı feda edebilirdim. Ve o sırada sana âşık olduğumun farkında bile değildim. Sonra seni çıkardığım zaman nefes almayışın... O kadar korkmuştum ki... seni kaybetmeye dayanamazdım..."

"Rick, lütfen... Şimdi sırası değil..."

"Ee, sen beni neden kurtardın?"

"Çünkü mecburdum," dedi Karen gergin bir sesle.

"Çünkü beni seviyorsun," diye karşılık verdi Rick.

"Bak, bu konuyu kapat..."

Rick fazla ileri gitmiş olduğunu anladı. Herhalde Karen onu sevmiyordu, belki hoşlandığı bile yoktu. Galiba artık sesini kesip oturmalıydı. Ama elinde değildi. "Seninle kalacağım. Vurgunu birlikte yeriz. Birlikte onu atlatırız. Tıpkı başka her şeyde olduğu gibi."

"Rick, ben birlikte yaşanacak bir insan değilim. Tek başıma yaşamam

lazım.”

Rick onu kollarının arasına aldığı zaman vücudunun titrediğini hissetti. Saçlarını kenara itti, parmak uçlarını yüzünde gezdirip, başını kendine doğru çevirdi. “Yalnız değilsin.” Ağzını yaklaştırıp dudaklarından öpünce Karen ona engel olmaya çalışmadı. Sonra da kollarını Rick’e sarıp onu tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. O anda Rick onu öpmenin ne kadar büyük bir acı verdiğini fark etti. Eklemlerinden alevli bir sıvı yayılıyormuş gibi, vücudunun her yanı fena halde sızlıyordu. İç kanama mı başlamıştı? Karen birden irkilince, Rick acaba o da aynı acıyı duyuyor mu diye endişe etti, “iyi misin?” diye sordu.

Karen cevap vermeden onu geri itti. “Burada kalma.” “Neden?

Bana bir neden söyle?”

“Seni sevmiyorum. Ben kimseyi sevemem.”

“Karen...”

Konuşmaları orada kesildi, çünkü o anda tavandaki ışıklar söndü ve odadaki tek aydınlık sönmekte olan şömine ateşinden geldi. Birden tünellerden tuhaf bir koku gelmeye başladı. Odanın içi benzin istasyonu gibi kokuyordu. Koku giderek arttı.

Ben Rourke koşarak içeriye girdi. “Benzin!” diye bağırdı. “Dışarı çıkın!”

46. Bölüm

TANTALUS KRATERİ
1 KASIM, SAAT 01.20

G

ök gürültüsünü andıran bir sesle birlikte tüneller deprem oluyormuş gibi sarsılmaya başladı; ardından şöminenin üstündeki duman deliğinde sarı bir ışık belirdi. Rick ve Karen battaniyeyi atıp ayağa kalkarlarken Ben telaşla odaya girdi ve “Hangara!” diye bağırdı.

Tünele doğru koşmaya başladılar, fakat dumanla kaplı bir hava akımı yüzlerine çarptı. Karen yere düştü; Rick onu kaldırıp sürüklemek istedi,

ama Karen buna direndi. Az sonra Karen dizleri üstüne çöküp, yere devrildi. Bayılmış olmalıydı. Rick tünelleri dolduran duman içinde hiçbir şey göremiyordu. Karen'ı yerden kaldırıp sırtına aldı ve Ben'in peşi sıra koştu. Başı dönüyor, nefes almakta zorlanıyordu; tünellerdeki oksijenin tükenmekte olduğunu fark etti. Ben çabuk olması için ona haykırırken, Rick de devrildi ve Karen'ı yere düşürdü.

Bu defa Karen kendine geldi. Ayağa kalkıp Rick'i tuttu ve onu çekmeye başladı. "Hadi Rick! Sakın pes edeyim deme!"

Duman içinde tökezleyerek, öksürerek koşmaya devam ettiler. Duman bütün tavam kaplamıştı.

"Dumanın altına girin!" diye bağırdı Ben.

Başlarını kara dumanların altında tutmaya çalışarak sürünmeye başladılar. Şiddetli bir gümbürtüyle zemin sarsılıyordu. Zorbela hangara ulaştılar. Rick ve Karen uçaklara binerlerken Rourke bir hangar kapısını açtı. Tam o anda kapı çöktü ve bir alev perdesi mağaranın ağzını kapattı.

Rourke öksürerek yere düştü.

"Ben!" diye haykırdı Karen. Ben dizleri üstündeyken ayağa kalktı ve onlara el salladı. "Gidin!"

Ama sadece iki uçak vardı. Ben uçamayacaktı.

"Sen ne yapacaksın Ben?" diye seslendi Karen.

"Hemen çıkın!" Ben sendeleyerek artık içinden duman püsküren tünele doğru yürüyordu.

Karen nefes nefese ve başı fena halde dönerek uçağını çalıştırdı ve Rick'e el salladı. "Havalan!" Aynı anda yerden havalanıp mağaranın içinde uçarlarken Rourke da geriye doğru yürüyordu. Karen dönüp ona baktığında yine dizleri üstüne çökmüş, Tabya'ya doğru sürünüyordu. Nefes alamıyordu; kurtulması imkânsız gibiydi.

Alev duvarı yaklaşırken Karen eğilip, kokpitin içinde büzüldü. Mikro-uçak alevlerin arasından hızla sıyrılıp serin gece havasına daldı. Dönüp bakınca Rick'in de hemen yanında uçmakta olduğunu gördü. Durumu iyi görünüyordu.

Karen uçağı hafifçe yana yatırarak geriye baktı. Rourke'un Tabyası artık bir ateş denizi haline gelmişti. Alevler Büyük Kaya'ya doğru yükselip yüzeyini aydınlatırken dev bir adamın gölgesi ortaya çıktı. Adam elindeki kırmızı bidonla Tantalus Üssü ve civarına benzin döküyordu. Bir adım geri çekilip bir kibrit çaktı; önündeki alan alevler içinde kalınca bu aydınlıkta yüzü göründü. Bu Vin Drake'ti. Son derece sakin bir görünüşü

vardı. Sanki bir kamp ateşi önünde oturmuş, keyfini çıkarır gibiydi. Kulağına kaçan suyu boşaltmak istermiş veya bir şeyi duymaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Rick uçağının kontrolünü kaybetti. Fıçı gibi yuvarlanarak Büyük Kaya ya çarptı. Bir an öldüğünü sandı, ama mikro-uçak kayadan sektikten sonra yine düzgün uçmaya başladı. Bu mikro-uçaklar gerçekten yamanmış, dedi Rick içinden. Etrafına bakındı; Karen'ı gözden kaybetmişti. Önünde ağaçlar bir duvar gibi yükseliyordu. Ağaçların arasına baktı, ama Karen'ın nereye gittiğini gösterir herhangi bir belirti göremedi. Kokpitte bir telsiz vardı. Rick bunu kullanarak ona seslenmeyi düşünürken, yeşil kırmızı bir çift ışığın göz kırptığını gördü. Bu Karen'ın seyir ışıklarıydı.

Kendisi de seyir ışıklarını yaktı; sonra ona kanat sallayarak selam verdi. Karen da ona aynı şeyi yaptı. Güzel, artık birbirlerini görebiliyorlardı. Karen bir ağacın tepesine doğru uçunca Rick de onun ışıklarını takip etti. Ağaçların dallarını ve yapraklarını doğru dürüst göremiyordu. Karen King'i takip ederek karanlık içinde uçmaya devam etti.

Rick hızını artırıp onunla aynı hizaya geldi ve telsizi açtı. Ne olursa olsun. Drake onları işitse bile artık onlara ulaşamazdı.

"İyi misin Karen?"

"Sanırım. Ya sen?"

"Fena sayılmaz," dedi Rick. Karen'ın artık Nanigen'den başka gidecek bir yeri olmadığım anladı. Geriye bir şey kalmadığı için Tantalus'ta kalamazdı. Rick bu gerçeği ona hatırlatmamaya karar verdi.

Ağaçların üstünde dolanırken Drake'i görebiliyorlardı. Drake yamaçtan aşağıya doğru yürüdükçe daha çok alev parlamaya

başladı. Her ne ise, başka bir şeyi daha yakıyordu; sanki amacı üsten ve Rourke'un Tabyasından geriye hiçbir iz kalmamasıydı. Yangın büyük ihtimalle kimsenin dikkatini çekmeyecekti.

Drake elinde feneriyle ormanın içine girdi. Az sonra bir motor sesi duyuldu ve toprak yolda hoplaya zıplaya giden siyah bir kamyonet göründü. Çok geçmeden aracın farları görünmez oldu ve karanlık her yeri kapladı. Ama ağaç dalları arasından Honolulu'nun ışıkları parıldıyordu. Karen ağacın tepesine kadar yükseldikten sonra açık alana girdi.

“Yarasalar,” dedi Rick. “Bir yere inmek zorundayız.”

“Nereye ineceğiz Rick? Yere inemeyiz, orada yaşayan yırtıcılara yem oluruz.”

“Beni takip et,” dedi Rick. Onun önüne geçti; Karen da peşinden gidiyordu. Rick dalları, yaprakları ve engelleri görebiliyor, onların etrafından sağa sola kıvrılarak uçuyordu; mümkün olduğunca yarasaların uçmayacağı ağaç tepelerinin içinde kalmalıydı. Arada bir geriye dönüp Karen’a bakıyordu. Bir süre sonra yangın ışığı görünmez oldu; kraterin iç kısımlarına girmişlerdi ve burada krater duvarları rüzgârı kestiği için esinti daha hafifti.

“İniş yapabileceğimiz bir yer arıyorum,” dedi Rick telsizle. Taksileme yapabileceği kadar geniş ve temiz bir dal bulup üstüne kondu. Bu uçaklar metal para üstüne bile inebiliyordu. Karen da onun yanma indi.

Rüzgârın etkisiyle dal hafifçe sallanıyordu; uçağı düşürme tehlikesi vardı.

“Bu uçakları bağlamamız lazım,” dedi Rick dışarıya çıkarak. Uçakların burun ve kuyruk kısımlarında bağlanmak için ipler vardı; Rourke her şeyi düşünmüştü. Rick iki uçağı da bağladı.

Karen King kendi kokpitinde sessizce ağlıyordu.

“Ne oldu?”

“Ben. Alevler içinde kaldı. Kurtulması imkânsızdı.”

Rick, Ben’in kurtulma ihtimali olduğunu düşünüyordu. “O adam için hiçbir şey imkânsız değil.” Ama Ben’in hayatta olup olmadığını bilmeleri mümkün değildi.

Beklemeye başladılar. Panellerdeki saatler 01.34’ü gösteriyordu. Şafak sökmesine daha saatler vardı, ama karanlıkta uçmaları çok tehlikeliydi.

Alize rüzgârı çok sert olmasa da, üstüne tünedikleri dal tıpkı fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi sallanmaktaydı. Karen ay ışığında kollarındaki morlukları görebiliyordu. Lekeler giderek büyümekteydi. Acaba vücudunun geri kalanı ne durumdaydı?

Rick dalın sallanmasıyla deniz tutmuş gibi oldu ve başı döndü; mikro-vurgun başlıyor muydu? Belki de örümcek ve yabanarısı zehrinin son etkileriydi. Gün doğunca kat etmek zorunda oldukları mesafeyi düşündü. Yirmi kilometreydi; buna açık deniz olan Pearl Harbor üstünden geçiş de dahildi. Mümkün değil, diye geçirdi içinden. Başaramayacaklardı.

47. Bölüm

TANTALUS YOLU
1 KASIM, SAAT 01.40

Eric Jansen, Diamond Head Deniz Feneri'nin yanındaki otoparka girdiğinde hiç kimse yoktu. Vin Drake'in arabası ortalıkta görünmüyordu. Çok geç kalmıştı. Ya da belki, çok erken mi gelmişti? Belki Drake daha yoldaydı. Otoparkın en ucuna gidip park etti ve ne yapması gerektiğini düşündü. Drake'i beklese miydi? Ama daha önce oraya gelmiş olabilirdi. Polise mi gitseydi? Ama bu sağ kalan öğrencilerin hayatlarına mal olabilirdi; Drake onların nerede olduğunu biliyordu ve şu anda onları öldürmek için Tantalus'a gidiyor olabilirdi.

Eric, Tantalus'a gitmek zorunda olduğuna karar verdi. Böylece Tantalus Yoluna yöneldi; kamyoneti lüks evlerin önünden, keskin virajlardan yıldırım hızıyla geçiyordu. Yol, ardında toprak bir patika olan bir çit kapısıyla son buldu, ama kapı kilitli değildi. Eric patikaya girdi. Guava ormanlarının içinden geçerek sarp dağ yamacını tırmandı ve kraterin dudağına vardı. Arazi burada iyice bozulmuştu; Eric altındaki aracın dört çekerli oluşuna şükretti. Hâlâ Drake'in aracından bir iz yoktu.

Eric'in el feneri olmayışı kötüydü. Kamyonetten indi ve farlarını Büyük Kaya ya doğru çevirdi; Ağaçların arasından kızılımsı bir aydınlık görünüyordu; o tarafa doğru yürümeye başladı. Büyük Kaya'ya vardığı zaman neler olduğunu gördü. Ateş sönmüş, topraktan duman ve benzin kokusu çıkmaktaydı.

Drake yapacağını yapmış, herkesi öldürmüştü.

Fener getirmediği için hayıflanarak dizleri üstüne çöktü ve fare yuvasının girişini buldu: Rourke'un gizli sığınağı. "Kimse var mı?" diye seslendi.

Yararı yoktu. Parmağını toprağın içine batırıp, belki hayatta kalan biri vardır diye bir süre bekledi. Karanlıkta pek bir şey görünmüyordu ve o insanlar çok küçüktüler. Onları kazayla ezme tehlikesi vardı.

Ama hayatta kalan kimse olmamıştı; bu belliydi.

Tekrar kamyonetine döndü.

Ağaç dalında park etmiş olan Rick ve Karen kraterin etrafında dolanan başka bir aracın farlarını gördüler. Bu bir kamyonetti.

Rick bir süre bekledikten sonra, “Gidip bir bakacağım,” dedi.

“Gitme.”

Rick ona aldırmadı. Uçağı çözüp çalıştırdı ve taksiledikten sonra havalandı. Karen onun krater ağzına, Büyük Kaya’ya doğru uçtuğunu biliyordu.

“Lanet olsun Rick!” diye bağırdı. Tek başına orada oturacak değildi; o da uçağı çözüp Rick’in peşinden gitti.

Rick kamyonetten bir adamın çıktığını gördü. Yarasa sonarlarına kulak vererek dalların arasında bir süre dolandı; bu sesleri duymayınca adama doğru yaklaşmaya başladı. Adam Büyük Kaya’ya yürüyüp karanlıkta dizleri üstüne çöktü. Yüzü görünmüyordu. Bir süre sonra ayağa kalkıp geldiği tarafa doğru yürüdü. Rick de önüne çıkan dalların ve yaprakların arasından sıyrılarak onu takip etti.

Adam park ettiği kamyonetine döndü. Kocaman lastikleri ve alışılmadık boyasıyla, tuhaf görünümlü bir araçtı. Adam içeriye girip ışık yanınca yüzü göründü.

Rick bu yüzü daha önce görmüştü. Nerede? Kamyonet motoru çalıştırılırken Rick penceresinin önünden geçti.

“Karen!” diye seslendi. “Kim bu adam?”

Karen da kamyonetin penceresi yanından geçtikten sonra, “Peter’ın ağabeyi,” dedi Rick’e.

“Onu öldü sanıyordum. Drake’le birlikte mi acaba?” “Nereden bileyim?”

Kamyonet toprak patikada ilerliyordu.

Karen hızını ACİL DURUM MAKSİMUM düzeyine çıkardı. Kamyonet bozuk yolda yavaş gittiği halde mikro-uçakların tam hızı onunla ancak aynı hizada kalmalarına yetiyordu. Kamyonet asfalt yola çıktığı zaman ona yetişmeleri mümkün olmayacaktı. Bir an önce Eric’in dikkatini çekmek zorundaydılar.

Eric’in pencereleri kapalıydı; Karen pencerenin hizasında, adamın yüzüne yakın uçarak kanat sallıyordu. Hiçbir tepki olmadı. Derken kamyonet hızlandı ve onları bir toz bulutu içinde bıraktı.

“Dümen suyuna gir,” dedi Rick. Kamyonet kabininin arkasında

havanın ölü olduğu bir alan bulunurdu. Rick buraya dalış yaptı. Camdan adamın ensesini görebiliyordu. Bir an sonra kabin arkasındaki havada bir anafor oluştu ve Rick'in uçağı fena halde sarsıldı.

O sırada kamyonet içi suyla dolu büyük bir çukura doğru yaklaşıyordu. Adam yavaşladı, uzanıp, daha iyi bakabilmek için penceresini indirdi.

Karen pencereden içeriye uçup, kabine girdi. Önünde bir tur atınca adam başını geri çekti. Karen bu kez uçağıyla takla atarak adamın gözlerinin önünden yavaşça geçti.

Adam bunu gördü. Hemen frene bastı. "Hey!" Karen kontrol paneli üstünde çeşitli figürler yaparak uçarken gözleriyle onu takip etti. Avucunu açıp elini uzatınca Karen onun eline iniş yaptı ve uçaktan çıktı.

O sırada Rick de pencereden içeriye uçup, kontrol paneli üstüne kondu.

"Siz... hangileri...siniz?" diye sordu Eric gümbürdeyen bir sesle. Avucundaki Karen'ı çok özenle tutuyor, konuşurken nefes vermemeye gayret ediyordu. Yoksa soluğuyla onu elinden uçurup düşürebilirdi.

Karen telsiz kulaklığını yukarıya kaldırıp gösterdi. Jarel Kinsky'nin söylediğine göre bu telsizler normal boyutlardaki insanlarla haberleşmeyi sağlayabiliyordu. Belki telsizde konuşmaları daha kolay olacaktı.

"Anladım," dedi Eric. Karen'ı uçağıyla birlikte kontrol paneli üstüne koydu, torpido gözünü açtı ve buradan aldığı kulaklığın fişini koltuktaki elektronik donanıma taktı. "Yetmiş bir nokta yirmi beş gigahertze girin," dedi.

Rick ve Karen kulaklıklarını takıp uçak telsizlerini açtılar.

Adam ağzını açtı, söylediği sözcükler ağzından yuvarlanarak çıktı. "Şimdi... beni... anlıyor... musunuz?" Bir saniye sonra aynı kelimeler kulaklıklarına Eric'in normal konuşma sesiyle geldi. "Şimdi beni anlayabiliyor musunuz? Bu bir dönüştürme telsizidir. Benim sesimi toplayıp hızlandırarak size iletiyor. Sizin sesinizi de benim anlayabileceğim kadar yavaşlatıyor."

Eric'e neler olduğunu anlattılar. "En kısa zamanda jeneratöre gitmemiz gerek," dedi Karen.

"Önce... kardeşimi anlatın."

Anlattılar. Karen, Peter'ın ölümünü anlatırken Eric öfkeyle avuçlarını direksiyona vurdu ve mikro-insanlarla uçaklarını havaya sıçrattı. Bir süre beklediler. Eric tekrar gözlerini açtığı zaman yüzünde sakin ve kararlı bir

ifade vardı. “Sizi Nanigen’e götüreceğim. Sonra da gidip Vin Drake’i bulacağım.”

48. BÖLÜM

CHINATOWN, HONOLULU
1 KASIM, SAAT 02.30

D

an Watanabe cep telefonunun vızıltısıyla uyandı. Uzanıp almak istedi, ama elini çarparak telefonu komodinin üstünden yere düşürdü. El yordamıyla lambanın düğmesini ararken ailesiyle ilgili kötü bir haber almaktan korkuyordu: Eski karısıyla yaşayan yedi yaşındaki kızı; annesi... Neyse ki, arayan Nanigen'in güvenlik amiriydi. "Bir dakikanız var mı komiserim?"

Watanabe kurumuş ağzında dilini gezdirdi. "Evet."

"Bu gece Tantalus'ta bir yangın oldu."

Watanabe homurdandı. "Ne?"

"Küçük bir yangın olduğu için herhalde ihbar edilmedi. Bu yangında ölen insanlar var."

"Anlayamadım."

"O öğrenciler... öldürüldüler."

Watanabe hemen doğruldu, artık tamamen uyanmıştı. Adamı hemen gözaltına alıp ifadesini almalıydı. "Neredesiniz? Size bir araç göndere..."

"Hayır. Sadece sizinle konuşmak istiyorum."

"Delux Plate'i biliyor musunuz?" O yer bütün gece açık olurdu.

Don Makele içeriye girdiği zaman salonun en arka kısmındaki bir bölmede kahvesini yudumlamakta olan Watanabe oradaki tek müşteriydi. Güvenlik amirinin yüzünde bezgin bir ifade vardı. Watanabe'in karşısındaki koltuğa oturdu.

Watanabe hoşbeşle vakit harcamadı. "O öğrencilerden bahsedin."

"Öldüler. Vin Drake en az sekiz kişiyi öldürdü. Hepsi küçük insanlardı."

"Ne kadar küçük?"

Makele iki parmağını arada on iki milimetre boşluk kalacak şekilde birbirine yaklaştırdı. "Gerçekten çok küçüktüler."

"Bak, ne diyeceğim," dedi Watanabe. "Sana inanıyormuşum gibi davranalım."

"Nanigen'de her şeyi küçültebilen bir makine var. İnsanları bile."

O sırada bir garson kadın gelip Makele'ye kahvaltı ister mi diye sordu. Makele başını iki yana sallayarak karşılık verdikten sonra garson kadının uzaklaşmasını bekledi.

"Bu makine başka bir makineyi de küçültebiliyor mu?" diye sordu Watanabe.

"Tabii," dedi Makele.

“Bir makası da küçültebilir mi?”

Makele gözlerini kıstı. “Neden bahsediyordunuz?”

“Willy Fong. Marcos Rodriguez.”

Makele karşılık vermedi.

Watanabe devam etti. “Anladığım kadarıyla bana kayıp öğrencilere ne olduğunu anlatmak istiyorsun. Ben bundan başka Fong ve Rodriguez’in gırtlaklarını boydan boya kesen mikrorobotlar hakkında da bir şeyler duymak istiyorum.”

“O minik robotları nereden biliyorsunuz?” diye sordu Makele.

“Honolulu Polis Müdürlüğü’nde mikroskop bulunmaz mı sanıyordun?”

Makele dudaklarını kemirdi. “O robotların kimseyi öldürmemeleri gerekiyordu.”

“O halde, ters giden ne oldu?”

“Robotlar tekrar programlanarak öldürücü hale getirildi.” “Bunu kim yaptı?”

“Vin Drake olduğunu sanıyorum.”

“Peki, öğrencilere ne oldu?”

Makele ona Manoa Vadisi ve Tantalus Üssü’ndeki ikmal istasyonlarını anlattı. “O çocuklar Drake hakkında kötü bir şey öğrenmiş olmalılardı, çünkü beni devamlı onları... onlardan kurtulmam için zorluyordu.”

“Öldürmek için mi?”

“Evet. Çocuklar Manoa Vadisi’ndeydiler. Drake onların vadiden sağ çıkmamalarını istiyordu. Kaçmaya çalıştılar. Birkaçı Tantalus’a kadar ulaşmayı başardı.” Makele ona Ben Rourke’tan da bahsetti. “Drake orasını ateşe verdi. Ayrıca, mali işler müdürümüzü ve başkan yardımcımızı da onun öldürdüğüne eminim.”

Watanabe’in başı dönüyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Vin Drake on üç kişiyi öldürmüştü. Eğer bu doğruysa, Vin Drake son derece tehlikeli bir adamdı. “Senin neden kaçığın teki olmadığını düşünmem için bana bir neden söyle.”

Makele masaya uzandı. “Ne istiyorsan düşün. Ben sana gerçeği söylemek zorundayım.”

“Bu ölümlerde senin de rolün var mı?”

“Yedi milyon dolar karşılığında.”

Onca yıllık dedektifliği boyunca Watanabe nice itirafla karşılaşmıştı.

Buna rağmen herhangi bir itiraf hâlâ onu şaşırtabiliyordu. İnsanlar neden gerçeği söylerlerdi ki? Hiç de kendi yararlarına olmazdı. Gerçeği söylemek insanı özgür kılmaz, hapse gönderirdi.

“Son konuşmamızda,” diye devam etti Makele. “Moloka’i’den söz etmiştin.”

Watanabe’in aim kırıştı. Hatırlamıyordu... Ha, tamam Makele geleneksel Hawaii aksamyla söylediği için anlamamıştı.

“Moloka’i’nin adalar içinde en güzeli olduğunu söylemiştin,” diye devam etti güvenlik amiri. “Bence o zaman adayı değil, adada yaşayan insanları kastetmiştin.”

“Ne kastettiğimi bilmiyorum,” dedi Watanabe kahvesinden bir yudum alarak. Sırtını dayayıp, gözlerini Makele’ye dikti.

“Ben Puko’o’da doğdum,” diye devam etti Makele. “Doğu Moloka’i’de küçük bir yerdir. Birkaç evden sonra hemen deniz başlar. Beni büyükannem büyüttü. Bana Hawaii dilini öğretmeye çalıştı. Öğrettiği başka bir şey de doğru olanı yapmaktı. Deniz Piyade Komutanlığı’na katıldım, vatanıma hizmet ettim, ama sonra... bana ne oldu, bilmiyorum. Para için iş yapmaya başladım. O öğrenciler onlara yaptıklarımızı hak etmediler. Onları ölüme terk ettik. Ölmeyince, Drake işlerini bitirmesi için oraya adam gönderdi. Yedi milyon dolar için pek çok şey yaparım, ama yapmayacağım şeyler de vardır. Artık Vin Drake’ten emir almayacağım. Onunla işim bitti.”

“Bay Drake şu anda nerededir?” diye sordu Watanabe. Adam tehlikeli olmanın da ötesindeydi.

“Sanırım, Nanigen’dedir.”

Watanabe cep telefonunu çıkardı. “Onu alalım.”

“Oraya öylece girmek pek akıllıca olmaz komiserim.”

“Öyle mi?” dedi Watanabe pek etkilenmeden. “Bildiğim kadarıyla taktik konuşlanma son derece etkilidir.”

“Bu mikro-robotlara karşı işe yaramaz. Kokunu alırlar ve uçabilirler. Orası bir arı kovanından farksızdır.”

“Pekâlâ. İçeriye nasıl gireceğimizi sen söyle.”

“Vin Drake izin vermedikçe, içeriye girmenin yolu yok. Robotları o kontrol eder. El cihazıyla. Tıpkı televizyonun uzaktan kumandası gibi.”

O sırada Watanabe’in aradığı numara cevap verdi. “Marty?” dedi Watanabe telefonu kulağına dayayarak. “Nanigen’de bir sorunumuz var.”

Eric Jansen kamyoneti Kalikimaki'nin içine sürüp Nanigen binasının girişi önünden geçti. Giriş kapısını aydınlığa boğan sodyumlu lambalar dışında her yer karanlıktı ve kimse yoktu. Bir pazar sabahının erken saatleriydi. Karen King ve Rick Hutter kamyonetin kontrol paneli üstünde, uçaklarının yanında oturuyorlardı. Panele yapıştırılmış olan plastik bir Hawaii bebeği, kamyonetin her hareketinde dans ediyordu. Boyu Karen ve Rick'ten daha yüksekti.

Eric kamyoneti inşaatı tamamlanmamış bir binanın içine sürdü. Bir deponun karkas inşaatı olan bu yapı Nanigen'in yanı başındaydı. Görülmeyeceğini umarak bir duvarın arkasına park etti; bir süre etrafa bakınıp, kulak kabarttı. Nanigen'e baskın yapmanın zamanı gelmişti.

Telsizi başına takıp konuştu. "Uçaklarınıza binip beni takip edin."

Karen ve Rick uçaklarına binip havalandılar. Nanigen'e giderken Eric bunların motor seslerini duyabiliyordu. Rüzgârdan etkilenmemek için başının tam arkasında uçtuklarını anladı.

"İyi misiniz?" diye sordu telsizle.

"İyiyim," dedi Karen aslında hiç de öyle hissetmediği halde. Şiddetli bir grip eşiğinde gibiydi. Vücudundaki her eklem sızlıyordu. Damarlarına onca toksin alan Rick'in durumu daha da kötü olmalıydı. Bu toksinler büyük ihtimalle onun vurgununu hızlandıracaktı.

Ön kapı kilitliydi. Eric anahtarıyla bunu açtı. Karen ve Rick'in içeriye uçmaları için bir süre açık tuttuktan sonra kapıyı kapadı.

Kulağının dibinde sivrisinek vızıltısı sesini duyarak koridorda ağır adımlarla yürüdü. Dönüp baktığında iki mikro-uçağın tavan karoları altında, havalandırma sisteminin etkisiyle sarsılarak uçtuklarını gördü. Baş hareketlerinin yarattığı hava çalkantısıyla da sarsılıyorlardı. "Aman hava deliklerinin çekimine kapılmayın," diye uyardı onları.

"Omzuna konamaz mıyız? Bizi taşırsan..." dedi Karen, Eric'e.

"Havada olmanız daha iyi. Ben... bir sorunla karşılaşırsam hemen kaçmanız gerekebilir." Eric bir köşede durup etrafına bakındı. Önünde siyah perdelerle örtülü pencereler olan uzun bir koridor vardı. Görünürde hiç kimse yoktu. Bu koridoru geçip bir yan koridora geçti ve oradaki bir kapıyı açarak içeriye girdi. İki mikro-uçak da onu takip ediyordu. "Burası benim ofisim," dedi.

Eric'in ofisi yağmalanmıştı. Kâğıtlar her bir yana saçılmış, bilgisayarı götürülmüştü. Eric bir çekmeceyi açıp içini karıştırdıktan sonra, "Of, neyse, hâlâ buradaymış," dedi. Oyun kumandalarına benzer bir cihaz

çıkardı. “Bu benim robot kumandam. Robotları etkisiz hale getirebilmesi gerek,” diye açıkladı.

Birlikte ana koridora gidip, karartılmış pencerelerin önünden geçtiler. Eric üstünde TENSÖR ODASI yazan bir kapının önünde durdu ve kapıyı itti.

Kapı açılmadı. “Lanet olsun! Kapı içeriden kilitlenmiş. Bunun anlamı da...”

“içeride birinin olduğu mu?” diye sordu Rick.

“Mümkün. Ama jeneratör odasına girmek için başka bir yol daha var. Omicron bölgesinden girebiliriz.”

Omicron bölgesindeki robotlar içeriye giren bir yabancıyı öldürmeye programlanmıştı. Ne yapabildiklerini anlamak için o bölgeye girmekten başka çare yoktu. Eric elindeki kumandanın işe yarayacağını umuyordu. Arkasında mikro-uçaklarla birlikte bir köşeden dönüp sağa saptı ve hiçbir özelliği bulunmayan bir kapının önünde durdu. Kapının üstünde daha önce hiç görülmemiş bir simge ve MiKRO-TEHLİKE yazısı vardı.

Rick simgenin yanından uçtuktan sonra, “Bunun anlamı nedir?” diye sordu.

“Kapının öbür tarafında ölüme veya ciddi yaralanmaya neden olacak robotlar var demek, içerisi çok tehlikeli olabilir.” Eric elindeki kumandayı onların görebileceği kadar kaldırdı. “Dua edelim de bununla onları kontrol altına alabilelim.” Eric kapı kolunu yokladı; kilitli değildi. Ama kapıyı açmadı. Bunun yerine kumandanın üstündeki klavyede bir dizi sayı tuşladı. “Drake benim öldüğümü sanıyor. Nasıl olsa bir daha kullanmayacağım için robot kumandamdaki PIN numaramı silmemiş olduğunu tahmin ediyorum. Şimdi göreceğiz.” Bir an durup, öbür taraftaki tehlikeyi düşündükten sonra kapıyı itip içeriye daldı. Peşinden mikro-uçakların geçebilmesi için kapıyı açık tuttu.

Omicron Projesi’nin ana laboratuvarına girmişlerdi. Işıkları kısılmış olduğu için odanın büyük bir kısmı karanlıktı. Çok büyük değildi; sıradan bir mühendislik laboratuvarı kadardı. Çalışma masaları, iş istasyonları, üstünde büyüteçler olan laboratuvar tezgâhları vardı. Çelik raflar minik parçalarla doluydu. Kalın camlı bir pencere tensör odasına bakıyordu. Pencerenin hemen yanındaki bir kapıdan tensör odasına geçiliyordu.

Eric elinde kumandasıyla Omicron laboratuvarının tam ortasında durdu, etrafa bakınıp kulak kabarttı. O ana kadar her şey yolundaydı. Robotları göremiyordu, ama orada olduklarını, tavana asılı durduklarını

biliyordu. Hafif bir mırıltı var mı diye kulak kesildi. Eğer onu algılamışlar ve saldırmak için tavandan aşağıya inecek olurlarsa türbinlerinden çıkan sesi duyabilirdi. Eğer robotlar etkisiz hale gelmemişlerse bunu ancak kanamaya başladığı zaman anlardı. Ama hiçbir şey işitmedi, görmedi ve hissetmedi. Kumandası hâlâ işe yarıyordu; robotları etkisiz hale getirmişti. Derin bir nefes aldı.

“Emniyetteyiz,” dedi diğerlerine.

Laboratuvar tezgâhlarında üstleri siyah örtüyle kaplı nesneler vardı. Loş ışıkta ne olduklarını anlamak zordu.

“Size göstereceğim,” dedi Eric telsizle. “Vin Drake’in beni neden öldürmek istediğini. Ve arkadaşlarınızı neden öldürdüğünü.” Eric odanın ortasına gidip, dirseğini eğerek kolunu yana açtı. “Koluma konun. Böylece daha yakından bakabilirsiniz.”

Rick ve Karen uçaklarını Eric’in önkolu üstüne kondurdular. Eric onların bir hava akımıyla savrulmamaları için elini siper ederek ağır adımlarla en yakındaki tezgâha gitti. Nesnelerden birinin üstündeki örtüyü kaldırdı. Küçük, parlak ve habis görünümlü bir uçaktı. Kokpiti yoktu.

“Bu bir Hellstorm UAV,” diye açıkladı Eric. “İnsansız hava aracı.”

“Bir dron, yani pilotsuz uçak mı?” diye sordu Rick.

“Evet. Bir dron.”

Eric onların daha yakından görebilmeleri için kolunu uçağa yaklaştırdı.

“Bu Hellstorm’un dev prototipi,” diye açıkladı. “Uçuş testleri bittikten sonra on iki milimetreye kadar küçültülecek.”

Hellstrom’un iniş takımı yerine tıpkı Hexapod’larınkine benzeyen eklemli bacakları vardı. Kanatlarının altında füzelerini taşımaktaydı; burunlarında ve kanatlarında uzun, çelik iğneler olan iki cam tüp görünüyordu. Kuyruğunda roket motoruna benzer bir şey takılıydı.

“Ne yapar bunlar?” diye sordu Rick.

“Evet... ne yaparlar? Bu bir güve büyüklüğünde askeri bir drondur. Gözlem için kullanılabilirler. Ayrıca insan öldürmede de kullanılabilir. Bilinen bütün güvenlik sistemlerini atlatabilir. Bir kapının altından veya penceredeki bir çatlaktan içeriye girebilir. Gördüğünüz bacaklarını kullanarak yerde sürünebilir. Bir duvarın içindeki elektrik donanımı boyunca uçup dışarı çıkar ve odanın içinde uçabilir. Bir insanı herhangi bir yerde veya zamanda öldürebilir. Kanatlarının altındaki o roketleri

görüyor musunuz? Bunlar toksinli mikro-füzelerdir. Füzeler Nanigen'in mikro-dünyada keşfedip çıkardığı süper zehirlerle yüklüdür örümceklerden, solucanlardan, mantarlardan ve bakterilerden çıkarılan zehirler... Füzelerin uçuş menzili on metredir. Yani, dronun uzaktan saldırı yapma kapasitesi vardır; bu mesafeden toksin fırlatabilir. Bu süper-toksinlerden biri insanın derisine

girerse hemen öldürür. Bir mikro-dron iki füze taşıdığı için, iki insan öldürebilir."

"O gövde boyunca uzanan kepçe gibi şeyler nedir?" diye sordu Rick.

"Onlar hava numune tarayıcılarıdır. Hedef bulmada kullanılır."

"Nasıl oluyor?" diye sordu Karen.

"Hellstorm insanın kokusunu alabilir. Her insan eşsiz bir koku salar. Her birimiz, bir başkasından farklı bir koku salarız. DNA'mız eşsizdir, dolayısıyla doğal olarak vücudumuzun saldığı feromon bileşenleri de eşsizdir. Bir mikro-dron belli bir insanın kokusunu arayacak şekilde programlanmıştır. Bir rock konserinde bile olsanız, o kalabalık içinde dron sizi bulabilir ve öldürebilir."

"Kâbus gibi," dedi Karen.

"Bu kâbusun sonu yok," dedi Eric. "Başkanlık devir teslim törenini düşünün. Her biri Amerikan başkanını bulmaya programlanıp havaya salınmış bin tane Hellstorm'u düşünün. Tek bir tane Hellstorm bile aradan sızsa, başkan ölmüş demektir. Mikro-dronlar herhangi bir ülkenin hükümetini yıkabilir... Japonya, Çin, Britanya, Almanya... Bir mikro-dron ordusu herhangi bir milleti yok edebilir." Rick ve Karen etrafı görebilsinler diye yavaşça döndü. "Bu oda Pandora'nın kutusudur."

"Demek ki, Nanigen tıpla uğraşmıyor," dedi Karen.

"Tıpla uğraşıyor. Nanigen sadece çift taraflı çalışıyor. Hem hayat kurtarmak hem de hayatlara son vermek için. Bu Hellstorm bir ilaç dağıtım sistemidir."

"Siz bunu öğrenince Drake sizi öldürmek zorunda kaldı." "Pek öyle sayılmaz. Ben Omicron programını başından beri biliyordum. Mikro-dronları geliştirmek için Nanigen'in
Savunma Bakanlığı'yla bir sözleşmesi var. Araştırmalar bakanlık görevlilerinin bildiğinden çok daha iyi sonuçlar verdi. Vin devlete yalan söylemeye başladı. Onlara mikro-dron projesinin başarısız olduğunu bildirdi."

"Neden?" diye sordu Rick.

“Çünkü Drake’in mikro-dronlar için kendi planları vardı. Mikro-dron sistemi patentleriyle ilgili sorunlarımız vardı. Silikon Vadisi’nde Rexatack adında bir şirket vardır; bu teknolojinin bir kısmını onlar bulmuş ve patentini almıştır. Vin Drake de bu şirketin yatırımcılarından biridir. Patentleri çaldı ve bunları Hellstorm dronlarını yapmak için kullandı. Derken bu teknolojiyi hemen satmak zorunda olduğunu anladı, çünkü Rexatack patentlerini mahkeme kanalıyla geri almak için Nanigen’e dava açımaya hazırlanıyordu. Vin’le çatışmamın nedeni onun mikro-dron teknolojisini en yüksek para teklif edene satmak isteyişiydi.”

“Yani, Amerikan devletine değil mi?” diye sordu Karen.

“Hayır. Vin büyük paralar peşindeydi; bu miktarlar da denizaşırı ülkelerdeydi. Oralarda su gibi para harcamaya hazır devletler var hem de dolar olarak. Ekonomileri bizimkinden hızlı büyüyen ülkeler. Mikro-dron teknolojisi için her miktarı ödemeye hazırlar. Bedeli ne olursa olsun. Amerika’nın da mikro-dronlarla güzel şeyler yapacağını söylemiyorum. Sadece bu teknolojiyle dünyayı dehşete düşürecek devletlerin olduğunu söylüyorum. Bu ülkelerden bazıları Amerika’dan ve Avrupa’dan nefret ederler; en yakın komşularından korkarlar, hatta kendi halklarından bile nefret eder ve korkarlar. Bu devletler mikrodronları kendi çıkarları için kullanmakta bir an bile tereddüt etmezler. Tabii, bir de uluslararası terör örgütleri var bunlar da mikro-dronları ellerine geçirmek için can atarlar. Drake’in Dubai’ye gidip, Nanigen’in Hellstorm teknolojisini satmak için yedi farklı ülke temsilcisiyle görüştüğünü öğrendim. Drake’e karşı çıktım ve bunun Amerikan yasalarını ihlal etmek olduğunu söyledim. Bütün dünya için tehlikeli olacağını anlattım. Ama tereddüt içindeydim.”

“Neden?” diye sordu Rick.

Eric iç geçirdi. “Drake bana değeri milyonları bulan Nanigen hisseleri vermişti. Yetkililere ihbar edersem Nanigen’in çökeceğini biliyordum. Benim hisselerimin değeri de sıfırlanacaktı. Bu yüzden tereddüt ettim. Açgözlülükten. Fizik bilimleri okurken bu alanı sırf sevdiğim için seçmiştim, bir gün beni milyoner yapacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdi, eğer Drake’i ihbar edersem milyonlarca dolar parmaklarımın arasından uçup gidecekti. Bu benim ölümcül zaafım oldu. O sırada Drake beni öldürmeye karar verdi. Yeni teknemi denizde deniyordum; Alyson’a da onunla öğle yemeği için Kaneohe’de buluşacağımızı söylemiştim. Alyson ya da Drake teknemin içine Hellstorm’lar yerleştirmiş. Bunlar prototiplerdi, ama hepsi de beni

öldürecek biçimde donatılmıştı. Motorum tekleyince o lanet şeylerden birinin ön kamaradan dışarıya uçtuğunu gördüm. Önce bunu bir böcek sandım. Sonra pervanelerini ve iğneli füzelerini görünce Hellstorm olduğunu anladım. Derken kamaradan çıkan başka bir Hellstorm'u gördüm. Hemen kardeşime mesaj atıp denize atladım. Dalgalar beni kurtardı. Dalgaların altında yüzdüğüm için mikro-dronlar kokumu alamadılar, füzelerini atamadılar. Honolulu'ya gidip saklandım. Ortaya çıkıp polise gitseydim, Drake mikro-dronlarla beni avlardı. Vin Drake robotlarının gücüyle sarhoş oldu." Eric iç geçirdi, bir süre sustuktan sonra başka bir ses konuşmaya başladı:

"Beni çok güzel tanımladın Eric. Çok hoşuma gitti." Küçük, parlak bir ışık yandı ve Vin Drake bilgisayarların arkasından ayağa kalktı.

49. BÖLÜM

KALIKIMAKI ENDÜSTRİYEL BÖLGESİ
1 KASIM, SAAT 03.40

V

in Drake karanlık bir köşedeki bilgisayarların arkasında dikiliyordu. Başında kulaklık, sağ elinde bir tabanca vardı. Belçika yapımı FN yarı otomatik tabancanın tetik mahfazasına taktik ışık iliştirilmişti. Işık havada dolandı. Robot kumandası sol elindeydi. Drake siyah bir gömlek, siyah kot giymişti; postalları çamurluydu. Odanın ortasına yürüyüp tabancayı önce Eric'in gözlerine, sonra önkoluna doğrulttu; silahın ışığı iki küçük uçağı buldu.

"Sizleri görüyorum," diye şakıdı Drake. iki mikro-insan kulaklıklarında onun sesini net olarak duyabiliyorlardı. Drake de dönüşümlü telsiz kullanıyordu. "Havalan," dedi Rick, Karen'a.

ikisi birden Eric'in kolundan havalandılar.

Ne yaptıkları Drake'in pek umurunda değildi. Tabancanın ışığını Eric'in gözlerine nişanladı; yan dönüp, kolunu gererek atış pozisyonu aldı. Diğer eliyle tuttuğu robot kumandasını havaya kaldırdı. Ekrandaki

ışık elini aydınlatıyordu. Başparmağıyla bir düğmeye bastı ve, “Aslında senin robot kumandan çalışmıyor Eric,” dedi. “Sadece benimki çalışıyor.”

Rick uçağını yana yatırıp Eric’in başının üstünde daire çizdi. Karen’ı göremiyordu. Telsizle ona seslendi. “Bana yakın uç.”

“Rick, Drake bizi işitebiliyor mu?”

“Elbette sizi işitebiliyorum,” diyen Drake’in sesi telsizlerine geldi. Drake tabancasını aniden çevirince lazer ışığı uçaklarının etrafında dolandı; onun sırıtan yüzünü görebiliyorlardı. Bir an Rick, Drake’in onlara ateş edeceğini sandı, ama sonra kurşunun onlara isabet etmeyeceğini fark etti. Çok küçüktüler ve çok hızlı hareket ediyorlardı.

Drake tabancayı tekrar Eric’in başına doğrulttu. Robot kumandasını havada tutup bir düğmeye bastı. “Hadi bakalım.”

“Ne yaptın?” dedi Eric başını kaldırarak.

Drake etrafına bakınıp sırıttı. “Robotları aktive ettim.” Bir adım geri çekilip bekledi.

“Sana da saldıracaklar,” dedi Eric.

“Sanmam.” Drake yaklaşıp tabancanın kabzasıyla Eric’in yüzüne vurdu. Eric inleyerek dizleri üstüne çöktü.

“Siz Jansen kardeşlerin nesi var yahu? Düzenli olarak sopa yemek istiyorsunuz.” Eric’in kaburgalarına bir tekme attı. Eric yere devrilip sürünmeye başladı.

“Nereye gidiyorsun Eric? Bir şey mi arıyorsun?”

“Cehenneme git.”

Drake onun şakağına şiddetli bir tekme attı. Eric yere yapıştı; bayılmak üzereydi. Drake’in tabancasının ışığı gövdesinin üstünde geziniyordu.

Eric kendini toplayıp ayağa kalkmak istedi, ama başaramadı.

“Bak Eric, anlamadığın bir şey var. Robotlar benim kokuma ilgi duymuyorlar. Benden başka herkesin peşine düşerler.” Drake bir kahkaha attı. “Bana saygıları var.”

Eric elini yüzüne götürdü, sonra çekti. Elinde kan vardı. Alnında küçük bir jilet kesiği açılmıştı.

“Çok yazık Eric. Galiba robotlardan biri seni buldu.”

Eric, Drake’e doğru sürünüyordu; Drake ise adım adım geri çekilip sırıtmaktaydı. Eric saçlarını karıştırdı, kulaklarını silkeledi; vücudunu sallamaya başladı.

“Robotları üstünden silkelemeye mi çalışıyorsun Eric? Yüzüne doğru

süründüklerini hissedebiliyor musun? Birazdan kan dolaşım sistemine girerler. Korkma, canın yanmaz. Sadece kan kaybından ölürken kendini seyredersin.”

Drake, Eric’le meşgulken, Rick uçağını jeneratör odasına doğru sürdü. Karen’la birlikte oraya gitmeleri lazımdı. Kapıya yakın bir yerde dolanırken üst kısmında bir havalandırma deliği gördü. Belki mikro-uçağın geçebileceği kadar yer vardı, ama emin değildi. Geri çekilip Karen’ın yanına geldi; kanatları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşmıştı. Telsizi kapatıp bağırdı. “Bağırdığımız zaman bizi işitemez. Jeneratör odasının kapısına doğru uç. Galiba içeriye girebileceğimiz bir yol var.” Kapıdaki havalandırma deliğinin üstünde yükseldikten sonra tam hızla deliğe doğru dalış yaptı. Aradan geçerken kanatları deliğin kenarına sürtündü; jeneratör odasına girdiği zaman uçağı kontrolsüz bir şekilde dönmekteydi. Az sonra Karen da onun peşinden odaya girdi. Çok geçmeden Rick uçağı tekrar kontrolüne aldı ve doğruca odanın tam ortasına uçtu; heksagon şekiller altında kalmıştı. Merkez heksagonu seçip biraz alçaldı. Çok altta küçük, beyaz bir daire gördü. Bu daire kontrol panelini gösteriyordu. Sağ tarafında uçmakta olan Karen’a baktı. “Dairenin yanma konacağım,” diye bağırdı, sesini duyurduğunu umarak.

Tam o anda kulaklıklarında Drake’in sesini işittiler. “Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum,” dedi Drake. “Jeneratör odasına girdiğinizi gördüm. Ama bilesiniz ki, oradaki robotlar sizi görebiliyorlar; kokunuzu da alıyorlar.”

Pencereden bakan Drake’in yüzünü ve onların hareketlerini takip eden gözlerini gördüler. Drake robot kumandasını onların görebileceği şekilde kaldırdıktan sonra bir dizi düğmeye bastı. “Hassaslık düzeyini değiştirdim,” dedi. “Artık sizi bulabilirler.” Jeneratör odasının tavanına baktı.

Karen da onun bakışlarını takip etti ve onları gördü: Tavanı boydan boya kaplayan minik, parlak noktalar. Bu noktalar kımıldıyordu. Küçük yağmur damlaları gibi düşmeye başladılar. Düşerken kendi itme güçleriyle yayıldılar. Karen bunlardan birinin Rick’e doğru uçtuğunu ve peşine takıldığını gördü. Rick yere doğru bir dalış yapınca robot da daldı. Robotun türbo pervaneleri ve yılan gibi bir boynu vardı. Rick’in peşinden uçarken Karen robotun böceklerinkini andıran bileşik gözleri olduğunu gördü; ama bu bir makine görüş sistemiydi. Bir çift göz, iki gözle görme

ve derinlik algılama anlamına gelirdi.

“Rick!” diye bağırdı Karen. “Tam arkanda!”

Rick onu duymadı. Zemindeki beyaz daireye yönelmişti. Robot ona yaklaşıyordu; Karen o robotu Rick’ten uzaklaştırmak zorundaydı. Ne yapacağını tam bilemeden dalışa geçip robotun ve Rick’in peşine düştü. O sırada gözünün ucuyla uçmakta olan başka nesneler fark etti. Dönüp bakınca düzinelerce robotun arkasında uçtuklarını gördü. Onu ve Rick’i kuşatmaya çalışıyorlardı. “Rick, arkanda!” diye bağırdı.

Rick başını çevirip bakınca peşindeki robotu gördü. Hemen yan yatıp tırmanarak robotu atlatmaya çalıştı. Robot da en az onun kadar iyi uçuyordu. Aradaki mesafeyi kapamaktaydı.

Karen hızını artırıp Rick’in peşindeki robotun arkasına dalış yaptı. Belki uçağının burnuyla ona toslayarak yere düşürebilirdi. Uçağının pervanesi kuyrukta olduğu için burun kısmını bir silah olarak kullanabilirdi. Karen robotu nişanlayıp gaz kolunu sonuna kadar çekti. Tam çarpmadan önce kokpitte büzülüp, kendini çarpışma sarsıntısına karşı hazırladı. Uçağı son hızla robota bindirdi.

Bir çınlama duyuldu ve uçağı sekerek bir yana savrulurken, robot da başka bir yöne savruldu; her ikisi de havada burgular yapmaya başladı. Çarpışma uçağa da robota da hasar vermemiş, sadece birbirlerinden sekmişlerdi. Robot bir süre kendi etrafında döndükten sonra havada asılı kaldı, tekrar kendini güdümleyerek Karen’ın uçağını takip etmeye başladı. Karen da tekrar uçağın kontrolünü ele almıştı, gözleri robotta uzaklaşmaya çalıştı. Robot hızlanarak ona yaklaştı; kenarlarından iki tane eklemli kol çıkınca Karen şaşkınlık içinde bakakaldı.

Kolların ucundaki yapışkan yastıklarla Karen’ın uçağının kanadını kavradı. Karen uçarken robot da ona asılı kalmıştı. Karen sağa sola yatarak onu silkelemeye çalıştı, ama robot kanada sımsıkı tutunmuştu. Derken, bıçaklarıyla kanadı kesmeye başladı.

Robot Karen’ın kanadını parçalıyordu.

Robotun Karen’ın uçağına takıldığını gören Rick geri döndü. Karen zor durumdaydı. Ona doğru uçarken robotu o uçaktan uzaklaştırmak için ne yapabileceğini düşündü. Uçakta top tüfek yoktu ama Rourke uçaklara silah olarak pala yerleştirmişti. Bunda da bir tane olmalıydı. Rick el yordamıyla arayınca avucuna palanın kabzası geldi. Palayı bir süvari askeri gibi sallayarak Karen’ın uçağına doğru saldırdı ve tek hamlede

robotun kafasını uçurdu. Kafasız kalan robot Karen'ın uçağını bırakıp, zikzaklar çizerek uzaklaştı; aklı karışmış gibi görünüyordu. Karen uçağının kontrolünü tekrar ele geçirdi.

Robotlar havada dolanıyorlardı düzinelerce robot...

Rick aralarından geçti. O sırada bir robot hamle yapıp kollarıyla Rick'in uçağını tutup onu savurmaya başladı. Makas kılıçlarıyla kanadı doğrarken Rick de palasıyla ona vurmaya çalıştı, fakat robota yetişemiyordu. Rick'in uçağı dönerek düşmeye başladı. Başka bir robot uçağını tutunca düşmesi durdu. İki robot Rick'in uçağını havada tutmuşlar, bir yandan doğrarlarken sanki ganimeti kim alacak diye kavga eder gibiydiler.

Rick palası elinde, kendini aşağıya attı. Düşerken üstünde Karen'ın uçağını gördü. Robotlar onun uçağını da yakalamışlardı ve kontrolsüz bir şekilde havada dönüyordu. Robotlardan biri Karen'ın pervanesini doğrarken diğeri de uçağın yanını deliyordu. O anda Rick sırtüstü yere düştü; yaralanmamıştı ve palası hâlâ elindeydi.

Ayağa kalktı. Jeneratör odası çok büyük görünüyordu. Mikro-kontrol panelinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; beyaz daireyi göremiyordu. Alttan gelen ışıkla parlayan zemin golf topu büyüklüğünde kir topaklarıyla doluydu. Rick yukarıya bakıp Karen'ın uçağını görmeye çalıştı. Onu göremiyordu.

O anda "Off!" diye bir ses duyup bakınca yüz metre ötesinde Karen'ın kedi gibi ayakları üstüne yere düştüğünü gördü. O da uçaktan atlamış, elinde palasıyla robotlara bakıyordu. Bir düzine kadar robot havada uçakları ve uçak parçalarını doğramaktaydılar. Yukarıdan aşağıya uçak parçaları yağıyordu. O an için robotların bütün dikkati uçaklarda gibiydi.

"Bu taraftan," dedi Karen palasıyla bir noktayı işaret ederek.

Şimdi Rick de beyaz daireyi görebiliyordu. Ne kadar uzakta olduğunu fark edince şaşırdı. İkisi birlikte molozların üstünden atlayarak o yöne doğru koşmaya başladı. Rick bir insan saçının üstünden atlarken ayağı takılıp düştü.

Yerden kalkarken Karen'ı gözden kaybetmişti. "Karen?" diye seslendi.

Tepelerinde robotlar uçak parçalamayı bitirmişler, şimdi onların bulunduğu tarafa doğru uçarak, koku arıyorlardı. Onlar koşarken robotlar acaba onları görebiliyorlar mı diye düşündü Rick. Duvarlardan ve tavandan düzinelerce robot daha saldırıya katıldı; artık en az yüz tane

robot odanın içinde dolanıyor, hedeflerini arıyordu. Birbirleriyle haberleşiyorlar mıydı? Robotların onları bulması artık an meselesiydi.

50. BÖLÜM

TENSÖR ODASI
1 KASIM, SAAT 05.10

Ç

ok kötü bir ölüm şekli değil," diyordu Drake. "Neredeyse hiçbir şey hissetmeyeceksin." Robot kumandasını çalıştırıyordu.

Eric sırtını laboratuvar duvarına dayamıştı; Drake'in darbeleriyle başı dönüyordu. Drake tabancayı yüzüne doğrultmuş, lazer ışığını gözlerine tutuyordu. Eric bir robotun alnını kestiğini hissetti. Yüzüne akan kan gözlerini örtmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde uçuşan noktaları görüyor, sivrisinek sesini andıran pervane gürültüsünü duyuyordu. Drake'in onları yönelttiği belliydi, çünkü hepsi birden yüzüne doğru uçmaya başlamışlardı. Yanaklarına konuyor, gözkapaklarını arıyorlardı. Bir robot gömleğinden içeriye sızınca Eric onun motor vızıltısını duydu.

"Gördün mü bak beni yok sayıyorlar," dedi Drake. "Çünkü kumanda bende." Drake bir kumanda çubuğunu oynatınca bir
robot Eric'in yanağına tırmanıp gözünün kenarına geldi. "Vücudunun herhangi bir yerine onları sokabilirim."

"Neden bana bunu yapıyorsun?

"Araştırma, Eric."

Eric gözünün kenarında hafif bir batma duydu. Robot makasını derisine geçirmiş, bir delik açıyordu. Başını bu delikten içeriye soktu ve kıvrılarak, etrafını keserek ilerlemeye başladı. Eric'in yanağında bir kan damlası belirdi.

Polis araçları endüstriyel bölgeye gelen yolu kapatıp Nanigen binası

etrafında bir güvenlik alanı oluşturdu. Araçlar pozisyon alırken rehine kurtarma ekibi işe koyuldu. Polis araçlarının üstündeki flaşörlerin ışıkları metal binanın cephesinde geziniyordu.

Dan Watanabe arabalardan birinin içinde oturmuş, binanın kapısını gözlemekteydi. Operasyonu SWAT ekibine devrettiği için artık herhangi bir hareket yetkisi yoktu, ama operasyon komutanı Yarbay Kevin Hope'un onu devre dışı bırakmasını istemiyordu. "Dorothy nerede?" diye sordu.

"Yolda," dedi Hope.

"itfaiyenin arındırma ekibi?" diye sordu Watanabe.

Sorusuna cevap olarak sarı bir minibüs hızla gelip orada durdu. İçinden çıkan itfaiye görevlileri üstlerine Tyvek koruyucu giysileri giydiler. Bu iş bittikten sonra hemen bir arındırma merkezi oluşturmak için işe koyuldular. Bir çadır kuruldu; kurbanlar için yıkanma tesisi hazırlandı.

"Binanın içinde ne var?" diye sordu Hope. "Virüs mü?" Görevi alalı yirmi dakika olmuştu, ama hâlâ bu operasyonun ne amaçlı olduğunu bilmiyordu.

"Virüs değil. Robotlar," dedi Watanabe.

"Ne dedin?"

"Minik robotlar. Isırıyorlar."

Yarbay Hope ona tuhaf bir bakış attı. "Dan, ne olur robotlarla silahlı çatışmaya gireceğimizi söyleme."

"Bu mümkün değil. Onları vuramazsın."

"içeride rehine var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla, yok. Ama işi şansa bırakamayız." Watanabe birisinin verdiği koruyucu yeleği giydi. Başka biri ona çok kanallı bir haberleşme cihazı getirdi. Watanabe cihazı alıp düğmesini açtı ve Yarbay Hope'a döndü. "Benim aramamı mı istiyorsun?"

Hope ona neşesiz bir gülümsemeyle baktı. "Bizi sen arayıp bu işe soktun. Şimdi yine sen ara ve bizi bu dertten kurtar."

Watanabe omuz silkti; sonra üstünde bir telefon numarası olan bir kâğıdı cebinden çıkardı. Numarayı aradı.

Omicron laboratuvarında Eric sırtını jeneratör odasının kapısına dayamış halde otururken en az altı tane robotun derisinden içeriye girdiğini hissediyordu. Drake'in tabancası ve bunun lazerli ışığı gözlerine doğrultulmuştu. Eric, ne yapsa daha iyi olur diye düşündü: Kafasına ateş etmesi için Drake'i zorlaşa mıydı, yoksa robotların atardamarlarını

açması için birkaç dakika daha beklese miydi?

Tam o anda Drake'in ceketinden bir vızıltı duyuldu. Drake telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Arayanın kimliği görünmüyordu. Telefonu açmaya karar verdi. Nabzını düşürmek için derin bir nefes alıp, "Evet?" dedi.

"Vincent Drake?"

"Kim arıyor?"

"Honolulu polisinden Dan Watanabe efendim. Binada sizinle birlikte kimse var mı?"

"Of, Dan. Yalnızım. Hâlâ çalışıyorum. Ne var, ne oldu?" "Efendim, binayı kuşattık. Lütfen, elleriniz başınızın üstünde yavaşça dışarıya çıkar mısınız? Güvenliğiniz için size söz veriyorum."

"Dan! Bir yanlışlık olmalı. Söylediklerini seve seve yaparım... Bana bir dakika izin ver."

"Efendim, derhal dışarıya çıkmanızı istiyoruz..."

"Tamam. Elbette." Drake telefonu kapatıp Eric'e yaklaştı. Yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Polise gitmişsin."

Eric hayır anlamında başım iki yana salladı. Çok fazla kan kaybediyordu. Gömleği kana bulanmıştı ve boynundan aşağıya ılık kanın aktığını hissediyordu.

Drake uzanıp onu ayağa kaldırdı. "Tıpkı o sıpa kardeşin gibisin her işe burnunu sokuyorsun." Göz göze gelmişlerdi. "Vah vah," dedi Drake, Eric'in yanağına dokunarak. "Galiba bir tanesi gözüne girmiş."

Kumandayı almalıyım.

Eric sol elini arkasındaki kapının koluna dayamıştı; bunu çevirince kapı açıldı ve Drake'in altında jeneratör odasına sırtüstü düştü. Düşerken sağ elini uzatarak parmaklarını kumandaya geçirdi ve Drake'in elinden kaptı.

Drake düşerken ateş etti. Eric kurşunun budunu delip geçtiğini hissetti, ama hiç acı duymadı. Şok içindeydi. Ama artık kumanda ondaydı ve önemli olan buydu. Bununla ne yapacağını biliyordu. Kumandayı defalarca yere vurarak paramparça etti.

Artık robotları kimse kontrol edemeyecekti.

Drake yerden kalkmaya çalışırken Eric tam önünde tabancayı görünce şaşırdı. Drake elinden düşürmüştü. Drake ve Eric aynı anda tabancayı kapmak için balıklama atladılar.

Yerde olan Karen ve Rick kapının açıldığını ve iki devasa adamın

içeriye yuvarlandığını gördüler. Silah patlayınca şok dalgası mikro-insanları fena halde sarstı. Bir an sonra iki adam yere düşünce, sarsıntıdan Karen ve Rick havaya savruldular. Bir kan damlası yere düşüp dağıldı ve küçük damlacıklar halinde saçıldı. Karen ve Rick ayağa kalkıp beyaz daireye doğru koşmaya devam ettiler.

Adamlardan biri sırtüstü yuvarlandı. Elindeki robot kumandasını defalarca yere vurarak parçaladı. Etrafa saçılan elektronik parçalardan biri Karen'a isabet edip onu yere devirdi. Düşen tabanca ona doğru kayarak gelirken Karen kendisine çarpacağından korktu. İki adam tabancanın üstüne atılırken hemen yana kaçtı. Bir an sonra Eric tabancayı kapmış, sırtüstü yatmakta olan Drake'e çevirmişti.

Eric de yerdeydi, Drake'in yanında yatıyordu. Toparlanıp, doğruldu; bacağından kan akıyordu. Tabancayı Drake'in yüzüne dayadı. "Kımıldarsan seni kafandan vururum."

"Dur Eric," dedi Drake. "Bu işten sıyrılabiliriz. Canlı olarak. Birlikte."

"Öyle bir şey olmayacak. Kardeşimi öldürdün." Eric'in parmağı tetikteydi.

"Ama, Eric... Çok yanılıyorsun... Kardeşini kurtarmak için her şeyi yaptım."

"Sen kaçıksın."

* * *

Rick ve Karen beyaz daireye ulaştılar. Tepelerinde dolanan robotların pervane seslerini duyabiliyorlardı. İki dev insanın ne yaptıklarına bakacak halleri yoktu. Dairenin ortasında kulpu içine gömülü, rögar kapağına benzeyen bir ambar kapağı vardı.

Rick dizleri üstüne çöküp kulpu çekmeye çalıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Kapak sıkışmış gibiydi. O sırada birkaç robot hemen başlarının üstünde uçmaktaydı. Bir tanesi dalış yapıp bıçaklarıyla Karen'a saldırdı. Karen palasını savurarak robotu püskürttü.

Karen palasını kaldırıp, "Sırt sırta verelim," dedi.

Rick de ayağa kalktı ve palasını kaldırıp sırtını Karen'a dayadı. Robotlar onları kuşatmışlar, çelik bıçakları önde hamleler yapıyorlardı. Rick palasını savurup bunlardan birinin gözlerini yerinden çıkardı. Robot önce yere düştü; sonra körü körüne uçmaya devam etti.

İkisi birlikte robotları doğramaya devam ettiler, ama robotların

korkuları veya kendilerini koruma kavramları yoktu. Karen bir yandan palasını savururken, “Sen kapağı aç, ben seni korurum,” dedi.

Rick bir kez daha eğilip kapağı açmaya uğraşırken Karen onun sırtına oturup saldıran robotları savuşturmaya devam etti. Kapak bir türlü yerinden oynamıyordu. Rick palasının ucuyla kanırtmaya çalıştı, sonra üstüne vurmaya başladı. Açamıyorsa, belki kesebilirdi. Ama palası plastikten sekti. “Açamıyorum!” diye bağırdı.

“Dinle Rick, oof!” Robotlardan biri yüzünü kesince Karen acıyla bağırdı. Palasını bir kez daha savurdu. “Bir daha dene! Acele et!”

Rick nihayet kapağı açabildi. İçinde tek bir kırmızı düğme vardı. İki ayağıyla bu düğmenin üstüne atladı.

Zemin sallandı. Heksagon yerin altına doğru inmeye başladı ve altıgen bir oda içine gömüldüler.

Onlarla birlikte bir robot da heksagonun içinde kalmıştı. Robotun aklı karışmış gibiydi. Rick palasıyla ona vurdukça duvarlara çarpıyordu.

Işıklar renk değiştirirken bir mırıltı duyuldu, ardından Rick’i boşlukta yüzüyormuş gibi bir his kapladı. Boşlukta Karen ve robotla birlikte döne döne, çılgın bir vals tutturmuşlardı.

Tensör jeneratörü çalışmaya başlayınca alanlar defalarca kat edildi ve heksagonlar yükselip yer seviyesine çıktı. Rick Hutter, Karen King ve büyümüş, devasa bir robot yerde yatmaktaydılar. Normal boyutlarına gelmişlerdi. Robot bir buzdolabı büyüklüğündeydi.

Eric yerde yatıyordu; bacağındaki yaradan ve robotların kestiği yerlerinden kan kaybetmekteydi, ama bilinci yerindeydi ve tabancayı hâlâ Drake’e doğrultuyordu. Drake yüzünde büyük bir dehşet ifadesiyle Eric’e doğru süründü.

“Eric’i alalım,” dedi Rick. Birlikte Eric’i ayağa kaldırıp odadan dışarıya sürüklediler. Tabanca Eric’in elinden düştü. Drake de ayağa kalktı ve büyük bir hata yaptı. Kapıya yöneleceği yerde, tabancayı almaya çalıştı.

O anda Rick ve Karen, Eric’i jeneratör odasından çıkarmış, kapıyı kapatmışlardı. Karen kilit olarak basit bir sürgü olduğunu gördü. Sürgüyü çekip kapıyı kilitledi.

Böylece Drake jeneratör odası içinde yüz tane mikro-robot ve bir dev robotla kilitli kalmıştı. Büyük robot yerde oturuyor, çift gözü sağa sola dönüyor, pervanelerinden çığlık gibi sesler çıkıyor, fakat havalanamıyordu. Uçabilmek için çok ağırlaşmıştı.

Drake ona bir göz attıktan sonra tabancası elinde ayağa kalktı. Rick ve Karen kurşun geçirmez pencereden onun yerdeki robot kumandasını alıp inceleyişini izlediler. Eric kumandayı parçalayarak kullanılamaz hale getirmişti. Drake bunu görünce cihazı fırlatıp attı.

Drake'in dudaklarının kıpırdadığını gördüler ve camdan güçlükle duyulan sesini işittiler. "Beni çıkarın."

Rick başını iki yana salladı.

Drake pencereye ateş etti. Kurşun camda iz bıraktı, ama kırmadı.

Drake yüzünü pencereye yaklaştırdı. "Lütfen, bana yardım edin. Çok pişmanım." Burnunda bir damla kan belirdi. Birkaç adım geri çekilip deli gibi etrafına bakındı; başını sallayarak bir robotu savuşturdu. Küfrederek tabancayı sallarken lazer ışığı odanın içinde dolaştı. Bu ışığın içinde bir robot görüp ateş etti. Daha sonra bir tanesine daha atış yaptı. Drake robotlara defalarca ateş etti. Jeneratör odası barut kokusuyla dolmuştu.

Sonra cebinden cep telefonunu çıkardı; telefon yine çalıyordu. "Alo, komiserim. Lütfen, gelip beni alır mısınız? Tabii, size her şeyi anlatacağım. Jeneratör odasında biraz sorun yaşıyorum. Robot mu? Burada robot falan yok, Dan, tamamen emniyetli..." Telefon kanlı parmakları arasından kayıp yere düştü. Burnundan kan fışkırarak gömleğini kızıla boyadı.

Drake öksürerek kan tükürdü. Yüzünü cama dayayıp Rick ve Karen'a baktı, "ikinizi de öldüreceğim! Yemin ediyorum!" Birden gözleri büyüdü ve sağ gözünün kenarında kan belirdi. Gözünün akından bir robot dışarıya süzülüp, göz içinde sürünmeye başladı. Robot korneasında gezinirken Drake bu sahneyi seyreder gibiydi. "Defol git!" diye bağırıp parmağını gözüne soktu; sonra kanlı parmağına bakıp çığlık attı.

Tabancayı başına dayayıp tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı. Robotlara ateş ederek şarjörü boşaltmıştı.

Drake'in arkasındaki dev robot gözlerini ona çevirdi. Kolları üstünde ilerleyerek ona yaklaştı. Kaz boynu birden ileri fırladı ve bıçakları Drake'in karın boşluğundan girip göğsünden çıktı. Robot onu havaya kaldırıp silkeledikten sonra odanın karşısına fırlattı.

Rick ve Karen dikkatlerini Eric'e yönelttiler. Rick gömleğini yırtarak Eric'in bacağına kompres yaptı. Sonra onu omuzlarının altından tutup Omicron laboratuvarından dışarıya sürükledi. Çok kan kaybetmiş olan Eric yarı baygın haldeydi.

O sırada robotların vızıltılarını duydular. Karen ensesinde bir acı

duyup eliyle bir tokat attı. Eline baktığında kanlıydı.

“Oda robotlarla dolu! Çabuk ol Rick!” Karen hiç düşünmeden tek eliyle Eric’i tuttu ve omzuna atmak istedi, ama bunu yapamadı. Ne olmuştu öyle? Artık süper güçleri yoktu.

Eric’i koridora kadar sürüklemeyi başardılar; burada karşılarına koruyucu yelekli, ellerinde tabancalarıyla bir polis ekibi çıktı. Tam arkalarında göbekli bir sivil polis vardı; o da koruyucu yelek giyiyordu, ama SWAT ekibinden olmadığı belliydi.

“Geri çekilin!” diye bağırdı Rick onlara. “Robotlar var!”

“Biliyorum,” dedi dedektif sakin bir sesle. Adamlara döndü. “Hemen onları çıkarın.” Karen ve Rick’e, “Binada başka kimse var mı?” diye sordu.

“Drake. Öldü.”

“Herkes dışarı!” diye seslendi dedektif.

Polisler Rick ve Karen’ı aralarına aldılar; artık kendinden geçmiş olan Eric’i de kucakta taşıdılar.

Binadan en son çıkan dedektif oldu. Kapıdan çıktığında alnında ince bir kan lekesi vardı. Robotlar Dan Watanabe’i bulmuşlardı.

“Dorothy nerede?” diye seslendi.

Dorothy Girt kendi Toyota’sıyla oraya gelmişti. Hemen yanlarına koştu.

“Mıknatısını getirdin mi?” diye sordu Watanabe.

“Elbette.” Dorothy laboratuvarından getirmiş olduğu at nalı biçimindeki sanayi tipi mıknatısı çıkardı.

“Rehineler, görevliler, herkes hemen arındırma merkezine,” dedi Watanabe yeleğini çıkarırken. “Dorothy sizi temizleyecek.” Acil servis ekibi elemanları arındırma çadırına önce Eric’i soktular, sonra da onu bir helikopterle götürdüler. Herkes arındırma işleminden geçtikten sonra, Dorothy’nin üstündeki robotları çıkarması için çadıra en son Watanabe girdi.

51. BÖLÜM

ÇUKUR

1 KASIM, SAAT 05.55

Jeneratör odasında kıpırdayan tek şey dev robottu. Drake'in cesedini bir yana itmiş, odayı keşfediyor, oradan çıkmanın bir yolunu arıyordu. Bulamayınca, programındaki delme aşaması devreye girdi. Boynunu yere eğip bıçaklarıyla plastik zemini kesmeye başladı. Deliği açınca içi elektronik donanımlarla dolu çukura düştü. Robot burada da en iyi bildiği şeyi yaparak, kesip doğramaya devam etti.

Jeneratör odasının zemininin altından inilti ve çatırtılar gelirken bu sesler mavili sarılı elektrik kıvılcımlarıyla karıştı. Birden bir tıslama duyuldu ve delikten yukarıya bir buhar bulutu püskürdü. Süper iletken mıknatısların çökerken çıkardığı sesler her yanı kapladı. Jeneratördeki manyetik alanlar sarsılırken jeneratör karıştı. Hızla ısınan mıknatısların çıkardığı yüksek ısı mıknatısları saran süper soğutulmuş sıvı helyumu kaynattı. Çukurdan helyum buharı yükselmeye başladı. Aniden binadaki bütün ışıklar söndü otomatik sigortalar iflas etmişti. Bu sırada dev robot hâlâ Drake'in makinesini parçalamaya devam ediyordu.

Nanigen binasında hâlâ hayatta olan biri vardı. Büyük robot çukurda makineyi doğrarken zayıf bir adam onu seyrediyordu. Robotun dikkatini çekmemek için çok yavaş hareket etmekteydi. Rafın birinden sabit bir disk sürücüsü alıp cebine soktuktan sonra bir merdivenden tırmanıp yangın çıkış tüneline girdi. Yürürken arkasından bir gümbürtü duydu: Robot yangın çıkarmıştı.

Duvarları oluklu metalle kaplı tünel yatay olarak uzanıyor ve bir merdivende son buluyordu. Davros Konsorsiyumunun irtibat görevlisi olan Dr. Edward Catel bu merdivenden tırmandı. Cebindeki sabit disk sürücüsünde beş terabaytlık veri vardı Dr. Ben Rourke'un tensör jeneratörüyle ilgili tasarımlarının yanı sıra jeneratörün test uygulamalarını kapsayan paha biçilmez mühendislik bilgileri. Dr. Catel olup bitenleri anlayıp, Vin Drake'in kendi çalışanlarını bile öldürmüş olabileceğine ve onun artık şirket başkanı olarak etkili bir iş çıkaramayacağına karar vermişti. Drake artık dengesiz bir insandı. Epey bir zamandan beri Nanigen'in ne yaptığını anlamaya çalışan bir grup insanla temas kurmuş, onlara bir bedel karşılığında jeneratör tasarımlarını sağlayabileceğini

söylemişti. O gece binaya girmişti, fakat Drake'in de orada olduğundan habersizdi.

Şimdi merdivenin tepesinde, bir ambar kapağının altında durup kulak kabarttı. Siren ve helikopter rotorlarının gürültüsünü duyuyordu. Galiba orada birkaç saat beklemesi iyi olacaktı. Ortalık durulana kadar.

Yanağında ıslak bir şeyin akıp yakasına damladığını hissetti. Elini yüzüne götürdü. Evet, bir robot yanağına girmişti.

Kaçış tüneli de robotlarla doluydu. Robotun yanak dokusuna gömülmekte olduğunu hissetti. Robot bir ana damara girerse, hiç iyi olmazdı; beynine kadar yüzüp orada kazmaya başlar ve beyin kanamasıyla felce neden olabilirdi. Riskleri göze alıp dışarı çıkmak zorundaydı.

Kapağı itip açtı. Buradan otoparkın yanındaki ağaçlarla çevrili alana çıkılıyordu. Köşede bir itfaiye aracı park etmişti, ama görevlilerin tüm dikkatleri binadan çıkan dumanlara çevriliydi.

Bir yandan parmaklarıyla yanağını kaşıyarak hızla yürüdü. O robotu yanağından çıkarmalıydı. İki parmağını ağzına sokup, robotu yanak dokusundan söküp çıkardı ve çatırdayana kadar parmaklarıyla ezdi. Yürümeye devam etti; çalılardaki dikenler elbisesine takılıyordu. Boş bir otoparkı geçip bir deponun arkasından dolaştı. Kaldırıma çıktıktan sonra Farrington Otoyolu üstündeki bir otobüs durağına kadar yürüdü. Duraktaki bir banka oturdu. Sabah güneşi altın renkli bir ışınla bütün çevreyi boyamıştı. Pazar sabahıydı ve otobüs daha birkaç saat gelmeyebilirdi. Bekleyecekti. Üstü kan lekeli yırtık bir ceket giyiyor olması ona kendini emniyette hissettirdi. Gülümsedi. Çok hasta, evsiz barksız, kimsenin dönüp bakmak istemeyeceği biri gibi görünüyordu. Ve Ben Rourke'un tensör jeneratörü planlarının tamamını kapsayan sabit disk sürücüsü cebindeydi. Bu planların başka kopyası yoktu.

Pantolonunda kara bir leke yayılmaya başladı. Kandı. Pantolonunu sıyırıp, elini bacağında gezdirince robotu buldu. Parmak uçlarında tutup incelemeye başladı. Işıkta parlayan küçük bıçaklarını görebiliyordu. "Senin ne işin var burada?" diye mırıldandı robota. Bu iyi olmuştu işte. Şimdi parmaklarıyla konuşan bir kaçık gibi görünüyordu. O anda sadece kendini temsil eden serbest bir ajandı.

Dr. Catel robotu ezip kanlı ellerini pantolonuna sildi. Bir keneyi ezmek gibiydi. Önünden sirenleri çığlıklar atan bir itfaiye aracı geçti.

Bir hafta sonra Komiser Dan Watanabe hastanede yatan Eric

Jansen'a dizüstü bilgisayarından bir şeyler gösteriyordu. Ekrandaki görüntüde düzgün bir şekilde ikiye kesilmiş olan bir robotun bütün iç akşamı görülüyordu. "Sana bahsettiğim kimliği belirsiz Asyalı kurbanın kim olduğunu tespit ettik. Adı Jason Chu'ymuş."

Eric yavaşça başını salladı. Bacağı sargı içinde, yüzüyse sapsarıydı; aşırı kan kaybı sonucu anemi. "Jason Chu, Rexatack şirketinde çalışıyordu," dedi Eric. "Hellstorm dron teknolojisinin patentine sahip olan şirket."

"Demek ki, Bay Chu şirketinin patentiyle Nanigen'in ne yaptığını öğrenmek için içeriye gizlice adam soktu, öyle mi?" "Doğru," dedi Eric.

"O güvenlik robotlarını da sen mi programlamıştın?"

"Evet, ama kimseyi öldürmek için değil. Drake öldürmeleri için onları yeniden programladı." Eric bir süre gözlerini kapadıktan sonra tekrar açtı. "Beni suçlayabilirsiniz. Kardeşim öldü ve bu benim suçumdu. Bana ne olacağı umurumda değil."

"Şu anda seni kimse suçlamıyor," dedi Watanabe.

Odaya bir hemşire girdi. "Ziyaret saati bitti." Eric'in monitörlerine bir göz attıktan sonra Watanabe'e döndü. "Baylar, siz laftan anlamıyor musunuz? ille de doktoru mu çağırayım?" "Ben bay değilim," dedi Dorothy Grit ayağa kalkarak. Watanabe de ayağa kalktı ve Eric'e, "Dorothy hâlâ çalışan bir robotu tahlil etmek istiyor," dedi.

"Nanigen içinde çok vardır," dedi Eric.

"Artık yok. Bina tamamen yanıp kül oldu. Onca plastik. Yangını söndürmek iki gün sürdü. Geriye bir şey kalmadı. Robot yok. Drake olduğunu sandığımız bir ceset bulduk. Diş kayıtlarına bakıp kesin öğreneceğiz. Ve küçültme makinesi... kömür olmuş."

"Herhangi bir kimseyi suçlayacak mısınız?" diye sordu Eric tam Watanabe ve Dorothy çıkmak üzereyken.

Watanabe kapı eşiğinde durdu. "Suçluların hepsi öldü. Suçlama yapmaması için başsavcılığa baskı yapılıyor. Baskı da bazı devlet kuruluşlarından geliyor diyelim. Bu robotlar hakkında konuşulmasını istemeyen kuruluşlar. Tahminime göre bu olay bir sanayi kazası olarak işlem görecek." Komiserin sesinde bir hayal kırıklığı seziliyordu. "Ama kim bilir?" dedi adli tıp uzmanına bakarak. "Dorothy'yle benim burnumuzu sokmaktan çok hoşlandığımız bir bulmaca bu."

"Bulmacalara bayılırım," dedi Dorothy Girt. "Hadi, çıkalım Dan. Bu bayın dinlenmeye ihtiyacı var."

52. BÖLÜM

MOLOKAI
18 KASIM, SAAT 09.00

Batı Molokai üzerindeki yağmur bulutları dağılmış, alize rüzgârları şiddetini artırarak kumsal boyunca uzanan palmiye ağaçlarını sallıyor, dalgaların köpüğünü sahile püskürtüyordu. Su kenarından uzakta, kanvas ve bambudan yapılmış çadırlar rüzgârın etkisiyle sarsılıyordu. Dixie Maru marka tatil çadırı epey hırpalanmış durumdaydı.

Öğrenci bursuyla ancak böyle bir şey alınabilirdi.

Karen King portatif yatağında doğrulup gerindi. Rüzgârın araladığı çadır kapısından kumsal ve palmiye ağaçları göründü. Denizden köpüklü dalgalar yükseliyordu.

Karen uzanıp Rick Hutter'ı omuzlarından sarstı. "Balina geçiyor Rick!"

Rick yatağında dönüp gözlerini açtı. "Nerede?" dedi uyku mahmurluğuyla.

"İlgi duymuyorsun."

"Duyuyorum. Sadece uyku sersemiyim." Rick doğrulup pencereden baktı.

Karen onun sırt ve omuz kaslarını beğeniyle süzdü. Cambridge'teki laboratuvarda onu hep bol gömleklerle gördüğü için böyle kaslı bir vücudu olacağı hiç aklına gelmezdi.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Rick.

"Gözünü ayırma, belki bir daha görünür."

Konuşmadan denizi seyrettiler. Uzakta, Molokai Kanalı'nın karşısında Ko'olau Pali Dağı'nın pamuk topaklarıyla örtülü dorukları görünüyordu. Pali'de yağmur vardı. Rick elini Karen'ın beline doladı. Karen da elini onunkinin üstüne koyup sıktı.

Hiçbir ön belirtisi olmadan olay bir kez daha yaşandı. Bir kambur

balinanın önce başı, sonra vücudunun büyük bir kısmı sudan çıkıp havada döndü ve muazzam miktarda su şaplatarak tekrar denize daldı.

Bir süre daha denizi seyretmeye devam ettiler, ama sahne bir daha yaşanmadı; balina uzaklaşmış olmalıydı.

Sessizliği Rick bozdu. “O polis beni aradı. Komiser Watanabe.”

“Ne? Bana söylemedin.”

“Hawaii’den gitmekte serbestmişiz.”

Karen burnundan sert bir soluk verdi. “Örtbas ediyorlar.” “Evet. Biz de can sıkıcı Cambridge’e dönmek zorundayız...” “Kendi adına konuş,” dedi Karen ona dönerek. “Ben Cambridge’e dönmüyorum. Hiç değilse, şimdilik.”

“Neden?”

“Çünkü bir yolunu bulup... oraya döneceğim.” “Mikro-

dünyaya mı demek istiyorsun?”

Karen cevap olarak sadece gülümsedi.

“Ama, Karen, bu imkânsız. Bunun bir yolu yok... Olsaydı bile denemen çılgınlık olurdu.” Rick kollarına baktı. Çürükler

hâlâ tamamen geçmemişti. “Mikro-dünya insanları sinek gibi öldürüyor.”

“Tabii her yeni dünya tehlikelidir. Ama keşfedilecek onca şeyi düşünsene...” Karen iç geçirdi. “Rick, ben bir bilim insanıyım. Oraya gitmem gerekiyor. Dahası, oraya tekrar gitmemeyi düşünemiyorum bile. Teknoloji hâlâ mevcut sen de benim kadar biliyorsun ki, teknoloji söz konusu olduğunda icat edilen bir şey hiçbir zaman yok olmaz.”

“Kötü şeyler de öyledir,” dedi Rick.

“Aynen öyle. Katil robotlar ve mikro-dronlar hep var olacak. insanlar korkunç biçimde ölecekler. Bu teknolojiyle şimdiye dek görülmemiş savaşlar yaşanacak. Dünya bir daha hiç eskisi gibi olmayacak.”

Aniden şiddetini artıran rüzgâr çadırı sarstı.

“Ya biz?” diye sordu Rick rüzgâr hızını kesince.

“Biz mi?”

“Evet. Sen ve ben. Yani...” Rick onu tekrar yatağa çekmek istedi.

Fakat Karen in aklı başka bir yerdeydi. Gözlerinin önüne Tantalus Dağından puslu vadinin, yeşillikler arasından şarıl şarıl akan şelalelerin manzarası geliyordu. Hâlâ insan gözüyle doğru dürüst görülmemiş, çoğu kısmı hâlâ keşfedilmemiş kayıp bir vadi. “Mutlaka...” diye tam söze başlamışken bir şey dikkatini çekmişti. Çadır kapısından içeriye uçan

pırıltılı bir metal. Havada böcekler gibi vızıldayan robotlar aklına gelince sırtı ürperdi.

O şey her ne ise, pencereden dışarıya çıktı; sinekliğin deliklerinden geçebilecek kadar küçüktü.

Karen, Rick'e döndü. "Mutlaka bir yolu vardır."

S O N

Yazarlar Hakkında

Michael Crichton

Sıradaki, Sessiz Tehlike, Av, Zaman Tüneli, Jurassic Park, Uzay Mikrobu ve Korsan Günlükleri gibi unutulmaz romanların yazarı olan Michael Crichton, ayrıca film yapımcısı ve *ER* dizisinin yaratıcısıdır. Dünyanın en popüler yazarlarından biri olan Crichton'ın kitapları 200 milyonun üzerinde satış yapmış, otuz altı farklı dile çevrilmiş ve on üç tanesi de sinemaya uyarlanmıştır. Bir filmi, bir romanı ve bir televizyon dizisi eşzamanlı olarak bir numaraya yerleşmiş olan tek yazardır.

Richard Preston

Richard Preston, *New York Times* çok satan kitaplar listesine 1 numaradan girmiş olan *The Hot Zone*, bir biyoterör öyküsü olan *The Cobra Event ve Buzluktaki Şeytan* adlı yapıtların yazarıdır. 1985 yılından bu yana *The New Yorker* dergisine yazmaktadır ve Amerika Fizik Enstitüsü Ödülü sahibidir. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi Koruma Şampiyonu Ödülü'nü alan, doktor olmayan tek kişidir. Ayrıca Preston'ın adı küçük bir gezegene verilmiştir.